CHARLES MACLEAN

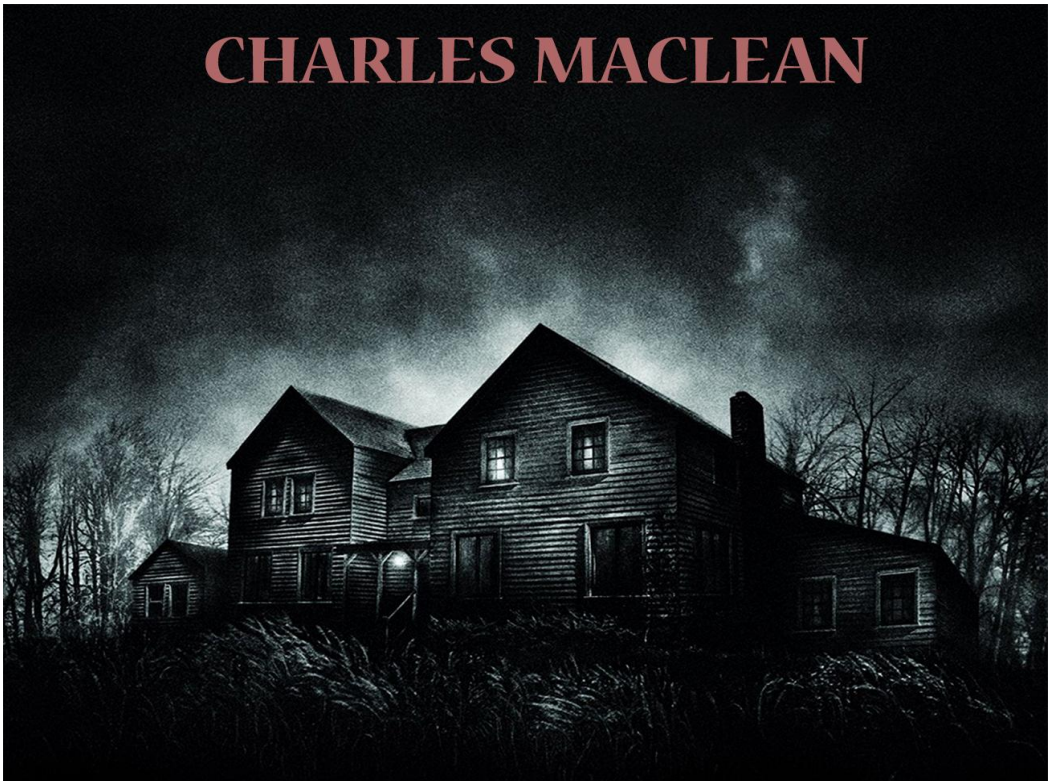

CHIPUL ÎNTUNERICULUI

virtual project

CHARLES MACLEAN

CHIPUL ÎNTUNERICULUI

Original: *Home Before Dark* (2008)

Traducere din limba engleză de:
GRAAL SOFT

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company
2014

Vor fi zile, poate nu acum, dar în lunile sau anii următori, când te vei gândi la ea, când telefonul va suna şi vei răspunde fără să stai pe gânduri, întrebându-te dacă te sună să-ţi spună că n-a păţit nimic.

Nu vei înceta să îţi faci griji pentru copiii tăi nici după ce vor fi suficient de mari să plece din casa părintească. Îţi vei face griji chiar şi după ce ei vor fi de mult aşezaţi la casa lor.

Dacă există vreo posibilitate de a întoarce timpul sau vreo speranţă ca într-o dimineaţă să descoperi că totul nu a fost decât un vis urât, eu unul nu am descoperit-o încă. Cred că este dificil să te resemnezi, şi supărarea trece foarte greu atunci când familia ţi-a fost distrusă. De când a murit Sophie, noi nu am mai fost aceiaşi. Criminalul nu îşi ucide doar victima, el ucide şi o parte din familia acesteia. În acea noapte a ucis o părticică din Laura şi din mine.

Îl visez, pe criminalul nostru şi al vostru – o fiinţă umană fără conştiinţă, fără niciun respect pentru viaţa unui semen de-al lui, indiferent la durere şi care lasă în urmă doar durere, care nu este uman deloc, cel puţin nu în cartea mea, dar cu toate acestea încă umblă liber şi îşi vede de viaţă în continuare.

•

I-am ajutat cu sfaturi, am împărtăşit cele mai personale sentimente cu ceilalţi, străini ale căror vieţi le-a distrus. Am înţeles din propria mea experienţă prin ce au trecut şi ei. Mi-a părut atât de rău pentru ei. Am simţit, şi încă mai simt, că ce s-a întâmplat a fost parţial şi din vina mea. M-am întrebat dacă ar trebui să aştern totul pe hârtie. Aş fi vrut să scriu. Ceva m-a ţinut însă.

Florența

Telefonul începu să sune. Sam Metcalf stătea cu picioarele încrucișate pe podea, îmbrăcată doar în chiloți, ascultând cântecul sfâșietor al Mariei Callas *Ebben*? *Ne andro lontana,* regretând că nu renunțase la viața asta blestemată cu mult timp în urmă.

În patru zile urma să plece din Florența și își cumpărase un bilet doar dus către casă, în Boston. Apartamentul ei din Oltrano era aproape gol – pe pereții de culoarea ocrului nu era niciun tablou, majoritatea obiectelor de mobilier fuseseră trimise deja, iar peste tot era plin de cutii și lăzi gata să fie luate – încăperea semăna cumva cu o sală de așteptare din lumea a treia; lui Sam însă îi era greu să se despartă de acest loc, plin de atâtea amintiri.

Își scoase căștile din urechi.

Nu o mai ținea nimic aici. Cu Federico nu mai vorbise de mai bine de o lună; nici nu se aștepta să o mai caute și nici nu voia să mai știe de el. Cu toate astea însă – Sam închise ochii – parcă ar fi vrut să-și fi luat rămas-bun de la ea.

Telefonul suna în continuare, și chiar începea să o calce pe nervi. Orice om normal la cap și-ar fi dat seama că nu e nimeni acasă și ar fi închis. Dacă totuși era ceva important?

Se șterse la ochi, strecurându-și cu grijă degetele să nu murdărească lentilele ochelarilor, apoi își aruncă privirea spre ceasul din bucătărie, chestia aia lipsită de gust care atârna de ani întregi deasupra cuptorului pe gaz, soios și plin de grăsime, reproducere a imaginii arhanghelului Gabriel din tabloul *Buna Vestire* al lui Leonardo.

Doisprezece fără unsprezece minute.

Avea să-și aducă aminte cu exactitate ora când sunase telefonul.

Se ridică în genunchi și căută din priviri telefonul. Zări cablul întins pe podea și îl urmări până îl găsi sub un teanc de hârtii. Nu se putea abține să nu răspundă. Mâna îi tremura puțin. O, Doamne, te rog, să nu fie Federico.

— *Pronto*!

— Da, bună ziua… sunteți Sam? Sam Metcalf?

Încercă să-și controleze respirația.

Vocea i se părea tânără și prietenoasă, cu accent american, dar nu o recunoscu – spre dezamăgirea ei, rugăciunile îi fuseseră ascultate.

— Cine întreabă?

— Am numărul de la o cunoştinţă comună. Ed mi-a spus că plecaţi în curând din oraş şi aş fi vrut să vorbim despre Sophie…

— Aţi cunoscut-o? Staţi puţin… Cine e la telefon?

— Da, doamnă, am avut acest privilegiu. Trase aer în piept şi scoase un suspin uşor teatral. Dacă îngerii există… Sophie a fost cu siguranţă unul dintre ei; când mi-a vorbit mi s-a părut că văd *toate* culorile curcubeului.

Ceva era suspect.

— Ascultă, domnule… îmi cer scuze, cine ziceaţi că v-a dat acest număr?

— Gândiţi-vă că mă cheamă Ward, spuse el încet, accentuându-şi numele ca şi cum ar fi pus o întrebare.

— Să mă gândesc că vă cheamă cum? întrebă Sam, simţind că o pufneşte râsul.

— Sam, noi doi nu ne-am întâlnit niciodată, dar… cred că ştim amândoi de ce te-am sunat.

Un prim fior de spaimă o străpunse.

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Vreau să spun doar că poate ar fi mai bine – având în vedere ce s-a întâmplat cu biata Sophie – să nu mai răscolim trecutul. Nimeni nu ştie nimic. Hai să lăsăm lucrurile aşa.

Din nou propoziţia fu rostită ca şi cum ar fi fost un fel de întrebare.

Dintr-odată îşi dădu seama, o, Doamne, pielea i se făcu de găină – era telefonul pe care îl aştepta îngrozită de atât timp, încât îşi închipuise că el poate uitase.

— Ce doreşti?

— Sunt sigur că asta şi-ar fi dorit şi ea, continuă el şoptit, privind întreaga situaţie de acolo de sus…

Trânti cu putere receptorul.

Un minut mai târziu, telefonul sună din nou. Nu se clinti. Încremeni cu ochii la propriile ei mâini, pe care, probabil din reflex, le petrecuse pe deasupra stomacului şi începu să tremure incontrolabil. Sună de încă cinci ori.

În visele pe care le avusese, el închidea de fiecare dată înainte ca ea să poată răspunde; se trezea de fiecare dată udă leoarcă şi cu o mână întinsă spre telefon. Acum, când în sfârşit o contactase, Sam bănui că nu va mai avea niciodată acest vis.

Era, cumva, o uşurare.

PARTEA ÎNTÂI

1.

— Sigur vrei să faci asta? întrebă Laura.

— Dacă *eu* sunt sigur?

— Totul o să-ţi aducă aminte de ea.

M-am întors spre soţia mea, dar preţ de o clipă n-am putut să mai spun nimic. S-a aşezat lângă mine cu privirea în gol.

— Bine, să nu zici că nu ţi-am spus.

Parcasem chiar lângă Borgo San Frediano, pe partea opusă intrării în atelier. Căldura din taxi era sufocantă.

— Dacă tot suntem aici, am putea să şi urcăm, am spus eu, încercând să-mi ascund neliniştea. Deja întârziasem la poliţie. Nu m-am întors în Florenţa pentru că vreau să uit.

— Nici eu n-am venit să vizitez împrejurimile, sări ea ca arsă.

Îi sugerasem Laurei să se ducă să dea o tură pe la Fra Angelicos în San Marco cât stăteam eu la poliţie.

— Iubito… o să fie bine. Hai să facem ce avem de făcut şi gata.

Am coborât din taxi şi i-am ţinut uşa. Starea ei de nervozitate la gândul întâlnirii cu Bailey Grant şi al privirii desenelor lui Sophie era de înţeles. Cu unsprezece luni în urmă, recuperasem portofoliul fiicei noastre din studio, şi în momentul în care îi văzusem lucrările (în mare parte neterminate) fusese ca şi cum ne-am fi pierdut fiica încă o dată. În momentul respectiv, Laura nu se simţise în stare să vină cu mine. Acum avea să i se pară şi mai greu, mult mai greu.

Nu îi spusesem chiar tot. Desenele fuseseră găsite destul de recent. Unul dintre colegii ei de la facultate descoperise un dosar şi un caiet de desen în timp ce făcea curat în dulapul din atelier. Bailey ne scrisese să ne spună că lucrările erau remarcabile, dar, în acelaşi timp, şi destul de tulburătoare. Acestea fuseseră cuvintele lui.

Am plătit taxiul, iar Laura mă aşteptă în dreptul uşii de la intrare, la umbra unei copertine verzi cam sfâşiate. Era aproape de ora prânzului, iar razele soarelui îmi ardeau gâtul.

— Nu-mi aduc aminte ca locul ăsta să fi arătat atât de… bolnăvicios, spuse ea.

Pe măsură ce urcam treptele din marmură, mirosul de ulei şi răşină era din ce în ce mai greu. Sus eram aşteptaţi de o tânără suplă, îmbrăcată în blugi şi cu un tricou negru; în braţe avea o grămadă de oglinzi mici.

— E mult de urcat, spuse ea în engleză. Eu sunt India, asistenta domnului Grant. Dumneavoastră trebuie să fiţi… părinţii lui Sophie.

Avea părul castaniu, tuns scurt, iar eu cu siguranţă nu o mai văzusem până acum.

Am încuviinţat din cap şi, fără să mai scoată un cuvânt, ne-a condus printr-un labirint de încăperi prăfuite şi încinse, luminate de ferestre înalte. Construită iniţial ca biserică, clădirea fusese apoi transformată într-un studio cu mai multe ateliere. Printr-o uşă deschisă am întrezărit nişte studenţi concentraţi asupra desenelor.

Am apucat-o pe Laura de braţ şi i-am făcut semn. Când am adus-o prima dată aici pe Sophie, să vadă studioul, avea doar optsprezece ani şi era încă destul de nesigură în privinţa ideii de a se muta în Italia pentru a învăţa să deseneze şi să picteze.

— Locul ăsta îmi dă fiori, spusese ea cutremurându-se. Seamănă cu un cimitir al artei.

Nu am ascultat-o când spunea că Florenţa o sperie, că se simte intimidată de oraş şi apăsată de frumuseţea lui. Am încercat să o conving că dezvoltarea simţului artistic era un mod mai interesant de a-şi petrece un an decât să plece prin Africa sau pe o plajă din Thailanda. În final, alegerea a fost a ei, dar acum regret… ba nu, e mai mult decât un regret, este doar vina mea că îi influenţasem decizia. I-am şi spus – încă îmi aud cuvintele în urechi – că într-o zi „ne va fi recunoscătoare".

Lucrurile astea te vor bântui pentru totdeauna dacă le permiţi.

India trase draperia care acoperea uşa către biroul ascuns al lui Bailey Grant, apoi spuse:

— Au ajuns.

Stătea în picioare lângă şevalet, cu paleta şi pensula într-o mână, iar din casetofon răsuna vocea lui Ry Cooder. Prima mea impresie a fost că, în momentul în care ne auzise venind, se grăbise să se aşeze în postura asta – modelul unui artist în chinurile creaţiei. Cu şuviţele lui cărunte, sacoul din pânză de in şi blugii decoloraţi, Bailey voia să pară un fel de maestru sofisticat.

— Unde pot să pun astea? îl întrebă India, care încă ţinea oglinzile în mână.

Nu i-a răspuns, continuând să adauge nişte nuanţe pe pânza de pe şevalet. Nu m-a mirat deloc să văd că lucra la acelaşi tablou – un amestec de culori

lugubre întinse pe o pânză destul de mare, în maniera lui Tiţian – ca ultima dată când ne întâlnisem. Adevărata lui vocaţie era meseria de profesor.

— Unde pot să pun astea? repetă India. *Dumneavoastră* mi le-aţi cerut.

Pe un perete am remarcat un portret de-al ei, un chip micuţ şi delicat.

— Lasă-le oriunde.

India aproape le trânti în singurul loc găsit liber în atelier, apoi ieşi.

— Încă două secunde… şi mă ocup de dumneavoastră, spuse el.

Se dădu un pic mai în spate, aruncă o privire asupra tabloului, apoi oftă. Luă o oglindă şi se îndepărtă de pânză, apoi mai aruncă o privire peste umăr, de data asta cu spatele.

— *Il vero maestro*, aşa a numit-o Leonardo, adică adevăratul maestru. Oferă o altă perspectivă, o privire cu totul diferită, ne explică el în timp ce ni se alătură. Oglinda nu minte. Ce mai faceţi?

Ne-am dat mâinile. Palma lui era udă de transpiraţie şi mi-a trecut prin cap că probabil era nervos din cauza vizitei noastre. Nici pentru Bailey nu putea fi uşor.

Hotărâserăm că atelierul nu avusese nicio vină pentru moartea Sophiei. Bailey ne trimisese o scrisoare foarte emoţionantă de condoleanţe, dar de când se întâmplase tragedia, nu se mai întâlnise cu Laura. Acum o privea cu un zâmbet timid şi serios, plin de o milă nerostită. Am discutat apoi vrute şi nevrute, despre vremea înăbuşitoare, despre problemele pe care le au turiştii, despre bursa şcolară pe care eu şi soţia mea am înfiinţat-o în numele Sophiei.

— Putem să trecem la ale noastre? spuse Laura.

Păru ruşinat pentru o secundă, apoi încuviinţă din cap şi ne conduse spre o canapea veche din piele, aşezată sub fereastră. Pe măsuţa de cafea se afla mapa verde pe care fratele Laurei, Will, i-o făcuse cadou nepoatei sale la ultima ei aniversare. Pe copertă erau gravate în aur iniţialele ei, SL. Am zâmbit spre Laura, dar chipul ei rămase împietrit.

Bailey îşi prinse părul cu un elastic, apoi deschise mapa şi începu să răsfoiască desenele. Majoritatea erau reproduceri după mulaje de ghips antice sau din perioada Renaşterii. Era o muncă academică, de calitate, evident; n-aş putea spune că păreau făcute de Sophie.

— Sunt din perioada de început, dar deja puteţi vedea dovada unui adevărat talent, spuse Bailey entuziasmat, uitându-se la o schiţă în cărbune a unei măşti romane. Tehnica ei de *sfumato* – tranziţia de la o culoare luminoasă la umbră – este absolut remarcabilă pentru un începător. Sophie promitea. În ochi i se vedea acea furie pasională când desena…

— Bailey, l-am întrerupt eu, ne cam grăbim, ziceai ceva de un caiet de schiţe.

— A, da, caietul cu schiţe. Puse desenul peste celelalte şi închise mapa. Tocmai îl căutam când v-am auzit venind. Cred că s-a rătăcit pe undeva pe aici.

Urmă un moment de tăcere.

— Cum adică? spuse Laura încruntată. Nu-l aveţi?

Bailey începu să se joace agitat cu panglicile mapei.

— Era pe masa din biroul meu de la etaj. Acolo era aseară. De-abia acum o oră am descoperit că lipseşte.

— Păi, probabil că s-a făcut o greşeală, am spus eu. Atelierul avea reputaţia că este dezordonat.

— Îmi pare rău, dar mie mi se pare inacceptabil, sări Laura ca arsă de pe canapea şi venind drept în faţa lui Bailey. De ce nu ni l-aţi trimis prin poştă pur şi simplu? Am bătut tot drumul până în Florenţa… pentru ce? Ca să ne spuneţi că Sophie era „promiţătoare”? Iar acum ne spuneţi că aţi pierdut caietul?

Laura este cea mai calmă persoană pe care o cunosc, dar când se pornea, era formidabilă. Copleşit de ieşirea ei nervoasă, Bailey se făcu mic.

— Sunt sigur că o să apară, spuse el încurcat şi îşi frecă ceafa. Cât rămâneţi în oraş?

— Avem avion poimâine, am intervenit eu.

— De vreme ce e evident că n-o să apucăm să le vedem, spuse Laura acid, vreţi, vă rog, să ne explicaţi ce era aşa de special la aceste desene?

Bailey îmi aruncă o privire înainte de a-i răspunde. Nu era nicio conspiraţie să ascundem ceva de soţia mea. Eu doar credeam că era mai bine să nu o îngrijorăm sau să o alarmăm înainte de a ne uita împreună la caiet şi apoi să decid ce era de făcut, dacă ar fi fost ceva. I-am făcut semn să continue.

— Desenele reprezentau o casă, spuse el ezitant. Majoritatea erau interioare în creion şi tuş, şi erau foarte minuţioase, chiar obsesiv de detaliate. Existau şi două figuri, dar nu foarte accentuate, mai degrabă ca nişte efigii, şi nu oameni adevăraţi…

— Ce casă? Cea în care stătea Sophie? îl întrerupse Laura.

El dădu din cap în semn că nu.

— E o casă colonială acoperită cu şindrilă albă, cu verandă, în genul celor care se întâlnesc în orice suburbie americană. Înăuntru, totul e normal, doar că în miniatură. Atmosfera este sumbră, statică, apăsătoare şi parcă prevesteşte ceva rău. Dimensiunea şi tensiunea vin dinspre uşi şi ferestre, prin care parcă pătrund frânturi supranaturale din lumea noastră. E ca şi cum ai fi prins într-o căsuţă de păpuşi.

Bailey făcu o pauză pentru a sublinia intensitatea acestor desene.

M-am uitat la Laura. Faţa ei era în continuare lipsită de expresie.

— La un moment dat, e un desen cu bucătăria, în care în fundal se observă uşa din spate fiind întredeschisă. Dincolo de prag e o umbră – ferestrele sunt întunecate, ca şi cum umbra a pătruns în toată casa; iar ceea ce se distinge este o bucată din cracul pantalonului cuiva care pare să se fi furişat, o persoană destul de solidă.

Laura îşi muşcă buza şi apoi îşi privi mâinile. Mă uitam la ea şi puteam înţelege foarte bine că se străduia din răsputeri să-şi păstreze calmul.

— Bănuiesc că dumneavoastră credeţi că asta ne… dezvăluie lucruri despre starea de spirit a Sophiei?

— Desenele vorbesc de la sine, spuse Bailey. Habar n-am ce înseamnă, dar unele dintre ele par prevestitoare.

— Dacă acesta este cazul… Tăcu, biata mea soţie. Eram sigur că îi venea să plângă. Vorbi din nou, dar de data aceasta vocea îi tremura.

— De ce nu a dat un telefon? De ce nu a vorbit cu cineva?

— Hai să te aşezi, Laura, i-am spus eu calm.

2.

În ziua în care am pierdut-o pe Sophie, ne-am luat adio şi de la viitor. Conştientizând că toate planurile ei au fost brusc anulate, la fel s-a întâmplat şi cu ale noastre când am realizat că viaţa aşa cum o ştiam noi se sfârşise.

Laura şi cu mine abia am mai putut schimba o vorbă. Nu există cuvinte potrivite, şi chiar dacă ar exista, nimeni nu ar dori să le rostească. Ne-am căutat alinarea în sânul familiei şi prietenilor, am încercat să ne sprijinim reciproc, dar am rămas în continuare doi oameni care locuiau în camere diferite, sufocaţi de nenorocire şi disperare. Probabil că pierderea copilului este coşmarul oricărui părinte, dar apoi te trezeşti din coşmar şi de-abia după aceea începe partea cea mai rea.

În fiecare dimineaţă simţi golul acela imens al pierderii, după care aştepţi să îţi intri în ritm şi să îţi continui viaţa. Am început să urăsc sentimentul acela vag de uitare înainte de a începe să uit. Durerea aceea viscerală începe să scadă în timp, dar nu dispare cu adevărat niciodată. Problema nu este că trebuie să îţi trăieşti viaţa în continuare, problema este că reuşeşti s-o faci.

La început, cu ajutorul străinilor, ne-am lăsat îndrumaţi prin lumea birocraţiei ca nişte refugiaţi dezorientaţi. Contează, bineînţeles, dacă lucrurile merg rău şi te afli într-o altă ţară, să ai bani. Autorităţile florentine au fost extrem de înţelegătoare, în special cei de la *Questura,* poliţia statală

italiană. Poate sună uşor nerecunoscător, dar ar fi trebuit să am mai puţină încredere în ei.

L-am îndrăgit pe Andrea Morelli, care a condus investigaţia în cazul uciderii Sophiei. Avea un oarecare farmec şi era mai degrabă încăpăţânat decât inteligent, dar îţi putea da sentimentul că situaţia este sub control. Ne-a promis că îl va aduce în faţa justiţiei „pe cel care a comis o faptă atât de teribilă", chestie care mi-a ţinut în frâu dorinţa de răzbunare, cel puţin o perioadă.

Am reuşit să mă conving pe mine însumi că suntem pe mâini bune. Nu aveam niciun motiv să cred că maniera degajată cu care a manevrat cazul, modul în care înţelegea vieţile complicate îl făceau mai puţin competent sau îi ştirbeau cumva dorinţa de a-l prinde pe ucigaşul Sophiei, dar, privind acum în urmă, sunt convins că ştia din ziua în care i s-a dat acest caz că nu o să îl rezolve niciodată.

Fiica noastră a fost bătută şi strangulată într-o noapte de aprilie, pe douăzeci şi şapte mai exact, şi, total neobişnuit pentru această perioadă, temperatura scăzuse sub zero grade. Se afla în Florenţa de şase luni şi tocmai ne trimisese un e-mail în care ne spunea că trimestrul al doilea îl petrecea la atelier şi că îi plăcea tare mult. În câteva săptămâni urma să împlinească douăzeci de ani.

Aranjasem să fie cazată la Villa Nardini, într-o cameră care avea ferestrele spre grădinile exterioare. În *boscos,* zona unde buruienile erau lăsate dinadins să crească, era o grotă semiabandonată, şi acolo îi găsise trupul neînsufleţit o familie care îşi făcea plimbarea matinală împreună cu câinii lor. Ce căuta Sophie în grădină, ea care ura frigul, în acea noapte rece rămâne un mister.

Fuseseră găsite prea puţine dovezi fizice. Nimic care să sugereze că ar fi avut o întâlnire sau că cineva ar fi urmărit-o şi obligat-o să intre în grotă. Nu fuseseră găsite urme de paşi sau amprente, nici fibre, fluide corporale, salivă, piele sau păr din care să se fi putut extrage ADN-ul. Analizele de laborator au stabilit că ucigaşul lui Sophie nu o abuzase sexual (ceea ce ne-a mai liniştit cumva). Cineva a lovit-o, ea şi-a pierdut cunoştinţa, apoi a strangulat-o.

Faptul că fusese ucisă cu gesturi foarte precaute, chiar meticuloase, care sunt caracteristice persoanelor pasionale, însemna, în opinia lui Morelli, că Sophie îl cunoştea pe criminal. Insistase apoi, şi încă într-un mod brutal, că nu fusese o acţiune întâmplătoare.

•

Biroul detectivului era la etajul şase al clădirii poliţiei, pe Via Zara. În cămăruţa cu tavan boltit, care aducea mai degrabă a celulă, abia încăpeau un

birou şi două scaune. Sub fereastra înaltă erau aşezate haotic câteva diplome şi fotografii înrămate, singurele care imprimau locului o nuanţă personală.

— Vă înţeleg frustrarea, *signor* Lister, spuse Morelli în timp ce închidea uşa în urma noastră şi ne făcea semn să ne aşezăm. Vă dau cuvântul meu de onoare că o simt şi eu.

— Cu alte cuvinte, am afirmat eu cu hotărâre, vreţi să spuneţi că nu aţi mai descoperit nimic.

El zâmbi.

— Am mai făcut oarece progrese de la ultima dumneavoastră vizită. Accentul lui englezesc era aproape fără cusur. Ne-am extins ancheta pe o rază de cinci kilometri. Acum ne îndreptăm atenţia către imigranţi. Dar asta durează ceva.

— Câţi oameni lucrează la acest caz?

Morelli se lăsă pe spate în scaun şi se aşeză picior peste picior. Genovez de treizeci şi patru de ani, cu un început de chelie, scund, dar robust, plesnea de sănătate, chestie care în timp a ajuns să mă enerveze. Îmi imaginasem tot timpul că, în loc să se dedice căutării criminalului lui Sophie, stătea şi îşi exersa loviturile de golf sau mergea la solar să se bronzeze; bronzul lui era suspect de uniform.

— Numărul lor variază, dar vă pot spune cu certitudine, signor Lister, că ancheta este în plină desfăşurare. Luăm computere la întâmplare din toate internet-café-urile din Florenţa şi le examinăm hardurile. Brigada de criminalistică specialistă în IT din Milano lucrează la un profil al ucigaşului, lucru care ar trebui să ne ajute să ne facem o idee asupra celui pe care îl căutăm.

Nimic din ce ne spunea nu era ceva nou.

— Aveţi vreo dovadă că Sophie era urmărită online de cineva?

— Dacă am fi avut-o, vinovatul ar fi fost arestat deja. Suntem însă destul de siguri că aşa s-au cunoscut. Cei care îşi caută victimele în spaţiul virtual sunt de obicei persoane izolate şi instabile din punct de vedere emoţional. Imigrantul se potriveşte acestui profil pentru că este posibil să fi trăit experienţe stresante sau un şoc cultural în momentul în care a dat nas în nas cu o cultură nouă.

— Andrea, a trecut mai mult de un an şi încă nu aveţi niciun suspect.

Se întinse spre telefonul de pe birou, tastă nişte cifre şi ceru în engleză dosarul Sophiei Lister.

— Nu am renunţat la speranţă.

Am scuturat din cap. Nu acestea sunt cuvintele pe care vrei să le auzi de la detectivul care se ocupă de un caz de crimă. Nu când victima este propriul tău copil.

Morelli nu găsise nicio dovadă care să îi susţină teoria cum că Sophie îl cunoştea pe criminal. Profesorii şi prietenii de la atelier, gazda ei şi ceilalţi chiriaşi din Villa Nardini, toţi confirmaseră ce ştiam deja de la ea – era prea ocupată cu munca pentru a mai avea timp şi pentru o relaţie. Nimeni nu îşi aducea aminte să o fi văzut cu un necunoscut sau să fi remarcat ceva suspect în comportamentul ei. Nu existaseră persoane suspecte care să fi dat târcoale vilei sau atelierului din Oltrano.

Dacă Sophie se simţise ameninţată sau dacă era conştientă că cineva o urmăreşte, nu mărturisise nimănui nimic despre asta. Mă gândeam în continuare la descrierea pe care Bailey o făcuse desenelor, întrebându-mă oare cât timp trăise ea cu spaima aceea în suflet. De ce nu ne spusese nimic? Laura avea tot dreptul să întrebe asta. Doar că eu nu eram foarte sigur că vreau să aflu răspunsul.

Pentru Sophie era un lucru sfânt să păstreze legătura cu familia, suna acasă de pe mobil o dată sau de două ori pe săptămână şi trimitea periodic e-mailuri, în special fratelui ei, George, de care se simţea foarte apropiată. Îşi luase un laptop cu ea în Florenţa, dar nu putuse să se conecteze la internet din Villa Nardini, care nu era în pas cu vremurile moderne.

La fel ca mulţi alţi studenţi, mergea în câte un internet-café pentru a se conecta la internet şi pentru a-şi citi mailurile. Într-unul dintre aceste localuri anonime şi pline de culoare, cunoscute ca „pizzerii", credea poliţia că ea îl cunoscuse pe ucigaş.

— Nu cred că s-au întâlnit online, spuse Morelli. Cel puţin nu într-un mod obişnuit. Cred că prima dată a zărit-o pe stradă şi ulterior a început să o urmărească, să vorbească cu ea pe net, creând un fel de relaţie virtuală.

Nu exista nicio dovadă electronică. Chiar şi cu resursele lor limitate de urmărire a unei investigaţii computerizate, chestura putuse să stabilească acest fapt. Sophie nu frecventa sălile de chat – sau chiar dacă ar fi făcut-o, nu exista un cont special în afară de cel de pe MSN. Nu existau jurnale de conversaţii în arhivele furnizorilor. Făcusem şi eu propriile cercetări.

— Cum credeţi că a dat de ea? am întrebat.

— Presupunem că a văzut-o pe stradă, într-un magazin sau într-un restaurant – trebuie să recunoaştem că era o fată frumoasă – şi a urmărit-o la un internet-café. Ea a trimis câteva mailuri. El a aşteptat ca ea să plece, apoi s-a aşezat pe scaunul în care stătuse ea şi a aflat toate datele de la computerul pe care tocmai îl folosise. Sau poate a spionat-o când era încă în faţa monitorului şi i-a memorat adresa de e-mail. Ulterior, a contactat-o

online, în timp s-au împrietenit, ea probabil credea că el se află undeva departe, în alt oraş, poate chiar în altă ţară, în timp ce el era chiar în aceeaşi încăpere sau poate la un computer alăturat şi o observa permanent.

Detectivul se opri din vorbit, iar privirile noastre se intersectară în timp ce îşi mângâia afectat chelia.

— S-a folosit de internet pentru a afla informaţii personale despre ea, apoi a început s-o urmărească atât online, cât şi în viaţa de zi cu zi. Într-o zi o fi apărut în viaţa ei şi s-o fi identificat din proprie iniţiativă ca fiind cel cu care vorbeşte online.

Cineva ciocăni la uşă, apoi secretara detectivului intră. Îi întinse un dosar lui Morelli, apoi ieşi fără a arunca măcar o privire în direcţia mea. Deschise dosarul şi scoase câteva fotografii.

— Vă mai amintiţi de astea?

Imaginile lucioase pe care le împrăştie pe birou reprezentau conturul cu cretă pe pavajul din grotă. Fusese trasat în jurul trupului Sophiei înainte ca medicii legişti să îl ridice. Am încuviinţat din cap. Nu aveam nici cea mai vagă idee despre ce avea să urmeze.

Se întinse şi luă o fotografie. Revederea acestei diagrame, o hartă a ultimului loc de pe planetă în care se aflase ea, îmi stârnea încă dezgust şi furie. Nu mi se mai arătaseră niciodată până acum fotografii cu trupul Sophiei.

— Poziţia victimei este interesantă, spuse el. Nu a căzut, ci a fost aşezată pe spate, cu braţele încrucişate pe piept. Asta arată că persoana a intenţionat să îşi exprime respectul.

L-am privit încurcat.

— Vreţi să spuneţi că avea remuşcări?

— Signor Lister, ce vreau eu să spun s-ar putea să vi se pară oarecum şocant. Vreau să spun tandreţe… *amore.* Este posibil ca asasinul să fi fost îndrăgostit de ea sau să creadă că este. Cei care urmăresc online suferă, în primul rând, de această iluzie, cred că au găsit pe cineva de care sunt îndrăgostiţi într-un mod romantic şi spiritual, atracţia sexuală nefiind importantă pentru ei.

— Tandreţe, am repetat eu calm, deşi simţeam că explodez. Probabil că orice tată ar fi reacţionat la fel ca mine.

— De-aia a lovit-o şi a lăsat-o inconştientă înainte să o sugrume? Aşa procedează oamenii când sunt îndrăgostiţi, *commendatore*? Tandreţe! Realizam că deja ţipam la el.

Morelli îşi împreună palmele. Trase adânc aer în piept şi continuă:

— Este caracteristic acestui tip de comportament ca atunci când se simte respins, dragostea să se transforme foarte rapid în violență. Uneori într-o fracțiune de secundă.

— Nu înțeleg ce doriți de la mine, vă așteptați să îmi pară rău pentru el?

— Se poate la fel de bine ca el să fi crezut că fiica dumneavoastră îi împărtășește sentimentele. Trebuie să înțelegeți că, pentru el, ei doi reprezentau „perechea ideală".

Toată vorbăria asta nu era decât o înlănțuire de presupuneri. De fapt, habar n-avea cum se petrecuseră faptele.

— Studiile ne arată că dacă victima și urmăritorul ei au fost implicați într-o relație intimă, lucrurile sunt predispuse la violență.

— Ce îmi spuneți acum? Că erau iubiți?

— Cred că este foarte puțin probabil.

Mă bucuram că Laura nu era cu mine. L-ar fi plesnit peste ochi.

— Știu cât de greu trebuie să vă fie. Mă fixă cu privirea. Dacă unul dintre copiii mei ar fi pățit asta… mi-ar fi fost la fel de greu.

— Sugerați cumva că Sophie a atras nenorocirea asupra ei?

Andrea scutură din cap în semn că nu.

— Poate că l-a încurajat fără să vrea, fără să își dea seama. Poate că a flirtat cu el online, crezând că e ceva inofensiv.

— De ce întotdeauna ajungeți să dați vina tot pe victimă?

— Signor Lister, spuse el ridicând din mâini. Nu a fost un caz simplu.

Timpul trecut. Deja îi clasificaseră dosarul, iar el tocmai se dăduse singur de gol. Urmă o tăcere scurtă, dar foarte apăsătoare.

— Credeți că Sophie știa că este în pericol? l-am întrebat. Răspunsul îl știam deja, dar uneori întrebările la care știi deja răspunsul pot fi cele mai bune.

Morelli începu să își dea bobârnace în bărbie.

— Cred că… da, spuse el grav, cred că știa.

În minte îmi reveni imaginea unei Sophie de cinci-șase ani, care se juca cu căsuța de păpuși în camera ei. Am vrut să îi spun despre caietul cu schițe, despre desenele care parcă îi prevestiseră moartea, dar pentru că nu aveam ceva concret să îi arăt, m-am hotărât să nu aduc vorba despre el.

Se ridică în picioare, semn că discuția noastră se apropia de sfârșit. Ne-am strâns mâinile și Morelli mi-a promis că mă va ține la curent cu noutățile. Era evident că nu se aștepta să vorbim din nou prea curând. În cel mai bun caz, avea să mă caute din nou peste un an, să mai trecem în revistă probele. Mi se spusese răspicat că poate ar trebui să accept faptul că este posibil ca asasinul Sophiei să nu fie adus niciodată în fața justiției. Dar mai aveam o întrebare.

— Aţi vorbit vreodată cu o prietenă a Sophiei, Sam Metcalf?

— Metcalf? Detectivul dădea semne că abia aşteaptă să plec. Probabil se gândea deja la masa de prânz. Numele nu-mi spune nimic, zise el în cele din urmă.

— Se pare că uneori Sophie se ducea la ea şi intra pe internet de acolo.

— Mi-l notez şi o să verific.

— Săptămâna viitoare se întoarce acasă, în Statele Unite. Pentru totdeauna. Mă văd mâine cu ea. Aş putea să vă spun dacă mai aflu ceva.

— Neapărat, spuse Morelli în timp ce mă conducea spre ieşire. Se opri apoi şi îmi puse o mână pe umăr, obligându-mă să mă întorc spre el. Acest tip, făptaşul… adevărul este, signor Lister, că este la fel de probabil să fi venit din celălalt capăt al lumii ca să o ucidă pe fiica dumneavoastră, apoi să se fi întors acolo.

Îmi venea să îi amintesc de propria lui teorie cu imigranţii, dar apoi m-am gândit că dacă totuşi caietul fusese furat din atelier? Era oare posibil ca vreunul dintre desenele Sophiei să-l fi identificat pe criminal?

— Sau la fel de bine ar putea să fie în continuare aici, în Florenţa, am spus eu.

3.

Stăteam împreună cu Laura pe terasa hotelului din Viale dei Colli, o fostă mănăstire înconjurată de măslini verzi, şi beam o sticlă de vin. Deşi temperatura era cu un grad sau două mai mică aici, printre dealuri, tot îngrozitor de cald era. În grădină nu mai era nimeni, iar singurele sunete care se puteau auzi erau murmurul îmbietor la somn al porumbeilor şi susurul apei care cobora dealul şi se vărsa în fântâni şi bazine. Era linişte la Villa Arrighetti, poate prea linişte. Aş fi preferat un hotel în oraş.

Aş fi vrut să simt pulsul străzilor şi pizzeriilor aglomerate pe unde obişnuia Sophie să treacă. Nu mă interesa reputaţia groaznică pe care o avea Florenţa pe perioada verii. Laura, însă, insistase să ne depărtăm de forfota de turişti, de căldură, de trafic şi zgomot. Ea era într-o altfel de călătorie. Toţi avem moduri unice de rememorare a întâmplărilor şi propriile căi de evadare.

În jur de două şi jumătate, Laura se duse în cameră să se odihnească. Ajunsesem târziu noaptea trecută şi se plânsese că nu dormise bine. Mi-am comandat un espresso, am dat câteva telefoane, apoi am urcat şi eu în apartament: două încăperi cu tavan înalt, mobilate sumar, care se

deschideau într-o lojă înconjurată de coloane. Era un spaţiu luxos, dar minimalist. Am băgat capul în dormitor şi am văzut că Laura adormise. Mi-am luat o bere rece din frigider, apoi m-am mutat cu tot cu laptop pe balcon.

Se făcuse deja trei fără zece şi m-am simţit străfulgerat de un sentiment de rău-augur, iar stomacul mi s-a strâns din cauza grijilor. M-am conectat la internet şi am ascultat un concert de pian al lui Mozart în timp ce mi-am verificat căsuţa poştală.

Sam Metcalf nu îmi scrisese. Am tras concluzia că nu intervenise nimic şi urma să ne întâlnim, conform planului, a doua zi. Iniţial n-am vrut să îi vorbesc detectivului Morelli despre ea – mă rugase să nu pomenesc nimănui de ea dar am vrut să îi dau puţin peste nas, pentru a-i dovedi că ancheta desfăşurată de departamentul din subordinea lui nu decurgea chiar aşa cum pretindea, şi nu le ştia chiar pe toate.

Mă lovisem de aceeaşi apatie şi în Londra. Modul în care poliţia din propria noastră ţară se ocupase de anchetă fusese cel puţin stupid. După uciderea Sophiei, poliţia britanică trimisese doi detectivi de la Scotland Yard să îi asiste pe cei de la poliţia italienească. Întorşi acasă o lună mai târziu, îşi descriseseră excursia ca pe o „pierdere de timp agreabilă". M-am plâns forurilor superioare şi cazul a fost înaintat Autorităţii Supreme a Poliţiei. Scopul meu a fost să schimb cumva percepţia oficială conform căreia erau şanse foarte mici ca ucigaşul Sophiei să fie prins vreodată.

Şi cu toate astea, pe măsură ce timpul a trecut, iar săptămânile şi lunile s-au transformat într-un an, m-am scufundat şi eu în starea aceea de inerţie pe care oamenii încearcă să o denumească, într-un mod onorabil, „acceptare". Departe de mine să fiu genul acela care rămâne împietrit în trecut, cred cu toată convingerea că trebuie să ne vedem fiecare în continuare de vieţile noastre. Problema este însă că supărarea are o traiectorie proprie, care te antrenează şi te ţine conectat la ea. Durerea nu se stinge, ci se ascunde sau rămâne în stare latentă pe undeva, apoi revine şi te loveşte când te aştepţi mai puţin.

După moartea Sophiei, Laura îşi găsise cât de cât o alinare în religie. Deoarece sunt ateu, pe mine nu avusese cum să mă ajute. M-am îngropat în muncă – şaisprezece ore pe zi, întâlniri interminabile, călătorii cu orice ocazie. Am încercat să nu am nicio clipă de răgaz şi să fiu tot timpul ocupat. Întotdeauna am fost ceea ce se cheamă o persoană fără scrupule şi interesată (Laura susţine că nu m-am schimbat nici acum), dar, de când cu pierderea Sophiei, mi-am pierdut interesul faţă de afaceri şi bani, bani de care oricum nu aveam nevoie. Am continuat însă, fără oprire.

După ce am vorbit cu Bailey şi Morelli, mi-am dat seama că, chiar dacă aş fi învăţat la un moment dat să mă resemnez cu cele întâmplate (deşi

Florența îmi răscolea multe emoții puternice), nu aș fi putut niciodată să scap de gândul că am eșuat ca tată și că mi-am dezamăgit fiica.

La ora trei fix am tastat parola pentru serviciul de mesagerie pe care îl utilizez. „Jokeradorabil" nu era online. Am dat totuși clic pe numele ei și am scris „Ai întârziat", trimițând textul în caseta de dialog.

câineletemplului: ai întârziat

N-a răspuns. Probabil că deja plecase la serviciu. Am privit ecranul în continuare, resemnându-mă că fie am ratat-o mai devreme, fie uitase, când numele ei apăru bolduit, având deasupra pictograma aceea cu un zâmbet, semn că era online și disponibilă.

ja: nu, *tu* ai întârziat… tocmai mă pregăteam să ies
ct: nu pot sta mult
ja: și ce ai aflat nou?
ct: o clipă, îmi aprind o țigară
ja: las-o-ncolo
ct: îți dau fum în ochi
ja: jur că mă car… termină cu porcăria aia
ct: câteva fumuri și o las
ja: sigur…
ct: la naiba… stai un moment

Parcă o și auzeam râzând. Am tras cu ochiul spre dormitor și am văzut că Laura se trezise. Stătea în pat și butona telecomanda televizorului. Nu erau șanse prea mari să vină pe balcon și, chiar dacă ar fi venit, aș fi putut ascunde imediat fereastra de dialog. N-aveam nimic de ascuns, dar nici n-aveam chef să stau să îi explic soției cine este „jokeradorabil".

ct: din păcate trebuie să plec. când mai apari
ja: habar n-am, la un moment dat
ct: nu sună prea promițător. îmi plac discuțiile noastre
ja: trebuie să te dezveți, domnule
ct: ce vrei să zici?
ja: trebuie să mă duc în DC
ct: a, da? de ce
ja: în vizită la un prieten, o să lipsesc cam două săptămâni

Mi-am stins ţigara. Muzica lui Mozart se mai auzea încă, iar eu mi-am ridicat privirea din ecran. Soarele îmi bătea direct în ochi, dar încercam să mă uit înspre strada umbrită de chiparoşi, care cobora dealul printre pâlcurile de măslini. Mi-o imaginam că stătea în apartamentul ei din Brooklyn – practic, într-o altă lume.

ja: e un prieten, însurat, cu doi copii
ct: hei, nicio problemă… e bine să ieşi cât mai des
ja: nu-i ce crezi
ct: nu-mi aduc aminte să fi zis ce cred. şi eu sunt foarte ocupat
ja: păi bine… îţi dau de veste
ct: să te distrezi în Washington
ja: da… tre' să plec

Începusem să scriu ceva doar ca să am eu ultimul cuvânt, dar Jelena se deconectase deja. Pictograma aceea galbenă din dreptul ei era gri.

Bineînţeles că era o prostie – vorbeam pe chat de câteva luni, era o chestie inocentă şi deschisă –, şi iată cum totuşi am simţit un fior de revoltă, ba nu, gelozie, care mă luă complet prin surprindere. Am parcurs din nou discuţia şi am recitit ce îmi spusese despre „prietenul" pe care urma să îl viziteze în DC. Nu aveam niciun motiv să mă simt în vreun fel.

Am mai aşteptat câteva minute, sperând că poate s-a răzgândit şi s-a reconectat. Apoi m-am deconectat eu şi am rămas cu privirea pironită spre oraş – aceeaşi privelişte, cu aceleaşi acoperişuri, turnuri şi cupole roşiatice peste care se înălţa domul roz al lui Brunelleschi, pe care o păstram şi în biroul meu din Londra şi pe care nu o să o uit niciodată. O carte poştală de la Sophie, în care îmi spunea la mulţi ani şi care ajunsese la o săptămână după ce aflasem că e moartă.

Când am primit vestea eram în toiul celei mai mari şi mai importante afaceri din viaţa mea – o societate pe acţiuni peste care dădusem absolut întâmplător în Australia. Tocmai terminasem de semnat actele şi eram la etapa cu bătutul palmei, când am fost chemat la telefon. În aburii euforiei d-abia putusem auzi „un apel din Florenţa" şi am ştiut în adâncul meu că Sophiei i se întâmplase ceva.

Nu îţi poţi conştientiza cele mai rele temeri decât în momentul în care auzi cuvintele rostite. În mod ciudat, îmi aduc aminte de parfumul Joy cu care se dădea Laura şi pe care l-am simţit când mi-a luat receptorul din mână. Mireasma lui mi se păruse reconfortantă şi pentru o fracţiune de secundă m-am liniştit, spunându-mi că nu s-a întâmplat nimic. Apoi am auzit vorbele şi, din momentul acela, bucuria mea, ca de altfel orice bucurie sau

eşec pe care le-am simţit ulterior, s-a transformat în cenuşă, în nimic. Pentru totdeauna.

M-am ridicat, m-am îndreptat spre marginea balconului şi am privit în jos, spre grădina hotelului, încercând să-mi domolesc sentimentul de neliniște și totodată de teamă. Poate din cauză că mă gândeam la Sophie, sau poate din cauză că mă întrebam dacă voi mai vorbi vreodată cu „jokeradorabil", sau poate din spaima că şi întâlnirea de a doua zi cu Sam Metcalf se va dovedi inutilă: nu eram prea sigur de motiv. Apoi am observat că eram urmărit.

Loja noastră nu era vizibilă din grădină, dar la capătul aleii cu chiparoşi, după o poartă veche, metalică, dând în Viale Galileo Galilei, se distingea o siluetă care privea înspre vilă. Am făcut stânga-mprejur, cât pe ce să-mi vărs berea – Laura tocmai intrase în balcon. I-am spus ceva şi mi-a zâmbit. M-am întors înapoi spre deal şi silueta dispăruse.

4.

Aflată în capătul scării, Sam Metcalf se opri şi se sprijini de balustradă, uitându-se cu atenţie de jur-împrejur, apoi urcă şi ultima treaptă. Era o măsură de precauţie pe care şi-o lua întotdeauna de când se întorsese într-o noapte târziu de la o petrecere şi găsise un străin aşteptând-o. Avusese noroc că nu voia decât bani. Se căută în buzunar după cheie.

Deschise larg uşa apartamentului şi se uită dacă nu cumva era cineva pitit prin hol sau prin bucătărie. Precaută, rămase nemişcată şi ignoră muzica din vecini, încercând să perceapă orice zgomot suspect. Iranienii din apartamentul de dedesubt ascultau la maxim *All I Wanna Do,* cântată de Sheryl Crow. Bine că cel puţin mai era cineva în clădire.

Era ziua în amiaza mare… ce putea să se întâmple?

Îi luă destul de mult până să-şi ia inima în dinţi, să intre şi să-şi lase bagajele. Se duse apoi în bucătărie, luă un cuţit de pe raftul magnetic şi verifică toate camerele. Erau în aceeaşi stare în care le lăsase. De afară se auzi dintr-odată zgomotul asurzitor al unui claxon. Se duse în hol şi trânti uşa de la intrare. Se sprijini apoi de ea şi închise ochii.

Se concentră asupra muzicii, aşteptând versul care îi plăcea, cel despre răsăritul soarelui pe bulevardul Santa Monica. Dintr-odată, melodia din anii '90 despre un LA fără griji se întrerupse. Se aşternu liniştea, apoi Sam auzi motorul turat al unei maşini. Un minut mai târziu, auzi uşa vecinilor

trântindu-se, apoi zgomotul unor tocuri pe scară. Din stradă o voce răguşită strigă „*vaffanculo*".

După ce maşina plecă, sună telefonul. Sam stătea în bucătărie şi fixa cu privirea ceasul lui Leonardo de deasupra aragazului. Se duse să îşi facă o cafea, încercând să nu se gândească unde trebuia să fie cu treizeci de minute în urmă. Nu avea de gând să răspundă, putea fi oricine.

Căută un loc în care să îşi pună laptopul, se aşeză la masă şi aşteptă ca telefonul să se oprească. Îi părea rău că nu îl sunase pe tatăl Sophiei să inventeze o scuză ca să nu se ducă la întâlnire. Ultimul ţârâit al telefonului răsună în apartamentul gol. Luă o gură de cafea şi îşi opări buzele. La naiba… Mâinile nu i se mai opreau din tremurat.

„Nimeni nu ştie nimic. Hai să lăsăm lucrurile aşa".

Vocea i se păruse seducătoare, tânără şi uşor guturală, ca a unui Bill Clinton în tinereţe. Intonaţia mieroasă cu accent vestic şi pronunţarea ciudată a propoziţiilor de parcă ar fi fost întrebări o speriaseră foarte tare, transmiţându-i, fără urmă de îndoială, ce lucruri rele ar putea să i se întâmple dacă ar vorbi despre asta.

Noaptea şi-o petrecuse în casa prietenului ei, Jimmy, care locuia în Fiesole, dar îi fusese teamă să îi povestească ce se întâmplă. Cu siguranţă el ar fi insistat să se ducă la chestură. Habar n-avea ce-ar fi putut să le spună poliţiştilor. Că a primit un telefon care i se păruse vag ameninţător de la un străin pe care îl suspecta că este criminal? Sam locuia în Italia de suficient de mult timp, încât să ştie că poliţia ar fi ignorat-o. Probabil că i-ar fi retras permisul de şedere şi n-ar mai fi putut pleca acasă.

Zăcu trează până la patru dimineaţa, încercând să se hotărască dacă să se ducă sau nu la întâlnirea de la podul Trinita. Ideea de a-i lăsa baltă pe părinţii Sophiei îi displăcea profund, mai ales că se simţea vinovată pentru faptul că nu le spusese dinainte ceea ce ştia de mult timp – dar acum nu-şi putea asuma riscul.

Nu era pregătită să moară pentru oameni pe care nu îi cunoscuse niciodată. Sophie nu îi fusese chiar aşa o bună prietenă. Tipa apăruse după un curs de la Consiliul Britanic, susţinând că este interesată de ceramica din perioada Renaşterii timpurii. Sam, care se ocupa chiar de acest domeniu, o luase sub aripa ei protectoare. O copilă dulce, frumoasă, talentată, inocentă – dar până la urmă se dovedise că Sophie Lister venea la ea mai mult ca să intre pe net decât pentru faptul că era interesată de atelierul Della Robbia. Abia schimbaseră câteva vorbe.

Sam îşi porni laptopul Toshiba. Avusese o perioadă în care ideea că fata ucisă îi atinsese tastele o speriase, ca şi cum ar fi putut risca să se molipsească şi ea de acelaşi destin trist. Trecuse şi peste asta. Cu o

săptămână în urmă găsise întâmplător un site în lista ei de preferate, care nu putea să fi fost salvat acolo decât de Sophie şi pe care îl suspecta că era plin de viruşi care îi contaminaseră computerul.

•

Sam se duse în dormitor să mai strângă din bagaje. Îşi rezervase loc într-un tren spre Veneţia şi avea de gând să plece din Santa Maria Novella la ora 5:40 – adică în mai puţin de două ore. Nu găsise niciun bilet de avion pentru după-amiaza aceea, aşa că îşi anulase biletul către Boston şi folosise suma de bani recuperată ca să îşi cumpere un abonament de tren pentru Europa. Nu spusese nimănui, nici măcar lui Jimmy, că îşi schimbase planul. Era mai sigur aşa.

Nu îi părea rău că pleacă din Florenţa. Se îndrăgostise de oraş când avea nouăsprezece ani şi fusese acceptată într-un program de schimb de studenţi între ţări, iar acum trecuseră aproape zece ani şi voia acasă. Se văzuse pe sine transformându-se în ceva ce dispreţuise întotdeauna, într-o studentă veşnică, an după an absolvind un curs de arte frumoase, apoi încă unul, păcălindu-se singură că nu avea nicio legătură cu Federico.

Împlinise douăzeci şi opt de ani şi era încă o femeie atractivă, cu pielea foarte albă, părul bogat, cârlionţat şi negru şi ochi albaştri – se descria drept o „irlandeză evreică". Avea zile când se întreba dacă nu cumva Federico îi răpise cei mai frumoşi ani din viaţă. Cunoştea prea multe femei americane singure, fără niciun viitor şi între două vârste care ar veni instantaneu în Florenţa pentru artă şi sex sau ca să predea engleza la una dintre cele aproximativ câteva zeci de şcoli străine din oraş. Chiar dacă viaţa nu i-ar fi fost în pericol, se simţea de parcă trebuia să fugă de aici, acum ori niciodată.

I se păru că aude ceva şi se încruntă. Ticăitul se auzea de la ceasul de călătorie de pe noptieră. Îl strânse şi îl băgă în husa lui din piele verde, apoi îl vârî în sacul de dormit şi se aşeză oftând pe pat. Ştia că ar trebui să strângă şi aşternuturile, mai mult decât murdare, dar parcă nu mai avea niciun pic de vlagă. Privirea îi căzu pe o fâşie de mătase bej. Scoase de sub perne o cămaşă de noapte, care era ascunsă acolo de cel puţin două săptămâni, întotdeauna dormea dezbrăcată când era cald afară.

Dar unde e… Scotocitul între saltea şi perne îi readuse aminte de ea şi Federico. Doamne… trebuie să fie pe undeva.

Aruncă pernele, apoi sări în picioare şi smulse aşternutul de pe pat. Îndepărtă patul de perete şi aruncă salteaua pe podea. Nu mai era acolo, sigur nu mai era, şi-ar fi adus aminte dacă l-ar fi împachetat deja – vibratorul îi dispăruse.

Se concentră din răsputeri să-şi aducă aminte când îl văzuse ultima oară şi încercând să caute o explicaţie simplă. Dacă nu cumva Federico… dar nu,

nenorocitul îi înapoiase cheia cu câteva săptămâni în urmă, chiar în ziua când o părăsise, atât de previzibil, încât îi fusese ei ruşine în locul lui, pentru a se întoarce la nevasta şi copiii pe care îi avea în Florenţa.

Stomacul i se urcă în gât. Alergă spre baie şi rămase aplecată deasupra toaletei până când îi dispăru senzaţia de greaţă. Se văzu pentru o clipă în oglindă şi observă că avea ochii aproape negri. Din cauza fricii, pupilele i se dilataseră, rămânând doar un inel subţire, albastru. Trebuia să ia ceva să se calmeze… parcă avea pe undeva nişte Valium. Palidă din cale-afară, deschise uşa dulăpiorului cu medicamente. Pe unul dintre rafturile din sticlă era „glonţul de argint".

— O, Doamne, nu, îşi spuse Sam cu respiraţia întretăiată, apoi îl luă şi îi desfăcu capacul din inox cu mâinile tremurânde. Aproape îl scăpă din mână. Pe fundul lui era lipit un bileţel în formă de inimă pe care nu îl mai văzuse niciodată.

Se întoarse în bucătărie şi îşi luă telefonul mobil. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât fu nevoită să formeze de câteva ori numărul. Ward trebuie să fi venit după ea noaptea trecută şi îi lăsase un suvenir.

5.

— Am omis să-ţi spun ceva, am zis eu.

Cu buzele ţuguiate ca pentru un sărut, Laura se aplecă spre furculiţa cu risotto fierbinte.

— Trebuia să mă întâlnesc cu cineva mai devreme, cu o prietenă de-a Sophiei, Sam Metcalf, am ezitat eu. Am fost, numai că ea n-a mai apărut.

Laura lăsă furculiţa.

— Am impresia că n-a venit din cauză că se teme.

— Te ajută să te simţi mai bine, Ed? De aceea îmi tot faci asta? Vocea îi deveni brusc agitată şi tare, de parcă ar fi uitat că suntem într-un restaurant. Terasa vilei Arrighetti era mai aglomerată decât ieri, majoritatea meselor fiind ocupate de cupluri în vârstă care şuşoteau.

— Acum o săptămână, am continuat eu, ignorând câteva priviri curioase, am primit un e-mail de la fata asta. Scria că a găsit nişte chestii pe laptopul ei, nişte site-uri pe care Sophia le-a salvat acolo, şi se gândise că poate ne ajută în vreun fel. Se pare că Sophie se mai conecta la internet şi de pe laptopul ei.

— De ce te-a contactat pe tine? întrebă Laura, destul de sceptică. De ce n-a sunat direct la poliţie?

— În ziua crimei se afla în Boston. N-a ştiut nimic până nu s-a întors în Florenţa, o lună mai târziu. N-aş putea spune de ce nu s-a dus la poliţie.

— I-ai spus lui Morelli despre ea?

— Am adus vorba de ea, dar n-a avut nicio reacţie. Sam m-a rugat să nu spun nimănui.

— Şi nu ţi se pare cam ciudat? se încruntă din nou Laura, apoi adăugă: Şi de ce a aşteptat aşa de mult până te-a contactat?

— Tot ce ştiu e ce mi-a scris în e-mailuri, n-am vorbit niciodată faţă în faţă.

Laura suflă în risotto, apoi băgă furculiţa în gură.

— Să ştii că mâncarea e de-a dreptul delicioasă.

— Vrei, te rog, să nu schimbi subiectul? E important.

— Al dracului de important, încât până acum nu ţi-a trecut prin cap să-mi spui.

— Nu ţi-am spus pentru că nu am vrut să… să îţi faci speranţe.

Intenţionam să-i spun, dar doar după ce mă întâlneam cu fata şi vedeam dacă informaţiile îmi erau utile sau nu. La fel ca şi în cazul caietului de schiţe, încercasem să nu o supăr degeaba.

— Speranţe? Laura zâmbi şi dădu din cap.

— În orice caz, ţi-am pomenit de ea, am spus eu calm; ultimul lucru pe care mi-l doream era o ceartă. Te-am întrebat la un moment dat dacă Sophie ţi-a povestit ceva despre cineva pe nume Sam.

— Poate crezi tu că m-ai întrebat.

— Vreau să se facă dreptate, Laura. Greşesc cu ceva?

Nu răspunse, dar mă privi drept în ochi, necruţătoare.

— Deci… greşesc?

Nu era vorba că Laura nu era interesată de prinderea criminalului lui Sophie. Îşi dorea doar ca lucrurile să nu tărăgăneze la nesfârşit. După cum am mai spus, aveam fiecare propriul mod de a face faţă situaţiei. Ea căuta un alt fel de linişte interioară.

Sorbi din paharul cu vin, dar continuă să mă privească fix.

— Te rog să nu întârzii diseară. Vii, da?

— Tu ce crezi? Bineînţeles că vin.

Nu pot spune că ardeam de nerăbdare să merg la slujba de comemorare organizată în memoria Sophiei (care, dacă ar fi fost după ea, n-ar fi călcat în viaţa ei într-o biserică) la San Miniato, dar ştiam că Laura avea nevoie de sprijinul meu.

Ni se aduseră felurile principale. Ea comandase *carpaccio,* eu mă hotărâsem la friptură de miel cu rozmarin. Am mâncat în linişte, bucurându-

ne de mâncare. Din păcate, unul dintre adevărurile crude este că pierderea nu distruge apetitul.

Laura se îmbrăcase special pentru prânz cu o rochie de vară şi parcă îşi făcuse ceva şi la părul de culoarea nisipului, foarte fin. Prima dată când ne-am cunoscut purta o bentiţă şi o cămaşă cu dungi şi gulerul ridicat – trecuse mult timp de atunci. I-am spus cât de bine arăta.

— Vrei să te odihneşti puţin după masă? am întrebat-o eu în timp ce ne ridicam de la masă şi traversam încet terasa.

— Cred că mă duc să mă întind un pic, spuse ea, oftând.

Se opri în dreptul scărilor care urcau spre *piano nobile* al vilei şi se întoarse spre mine, spunându-mi pe un ton grav, dar plin de căldură:

— Nu mai scormoni atât, Eddie. Lasă trecutul în pace. Nu există nimic ce ai putea face, nici tu, nici nimeni altcineva, ca s-o aducem înapoi.

Sfatul raţional al unui prieten adevărat.

•

De îndată ce am intrat în apartament am încuiat uşa. Laura aştepta lângă fereastră, în lumina zilei. M-am apropiat prin spatele ei şi nu s-a mişcat din loc. Am luat iniţiativa, dar nu aveam niciun dubiu că asta îşi dorea să se întâmple.

Simţeam presiunea, dar şi dorinţa amândurora de eliberare. Poate că mi-era şi milă de ea sau poate de amândoi, sau poate ei îi era milă de mine, dar acum ieşeam din propria fortăreaţă şi încercam să uităm pentru scurt timp. Nu mai făcusem dragoste de câteva luni şi îmi este greu să scriu despre asta.

Nu-mi place să repet întruna că îmi iubeam soţia… O iubeam, dar nici înainte ca Sophie să fie ucisă lucrurile nu stăteau ca pe roze între noi. În primele zile, ba nu, în primele săptămâni, Laura a fost singurul meu sprijin. Ne-am sprijinit reciproc, ne-am agăţat cu disperare unul de celălalt, dar după un timp nici asta nu ne-a mai ajutat defel, aşa că, în cele din urmă, ne-am retras fiecare în cochilia lui şi ne-am îndepărtat unul de celălalt.

N-am vorbit, nici măcar despre ceea ce tocmai făcusem.

Laura s-a dat jos din pat şi s-a dus la baie. Aşa dezbrăcată cum era, părea vulnerabilă şi, cumva, foarte „englezoaică". Avea un corp aproape perfect, dar arăta ciudat fără haine pe ea. I-am spus că am ceva treabă. S-a întors din uşa băii şi mi-a zâmbit, iar ochii de culoarea lavandei, care acum străluceau, m-au străpuns, făcându-mă să mă simt vinovat, fără să-mi pot dea seama prea clar de ce anume. Încă ne iubeam, doar că dragostea noastră murea încetul cu încetul în fiecare zi.

•

Mi-am făcut un duş şi am ieşit pe verandă cu mobilul şi laptopul să verific dacă Sam mi-a lăsat vorbă. Nimic.

În următoarea jumătate de oră m-am ocupat de afaceri. Mi-am citit mailurile, apoi am telefonat la biroul din Londra. Compania pe care o am, Beauly-Lister, se ocupă cu găsirea de terenuri „cu vedere" în cele mai dorite și, de obicei, cele mai neatinse locuri de pe întreg globul. Rivalii noștri își fac probleme pentru valoarea capitalului, prețurile terenurilor și pentru creșterea marginală; noi preferăm însă să nu ne îndreptăm atenția asupra prețurilor, considerând că o priveliște magică se aseamănă cu o operă de artă.

I-am comunicat asistentei mele, Audrey, ora la care aveam să ne întoarcem mâine-dimineață în Heathrow, să știe să trimită o mașină după noi. Încă vorbeam cu ea când am primit un e-mail de la Sam Metcalf, așa că m-am grăbit să scurtez conversația.

Spre dezamăgirea mea, mesajul era cât se poate de scurt:

M-am gândit și cred că m-am pripit… nu am nimic să vă spun. Vă rog să nu încercați să mă mai contactați. Îmi pare rău, Sam.

Mailul conținea și un fișier atașat, pe care m-am grăbit să-l deschid. Era un alt text, așa că m-am întrebat de ce Sam nu l-a adăugat pur și simplu la mesajul original. Ca și cum s-ar fi răzgândit.

Puteți încerca site-ul acesta, am dat peste el când îmi făceam ordine prin lista de preferate. Cum v-am spus, cred că fiica dumneavoastră mi l-a lăsat pe computer.

În continuare copiase adresa unui site:

www.*acasăînaintedelăsareaserii.net.kg*

A durat ceva până când pagina s-a încărcat. N-aveam nici cea mai vagă idee la ce să mă aștept. Mă stresa ideea de a afla ceva ce n-aș fi vrut să aflu despre Sophie. Gândul că ar fi putut avea secrete mă întrista nespus.

Nu exista o pagină de pornire propriu-zisă, texte de bun venit pe site și, de fapt, niciun tag sau text de vreun fel, doar un contor în colțul din stânga jos. Am constatat că eram vizitatorul cu numărul 572.

Numele domeniului, acasăînaintedelăsareaserii, îmi suna oarecum apocaliptic și având legătură fie cu religia, fie cu muzica New Age. Nu pricepeam mai nimic.

Într-un final, în centrul paginii începu să se contureze o imagine care se desprindea din ce în ce mai clar din fundalul cu copaci, pajiște și un mic gărduleț. De îndată ce am realizat că în fața ochilor aveam o clădire, o casă colonială albă dintr-o suburbie, am început să mă agit din ce în ce mai tare. Voiam să o strig pe Laura să vină să vadă și ea. Voiam să știu dacă „se prinsese" și ea, dacă făcuse aceeași conexiune pe care o făcusem eu imediat cu „căsuța de păpuși cu șindrilă" pe care Bailey Grant o descrisese atât de exact din caietul de schițe al Sophiei.

Era destul de evident că Sophie se inspirase pentru grafica aceasta stilizată din casa cu coloane. Designul casei virtuale era 3D şi, la fel ca orice casă de păpuşi, permitea explorarea tuturor camerelor, una câte una.

Era imposibil să fie doar o coincidenţă. Mi-am furişat privirea către dormitor şi am văzut că Laura aţipise. Nu mi-a venit să mă duc s-o trezesc.

Nu existau instrucţiuni despre modalitatea de navigare prin site. Eram convins că accesul era protejat, dar voiam să fiu sigur. Am îndreptat cursorul mouse-ului spre poarta din gard şi am apăsat dublu-clic pe zăvor, fără niciun rezultat. Am încercat şi căsuţa poştală tipic americană; fanionul era ridicat, dându-mi speranţe pentru o clipă, dar tot nu s-a întâmplat nimic. M-am îndreptat pe alee către uşa de un verde-închis şi am apăsat cu mouse-ul pe inelul de alamă de pe ea.

Din partea de jos a ecranului a apărut o fereastră pop-up, în care mi se cereau numele de utilizator şi parola. Am încercat câteva combinaţii la întâmplare, după care m-am lăsat păgubaş. Mi-ar fi prins tare bine ajutorul lui George – fiul meu de cincisprezece ani, foarte priceput la jocuri pe computer şi la descifrarea indiciilor vizuale. Laura intenţionase să îl învoiască de la şcoală pentru a-l lua cu noi în Florenţa, dar, din diverse motive, mă opusesem.

Am format numărul de la atelier al lui Bailey. Mi-a răspuns o fată, alta decât India, şi mi-a zis că se duce să verifice dacă poate fi deranjat. M-a lăsat să aştept pe o bucată din melodia *Hotel California* a celor de la Eagles. În timp ce aşteptam am început să plimb cursorul pe faţada clădirii. Toate ferestrele erau închise cu obloane, aşa că aspectul general era de casă părăsită. Nu m-am lăsat şi am dat clic pe fiecare în parte, până când, brusc, obloanele lucarnei s-au retras, dezvăluind o fereastră glisantă pe jumătate deschisă. De bucurie am tras un chiot, dar degeaba, n-am putut să o clintesc din loc. În spatele ei era beznă.

— Deci, asta numeşti tu muncă. M-am întrebat de multe ori cu ce te ocupi de fapt.

În spatele meu era Laura, înfăşurată doar într-un prosop, şi se uita peste umărul meu la monitor. Atât de absorbit fusesem, încât nu o auzisem apropiindu-se.

— Recunoşti asta?

Chiar atunci muzica s-a întrerupt şi cineva a ridicat receptorul.

— Domnule Lister, am veşti bune…

Nu l-am lăsat să termine de vorbit.

— Vreau să vă întreb ceva. Casa acoperită cu şindrilă, din desenele Sophiei… uşa din faţă, panoul din stânga jos, are o portiţă pentru pisică?

La celălalt capăt al telefonului s-a lăsat tăcerea.

— Cum e posibil să ştiţi aşa ceva?

Am ridicat privirea spre Laura. Îmi venea s-o iau în braţe.

— Bailey, să spunem că ucigaşul ştia de desene – e posibil să fi fost ceva în casă de care să se fi simţit ameninţat?

— Păi, cel mai bine ar fi să vă uitaţi pe ele. Am găsit caietul.

M-am întors spre Laura.

— Ai auzit ce-a zis?

A dat scurt din cap în semn că da, cu privirea aţintită spre ecran. Eram cuprins de un freamăt ciudat din cauza importanţei acelor veşti, când am simţit-o pe Laura atingându-mi braţul.

— Dacă vreţi, continuă Bailey, pot să vi-l aduc eu în seara asta.

— E cineva care încearcă să dea de tine? mă întrebă Laura, arătând înspre iconiţa care pâlpâia în bara de activităţi a laptopului.

— Ia, vorbeşte tu cu el, i-am spus şi i-am întins mobilul meu. Poate e fata aia… prietena Sophiei.

Ştiam că nu era Sam Metcalf, dar luminiţa albastră pâlpâia insistent şi trebuia să fac ceva să-i distrag atenţia soţiei mele.

6.

Două ţârâituri, apoi linişte.

Imediat cum a început să sune din nou, s-a repezit şi a ridicat receptorul.

— Eu sunt, Jimmy.

— Stai un pic.

Sam se duse la fereastră şi se uită în jos de-a lungul străzii Borgo Stella. Jimmy era chiar pe veranda de dedesubt şi vorbea la telefon; îi vedea ochelarii Rayban peste cârlionţii blonzi şi tricoul cu care fusese îmbrăcat şi mai devreme, cel cu dungi groase, de culoare mov. Coborî de pe trotuar şi strigă din mijlocul străzii, spre ea.

— *E Samantha, ti amo.* Lui Jimmy îi plăcea să se prostească. *Amore e ,l cor gentil sono una cosa*…

Sam se întinse peste geam şi se uită cu atenţie de-a lungul întregii străzi. Pe trotuar trecea o fată în blugi, care ţinea o floarea-soarelui peste umăr ca pe o undiţă. De undeva din vecini se auzea *Nessun Dorma* a lui Puccini, muzica fiind însă acoperită de zgomotul traficului. Nu mai observă nimic altceva. A, mai era mirosul familiar de răşină care se ridica de la atelierul de restaurat mobilă, aflat cu două etaje mai jos.

— OK, spuse ea, şi închise telefonul.

Ieşi pe hol şi îi deschise uşa lui Jimmy. Clădirea nu avea cameră de supraveghere sau interfon, de aceea insistase ca el să sune înainte. Nici nu îndrăzni să descuie uşa până nu îi auzi iar vocea afară şi verifică prin vizor dacă era singur.

— Pari destul de răvăşită, fură primele cuvinte ale lui Jimmy.

— Da, mersi. Se străduise cât putuse, se spălase pe faţă, îşi aranjase părul, ba chiar se şi fardase puţin, însă Jimmy o cunoştea prea bine.

Se strecură pe lângă ea în hol. Sam încuie uşa de la intrare, apoi se întoarse spre el şi se repezi să îl ia în braţe.

— O, Doamne, nici n-ai idee cât mă bucur să te văd.

— Hei, hei, hei. Linişteşte-te.

Sam tremura.

— Ai zis că vii mai devreme şi ai întârziat. Trebuie să ne grăbim.

— Să ne grăbim să ce? O privi chiorâş. Vrei să-mi spui şi mie, te rog, despre ce e vorba? Iar te supără amărâtul ăla?

Jimmy nu îl plăcuse niciodată pe Federico.

Sam se retrase din braţele lui şi dădu din cap că nu. La telefon îi spusese doar că are probleme şi că are nevoie de ajutorul lui. Aşa era el, nu ezitase nicio clipă să vină, doar că făcuse o oră până la ea.

— Mi-am schimbat planurile. Plec astăzi, mi-am luat bilet la trenul de 5:40 spre Veneţia.

— Uau, fată, păi şi diseară… e petrecerea. E imposibil să lipseşti.

— Spune-le… habar n-am, spune-le că a intervenit ceva, că a trebuit să plec la o înmormântare. Găseşte şi tu ceva.

— Haide, Metcalf, poţi mai mult de atât. Sunt eu, Jimmy. Ce naiba se întâmplă?

Sam zâmbi şi îl mângâie pe obraz. Nu se simţea în largul ei şi ar fi preferat să nu îl implice.

Îl cunoştea pe Jimmy Macchado din facultate. După ce absolviseră colegiul din South Bend, Indiana, pierduseră legătura o perioadă; se întâlniseră apoi întâmplător chiar în Florenţa. El tocmai se angajase la Academia de Film New York de pe Via dei Pucci şi preda cinematografie – şi reînnodaseră prietenia. Cu un an în urmă Jimmy se mutase la Fiesole, dar continuau să se întâlnească sau să vorbească la telefon aproape în fiecare zi.

Jimmy era singura persoană din Florenţa în care avea încredere deplină.

— Uite ce e, trebuie să mă ajuţi să ajung la Santa Maria Novella. Tot ce trebuie să faci este să te asiguri că mă urc în tren.

— Ai înnebunit. Nu mă clintesc de aici până nu-mi spui tot.

Sam îşi muşcă buza, încercând să îşi păstreze calmul. Se întoarse şi intră în sufragerie, croindu-şi drum către canapea printre mormanele de bagaje.

Jimmy se ţinu după ea şi se aşezară amândoi într-un colţ. Sam îi luă mâinile şi îl privi drept în ochi.

— Să nu spui nimănui ce-o să-ţi spun eu acum… Vorbesc foarte serios, Jimmy.

Acesta făcu un semn cu degetele peste buze.

— Am închis fermoarul.

— O mai ştii pe Sophie, puştoaica englezoaică ucisă?

— Cum aş putea s-o uit?

— Ieri m-a sunat ucigaşul ei. Sam aşteptă o reacţie din partea lui Jimmy, dar acesta o privea în continuare tăcut. M-a avertizat să nu cumva să răscolesc trecutul.

— Ce zici tu acolo? Stai puţin, dă înapoi. Îl cunoşti pe criminalul ei?

— Din vedere. Dar el mă ştie pe mine.

— Deci de-aia te-ai purtat aşa ciudat aseară. De ce nu mi-ai zis nimic?

— Pentru că eram înlemnită de groază… Jimmy, cred că a fost aici, în apartamentul meu. Vocea i se sparse uşor.

— Ok, calmează-te şi spune-mi exact ce s-a-ntâmplat. Când l-ai văzut?

— Cam cu zece zile înainte ca Sophie să fie ucisă. Afară era întuneric şi m-am dus să trag perdeaua, moment în care am zărit un bărbat vizavi de stradă. Tânăr, cam treizeci şi ceva de ani, înălţime medie, destul de prezentabil – nu i-am acordat prea mare atenţie. Am crezut că aşteaptă pe cineva. La un moment dat însă ne-am încrucişat privirile. Avea o expresie atât de stranie, încât am făcut un pas în spate. Să nu faci mişto de mine, dar credeam că am un admirator. Nici nu mi-a trecut prin cap că poate o aşteaptă pe Sophie. Nici nu m-am mai gândit la asta decât când m-am întors în Florenţa şi am aflat ce se întâmplase.

— La poliţie ai fost?

Dădu din cap că nu.

— Am vrut să sun, pentru că mă simţeam vinovată, dar apoi m-am gândit că dacă el chiar o omorâse pe Sophie, ştia şi unde stau, şi cum arăt. Şi oricum, cum crezi că l-ar fi putut opri poliţiştii să se răzbune pe mine?

— Păi, n-a făcut nimic, nu? întrebă Jimmy. Nu l-ai mai văzut de atunci şi nici nu te-ai mai intersectat cu el – până ieri, nu? De ce crezi că te-a pândit un an şi de-abia acum te ameninţă? De ce de-abia acum?

— De unde vrei să ştiu? Trebuia să mă car naibii atunci din Florenţa. Dacă nu era serviciul ăsta, aşa aş fi făcut.

— Ai rămas pentru Federico, nu te minţi singură. Lui i-ai povestit? Ai mai spui altcuiva de telefon?

O pufni plânsul.

— Nu, nimănui.

Mai devreme, când își dăduse seama că are nevoie de ajutor, fusese prima persoană pe care se gândise s-o sune. Într-un moment de slăbiciune chiar începuse să formeze numărul. Dar în secunda următoare renunțase, speriată de gândul că refuzul lui Federico ar fi demoralizat-o cumplit.

— Samantha, draga mea, spuse Jimmy blând. Ce-i cu tine? Vorbește cu mine, te rog.

Se gândea dacă să-l roage sau nu să-i ducă lui Ed Lister la hotel laptopul ei, care nu avea o geantă specială, așa că îl învelise în folie protectoare și îl băgase în rucsacul ei de școală L.L. Bean – acum era în hol, împreună cu celelalte bagaje. Ezită.

— N-am cum… Jimmy, crede-mă, n-ai vrea să te implici în așa ceva. E prea periculos. Acum trebuie să plecăm, altfel pierd trenul.

Putea doar bănui motivul pentru care Ward apăruse iar. Probabil că găsise ceva printre fișierele de pe laptop – fișiere pe care Sophie le salvase acolo și care, eventual, îl puteau identifica; era foarte posibil să fie în stare de orice să le recupereze.

7.

Căsuța albă din șindrilă dispăru de pe ecran, în fața ochilor rămânându-mi mailul atât de abrupt al lui Sam Metcalf, cel în care îmi cerea să nu o mai caut niciodată. I-am răspuns imediat, mulțumindu-i pentru informații și cerându-i totuși numele de utilizator și parola pentru site-ul *acasăînaintedelăsareaserii.* N-am încercat să o trag de limbă să-mi spună de ce se răzgândise și nici n-am rugat-o să se mai gândească – am încercat să fiu cât mai scurt și la obiect. Am considerat că era singura abordare pentru a păstra legătura, și așa firavă, dintre noi.

Iconița din Messenger încetă să mai pâlpâie. Nu mi-am dat seama dacă Laura remarcase ezitarea mea sau faptul că nici nu răspunsesem. Pe scurt, era alergică la computere. Vorbea în continuare cu Bailey și zâmbea, uitând de mine. M-am simțit ușurat când s-a îndepărtat de mine și a trecut printre ușile glisante înapoi în dormitor.

Mi-am accesat lista de contacte și am văzut că „jokeradorabil", fata din Brooklyn pe care o știam doar după numele mic (nu i se păruse relevant să-mi spună numele întreg), îmi lăsase un mesaj scurt, dar acum era offline – sau poate stătea pe invizibil. M-am gândit ce să-i răspund și apoi am început să scriu. N-am apucat să-mi termin propoziția.

jokeradorabil: nu pot vorbi… tocmai ieşeam pe uşă
câineletemplului: păi tocmai mi-ai scris
ja: mai am cam 45 de minute să ajung în staţia Penn
ct: ce voiai să-mi zici?
ja: nimic important… sau… te-am visat azi-noapte, părea că aveai ceva probleme, ceva legat de Florenţa şi de fata ta… eşti bine?

Am tresărit. Nu-i spusesem Jelenei că sunt în Italia şi nici că urmăresc o pistă în cazul uciderii Sophiei. Uneori intuiţia ei sfida orice raţiune, de parcă ar fi fost clarvăzătoare. Pretindea că acest fapt se datora sângelui ei; bunica din partea mamei se născuse în Martinica.

ct: sunt bine
ja: nu eşti acasă, aşa-i?
ct: în Florenţa, cu nevastă-mea. mâine ne întoarcem acasă.
ja: deci intuiţia mea a funcţionat.

Ştia de pierderea pe care o suferisem. Foarte rar se întâmpla să aducă ea vorba; de cele mai multe ori eu deschideam subiectul, iar ea mă asculta cu răbdare. Compasiunea ei era plină de căldură şi autentică, nimic fals. Ca o ironie a sorţii, ne cunoscuserăm în spaţiul virtual tocmai datorită Sophiei. După ce fusese ucisă, pierdusem zile şi nopţi prin sălile de chat, sperând să dau de o pistă care să mă conducă spre asasinul ei. Într-una dintre săli – nu-mi mai aduc aminte numele – dădusem peste Jelena.

O avertizasem chiar de la prima discuţie de acum şase luni că îmi plângeam copilul ucis; nu insistasem însă şi nici nu intrasem în amănunte. De exemplu, nu-i spusesem că bănuiam că Sophie îl cunoscuse pe ucigaşul ei pe internet. Nu voiam să o sperii.

ct: am venit să-i mai luăm din lucruri. trebuia să ne întoarcem… în seara asta ne ducem la slujba de comemorare pentru ea
ja: am înţeles. aş vrea să mă pot ruga pentru ea
ct: n-ai nevoie de dispensă
ja: dar nu cred că se cuvine… Ed, ceva nu-i în ordine… ai grijă
ct: îţi faci prea multe griji. nu sunt probleme
ja: ce zodie ziceai că eşti?
ct: vai ce nostimă eşti… nu te grăbeai să prinzi trenul?
ja: ba da, şi de-abia aştept să mă car de aici, de ce mă ţii de vorbă
ct: ba tu mă ţii pe mine de vorbă
ja: hai nu mă prosti

După ce Jelena – sau Jelly, cum îi place să i se spună – s-a deconectat, am deschis preţ de câteva secunde singura poză pe care o aveam cu ea. Era o fotografie până la umeri şi îmi dezvăluia o fată slăbuţă cu părul ciufulit, cu tenul cafeniu, purtând un tricou kaki pe care se mai putea observa cu greu emblema celor de la The Clash. Nu-i spusesem că la începutul anilor '80 lucrasem pentru ei, că mă aflam în New York în acea perioadă sau că eram implicat în domeniul muzicii. N-am vrut să creadă că vreau s-o impresionez. În afară de asta, m-ar fi făcut să par bătrân.

Arăta absurd de tânără, absurd de drăguţă. Cu capul într-o parte, bărbia în jos, se uita direct spre cameră cu o privire piezişă, cu ochii de culoarea alunei (susţinea şi că are origini indoneziene şi olandeze) care păreau puşi pe şotii, iar întreaga atitudine emana încredere; gura îi era perfect rotundă, cu buze pline şi roşii, care te făceau să te gândeşti că este o fire care spune ce gândeşte şi nu-şi pierde timpul cu toate prostiile. Pentru că imaginea digitală nu era chiar la o rezoluţie mare, nu-mi era prea clar dacă era foarte frumoasă (insistase să mă convingă că are trăsături de furnică), dar cu siguranţă avea un chip care te invita să-l priveşti, iar eu nu puteam să-mi abţin un surâs văzând-o.

— Eddie! mă strigă Laura din dormitor. O să-ntârziem.

Am închis fişierul şi apoi laptopul.

Mai devreme sau mai târziu, o fată atât de inteligentă şi atractivă ca Jelena o să-şi găsească pe cineva (de fapt, nu eram convins că nu şi-a găsit deja), şi acela ar fi fost sfârşitul prieteniei noastre neortodoxe, dar inofensive. Avea douăzeci şi cinci de ani, eu patruzeci şi şase şi eram om cu familie – iar asta era doar una dintre multele diferenţe dintre noi.

Nu era nimic dubios în relaţia noastră. În lumea reală, eu aş fi fost doar un om de afaceri între două vârste, care probabil ar fi trebuit să plătească o fată care ar fi putut să-i fie fiică să facă conversaţie cu el, şi oricum nu s-ar fi ajuns nicăieri. Poate aveam prejudecăţi în ceea ce o privea, dar, cel puţin din punctul meu de vedere, era doar un cod transmis prin computer, ce-i drept unul fermecător, doar o fantomă aflată în faţa monitorului.

Compania ei mă ajuta să evadez puţin din realitate. Doar atât.

8.

Fără ajutorul lui Jimmy, Sam nu ar fi reuşit. Ajunseră în staţie chiar după 5:30, iar Jimmy îi căra bagajele de parcă ar fi participat la un maraton către

Santa Maria Novella – Sam nu se aşteptase să fie meci şi toţi fanii entuziasmaţi peste măsură să se îngrămădească chiar atunci – şi chiar către expresul de Veneţia.

Jimmy, cu apele curgând de pe el, cu biletele între dinţi, o ajută să se urce în tren şi îi găsi chiar şi locul rezervat la geam, cu doar câteva minute înainte de plecare.

— Ai grijă să prinzi legătura, spuse el gâfâind.

Sam se uită pe gemuleţul murdar şi se strâmbă. În faţa ei era o femeie bătrână, în doliu, care o privi politicos. Sam îi răspunse cu un zâmbet, apoi se scufundă în banchetă şi oftă. Se simţea grozav de uşurată. Îşi ridică privirea spre Jimmy care se chinuia să-i strecoare bagajul în compartimentul special, când trenul se hurducăi brusc.

— Hai, lasă-le. Pleacă dacă nu vrei să ajungi şi tu în Veneţia. Îi trecuse prin cap să-l roage să vină cu ea. Vin eu la uşă, am să-ţi dau ceva, spuse ea, gonindu-l.

Jimmy se întoarse să plece, iar Sam desfăcu rapid unul dintre bagaje. Dădu la o parte halatul din mătase pe care îl cumpărase pentru Federico – nu mai conta acum. Voia să i-l dea lui Jimmy, dar nu aşa, învelit doar în hârtie de ambalat. Aruncă cutia elegantă în care fusese împachetat pentru a face mai mult loc în bagaj. Ezită o clipă, apoi goli rucsacul L.L. Bean pe măsuţă. Îşi mută laptopul în bagajul mare, îl acoperi cu haine şi trase fermoarul. O rugă pe doamna în vârstă să se uite la lucrurile ei, apoi alergă pe coridor, luând cu ea rucsacul alb-negru.

— Dumnezeule, spuse Jimmy în timp ce-l lua, exact ce-mi doream… ce e-năuntru?

Sam râse şi coborî o treaptă pentru a-l săruta pe gură.

— Îţi rămân mai mult decât îndatorată.

Îl putea vedea pe controlor pe peron, care era ocupat cu trântitul uşilor vagoanelor. Nu mai era nimeni altcineva în zonă. Jimmy trase cu ochiul în rucsac şi fluieră de uimire.

— Cred că a costat ceva…

O femeie pe tocuri trecu alergând pe lângă ei.

— Dacă nu ţi-e bun, dacă nu-ţi place culoarea sau mai ştiu eu ce… poţi să-l schimbi… ştii magazinul de pe Via Tornabuoni.

— Şi cu ăsta ce fac? spuse el arătând spre rucsac. Lasă, ţi-l trimit.

Uşa se trânti cu zgomot. Trenul se puse în mişcare, iar Jimmy merse o bucată de vreme în paralel cu el, în dreptul lui Sam. Auzi primele acorduri din *O Sole Mio* şi zâmbi, apoi îl văzu că se uită la display-ul telefonului. Simţi din nou cum o năpădeşte un sentiment de vinovăţie – poate că îşi pusese

prietenul în pericol, dar era aproape convinsă că nu fuseseră urmăriţi. Era sigură că o să-i fie dor de el.

— Ai grijă de tine, mai apucă Sam să-i spună.

Jimmy rămase în urmă, îi mai făcu odată cu mâna, apoi dispăru din raza ei vizuală.

9.

După lăsarea întunericului, porţile principale ale vilei Nardini se închid, familia folosind o intrare mai discretă din zidul acoperit de iederă de pe Via Rucellai. Am ajuns acolo la şapte. Familia Nardini nu era acasă, dar aveam permisiunea să intru în orice încăpere din casă sau curte. Sophie intrase pe aceeaşi portiţă în noaptea aceea în care se întorsese de la o petrecere şi fusese ucisă.

Reconstituisem scena de milioane de ori în mintea mea. Criminalului i se pare momentul perfect şi iese rapid din ascunzătoare – observasem un arbust de magnolie vizavi, care umbrea o bună parte din zonă. Erau multe locuri în care s-ar fi putut ascunde.

Dar oare chiar aşa se petrecuseră lucrurile? Oare nu ţipase, nu se împotrivise, nu încercase să fugă? Morelli era de părere că tocmai ea îl lăsase pe „făptaş" să intre pe proprietate pentru că se cunoşteau. Via Rucellai e o stradă liniştită şi bine luminată, pe colţ se află un hotel elegant şi o casă în care locuiesc măicuţe, ambele cu vedere spre curtea vilei. Nimeni n-a văzut sau auzit ceva.

De abia am atins soneria când uşa masivă din stejar s-a deschis. Rutillio, majordomul în vârstă, stătea în prag. Chipul lui prelung şi rezervat, luminat dintr-o parte, putea fi foarte bine un portret dintr-un tablou renascentist. Suflet bun, care se purtase frumos cu Sophie – venise şi la slujba de comemorare – aproape avusese o cădere psihică atunci când fusese chemat la poliţie pentru declaraţii.

— *Buona sera, signor Lister,* mă salută el sobru.

Îmi părea bine că nu aveam suficiente cunoştinţe de italiană pentru a mă antrena într-o conversaţie. L-am urmat prin curtea interioară pavată cu lespezi, luminată de câteva felinare, până pe terasă. Am ajuns în dreptul grădinii englezeşti, care se pierdea undeva în întuneric.

Era o seară călduroasă, dar cerul era înnorat. Rutillio mi-a întins o lanternă şi mi-a arătat încotro s-o pornesc. I-am mulţumit şi am trecut de

arteziana în formă de potir, apoi am coborât câteva trepte către grădina cu flori. Casa nu mă interesa.

Mai fusesem aici împreună cu Laura, o ajutasem să strângem lucrurile din camera fiicei noastre şi nu simţeam nevoia să o revăd. Sophie ne spusese de mai multe ori că ar fi preferat să locuiască într-un loc mai puţin spectaculos pentru a experimenta „adevărata" Florenţă. Uneori mă întreb… dacă am fi lăsat-o pe ea să-şi aleagă drumul, ar mai fi fost şi astăzi în viaţă? Nu eram chiar ceea ce se cheamă „părinţi supraprotectori", dar mama ei… ba nu, amândoi căzuserăm de acord că ar fi fost mai în siguranţă în adăpostul acesta retras şi liniştit.

Tot cu prilejul acelei vizite, Laura îmi povestise un vis de-al ei, în care colinda toate sălile de recepţie ale vilei (toate cu parchet masiv cu model împletit şi cu scaune mari şi aurite, aliniate lângă pereţi), deschizând uşă după uşă, căutând-o şi strigând-o pe Sophie. Acum insista că visul îl avusese cu câteva săptămâni înainte de crimă. Nu m-aş baza prea mult pe memoria ei. Cu siguranţă însă că nu a insistat vreodată că ar fi avut vreo premoniţie, dar pe vremea aceea nici nu prea luam în serios tot ce-mi spunea.

Ştia că vin aici în seara asta. Mi-ar fi plăcut să mă însoţească, dar mai mult ca sigur nu s-ar mai fi întors pentru nimic în lume în locul în care îngerul nostru fusese luat de lângă noi. Poliţia îl numea „locul crimei".

•

Am trecut pe lângă un şir de statui clasice tocite de vreme, figuri alegorice pe piedestaluri din marmură, luminate doar pentru câteva momente de lanternă, apoi reîntoarse în întuneric. M-am apropiat de aleea centrală, iar pietrişul îmi scârţâia sub pantofi. Nu se ştia dacă Sophie trecuse pe aici în noaptea aceea. Labirintul de alei, garduri vii de tufe de dafin şi bordurile în formă spiralată nu dezvăluiseră nici măcar un indiciu despre traseul ei sau despre locul prin care asasinul intrase şi ieşise din grădini.

Ultima dată când fusesem aici, poliţia refuzase să mă lase să intru în grotă, adică la locul crimei, pentru că era încă cercetat de cei de la medicină legală. Mersesem doar la morgă pentru a-i identifica trupul şi îmi aduc aminte cum stăteam în faţa adăpostului de iarnă pentru lămâi, aşa-numita seră de lămâi, şi mă holbam la banda aceea cu care poliţia înconjoară locul crimei, la figurile acelea îmbrăcate în alb care mişunau încolo şi-ncoace ca nişte viermi, în timp ce mă simţeam copleşit de un gol imens şi nu puteam pricepe pentru nimic în lume de ce copilului meu i se întâmplase aşa ceva.

Nu mă întorsesem să intru în legătură cu fantoma Sophiei şi nici să încerc să mă împac cu gândul pierderii ei (ştiam prea bine că nu aveam să-mi găsesc pacea sau „acceptarea faptei", termen atât de fals, încât mă enervez la culme de fiecare dată când îl aud), dar imaginea grotei îmi rămăsese adânc

întipărită în minte. Era ca un fel de gaură neagră, ca o stea moartă în centrul existenței mele, în care uneori simțeam că orice altceva este atras și dispare.

Trebuia să găsesc o cale să fac față cumva răului acesta absolut care fusese comis unei părți din propria mea ființă… Mi se părea că am lăsat treaba neterminată. Da, am luat-o ca pe ceva al naibii de personal.

•

Ajuns în dreptul serei de lămâi, m-am oprit și m-am uitat înapoi, dând la o parte crengile care umbreau grădina. Aceasta fusese construită cu mult timp înaintea vilei, în conformitate cu o simbologie acum uitată – adevăratul ei înțeles, după cum îmi spusese mie odată Sophie, avea legătură cu o „călătorie secretă din tărâmul întunecat al ignoranței către cel al înțelepciunii luminoase". Nu mă pricepeam la grădini din perioada Renașterii și nici nu eram familiarizat cu partea ocultă, dar este posibil ca asasinul să fi fost.

Am urmat cărarea și m-am îndreptat către *boscos,* colțul acela neîngrijit din capătul îndepărtat al grădinii. În scurt timp am ajuns în dreptul grotei. Inițial fusese concepută să arate ca o peșteră naturală, cu bolovani rustici în jurul intrării, care era strategic ascunsă și de doi chiparoși zburliți.

Mi-am aprins o țigară să mă mai liniștesc un pic. Acum că mă aflam aici, ezitam – mai bine zis simțeam repulsie – la gândul că trebuie să intru. A trebuit să mă forțez să trec pragul a ceva ce pentru mine reprezenta intrarea în iad. Îmi era teamă pentru ea.

Lanterna proiecta tot felul de umbre pe pereții din piatră, de-o parte și de cealaltă a frontoanelor triunghiulare de la intrare. Camera era circulară, cu tavan în formă de dom și podea din lespezi. Aici o descoperiseră terierii Jack Russell ai familiei Nardini pe Sophie, care, deși erau câini de vânătoare, la vederea corpului neînsuflețit nu scoseseră decât un scâncet.

Chiar în stânga intrării se putea observa cu ușurință urma de cretă trasată de medicii legiști. Cineva uitase să o spele. Îmi era evident de ce acum oamenii nu se mai îngrămădeau să viziteze acest loc. Cu toate astea, nu mă așteptam deloc ca scena să fi rămas atât de vie, de liniștită, și să mi se pară atât de… recentă.

Părea că Sophie doarme.

Pereții grotei erau netezi și drepți, cu excepția unei plăci de granit în formă de rozetă din vârful domului. Mai există și o gură de aerisire, acoperită de un grilaj din fier, care m-am gândit că are și rolul de a permite intrarea luminii în grotă.

Am avansat spre centrul încăperii, aplecându-mă puțin, apoi am rotit lanterna cu trei sute șaizeci de grade, explorând podeaua și pereții; n-am

zărit nimic, nici măcar o frunză uscată sau o pânză de păianjen. Era ca şi cum locul ar fi fost curăţat perfect, cu excepţia desenului în cretă.

Am îndreptat lumina spre el.

Cu ocazia slujbei de comemorare, Bailey relatase legenda primului desen, despre o tânără care îşi zăreşte iubitul, soldat, adormit lângă un foc, şi doreşte cu înflăcărare să îl păstreze tânăr. Ia o bucată de cărbune din jarul aprins şi îi trasează conturul pe pereţii peşterii pentru a-i întipări prezenţa pe această lume.

— Un gest simplu de iubire, spusese Bailey, dar în impulsul ei instinctiv de a lăsa o dovadă a existenţei lui pe acest pământ, uită că asta este împotriva condiţiei umane, că este doar un moment trecător.

Am îngenuncheat şi am întins mâna în interiorul conturului din cretă. Am simţit lespezile de piatră… noaptea erau şi mai reci. O teorie, care se baza pe faptul că fusese plină de vânătăi, era că ucigaşul o lovise din spate, undeva în grădină, apoi o cărase până aici, unde o strânsese de gât. Cu siguranţă era un bărbat puternic.

În discursul lui de bun-rămas, Bailey ţinuse să sublinieze că toţi ar trebui să fim recunoscători pentru viaţa unui tânăr artist care „desena ca un înger" şi care a lăsat o parte din propria fiinţă în munca ei. Nu eram de acord, dar îi apreciam gestul. După terminarea slujbei, ieşiserăm pe treptele bisericii San Miniato, de unde se putea vedea întregul oraş. Laura plângea, de abia mai făcea faţă situaţiei, iar eu îmi petrecusem braţul în jurul taliei ei. Bailey venise spre noi şi mă temusem că avea chef de vorbă, dar n-a făcut nimic altceva decât să-mi dea caietul de schiţe al Sophiei, după care plecase.

Nu avusesem timp să mă uit ca lumea pe desene pe drumul spre hotel. Cu toate astea, o simplă răsfoire îmi confirmase ceea ce deja bănuiam: că erau inspirate de casa albă de pe site-ul pe care Sam Metcalf îl găsise pe computerul ei. Una dintre primele pagini ale caietului fusese ruptă. Bailey nu ştiuse să-mi spună de când lipsea coala, dar mă asigurase că nu lipsea niciun desen.

Am stins lanterna. În bezna aceea absolută, zgomotul respiraţiei mele, amplificată de acustica locului morbid, îmi invoca prezenţa unui animal care doarme sau a unui obiect foarte greu târât pe podea. În criptă persista un miros de pământ ud, dar nu era neplăcut.

Adevărul e că niciodată nu m-aş putea obişnui cu gândul că Sophie a fost ucisă – acesta era unul dintre motivele pentru care trebuia să vin aici. Am vrut să retrăiesc toate momentele, să aud toate sunetele şi să văd spaţiul de care a avut parte copilul meu în colţul acesta blestemat. Am vrut să înfrunt demonul. Am încercat să-mi imaginez prin ce a trecut, ce a simţit atunci…

dar nu puteam şti exact, mă simţeam împiedicat de un fel de scut. Doamne Dumnezeule, doar Tu poţi ştii cât de speriată trebuie să fi fost!

Am început să tremur, deşi nu era frig deloc.

Mi-am adus aminte de ultima oară când am văzut-o pe Sophie, stăteam pe Via Del Moro, în faţa restaurantului în care eu şi Laura luaserăm cina cu o seară în urmă. Ne certaserăm, nimic important, şi mi se părea un pic demoralizată. Cred că am întrebat-o dacă totul era în regulă, şi parcă în secunda următoare Sophie se înseninase la loc. Asta se petrecea cu o săptămână înainte, iar acum ştiu că deja era urmărită.

De ce nu mi-a spus nimic? De ce n-am insistat când mi-am dat seama că poate se teme de ceva? Mi-am pus întrebările astea de o grămadă de ori. În perioada aceea eram preocupat de muncă, mă simţeam tensionat de amploarea afacerii care urma să mă facă atât de bogat, încât să nu mai am grija banilor niciodată şi eram chiar pe punctul de a o finaliza. Poate că ea şi-a dat seama că eram prea ocupat ca să mă deranjeze cu problemele ei – gândul acesta mă apasă ca o piatră de moară.

Am luat o decizie atunci, chiar acolo în gaura aceea de iad în care se întâmplase oroarea, pe care am respectat-o ca pe cel mai solemn legământ. Au trecut deja paisprezece luni de zile şi tot nu este necesar să o schimb în vreun fel sau să-i contest legitimitatea. Poliţia, care n-a făcut nimic în tot acest răstimp, doar că practic s-a recunoscut înfrântă, a închis cazul. Ura pe care am simţit-o împotriva acestei uriaşe nedreptăţi şi pe care mi-am ţinut-o în frâu atâta amar de vreme s-a preschimbat într-o dorinţă clară şi luată la rece. Motivaţia am avut-o întotdeauna, vocea aceea interioară care nu te lasă niciodată – dar niciodată – să renunţi, dar de acum încolo, aşa am decis, îmi voi dedica toată energia şi resursele pentru a răzbuna moartea Sophiei.

Chiar dacă această căutare îmi va mânca toată viaţa, tot aveam să-l găsesc.

•

Atenţia îmi fu distrasă de ceva: un bâzâit încet şi înfundat care părea că vine de undeva de deasupra mea. Am rezistat impulsului de a înşfăca lanterna, mi-am ţinut respiraţia şi am ascultat. Zgomotul încetă, dar preţ de câteva secunde bune mi s-a părut că aud clar respiraţia *altcuiva.*

Deja ochii mi se obişnuiseră cu întunericul. Puteam observa lumina aceea palidă din jurul aerisirii din vârful domului. Venea de afară, din noaptea care era din ce în ce mai neagră. O umbră trecu prin dreptul ei, ca şi cum cineva şi-ar fi vârât capul pe deasupra deschizăturii şi s-ar fi uitat spre mine prin grilajul ruginit.

Atent să nu fac vreun zgomot, m-am întins în faţă spre podea, acolo unde lăsasem lanterna, şi am apucat-o strâns. Apoi, cu o mişcare iute, am

îndreptat-o în sus, spre centrul tavanului, şi am aprins-o brusc. Lumina s-a revărsat asupra ţintei. Orbit pentru o secundă din cauza luminii puternice, m-am concentrat pe direcţia razei de lumină. Nu sunt sigur de ce anume am văzut în spatele grilajului. Poate lentila unui aparat de fotografiat, poate erau ochelarii cuiva, poate chiar ochii cuiva… ce pot spune cu siguranţă este că avea o nuanţă metalică albăstruie.

În clipa următoare dispăruse.

Mi-a luat cel mult treizeci de secunde să mă strecor din camera centrală a grotei şi să mă urc deasupra ei. Nu era nimeni. Inima îmi bătea nebuneşte şi am îndreptat lanterna aprinsă în toate direcţiile posibile – prin tufe, prin copaci –, n-am observat nimic neobişnuit, nicio mişcare în colţul acesta de grădină.

Am cercetat cu atenţie tufele de pe colină şi am găsit destul de repede gura de aerisire. Era acoperită de o piatră mare şi grea. Nici pământul din jurul ei nu prezenta vreun indiciu că cineva ar fi fost acolo.

Cu toate acestea, ştiam că n-a fost doar o închipuire, ştiam că am văzut *ceva.*

Chiar atunci am auzit turuitul exploziv al unei motorete, care pornea de undeva din zona zidului dinspre Via della Scala. M-am întors de jur-împrejur, scrutând pe deasupra zidului. Imediat telefonul a început să-mi sune în buzunar mai ceva ca un ceas deşteptător. Laura! Îi promisesem că o sun înainte de şapte şi uitasem complet. Am răspuns fără a o lăsa să vorbească.

— Iubito, îmi pare rău… Acum vin. Eşti bine?

Urmă o pauză lungă.

— Eu sunt bine. Tu ce faci?

Era o voce de bărbat, răguşită şi săltăreaţă.

— Cine-i la telefon? Primul meu gând a fost că era cineva cu Laura, dar n-avea sens.

Am auzit o bufnitură scurtă şi înfundată la capătul firului, apoi nişte mormăituri incoerente. M-am uitat pe ecranul telefonului. Nimic.

— Ştii ceva? Stilul acela săltăreţ de a vorbi mi s-a părut forţat, ca şi cum s-ar fi străduit din răsputeri să vorbească aşa. Începu să respire greu. Nu e chiar… momentul cel mai potrivit… nu acum.

— Cred că aţi greşit numărul, am mai spus eu.

— Ai grijă, Ed.

— Ia stai aşa! Cine eşti?

Deja închisese.

10.

Ward luă o gură plină de *pappardelle* și plescăi mulțumit.

— *Molto buono*... excelent, îi spuse el chelnerului care îi adusese farfuria la masă și care așteptase o reacție la mâncare. *Mille grazie, signore.*

Acum voia să fie lăsat în pace și să se delecteze în voie.

Pastele proaspete și *sugo di cinghiale* se completau perfect. Luă o gură de vin și savură gustul bogat al cărnii de mistreț. Aprecie faptul că nu îi declanșase, așa cum se întâmpla uneori când era în starea „emoțională", o explozie de culori. Bucătăria de aici era suficient de spectaculoasă, nu era nevoie ca experiența să-i fie distrusă de vreun foc violent de artificii.

Stătea la aceeași masă unde stătuse și ea cu tatăl ei în seara aceea.

Îi trecuse prin cap să-l întrebe pe șeful de sală despre cuplul acela retras de englezi care luaseră cina cu o seară în urmă. Aceeași masă? Ward era curios, dar nu voia să atragă atenția asupra lui. Dacă Ed și Laura ar fi trecut chiar acum pe lângă restaurant – verificase dacă nu cumva exista o rezervare pe numele Lister – oare ce s-ar fi întâmplat? L-ar fi recunoscut, i-ar fi simțit prezența? S-ar fi dat cumva de gol? Ideea de a-i observa îndeaproape îl excita.

Ar fi fost ca și cum Sophie l-ar fi adus acasă la ea să-i cunoască părinții. Singurul motiv pentru care alesese acest loc – unul dintre puținele restaurante toscane autentice în care meniul nu se limita la fasole albă, măruntaie și friptură – era că voise să se simtă din nou aproape de ea.

Șterse sosul închis la culoare cu o bucățică de pâine pe care o băgă tacticos în gură, apoi își linse degetul mare pe care se prelinsese un strop. Știa că întoarcerea lui în Florența era un joc periculos.

În seara precedentă făcuse o incursiune rapidă în apartamentul gol al lui Sam Metcalf, ocolind cu grijă și ferindu-se să atingă cutiile și bagajele împrăștiate prin toate camerele – laptopul nu era un obiect pe care oricine ar fi ales să-l trimită prin poștă.

Nu fusese sigur dacă era bine s-o avertizeze. O sunase pe Sam din avion, de îndată ce aterizase, și pasagerii primiseră permisiunea să-și desfacă centurile de siguranță. Când Sam realizase cu cine stă de vorbă – moment pe care îl savurase –, putuse să-i perceapă teama din glas. Se extazia de fiecare dată când avea ocazia să facă așa ceva și rămăsese țintuit de plăcere în scaun, mult după ce ceilalți călători coborâseră deja. Până acum, cu un simplu telefon, obținuse efectul dorit. O făcuse să renunțe la întâlnirea cu Ed Lister. Nu scăpase însă definitiv de griji – situația putea oricând să îi scape de sub control.

Pe Sam Metcalf o văzuse o singură dată, de la distanţă. Ward nu uita însă niciodată o faţă. Poza cu ea pe care o găsise în baie (în care Sam îşi ţinea mâna pe după gâtul unui macaronar în vârful turnului Giotto) se potrivise perfect cu imaginea pe care o avea despre ea.

Dar cât de bine şi-l amintea ea pe el?

Se înşelase când crezuse că sacoşa aceea imensă pe care Sam i-o dăduse prietenului ei în gară conţinea un laptop. Ar fi trebuit să-şi dea seama din felul în care o ţinea Jimmy că nu atârna greu; fusese însă la o distanţă prea mare. În afară de asta, Jimmy avea un mers ciudat.

Îl urmărise pe Via Tornabuoni în timp ce trecea pe lângă vitrinele designerilor de modă cunoscuţi şi păstrase o distanţă care să-i permită să intervină, dacă ar fi fost cazul. Ward ştia totul despre tehnica filării. Când văzuse că subiectul dispare pe Ferragamo, fu convins că avea să se întâlnească cu Ed Lister să-i dea laptopul, dar apoi îl văzuse în geam înfofolit într-un halat din mătase, de parcă ar fi fost Hugh Heffner, admirându-se într-o oglindă cât peretele de mare.

Geanta din pânză era la picioarele lui.

Îi sosi felul principal – escalop de viţel *al limone* servit cu frunze de baby-spanac. Urma să stea treaz în tren jumătate de noapte, aşa că nu trebuia să se îndoape. Se uită la ceas: opt fără cinci minute. Ceru o cafea şi nota. Chelnerul se întoarse să plece, dar Ward îl strigă înapoi.

— Şi, *signore,* o felie de *torta* cu ciocolată. Ridică din umeri şi zâmbi ca un copil răsfăţat. Ce naiba, merit!

•

Pe Jimmy Macchado îl prinsese din urmă într-o curte goală de pe străduţele de lângă Piazza Antinori. Mai avea puţin şi intra pe uşa apartamentului, când Ward îl strigase.

— Salut, nu mă cunoşti, spusese Ward ieşind din umbră cu braţele în aer şi un surâs larg, prietenos. Dar am trecut pe lângă tine şi mi s-a părut că te-am mai văzut. Nu eşti cumva prieten cu Sam Metcalf…?

Discuţia a continuat pe acelaşi ton. Ce mică e lumea, noi suntem americani într-o ţară străină, ce frumos e în vechea Florenţă, toată lumea se cunoaşte cu toată lumea şi tot aşa. Îi era foarte simplu să se comporte ca un heterosexual care flirtează – ezitant, sincer, cu trăsături foarte masculine – practic irezistibil pentru Jimmy.

Greşeala lui Jimmy, fraierul de el, a fost să spună că i-ar plăcea să-l invite înăuntru, doar că nu era casa lui… trebuia doar să dea de mâncare pisicii unui prieten. Trebuia şi să ude florile la două zile, timp de o lună.

În momentul în care Ward se convinsese că în sacoşă nu era nimic altceva în afară de roba de playboy, deja era prea târziu ca să-l mai lase să scape.

Vocea, verde-deschis pe un fond cu romburi albastre, îi răsună din ce în ce mai tare în urechi, repetând aceeaşi întrebare enervantă, *de ce*?

Pentru că Jimmy o căutase cu lumânarea, de-aia.

Cu siguranţă poţi mai mult.

Chiar vrei să ştii?

Arzi de nerăbdare să-mi spui… de ce-a trebuit să-l omori, Ward?

Acum vedea numai ace de un verde crud. Luă o lingură şi începu să mănânce tacticos din prăjitura cu ciocolată.

În primul rând, nu putuse să-l lase să plece pentru că imbecilul îi văzuse faţa. În al doilea rând, era evident că Sam îi povestise totul lui Jimmy. Iar ca bonus, în al treilea rând, îi dăduse şi adresa ei din Veneţia, la un hotel de pe insula Burano.

Gata, nu mai voia să vorbească despre asta.

•

Ward îşi puse rucsacul pe umăr şi porni pe Via del Moro. Atmosfera din restaurant fusese sufocantă şi încărcată, iar acum putea să se bucure de aerul proaspăt de afară. Traversă strada şi rămase un moment în dreptul unei uşi neiluminate. Aici stătuse şi când o urmărise pe Sophie când îşi lua rămas-bun pentru ultima oară de la tatăl ei. Parcă ieri se întâmplase.

Expresia „la revedere" are gust şi greutate… el o simţea ca pe ceva unsuros care i se scurge printre degete. Spera ca într-o zi să îi spună lui Ed despre dragostea pe care i-o purtase fiicei lui. Trebuia să încerce să-l facă să înţeleagă că el şi Sophie fuseseră suflete-pereche.

La intersecţia cu Via del Sole se mai uită o dată înapoi şi văzu un taxi negru, Mercedes, parcat în faţa restaurantului Garga. Aşteptă să vadă cine coboară din el.

Nu era familia Lister. Îşi continuă drumul mânat de sentimente nostalgice, ocolind pe lângă Badia, biserica în care se presupunea că Dante a zărit-o prima dată pe Beatrice. Avea destul timp să ajungă pe jos la gară şi să prindă trenul de noapte spre Veneţia.

11.

Veneţia

— Aici ce vezi? l-am întrebat pe Will.

Caietul de schiţe se afla pe masa dintre noi şi era deschis la desenul cu exteriorul casei. I-am atras atenţia asupra lucarnei cu obloane, în spatele căreia se vedea o fereastră pe jumătate deschisă. Aceeaşi lucarnă pe care o văzusem materializându-se pe site-ul *acasăînaintedelăsareaserii.*

— Mai bine te uiţi cu lupa, am mai spus eu.

Will îmi aruncă o privire uşor enervată peste ochelari, apoi îi ridică pe frunte şi se aplecă deasupra desenului.

— E cineva acolo, spuse el, o siluetă în spatele tocului ferestrei?

Am încuviinţat din cap şi am întrebat:

— Care era starea de spirit a Sophiei când a făcut desenul acesta?

Se lăsă pe spate în scaun, meditând.

— Zici că desenele sunt inspirate de pe un site pe care o prietenă de-a ei susţine că i l-a salvat pe computer?

— După o casă virtuală. Încă n-am văzut ce-i înăuntru, dar faţadele sunt identice. Îi povestisem deja lui Will despre Sam Metcalf şi despre întâlnirea noastră ratată din Florenţa. Nu mai auzisem nimic de ea de atunci.

— Nu prea e domeniul meu, Ed.

— Nu-ţi ceream părerea ca psihiatru.

În afară că este fratele Laurei şi unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei, doctorul Will Calloway este şi consultant senior în psihiatrie la spitalul Maudsley. Îşi lipi palmele una de cealaltă ca pentru o rugăciune.

— Ba da, zâmbi el, aproape imperceptibil. Din punctul meu de vedere, au existat unele emoţii comprimate, impulsuri de refugiere sau de mascare, teamă poate – astea-mi ies în evidenţă. Asta nu înseamnă, bineînţeles, că desenele nu puteau fi decât un produs al imaginaţiei Sophiei.

Împinse platoul cu sandvişuri spre mine. Părăsisem Florenţa împreună cu Laura în dimineaţa aceasta şi îl sunasem pe Will în timp ce mă îndreptam spre Heathrow să-l întreb dacă ne putem vedea la prânz. Până la urmă ne mulţumiserăm cu autoservirea din cadrul spitalului.

— Dar dacă e o casă adevărată, am spus eu, un loc care chiar există?

Will îşi îndreptă atenţia spre un alt desen care reprezenta un interior – două scaune goale aşezate în faţa unei comode vechi de televizor, într-un colţ al unui foaier cu aspect mohorât. Imaginea de pe ecranul în miniatură reprezenta scena faimoasă din *Breakfast at Tiffany's,* când George Peppard o sărută pe Audrey Hepburn în ploaie. Bănuiam că Sophie adăugase acest detaliu pentru a da o notă personală desenului. Filmul era unul dintre preferatele ei.

Închise caietul.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, aş vrea să-l împrumut. Vreau să arăt desenele unui coleg. Avem nevoie de o opinie obiectivă.

Will rămase tăcut. O iubise mult pe nepoata lui.

— Bănuiala este că știa că avea să fie omorâtă, mai spuse el, oftând.

•

— Ce aveai să-mi spui așa urgent de nu mai suferea amânare?

Deși cumva mă așteptasem la această întrebare, m-am simțit luat ca din oală.

— Will, pentru numele lui Dumnezeu…

Îi descrisesem ce se întâmplase cu o noapte în urmă în grota din curtea vilei Nardini. Sărind peste faptul că îmi sugerase că poate nu eram atent în momentul acela, că poate spumegam de furie sau că poate avusesem halucinații, am continuat să insist că *chiar* fusese cineva care mă urmărise prin gura de aerisire. Nu fusese doar imaginația mea. Apoi i-am spus și despre telefonul primit.

— Cred că am vorbit cu asasinul Sophiei, am adăugat eu.

Zâmbi.

— Te cunosc prea bine, ești genul care ar fugi imediat la poliție.

— Văd că nu mă asculți. Sunt aproape convins că el era.

— Ai anunțat poliția? L-ai căutat pe prietenul tău, Morelli?

— Pentru ce? Îi povestisem despre vizita deprimantă la chestură și despre cum, în sfârșit, realizasem că depindea doar de mine ca Sophiei să i se facă dreptate. Nicio grijă, o să urmez indiciile. Îl găsesc eu până la urmă.

Mă aprobă încet din cap.

— Apropo, Laura ce mai face?

— E bine, cred că vizita în Florența și slujba comemorativă i-au fost de folos.

— Și tu? În afară de… chinul ăsta.

Am mușcat dintr-un sandviș cu ton și porumb. Conversația lua o turnură previzibilă. Înainte de a pleca îi mărturisisem lui Will că speram ca excursia să mă apropie de Laura.

— Supraviețuim, am spus eu, răspunzându-i și la întrebarea care presimțeam că va veni. N-o să pretind că ne e mai bine decât ne e de fapt.

Am luat o gură de cafea. Voiam să fumez. Will, imperturbabil, era foarte răbdător.

— Nu am pe altcineva… în caz că te întrebi.

Știa că avem unele probleme și că moartea Sophiei ne îndepărtase și mai mult. Nu știu dacă Laura încercase vreodată să discute cu el despre căsnicia noastră (cumva, mă cam îndoiesc), dar eu discutam uneori cu el pe tema asta. Will era foarte atent să nu se implice sau să ia partea vreunuia din noi.

— Nici nu mi-a trecut prin cap, spuse el.

Mi-o prezentase pe sora lui în primăvara lui 1983, când ne aflam cu toţii în New York. Laura era în vizită la nişte prieteni, iar eu revenisem în oraş să-mi mai încerc o dată norocul după un debut dezastruos cu câţiva ani înainte, când fusesem obligat să mă retrag. Will, care lucra la teza de doctorat la facultatea Columbia, mă ajutase să-mi revin, îmi oferise cazare şi mă pusese în legătură cu oamenii potriviţi, inclusiv cu viitoarea mea soţie.

După cum singur mărturisise, era răspunzător de multe lucruri.

M-am uitat de jur-împrejur la biroul său ordonat, antiseptic, cu pereţi zugrăviţi în verde, în conformitate cu prevederile Serviciului Naţional de Sănătate, acoperiţi doar de operele de artă ale pacienţilor săi. Poate că decorul terapeutic sau poate conştiinţa mea încărcată mi-au transmis un mesaj subtil, dar nu intenţionasem deloc să aduc vorba despre Jelena.

— Will, am nevoie de sfatul tău, şi de data asta nu de sfatul tău profesional.

— Sigur, crezi că scapi fără să mă plăteşti. Nu i se putea citi nimic în privirea ascunsă după ochelarii de bufniţă. Dă-i drumul.

— Am întâlnit pe cineva… într-o sală de chat pe internet.

Linişte. Apoi izbucni în râs.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Ed.

— Speram că vei reacţiona aşa, am răspuns eu sec.

— Nu m-am putut abţine… e perfect. Erai ultima persoană din lume la care m-aş fi aşteptat să agaţe o tipă pe net. Măcar are vârsta legală?

— Poate ar fi mai bine să tac.

În general nu prea fac dezvăluiri despre viaţa mea personală. Dacă însă simt vreodată nevoia să mă descarc, pot să mă bazez pe Will. Nu am ales o variantă prea rea, având în vedere că sunt predispus (aşa mi s-a spus) să mă iau prea în serios. După moartea lui Sophie mi-am deschis sufletul în faţa lui – ca unui prieten, nu ca unui psihiatru, deşi nici cunoştinţele lui asupra efectelor psihologice în cazul unei pierderi grave nu erau de lepădat. Acum era o situaţie diferită.

— De ce am senzaţia că eşti în defensivă?

Intenţionase să facă o glumă, dar pentru mine nu era nimic amuzant.

— Până acum un an, am continuat eu pe acelaşi ton, nu se putea spune că aveam prea multă experienţă pe internet. Sophiei îi spuneam mereu despre pericolele care există pe net, dar nu le înţelegeam cu adevărat.

Will se pleoşti şi se cufundă în scaun.

— Îmi pare rău, Eddie.

— Când poliţia a recunoscut că nu au resursele să-l urmărească în spaţiul virtual pe criminal… ei bine, acum ştiu mai multe.

— Mi-aduc aminte că mi-ai spus. Trebuie căutat şi-n piatră seacă.

— Ți-am spus că postam buletine pe MySpace și pe Facebook, cerând informații. Ce nu ți-am zis e că am început să bântui internetul utilizând ID-ul vechi al Sophiei și că mă dădeam drept ea, sperând că urmăritorul ei îmi va răspunde. În cele din urmă, mi-am dat seama că este mult prea dureros pentru mine, dar am continuat să intru și în camerele de chat, căutând pe cineva care poate stătuse de vorbă cu PasăreaFurtunii – numele ei virtual. Am vorbit cu multă lume, am abordat persoane total necunoscute cărora le-am spus povestea ei – știu, sună patetic, dar pe mine m-a ajutat. Cel puțin am simțit că fac ceva.

După o pauză scurtă am continuat:

— În orice caz, așa am dat de fata asta. N-am agățat-o, Will. Locuiește în Brooklyn, are douăzeci și cinci de ani, e singură, educatoare… a, și cântă la pian, chiar surprinzător de bine. Nu crede că are vreo șansă, dar visul ei este să studieze muzică la Conservatorul din Paris.

Will se uită la mine și nu spuse nimic.

Pentru un moment am avut impresia că în fața mea stă sora lui. Aveau multe trăsături comune. Will are aceiași ochi candizi de un albastru-deschis, trăsătură caracteristică tuturor celor din familia Calloway. Are părul brunet și o constituție robustă – aici se deosebesc, pentru că Laura este blondă și zveltă. Amândoi au un anume fel de a clătina din cap, același zâmbet critic; o altă trăsătură comună este detașarea emoțională, un fel de calm interior.

— Ne-am împrietenit imediat. E deșteaptă și mă face să râd.

— Te-ai întâlnit cu ea? Ai văzut-o? Ai vorbit cu ea?

Am dat din cap că nu.

— Să-nțeleg că totuși știi cum arată?

— Mi-a trimis o poză… e destul de atractivă.

— De unde ești așa sigur că e chiar ea? Oftă. Știe că ești însurat? Știe câți ani ai? Cine ești? Sper că nu i-ai spus numele tău real, așa-i?

— Chiar nu cred că e interesată de banii mei.

— Atunci n-are de unde să știe cât valorezi, spuse el sec. Deci, ce te atrage? Bănuiesc că sexul. Dar pe ea?

Nu mă deranja că Will mă descosea pe toate părțile. Probabil că asta și voiseм de fapt: cineva care să-mi pună întrebările cele mai jenante și evidente. Totuși țineam să clarific un singur lucru.

— N-are de-a face cu sexul.

Will ridică o sprânceană.

— Se pare că doar ne înțelegem perfect, într-un mod cu totul misterios.

Scoase un geamăt.

— Ed, am o grămadă de pacienți care sunt implicați în relații online. Cu toții „se înțeleg perfect, într-un mod cu totul misterios". Necunoscuții își

proiectează visele și fanteziile reciproc. Se cheamă „transfer afectiv". Și te rog să nu subestimezi puterea seducătoare a așteptării unui mail. Legăturile amoroase virtuale pot produce catastrofe.

— N-are nicio treabă cu o legătură amoroasă. Mă pot rupe oricând, trebuie doar să apăs pe butonul *delete.* La fel și ea.

Will mă privi sceptic.

— Laurei i-ai spus?

— De ce să-i spun? Doar nu m-am culcat cu ea. Știi că n-aș face niciodată ceva s-o rănesc pe Laura. Ți-am zis că n-am pe altcineva și așa e.

— Și atunci de ce-mi povestești mie toate astea?

— În marea majoritate a cazurilor viața ei este atât de diferită de a mea, încât parcă aș vorbi cu cineva de pe altă planetă. Și cu toate astea simt… nu știu, simt că pot fi eu însumi cu ea, am spus eu în timp ce mă foiam pe scaun. Mă ajută să uit.

— Este la fel ca atunci când îți deschizi sufletul unui străin pe care l-ai cunoscut în tren sau unei persoane pe care știi că n-ai s-o mai vezi niciodată. Acum vorbea doctorul din el. Ai avut un an extrem de dificil, Ed. Nu e greu de înțeles de ce ai făcut asta. Greșești doar pentru că tu crezi că poți fi intim cu cineva fără nicio limită. Nu-mi place să țin predici, dar atunci ar însemna că ești o persoană care…

I-am retezat-o scurt:

— Atunci nu ține predici.

— Mi-ai cerut sfatul.

Will își scoase ochelarii și se frecă la ochi. Eram pregătit sufletește să aud textul despre criza vârstei mijlocii, dar nu făcu decât să mă avertizeze.

— Poate se pregătește să te șantajeze sau altă porcărie. Gândește-te ce s-ar putea întâmpla dacă se află.

— Dacă se află? Nu e nicio problemă, am spus eu calm.

— Te joci cu focul, Ed. Oamenii nu găsesc ce vor pe net, ci ceea ce-și doresc: de-aia poate fi periculos. Ține minte că niciodată nu-i vezi expresia feței când îți scrie.

Will se uită la ceas, apoi se lăsă pe spate și-și puse mâinile la ceafă.

— Cele cincizeci de minute au expirat. Mă așteaptă și alți pacienți.

— Foarte nostim. I-am arătat degetul mijlociu.

— Deci, ce-ai de gând să faci? m-a mai întrebat el în timp ce mă conducea spre ușă. Cum ai de gând să dai de persoana asta?

Pentru o secundă am crezut că vorbim tot de fata de pe internet.

•

Urcat în mașină și gata să plec de la spitalul Maudsley spre birou, mi-am pornit laptopul și mi-am verificat din nou căsuța poștală. Îi trimisesem mai

devreme Jelenei un mesaj în care o întrebam dacă a ajuns cu bine în DC. Răspunsul ei era scurt şi degajat – nu trebuia să-i vezi expresia feţei ca să-ţi dai seama că atitudinea ei prietenoasă era autentică.

Will interpretase totul greşit.

> jokeradorabil: hei, te salut şi eu. fac bine. am dormit tot drumul pe tren – mi-ar fi prins bine ceva companie, aici e cald ca naiba, se pare că o să lipsesc doar o săptămână în loc de două. acum tre' să ies. ai grijă, Ed. JELLY

Ai grijă, Ed? Am zâmbit.

Am stat treaz jumătate de noapte reluând la nesfârşit aceleaşi cuvinte pe care le auzisem şi la grotă. Am încercat să-mi imaginez ce putuse provoca bufnitura şi mormăiturile pe care le auzisem prin telefon.

Mi-am notat în lista de rezolvat: să îl rog pe Phil să întrebe specialiştii de la firma Soluţii de Securitate dacă este posibil să dea de urma unui apel către un telefon mobil dacă numărul de pe care s-a sunat a fost ascuns. Dacă da, în cât timp am răspunsul.

Singura persoană din Florenţa căreia îi dădusem numărul meu de telefon (în afară de Bailey) era Sam Metcalf. Nu eram sigur dacă e vreo legătură, dar acum puteam înţelege de ce Sam dispăruse în ultimul moment şi-mi comunicase să nu mai iau niciodată legătura cu ea: se temuse că *unul din noi* este urmărit.

„Ed". Auzisem oare un „Ed" apăsat, sau era posibil ca ultima silabă să fi fost de fapt moale, doar un „eh"? „Ai grijă, eh?" Îi spusesem apelantului că a greşit numărul. Dar eram sigur că mă sunase intenţionat pe mine.

M-am lăsat pe spate şi mi-am aprins un Gauloise fără filtru, m-am uitat pe geam la străduţele înguste din Olympia, am dat tare melodia *One Love* a lui Bob Marley. M-am gândit la Jelly şi la cum se topeşte ea de căldură în Washington DC. Era un contrast periculos, iar muzica nu-mi era de folos. Până la urmă am început să-mi doresc să fi fost acolo cu ea.

Ai grijă, Ed... Trebuie să fi fost doar o coincidenţă.

12.

Aplecată peste balustrada podului, Sam îndreptă aparatul de fotografiat către spuma lăsată în urmă de vaporaş. Voia să captureze modul în care cerul de culoarea lămâii se contopea cu apa canalului; cum faţadele caselor

se ondulau de-a lungul malurilor până când dispăreau în umbră. Se gândi că doar Turner, artist cum era, putea surprinde nuanţele de lumină, reflecţiile sparte… toate aspectele atemporale ale Veneţiei.

Pe ponton apăru cineva cu un şal negru, oferind imaginii accentul dorit. Sam ezită o clipă, apoi apăsă pe declanşatorul aparatului chiar când un grup de turişti îi intră în câmpul vizual.

Când privi din nou spre chei, acesta era gol, lumina nu se mai reflecta în apă… asta e. Se retrase înainte ca cineva s-o întrebe care este drumul spre San Marco sau din ce parte a Statelor Unite e ea. Asta-i partea bună a fotografiilor digitale – oricând poţi edita imaginea şi şterge ce nu-ţi place din ea.

Traversă podul şi trecu printr-o piaţetă umbrită de copaci, apoi intră într-o biserică ce din afară părea o casă obişnuită, cu obloane. Interiorul era întunecat şi mirosea a piatră rece. Se aşeză într-un şir de bănci goale din faţa altarului, o reprezentare insipidă atribuită veronezilor, în care trebuia să introduci bani într-o cutie luminată pentru a se aprinde.

Sam voia doar să se aşeze undeva.

Se cazase în Burano, care se afla la cincizeci de minute cu vaporaşul din centrul Veneţiei – enervant dacă se întâmpla să-ţi fi uitat cardul sau trebuia să te întorci (aşa cum păţise ea acum) pentru un duş şi să te schimbi de haine. Nu că s-ar fi plâns: insula izolată era ca un sanctuar, iar camera ei de la Albergo Zulian, un hotel modest aflat printre case pestriţe de pescari şi pe care i-l recomandase Jimmy, avea vedere spre lagună.

Îl sunase cu o zi înainte pe Jimmy să-i spună că a ajuns cu bine. Apoi îl sunase şi în dimineaţa asta. Până acum nu-i răspunsese, cam nasol – nerecunoscătorul naibii, putea măcar să-i mulţumească pentru halat –, dar nici nu se mira prea tare. Jimmy obişnuia uneori să se închidă în casa din Fiesole şi să se rupă brusc de toate. Parcă îi şi spusese că în weekendul ăsta avea de revizuit o groază de lucrări scrise.

Se uită la ceas: de-abia trecuse de şapte, avea timp suficient să ajungă la restaurant.

Spre deosebire de Jimmy, care cunoştea Veneţia ca-n palmă, Sam nu era deloc familiarizată cu oraşul. Două zile le petrecuse colindând străzile, descoperind singură strălucirea glorioasă a orăşelului; în acelaşi timp îşi golise mintea de toate. Revigorată de aerul sărat şi de briza puternică dinspre Adriatica, începea să se relaxeze.

Tot ce se întâmplase în Florenţa – telefonul acela sinistru, suspiciunea că îi intrase cineva în apartament, reacţia ei aproape isterică – acum i se părea îndepărtat şi ireal, la fel ca un vis pe care încerci cu greu să ţi-l aminteşti.

Oricât de neplăcut ar fi fost însă, episodul o ajutase să închidă o uşă spre trecut. Dorinţa de a privi peste umăr aproape dispăruse.

Apoi, seara trecută, o întâlnire absolut întâmplătoare îi întărise sentimentul de siguranţă, încă fragil. Se dusese la un concert de muzică de cameră de la San Bartolomeo şi găsise loc chiar lângă un cuplu din Princeton, care se dovedi că îi cunoştea părinţii. Balfe şi Fern Rivers veniseră să revadă Europa, iar când auziseră că Sam era în drum spre Paris, aceştia insistaseră să meargă împreună spre Viena. Compania lor i se părea extraordinar de plictisitoare, iar Balfe era atât de libidinos, încât ar fi putut fi o problemă; Sam însă se mulţumi să vadă doar partea bună a lucrurilor, aşa că nu ezită.

În seara aceasta urma să se întâlnească cu ei şi cu nişte prieteni italieni de-ai lor la cină. Îşi scoase ochelarii şi îi şterse cu tivul bluzei din mătase. Se ridică apoi, făcând o plecăciune, încă ştergându-şi ochelarii, şi porni spre naos. În spatele bisericii, care se umplea încet-încet cu oameni veniţi pentru slujba de seară, văzu o femeie cu un şal negru, care îi aduse aminte de femeia de pe ponton.

Se apropie de ea, îşi puse ochelarii şi remarcă faptul că femeia era de fapt tânără – palidă şi cu un aspect bolnăvicios. Pe bancheta de lângă ea era un rucsac gol, negru, pe care, în miopia ei, îl confundase cu un şal.

•

Este uşor să te simţi dezorientat în harababura de alei întortocheate şi pieţe dărăpănate din spatele clădirilor maiestuoase de pe malul Canalului Mare. Sam îşi croi drum prin labirint, îşi porni MP3-playerul şi prinse un post local de muzică rock, apoi se lăsă condusă de instinct. Erau destul de mulţi oameni în jurul ei, cât să nu-şi facă griji că se pierde. Atâta vreme cât mergea cu soarele în spate, îşi dădu ea seama, nu putea rătăci drumul.

Hanul era în Cannaregio, aproape de cheiurile din nord, nu departe de Campo Mori. Studiase o hartă înainte să plece de la hotel, apoi, în graba de a prinde vaporaşul, o uitase în cameră.

Pe măsură ce înainta prin *sestiere,* observă că zărea din ce în ce mai puţin domul alb al bisericii Santa Maria della Salute, până când realiză că nu se mai poate baza pe simţul ei de orientare. Rugă o pereche elegantă să îi arate drumul; bărbatul îi zâmbi, apoi îi făcu un semn incert cu mâna, ca şi cum ar fi tocat ceva: *Avanti dritto, sempre dritto.*

Câţiva metri mai încolo, „drept înainte" nu i se mai păru deloc o indicaţie precisă.

Se gândi să sune la restaurant, dar numele şi numărul de telefon le notase pe spatele hărţii.

Jimmy avea, bineînţeles, o teorie despre cum să te descurci în Veneţia.

— Unde mergi, îi spusese el în taxi, n-are legătură cu drumul pe care îl alegi. În Veneția sunt chestii *fabuloase* pe fiecare drum ai alege. Nu-ți bate capul cu ce traseu să alegi ca să ajungi la destinație. Destinația te va găsi pe tine.

Sigur. Sigur că da.

Traversă un alt pod și ajunse într-o piață pavată în mozaic; remarcă fațada barocă din secolul al șaptesprezecelea a unei biserici și farmacia de pe colț. Existau două ieșiri: Sam alese să meargă pe drumul care părea cel mai puțin părăsit. O porni în josul aleii; la radio se difuza melodia celor de la Foo Fighters, *All My Life.*

Era unul dintre cântecele preferate ale Sophiei. Ieri găsise un mesaj pe telefon de la tatăl fetei ucise, în care o ruga să ia legătura de urgență cu el. Acum îi părea rău că-l șterse. Nu mai avea cum să ia legătura cu dânsul.

O frământa un singur lucru: cum de știuse „Ward" că îl contactase pe Ed Lister și că trebuia să se întâlnească cu el? Probabil că îi interceptase cumva e-mailul; sau, dacă locuia în Florența, poate îi monitoriza convorbirile telefonice – era posibil să o urmărească chiar dinainte de crimă.

Era încălțată cu sandalele Prada, avea pantaloni capri albi și o bluză de mătase aurie, legată pe talie. Învățase că în Florența trebuia să se îmbrace fără a atrage atenția; aici însă nu era deranjată dacă un trecător sau doi întorceau capul după ea – nu se mai simțise demult în largul ei când era privită. Simțea cum transpirația îi curge pe brațe.

Pe la mijlocul cărării zări în față luciul apei; după cunoștințele ei, nu trebuia să dea de niciun canal. După următoarea cotitură, drumul se termina brusc cu un dig înconjurat de piloni erodați de apă, deschis către insulele lagunei. I se păru că păşeşte pe o scenă. Se simți expusă și ușor dezorientată. Își dădu căștile jos și încercă să se bucure de liniștea locului. Undeva se auzea un copil plângând.

Soarele tocmai apunea și rămase privind cum lumina se scurgea din întinsul mării și al cerului, întrebându-se dacă decizia ei de a părăsi Italia fusese una bună. Se obișnuise să fie înconjurată de frumusețe. O trecu un fior la gândul mutării în Pittsburgh, unde aplicase pentru un job ca și tutore la muzeul Sands Taylor. Își duse mâna la frunte.

Mai devreme vorbise cu mama ei, care era atât de bucuroasă că fetița ei se întoarce în sfârșit acasă, încât nici nu-și găsise cuvintele.

— Of, Federico, murmură ea, închizând ochii. Aici era acasă.

•

Era în casa din spatele pieței Antinori de aproape o oră. Deschise ușa frigiderului, sperând să găsească o bere sau poate ceva de mâncare.

Treaba îi luă maxim cinci minute. Se dusese direct în dormitor, luase tabloul mic de deasupra patului şi îi desfăcuse ramele. Îl înfăşurase apoi în ziare şi îl băgase în punga de plastic pe care o adusese cu el. Îşi adusese aminte de vorba aia veche şi stupidă, cum că tabloul atârnat deasupra patului nu face bine Feng Shuiului.

Mai erau tot felul de antichităţi interesante prin casă – ceasuri, butoniere din aur, un pumnal marocan pe care şi l-ar fi dorit, dar Guido îl prevenise să nu pună mâna pe nimic. Cunoştea suficient de bine casa cât să se descurce şi cu lumina stinsă. Acum stătea pe întuneric, visând cu ochii deschişi la minunata viaţă care îl aştepta de-acum încolo.

Până în urmă cu două săptămâni lucrase ca ospătar într-un restaurant de lângă Santa Croce, unde un englez pe care îl ştia drept Daniel, şi care era proprietarul casei, pusese ochii pe el. Venise la două petreceri, şi după cea din urmă, gazda îl invitase să-şi petreacă noaptea acolo. Daniel îi dăduse trei sute de euro pentru serviciile prestate şi, în timp ce bătrânul dormea, făcuse o copie după cheile de la casă.

Înainte de a face sex, Daniel îi spusese că ar vrea să-l vadă mai des după ce se va întoarce dintr-o călătorie de afaceri în Phuket. Pusese în balanţă câştigul potenţial al unei înţelegeri cu poponarul bătrân şi tentaţia de a-i fura tabloul, pentru că Guido îl asigurase că valorează cel puţin un milion.

Gianni Arcangeli avea şaptesprezece ani şi îşi dorea un Porsche.

Ajunsese la casă în jur de şase şi jumătate, la ora la care prietenul american al lui Daniel, Jimmy, venea la două zile să-i ude florile şi să-i dea de mâncare pisicii. Ştia că fusese ieri – îl pândise şi îl văzuse cum intrase în casă cu alt bărbat, dar nu mai aşteptase să-i vadă plecând. Drept urmare, erau şanse mici ca Jimmy să se întoarcă şi astăzi.

Dacă era luat la întrebări, ar fi răspuns că îi făcea un favor lui Jimmy. Chiar pusese nişte mâncare pisicii înainte de a se duce în salonul somptuos de sus, zugrăvit tot în alb, care mirosea a flori uscate. Instrucţiunile erau să aştepte până la lăsarea întunericului, când prin curte nu mai treceau aşa de mulţi oameni. În curând însă se plictisi, apoi i se făcu foame.

Bucătăria era la parter. Pereţii din cărămidă şi tavanul înalt cu grinzi îi aduceau aminte lui Gianni de ferma unchiului său din Val d'Elsa, doar că locul acesta fusese amenajat de un designer ca să arate aşa. Frigiderul era importat din America, un Sub-Zero din seria 600, cu uşi duble din inox, înalt de doi metri, cea mai bună marfă de pe piaţă. Îşi aducea aminte că era şi bine aprovizionat.

Îşi înfăşură mâna într-o cârpă de bucătărie pentru a nu lăsa amprente, apucă mânerul şi observă de-abia acum că tăvile şi rafturile din frigider erau

scoase şi puse pe un bufet din apropiere. Îi trecu prin cap că avea să fie dezamăgit.

Deschise uşa frigiderului din inox. Camera fu invadată brusc de o lumină palidă şi, instinctiv, se trase în spate. Înghesuit în spaţiul dedicat în mod normal alimentelor se afla corpul întreg al unui bărbat, cu un genunchi îndoit peste gâtul deja înnegrit. Văzu în grabă cârlionţii blonzi, tricoul în dungi la lumina slabă şi îl recunoscu pe Jimmy. În clipa imediat următoare, cadavrul, care până atunci se sprijinise de uşa frigiderului, alunecă şi îi atinse umărul.

Faţa îngheţată a cadavrului, cu nuanţe portocalii şi albăstrui, îi şterse în treacăt obrazul, ca un fel de parodie al unui sărut prietenos. Ţipă. Începu să respire sacadat în timp ce încerca din răsputeri să împingă corpul neînsufleţit înapoi în frigider. După ce reuşi să îndese toate membrele, trânti uşa minunăţiei tehnice şi se sprijini cu putere de ea, de parcă s-ar fi luptat cu rafalele unui ciclon.

Rămase nemişcat un minut sau două. Pe obraji îi curgeau lacrimi. În minte îi rămăsese imaginea înceţoşată şi obscenă a ochilor bulbucaţi şi a limbii umflate a lui Jimmy. Auzi apoi ceva scrâşnind sub picioarele lui şi, încă plângând, se aplecă şi ridică ochelarii de soare ai lui Jimmy, pe care călcase. I se păruse un băiat de treabă.

Acum ştia că intrase într-un mare bucluc – nu mai putea lua tabloul. Trebuia să plece imediat. Nu trebuia să spună nimănui, nici măcar lui Guido că fusese aici.

Gianni ieşi în stradă şi abia când tură motorul scuterului observă că se tăiase într-un ciob din lentilele sparte ale ochelarilor.

•

În Veneţia se întunecă repede. Când Sam Metcalf ajunsese înapoi lângă Rio della Sensa deja era noapte. Traversă un pod arcuit luminat de felinare şi pentru o clipă se bucură că găsise câmpul de lângă restaurant. Imediat însă recunoscu mozaicul, biserica, farmacia de pe colţ…

Mersese în cerc.

Mai-mai s-o pufnească plânsul, Sam simţea că e pe punctul de a renunţa şi voia acasă. Îi trecu prin cap să-l sune pe Jimmy Macchado. El cunoştea fiecare bar, cafenea şi pizzerie din Veneţia. Încercă întâi la numărul de telefon al casei din Fiesole, apoi îl apelă pe mobil. Nu răspundea la niciunul.

Porni abătută pe cealaltă alee care ieşea din piaţă şi merse până ajunse într-o intersecţie. Se opri sub un felinar şi verifică dacă formase numărul corect, apoi îl sună iar pe mobil. Ascultă cum sună şi tot sună, iar dintr-odată lăsă telefonul de la ureche, uimită de un ciripit electronic care părea că se aude dinspre una dintre aleile din faţă.

Rămase pe loc şi ascultă. Putea să jure că auzise acordurile de început ale melodiei *O Sole Mio* soneria atât de exasperantă şi de prost gust a telefonului lui Jimmy.

Inima îi bătea cu putere. Nu mai era nimeni în apropiere. Dar dacă imbecilul era aici… în Veneţia? Ştia cât de mult îi plăcea să se prostească şi să facă tot felul de surprize.

— Jimmy? Se uită înspre case, apoi îi repetă numele, de data asta mai tare.

Nu primi niciun răspuns, nu văzu nicio mişcare la ferestre.

Duse iar telefonul la ureche şi realiză instant ce greşeală făcuse. Lui Jimmy îi intrase căsuţa vocală – ceea ce auzise era mesajul muzical de dinainte de înregistrare. Uitase că îşi setase acelaşi cântec tâmpit.

Respiră uşurată şi se simţi ca o proastă.

— Hei, eu sunt, spuse ea obosită. Ştiu că eşti acolo, te rog, ridică receptorul… hai odată. Făcu o pauză pentru a-i da timp să răspundă. Uite ce e, m-am pierdut. M-am pierdut ca ultima fraieră. Am urmat calea, aşa cum mi-ai spus tu toate prostiile alea zen. Trebuie să mă ajuţi să ies de aici.

Îi explică apoi vag unde mergea şi cam pe unde se afla – aleea pe care intrase se numea „Aleea Orbului", care iată ce bine se potrivea, apoi mai adăugă:

— Dacă auzi mesajul în următoarele minute, sună-mă şi să ai o hartă la îndemână.

Închise. Dacă n-avea s-o sune, şi nici nu erau şanse prea mari, Sam avea de gând să se întoarcă la Fondamente Nuove şi să ia următoarea barcă spre Burano, după care ar fi putut să sune de la hotel la familia Rivers şi să le explice ce s-a întâmplat.

Aleile şi scurtăturile din Veneţia, întreaga construcţie circulară a oraşului îţi poate juca feste, mai ales sonore. Auzi nişte paşi care se îndreptau spre ea sau cel puţin aşa i se păru, aşa că aşteptă să audă şi ecoul paşilor. Fu apoi nevoită să se lipească de un perete pentru a face loc unei doamne corpolente care venea cu viteză din spatele ei, încărcată cu pungi de cumpărături, şi care îi bombăni un *Buona sera, signora.*

Nefiind sigură pe care din cele două alei să o ia, aşteptă să vadă pe unde merge femeia şi se ţinu după ea. După următorul colţ, Sam o văzu pe călăuză la douăzeci de metri în faţa ei, pregătindu-se să intre într-o casă cu un balcon susţinut de îngeri sculptaţi în piatră. Până să ajungă în dreptul uşii, femeia deja o închisese; întrezări prin vizieră pungile trântite una peste alta. Sam se întrebă de ce – poate că femeia le aruncase şi se grăbise să răspundă la telefon sau să vadă de vreun copil. În secunda următoare simţi telefonul vibrând, semn că primise un mesaj.

Nenoro… Jimmy.

NU POT VB ACUM… SUNT ÎNTR-O ÎNTÂLNIRE, DA UITE CE TRE' SĂ FACI: ÎNTOARCE-TE, MERGI ÎNAPOI LA ULTIMA INTERSECȚIE ȘI IA-O PE ALEEA CEALALTĂ. AJUNGI LA UN PASAJ DE-A LUNGUL RÂULUI DELLE GATTE. MERGI PÂNĂ LA ARCADĂ… DĂ-MI MSG CÂND AJUNGI ACOLO. E MAI APROAPE DECÂT CREZI. HAI NOROC! J.

Izbucni în râs și, răsuflând ușurată, îi răspunse și ea:
DOAMNE, MULȚUMEEESC!

Apoi făcu cale întoarsă. Indicațiile lui erau ușor de urmat. Trebuia să țină malul râului stătător și urât mirositor, care nu părea deloc prietenos. Pe cealaltă parte erau case decrepite, cu ferestre întunecate sau acoperite de obloane, care erau din ce în ce mai apropiate, astfel încât cărarea se îngusta și ea sub cerul ca de indigo, până într-un punct în care nu mai era loc de trecere decât pentru o persoană. Sam însă avea încredere în ghidul ei personal, Jimmy.

Își aduse aminte că auzise pe cineva, poate chiar pe el, spunându-i că dacă îți poți auzi propriii pași, înseamnă că ai ajuns într-o fundătură.

Era atât de liniște, încât își auzea respirația. Telefonul vibră din nou. Sam se grăbi să-l deschidă, aproape scăpându-l din mână.

AI AJUNS?

Răspunse: AHA

MERGI PÂNĂ-N CAPĂT, FĂ STÂNGA, ACUM NU SE VEDE, DAR E O CRĂPĂTURĂ ÎNTRE CASE… SCURTĂTURĂ!

Sam se încruntă. Ceva nu era tocmai în regulă. La zece – cincisprezece metri în fața ei, apa trecea pe sub arcadă și cărarea se termina acolo. De unde știa cât mai avea până acolo și ce putea sau nu să vadă de unde era? Poate că Jimmy făcea mișto de ea…

Ezită, apoi îi scrise iar:

NU POT SĂ MERG MAI DEPARTE.

Rămase pe loc și așteptă.

Urmă o pauză lungă, dar în cele din urmă veni și răspunsul:

VEZI SCURTĂTURA?

Sam nu se urni din loc nici acum. Urmări cu privirea casele de pe stânga, până când ochii îi căzură pe mormanul de moloz aflat după ultima casă, în dreptul unui șantier. Locul în care arcada intersecta movila în unghi drept era în beznă completă și trase concluzia că putea fi un pasaj.

OSTERIA AL BACCO E CHIAR DUPĂ CE TRECI DINCOLO.

Ăsta era numele restaurantului, cum de-l uitase!

CRED CĂ GLUMEȘTI… JURĂ-TE CĂ NU FACI MIȘTO!

Jimmy știa prin ce trecuse în Florența. Era absurd să se gândească acum că-i arde de glume și jocuri stupide.

JUR CU MÂNA PE INIMĂ, FATĂ… ȘI APROPO, ÎMI PLACE LA NEBUNIE HALATUL!

Sam rămase cu privirea fixă către zona aceea umbrită total, la apa neagră a râului care lucea când se lovea de un recif ascuns înainte să dispară în tunel. Merse câțiva pași înainte, apoi fu copleșită de senzația că cineva stătea ascuns acolo. O cuprinse frica, iar pe ceafă o străbătu un fior rece ca gheața.

Spaima o țintui locului, cu privirea spre intrarea aceea strâmtă, întrebându-se dacă cel care o aștepta acolo o vedea acum. N-avea nicio legătură cu Jimmy. N-avea el cum să știe…

Dar n-avea timp să caute explicații. Toată ființa și instinctele ei îi spuneau să se întoarcă, să plece de acolo, să fugă cât o țin picioarele, *acum.*

Sam nu se mișcă din loc. Nu își putea dezlipi privirea de la umbra aceea.

I se păru că vede ceva mișcându-se la intrarea în scurtătură. Copleșită de un sentiment de neputință, aproape de inerție, trase de timp cât să mai scrie un mesaj cu mâinile tremurânde:

ACUM AJUNG. MERSI DE AJUTOR. MAI VORBIM. S.

Mai aștepă câteva secunde să se asigure. Dacă era cineva acolo, acum era momentul ca el să se miște.

Se întoarse pe călcâie și, cu imaginea aceea întunecată încă fixată în cap, merse grăbită până ajunse la colț. Se opri și se uită în urmă. Nicio mișcare. Una dintre ferestre se lumină. Aproape pufni în râs de ușurare.

Apoi, în lumina de la casă, văzu ceva sclipitor pe pământ la zece-cincisprezece metri în spatele ei, chiar acolo unde se aflase mai devreme. Din instinct își duse mâna la față, lovindu-se peste ureche; își pierdu un cercel.

Îngenunche să se descalțe, gândindu-se dacă să se întoarcă după el. Se ridică și-și luă încălțările, moment în care zări o umbră desprinsă din gura pasajului.

Se întoarse și o luă la goană, așa cum nu o făcuse niciodată.

•

Restaurantul o găsi pe ea. Nu încăpea nici urmă de îndoială că așa se întâmplase, pentru că singură n-ar fi reușit să ajungă. Aleea pe care fugise fusese lungă și plină de cotituri, dar se sfârșise într-un scuar luminat, plin de lume. Îi recunoscu pe noii ei prieteni la o masă pe terasă, sub o copertină alb-albastră. Cu răsuflarea tăiată și cu inima bătându-i nebunește, încercă să se ascundă de ei până reușea să se adune.

Dar Balfe Rivers se ridicase deja, făcându-i cu mâna şi zâmbindu-i.

— Aici, Sam! Ia uitaţi-vă cine a venit!

Sam porni spre ei şi simţi că îi curge sânge dintre degetele de la picioare – se tăiase într-un colţ ascuţit de piatră. Balfe o luă de braţ şi o conduse la singurul loc liber de la masă.

— Ne-am făcut griji pentru tine.

— Îmi cer scuze. M-am… tot timpul mă rătăcesc.

— Drăguţă, cred că ai nevoie de o tărie, spuse Fern sec.

13.

Era prima petrecere pe care o dădeam la Greenside după moartea Sophiei şi toţi trei eram puţin cam tensionaţi. Laura îmbrăţişase ideea sărbătoririi zilei de naştere a lui George – şaisprezece ani – ca pe o ocazie de a ne deschide din nou către lume. Invitase câţiva vecini, dar şi prieteni de-ai băiatului, în ideea că trebuie să începem să ne revenim la normal – sau ceva de genul.

Stăteam împreună pe treptele de la intrare să ne întâmpinăm primii invitaţi. Era o zi caldă de iunie, iar casa – un conac impecabil din perioada georgiană timpurie, construit din granit alb, aflat în proprietatea soţiei mele de secole – arăta magnific, emanând lumină în contrast cu terenul întunecat pe care este aşezată. Laura respectase şi tradiţia familiei din care făcea parte (moştenită de la bunica ei din Virginia), aranjând în dreptul fiecărei ferestre din casă câte o lampă cu gaz. Pe terasă era un cvartet de corzi care cânta muzică de Bach.

În acel moment nu prea ne vorbeam.

Mai devreme, în timp ce ne îmbrăcam, ne certaserăm din cauza cadoului pe care i-l luasem eu lui George – un ATV Yamaha Warrior, de un roşu-cărămiziu.

— Ai auzit ce-a făcut? Laura era în faţa oglinzii, făcând ultimele retuşuri machiajului. Aproape s-a răsturnat cu drăcia aia.

— A încercat să evite câinele, am protestat eu în timp ce mă jucam cu butonii. Mă întorsesem de la Londra cu mai puţin de douăzeci de minute în urmă şi trebuia să-mi fac duş şi să mă îmbrac. Toată lumea spune că n-a fost nicio clipă în pericol.

— Asta se cheamă ispitirea sorţii şi ştii foarte bine asta. Mi-ai *promis* că vii mai repede.

Încercasem s-o conving că pierderea Sophiei şi faptul că îl mai aveam acum doar pe fiul nostru nu însemna că trebuie să considerăm că el avea de înfruntat pericole mai mari decât oricare alt băiat de vârsta lui. Eu nu cred în protecţie exagerată; dar ea era mama lui.

— Dacă vreodată i se întâmplă ceva… Nu termină propoziţia, ci se limită să mă privească fix prin oglindă cu ochii ei albaştri, scrutători şi duri.

— Ştii de ce a trebuit să mă duc în oraş, am spus eu calm. Era important.

Aranjasem să mă văd cu Phil la firma Soluţii de Securitate pentru a-i înmâna personal cartela SIM a telefonului. Voisem să-i subliniez clar că mă aştept să rezolve situaţia apelului primit la vila Nardini cât mai repede posibil.

— Tot ce faci tu, Ed, e mereu „important". Dar George nu e? Familia ta nu e? *Noi*?

— Doar voi contaţi pentru mine, am spus eu.

Această ieşire nervoasă îi fusese provocată de Yamaha cumpărată de mine, dar cred că ar fi avut-o oricum. Nu-mi plac deloc certurile. Am crescut într-o casă în care era la ordinea zilei ca părinţii mei să se certe şi mi-am jurat atunci să nu copiez niciodată acest exemplu de secătuire emoţională în căsnicia mea. Deşi eu mă mai certam din când în când cu Laura, de obicei nu depăşeam limita bunului-simţ, chiar dacă ne enervam prea tare. Mai erau şi excepţii, evident, dar parcă era altceva cu ea în seara aceea. Mă acuzase că-mi neglijez „unicul copil", că nu sunt niciodată acasă, că mă folosesc de muncă pentru a evita orice responsabilitate – mă surprinsese amploarea indignării şi chiar înverşunarea cu care îmi vorbise. Cred că doar un anumit instinct de autoconservare sau poate frica de a nu spune ceva irevocabil o împiedicase să spună ce avea de fapt în minte. Cea mai dură acuzaţie pe care mi-a aruncat-o a fost când s-a întors brusc spre mine şi a ţipat:

— Nu eşti deloc prezent în căsnicia asta, Ed!

Luat complet prin surprindere de atacul acesta verbal – şi de momentul ciudat în care se găsise să-l facă am realizat totuşi că era un dram de adevăr în el, ba chiar mai mult decât credeam.

Metoda mea de apărare era să întrerup discuţia. În momentul în care nu mai puteam amâna să ne ducem să ne întâmpinăm musafirii, i-am spus:

— Putem să continuăm discuţia altă dată? Nu e corect faţă de George şi nici frumos faţă de amintirea Sophiei. Dacă vrem ca seara asta să fie minunată pentru ei, trebuie să ne facem apariţia ca un cuplu unit.

— Eu nu mă pricep la chestiile astea aşa ca tine, îmi răspunsese ea.

•

Nu cred că a remarcat cineva tensiunea dintre noi. Prietenii, în special cei care o cunoscuseră şi o iubiseră pe Sophie, se purtau foarte înţelegător şi

îngăduitor cu noi. Aproape toată seara ne-am ferit unul de celălalt, dar la un moment dat am zărit-o pe Laura în partea cealaltă a sufrageriei. Era singură şi foarte elegantă, îmbrăcată într-o rochie argintie Nina Ricci pe care o cumpărase ultima dată când fusesem în Paris.

Se întoarse şi ieşi pe uşa spre terasă. Am luat două pahare de şampanie de pe tava unui ospătar, am tras adânc aer în piept şi am urmat-o. Am surprins-o chiar înainte să ajungă să se sprijine de balustradă şi i-am întins un pahar.

— E o petrecere reuşită, am îngăimat eu.

Mai erau şi alte cupluri care ieşiseră să se bucure de răcoarea serii în jurul meselor cu vedere spre lac. Templul fusese luminat artificial, special pentru această ocazie, cu torţe de-a lungul potecii din jurul lacului.

— În afară de faptul că lui George nu-i place deloc muzica, spuse ea, ridicând din umeri.

Ca la un semn, din cortul unde se afla formaţia începu brusc o melodie clasică, *How Sweet It is.* Tobele şi başii se auzeau ca tunetele. Eu eram responsabil de muzică.

— Nu cred că asta-l opreşte să se distreze de minune. Vrei să dansezi?

— Nu, cel puţin nu acum.

Am mai rămas împreună o perioadă. Oamenii veneau la noi şi ne felicitau pentru petrecere. Am remarcat că Laura, în ciuda a ceea ce susţinuse mai devreme, se descurca foarte bine ca gazdă.

— Mă duc înăuntru acum, am rupt eu tăcerea. Trebuie să-l sun pe Phil… Lucrează până târziu în noaptea asta, am adăugat, răspunzându-i anticipat. Mă duc să sun din bibliotecă. Revin în douăzeci de minute.

— Mă îndoiesc că o să-ţi simtă cineva lipsa.

Başii unui cover după Christina Aguilera răsunau pe suprafaţa apei. M-am prefăcut că nu am auzit ce spusese.

— Du-te liniştit, le ţin eu piept. Îmi zâmbi, apoi adăugă pe un ton rece: Ştii ce mi-ar plăcea, Ed? Dacă n-ai arăta tot timpul de parcă ai vrea să fii oriunde în altă parte decât cu mine.

Am ridicat din umeri şi m-am cărat. Pisatul ăsta la cap începea să mă enerveze. Adevărul era că în ultimul timp chiar făcusem eforturi să stau mai mult pe-acasă cu soţia şi familia. Dintr-odată, m-am simţit revoltat şi supărat nu doar pe Laura, ci pe toată lumea care ne invadase casa. Aleea se transformase într-un râu sclipitor de maşini de lux; de-abia m-am putut strecura prin grămada de şoferi sprijiniţi de caleştile lor glorioase, bârfe şi ţigări aprinse peste tot, ca licuricii.

M-am uitat înspre casă şi am observat că, deşi era câte o lampă la fiecare fereastră, una era stinsă – cea de la vechiul dormitor al Sophiei. Mi s-a părut mai mult decât o neglijenţă nefericită.

Avea dreptate, nu-mi doream să fiu aici.

•

Încă patru minute până la miezul nopţii.

Nu era chiar o urgenţă. În Washington DC e lumină afară şi la şapte seara… de parcă ar fi contat. Îmi intrase inexplicabil în cap că dacă mă grăbesc ajung la timp.

Am luat-o prin toiul mulţimii. Pe holul lung nu se mai distingea podeaua, era plin de oameni cu feţe îmbujorate şi zâmbitoare. O blondă într-o rochie aurie, mult prea strâmtă, care era unul dintre managerii de la birou care ne ajutase cu organizarea, mă apucă veselă de braţ.

— Hei, tu!

Am scăpat repede de ea, nici nu m-am oprit.

Aproape ajunsesem lângă scări când ceva mi-a atras atenţia şi m-am întors. Laura mă urmărise în casă şi acum stătea în partea cealaltă a camerei, observându-mă. Îmi zâmbi amuzată, îmi făcu semnul ei caracteristic cu degetul mic; n-am avut încotro, aşa că i-am zâmbit şi i-am făcut şi eu cu mâna.

•

Am intrat în bibliotecă, am închis uşa şi m-am dus la birou. Am format numărul pe care mi-l dăduse Phil şi apoi m-am aşezat în faţa computerului.

Cât am aşteptat să răspundă – voiam să ştiu dacă a descoperit ceva în legătură cu apelul – m-am conectat la internet. Şansele să dau de Jelly online erau foarte mici, dar mi-am accesat lista de prieteni, gândindu-mă să-i las un mesaj, când aproape mi s-a tăiat respiraţia.

jokeradorabil: hei… ce faci
câineletemplului: nu-mi vine să cred

I-am lăsat lui Phil un mesaj vocal în care îl rugam să mă sune, apoi am lăsat telefonul.

ct: sunt… e foarte ciudat, adică… am avut o presimţire… unde eşti
ja: tot în DC
ct: în casa prietenului tău?
ja: la bibliotecă, în sala cu computere
ct: biblioteca congresului?

ja: păi da… unde altundeva își poate odihni picioarele o fată după o zi întreagă de cumpărături?
ct: știi că șansele să dăm unul de celălalt…

Nu știu ce mă dăduse pe spate mai tare, coincidența sau bucuria simțită când am dat de ea. După un moment mi-am aprins un Gauloise.

ja: nu ești supărat pe mine?
ct: ar trebui? care-i adresa ta din Brooklyn?
ja: hmmm… mi-aș fi dorit să nu mă fi întrebat asta
ct: de ce? ți-e frică să nu-ți apar la ușă?
ja: nu sunt genul acela de fată
ct: voiam să-ți trimit ceva
ja: ține-ți banii, domnule… hei, ai chef de-o excursie?
ct: ok, de data asta unde… Marrakech, Samarkand, Veneția?
ja: ce voiai să-mi trimiți?
ct: n-o să știi niciodată
ja: buhuu… deci, în mintea ta, unde suntem acum?
ct: Veneția, la unul dintre hotelurile mele preferate din toată lumea, Cipriani…
ja: știu și eu… străzi pline de apă, ți-am zis că mi-e frică de apă
ct: stai așa… telefonul

În același moment în care am ridicat receptorul am auzit niște șoapte pe holul din fața bibliotecii. O fată tânără, pe care o știam vag ca fiind fata cuiva, își băgă capul pe ușă și, văzându-mă la birou, începu să chicotească:

— Șșș… e cineva aici.

— Mersi că m-ai sunat, Phil, am spus, uitându-mă acum spre fiul meu George, care stătea în spatele fetei din prag, amândoi destul de cherchelițI. Nu m-am putut abține să nu mă întreb dacă nu cumva îl trimisese Laura să vadă cu ce mă ocup.

— Scuze, scuze, îngână el, rânjind. Tata, ea e… Clarissa.

— Uite cum stăm, începu Phil direct. Ți-am zis că avem o cârtiță la compania de telefonie. A reușit să localizeze rețeaua prin care s-a efectuat apelul, dar asta e tot ce poate face.

— Îmi pare bine de cunoștință, am spus eu tare, acoperind receptorul cu mâna, sper că vă distrați. I-am făcut prietenos cu mâna lui George, care-și retrăsese brațul din jurul gâtului fetei.

— Apelantul utilizează Uno. Acum trebuie să găsim pe cineva care să ne poată spune care dintre abonaţii lor a iniţiat convorbirea. E mai greu, dar ne ocupăm. Treburile astea sunt ilegale, aşa că o să coste.

— Nu mă interesează cât costă, vreau neapărat să-i aflu numele.

Am închis telefonul şi am luat o gură de şampanie, apoi m-am ridicat să închid uşa pe care George o lăsase larg deschisă.

ja: mai eşti?
ct: scuze… tre' să plec
ja: ştiu, trebuie să te-ntorci la petrecere, domnule
ct: stai, stai aşa… nu-mi aduc aminte să-ţi fi zis de petrecere
ja: ba da. mi-ai zis… e ziua fiului tău
ct: serios acum, sunt o sută cincizeci de oameni aici, cum ai ştiut?
ja: uneori pot să te „simt" sau să simt situaţia în care eşti, la ce te gândeşti, ca şi acum… te gândeşti că… soţia ta se-ntreabă pe unde eşti
ct: de fapt mă gândeam la expresia feţei tale când ai scris asta. e important, jelly. *cum* de-ai ştiut de petrecere?
ja: tu asculţi vreodată? TU MI-AI SPUS

M-am decis să verific mai târziu dacă aşa era. Păstrasem majoritatea arhivelor conversaţiilor. Apoi a urmat o pauză lungă, mult mai lungă ca de obicei, după care a continuat.

ja: oricum, marţi mă întorc în New York
ct: bine, mai vorbim de asta atunci. ai grijă de tine
ja: sunt în biblioteca nenorocitului de congres… ce se poate întâmpla?
ct: tocmai mi-a trecut prin minte, poate am putea să ieşim să bem ceva la un moment dat
ja: ei bine, nu te mai gândi, ed… şi nu îndrăzni să mai zici ceva

Am stat un moment holbându-mă la ecran şi încercând să mi-o închipui la un terminal din clădirea Thomas Jefferson, de pe Dealul Capitoliului. Era ceva care-mi dădea fiori – Jelly aflându-se într-un loc pe care-l cunoşteam destul de bine; asta ne conecta paşii în lumea reală, aducându-ne un pic mai aproape unul de celălalt. Şi chiar vorbisem serios mai devreme. Voiam să o întâlnesc chiar acum.

•

Înainte să mă întorc în tămbălăul de dincolo de uşă mi-am mai turnat un pahar de şampanie, apoi am deschis fişierele de muzică pe care mi le trimisese şi m-am lăsat pe spate în fotoliu, am închis ochii şi am ascultat-o în căşti cântând la pian.

N-am nicio treabă cu recunoaşterea talentului muzical (eu mă ocupasem de partea bănească a afacerii), dar era clar că Jelena era talentată şi speram să o încurajez. Refuzase categoric să mă lase să intervin, ceea ce era de înţeles. Totuşi nu pricepeam ce putea fi rău dacă rugam pe cineva care chiar se pricepea să o asculte cântând. Deja dădusem câteva telefoane discrete, care avuseseră ca rezultat obţinerea unei întâlniri la conservator poimâine. Oricum îmi planificasem să mă duc în Paris.

Lui Will îi spusesem adevărul despre relaţia noastră: Jelly şi cu mine eram prieteni, nimic mai mult. Dar în ultimele zile, nu ştiu cum sau când exact, parcă ceva se schimbase. Nimeni nu putea fi mai rezistent decât mine la ideea unei aventuri. Viaţa mea era deja destul de complicată, ultimul lucru de care aveam nevoie era să fiu prins că am un fel de relaţie romanţioasă pe internet – nici măcar nu credeam că e posibil să te îndrăgosteşti de cineva prin monitorul vreunui computer. Nu puteam însă să mi-o scot din minte. Privind în urmă, acum înţeleg că era o chestie graduală, o escaladare aproape imperceptibilă, o creştere continuă a mizei – şi că la un moment dat pe parcurs, oricât de incredibil ar părea, m-am îndrăgostit.

14.

După ce Ed se deconectă, Jelly şterse planul şi imaginile de pe site-ul Bibliotecii Congresului pe care le ataşase pe ecran cât vorbiseră. Voise să-i dea impresia că ea chiar era acolo. Zăbovi mai mult asupra unei imagini cu o fereastră superioară a clădirii Jefferson. O scenă de iarnă cu vedere spre Fântâna lui Neptun de la Capitol şi apoi curtea acoperită de zăpadă aproape o convinsese să-şi dorească să viziteze Washington-ul într-o zi.

Apăsă pe butonul de închidere şi se deconectă cu un suspin. Dacă Ed îşi dădea seama că biblioteca n-avea cum să fie deschisă la ora asta sâmbătă? Trebuia să scape basma curată. Se îndreptă spre casierie să plătească ce avea de plătit. Din biroul din spate se auzea o voce de bărbat, care vorbea în arabă la telefon.

Încercă să-şi imagineze ce făcea Ed chiar în acest moment. Putea să vizualizeze conacul de ţară, oameni dansând… dar pe el nu.

— Cincisprezece.

Încercă să revină cu picioarele pe pământ. Tipul acesta marocan, Hassan, pe care nu-l putea suferi, stătea în faţa ei şi-i agita mâinile în faţa ochilor, încercând să o scoată din transă.

— Alo?

— Cred că am adormit de când aştept.

— Face cincisprezece dolari.

— *Poftim*?

— O cafea şi un croasant, plus două ore online.

— Îţi baţi joc de mine, nu? Până în jur de cinci am stat oricum la serviciu.

— Cincisprezece, drăguţă.

— Lasă-mă cu „drăguţă".

Trânti furioasă o bancnotă de zece dolari pe tejghea, apoi, văzând că o priveşte extrem de insistent, mai aruncă în silă încă cinci. Hassan se purta întotdeauna foarte urât cu femeile; era ultima oară când îi permitea aşa ceva.

Îi făcu un semn obscen, îi zâmbi fermecător, se întoarse pe călcâie şi păşi mândră către ieşire, spre căldura şi traficul de pe Flatbush Avenue.

•

Pe colţ era un minimarket şi trebui să intre acolo să-şi ia un suc, altfel ar fi murit de sete. Îşi făcuse planul să treacă după serviciu pe la casa mamei ei, să exerseze o bucată de Schubert pentru lecţia de luni. Problema era că avea de mers zece străzi până acolo, iar la şapte avea întâlnire cu Tachel – la naiba, nu mai avea timp.

Trebuia să amâne până mâine.

Trecea pe la mama ei aproape în fiecare zi să exerseze, dar la cină nu rămânea de fiecare dată – pofta cu care mama ei gătea o făcea uneori să continue cu şi mai mare motivaţie studiul la pian. Jelly visa ca într-o zi să aibă propriul ei pian – nu unul ieftin, ci unul vechi, cu coadă, ca Chas M. Stiefful cu care crescuse, cu care niciun milion dintre pianele construite azi nu se puteau compara.

Continuă să meargă ascultând melodia Andante la căştile MP3-playerului, urmărind fiecare acord în minte şi ştiind exact când trebuie dată pagina partiturii. Trebuia să facă mai multe exerciţii de îndemânare cu degetele – pentru viteză, game… nu să stea să piardă timpul în faţa computerului. Încă era supărată pe ea că irosise cincisprezece dolari – jumătate din suma pentru o lecţie de pian cu doamna Cato.

Jelly era într-o stare de spirit confuză, ba se simţea cu inima uşoară, ba deprimată. Trecuse pe la internet-café doar să-şi verifice căsuţa poştală, dar apoi apăruse tipul, începuseră să stea de vorbă şi aşa pierduse noţiunea timpului. La naiba, singurul motiv pentru care pretinsese că este plecată în

Washington fusese să se desprindă un pic de relaţia asta de care orice prost putea să îşi dea seama că nu e sănătoasă.

Îşi scoase căştile din urechi şi zâmbi. O zări pe Tachel la câţiva metri, lângă gura de metrou, încercând să păstreze distanţa faţă de nişte puşti din Jamaica, care ascultau la maximum muzică dubstep la boxele unei maşini vechi de curse, TransAm, parcat chiar lângă bordură. „T" era o femeie înaltă, cu tenul închis la culoare, cu un bust mai mult decât generos, iar acum purta blugi albi strâmţi şi o bluză ciclamen legată pe după gât, care îi accentua şi mai mult formele, ca şi cum ar fi spus „iată ce se-ntâmplă dacă te rogi să ai sânii mari". Arăta ca o bombă sexi.

Ajunsă lângă ea, Jelly făcu câţiva paşi de dans pe o muzică imaginară din Caraibe, râse şi făcu gesturi ciudate. Nu ştia sigur de ce, dar scena i se păru foarte amuzantă şi frumoasă.

— Ce naiba te-a apucat?

— Păi, mă bucur să te văd.

Tachel îşi dădu ochii peste cap.

— Ce-ai stat atât? O să întârziem la spectacol.

— Am fost la mama să exersez şi am uitat cât e ceasul.

Jelly fu surprinsă de uşurinţa cu care minţise. Era prietenă cu Tachel din liceu şi îşi destăinuiau aproape orice. Nu era încă pregătită să recunoască faptul că încă mai vorbea pe net cu englezul, tipul despre care îi povestise deja şi care nu voia să o lase în pace, ba chiar devenise mai insistent şi voia să se întâlnească cu ea – se temea că T va râde de ea. Dar niciuna din ele nu putea păstra un secret prea mult timp.

Ştia că cea mai bună soluţie era să-l şteargă din lista de prieteni pe Ed Lister. Chestia era că încă nu era destul de hotărâtă. Îi părea rău pentru pierderea pe care acesta o suferise şi, deşi nu-şi dorea nimic de la el – Ed adusese vorba iar despre Paris şi îi sugerase că ar putea să o ajute cu cariera muzicală –, îi făcea plăcere să fie la curent cu viaţa luxoasă a unui milionar. Îi spusese că avea fie să reuşească prin propriile-i forţe, fie va eşua lamentabil.

Cât vorbiseră pe net, căutase hotelul Cipriani din Veneţia. Îi plăcuseră apartamentele de acolo, chiar dacă nu erau uriaşe, iar pe site nu erau poze şi cu băile.

Tachel o privi suspicioasă:

— Dacă nu te-aş cunoaşte atât de bine, aş zice că te vezi cu cineva.

Jelly se mulţumi doar să dea din cap că nu, fiindu-i teamă că s-ar fi putut da de gol dacă ar fi vorbit sau cuvintele ar fi sunat aiurea, deşi acesta era adevărul. T putea să vadă prin ea.

— Păi atunci, dacă nu e vorba de dragoste, spuse prietena ei în timp ce coborau în întunericul gurii de metrou, cred că e cazul să faci sex.

Metroul se apropia de staţie, îl puteau auzi.

— Taci din gură, spuse Jelly cu mâna în şold, uitându-se în altă direcţie. Nu-i nimic ce nu se poate rezolva cu câteva baterii.

Băieţii jamaicani şi maşina lor ruginită plecaseră, dispărând în asfinţitul soarelui, care strălucea tare, ca o geamandură peste Ocean Boulevard.

— Apropo, o anunţă Tachel în timp ce uşile metroului cu destinaţia Manhattan D se deschideau şuierând, ghici cine s-a-ntors în oraş şi-ntreabă de tine?

15.

Paris

Sam se încuie într-o cabină a unei toalete publice. Voia să fie singură. Se aşeză pe closet îmbrăcată, îşi deschise laptopul şi se uită la imaginea care îi umplea tot ecranul. Un instantaneu clasic de vacanţă, făcut cu două ore înainte în Stadtpark din Viena, în care apăreau Fern şi Balfe Rivers într-o poziţie caraghioasă de vals, în faţa monumentului lui Johann Strauss.

Cei doi formau un cuplu ciudat: Balfe era înalt, arătos, semăna cumva cu Sam Shepard; Fern era micuţă şi gingaşă, dar semăna cu un pechinez. Dar Sam nu era interesată de tovarăşii ei de drum sau de statuia aurită a compozitorului care ţinea o vioară sub bărbie, sub o arcadă ornată cu nimfe. Atenţia îi era îndreptată spre silueta din fundal.

Sam trecu cursorul peste grupul care se zărea în umbra monumentului şi mări imaginea înceţoşată a unei siluete care se desprindea din margine. Poziţia ei stranie îi captase atenţia. La o rezoluţie de două sute la sută, imaginea era fragmentată în pixeli foarte mari; micşoră la o sută cincizeci şi setă un efect de pointilism. Imaginea începu să capete formă – un chip de bărbat, pe jumătate ascuns în spatele piedestalului, cu capul într-o parte şi nefocalizat –, nu, nu îi putea vedea faţa.

Cu toate astea, ceva i se părea familiar la el.

Pe parcursul drumului liniştit din nordul Italiei spre Austria, Sam făcuse mii de fotografii, pe care le descărcase în fiecare seară şi le aranjase în foldere separate – Treviso, Padova, Asolo, Graz – toate locurile în care se opriseră şi pe care le vizitaseră.

Îşi dădu la o parte şuviţa de păr din ochi, accesă primul album şi selectă modul *Expunere.* Nu avea prea mult timp la dispoziţie. Trenul de noapte

spre Paris pleca în treizeci şi cinci de minute şi familia Rivers deja începuse să se agite. Dar *dacă* cineva o urmărea, cineva care stătea ascuns tot timpul – simţi cum i se strânge stomacul în timp ce se uita la poze –, exista totuşi o şansă să-l fi fotografiat.

Dacă el chiar fusese cu două ore în urmă în Stadtpark, atunci se năştea întrebarea la care Sam nici măcar nu voia să se gândească: unde era el acum?

•

Nu fusese niciun incident anume, nu se întâmplase nimic deosebit, dar Sam se simţea încă de ieri, de când sosise în Viena, foarte tensionată şi slăbită. Aici, drumul ei alături de familia Rivers urma să se despartă – ei mergeau către nord, în Alpi; ea urma să plece la Paris cu trenul.

Se obişnuise să fie sub aripa protectoare a celor doi americani, oameni serioşi şi buni la suflet. Aflaţi în pragul pensionării, îi aduceau puţin aminte de părinţii ei. Balfe avea un obicei cam enervant să îi spună „puştoaico" sau „micuţo", dar asta din cauza diferenţei de vârstă, şi se înşelase când îl catalogase ca „moş libidinos". Era inofensiv.

În seara precedentă o invitaseră la Opera de Stat să vadă Don Giovanni de Mozart, asta ca un dar de despărţire. Acolo se simţise purtată de muzică, decoruri, de amplitudinea punerii în scenă şi avusese o revelaţie foarte clară – chiar nu voia să se întoarcă acasă, în State. Venise în Europa special să înveţe despre artă şi descoperise că în America nu exista aceeaşi mentalitate şi dorinţă de înţelegere a subtilităţilor modului în care *viaţa* trebuie trăită. Acum însă era prea târziu să se mai răzgândească.

După spectacol mâncaseră la Landtmann, restaurantul despre care Balfe îi spusese că fusese locul preferat al lui Sigmund Freud. Ieşise în parcare să verifice dacă nu era cineva suspect într-una dintre maşini sau ascuns pe undeva, pe partea cealaltă a străzii. Fiind într-o stare de alertă chiar exagerată, chipurile amabile şi joviale ale vienezilor i se păruseră viclene şi sinistre, iar ochii lor i se păruseră că o urmăresc peste tot.

Laptopul şi-l lăsase încuiat în seiful hotelului.

— Ce loc mai bun ar putea exista pentru a sărbători ultima noastră seară, spuse Balfe în timp ce îi deschidea uşa galant, cu fiica lui H.L. Metcalf!

Reuşi să zâmbească. Tatăl ei fusese psihiatru.

Ceremonia înceată a servirii cinei la Landtmann, mesele din marmură, banchetele acoperite cu catifea şi afişele celebre de pe toţi pereţii nu făcuseră decât să o streseze şi mai tare. Fern chiar o întrebase dacă e vreo problemă, moment în care aproape izbucnise în lacrimi. Voise să le povestească despre crima din Florenţa şi despre teama ei că este urmărită, dar se abţinuse. Deja se simţea vinovată că se foloseşte de ei ca de un scut şi

că profită de bunătatea lor. Când Fern spusese în treacăt în timp ce mâncau *Schagtorte* şi *melanges* că ea şi Balfe ar putea să îşi schimbe planurile şi să vină cu ea la Paris, i se păru că rugăciunile îi fuseseră ascultate.

A doua zi de dimineaţă le mulţumi pentru că i-au schimbat biletul de la cuşetă la clasa întâi pentru a sta cu toţii împreună.

•

Sam trase cu ochiul la ceasul din bara de activităţi a laptopului. Opt şi douăzeci. Probabil că ei se urcaseră deja în tren, sigur îşi făceau griji din cauza ei. Dintre toate fotografiile, nu găsise decât două care erau mai suspecte, dar nimic foarte clar.

Apoi îl zări. Oprise expunerea de imagini la piaţa centrală din Asolo. Tot nu se vedea niciun chip. Dar era sigură că era acelaşi individ. Sam rămase cu privirea pironită asupra figurii neclare, apoi închise laptopul.

Clanţa toaletei în care era închisă începu să se mişte încet şi simţi cum o năpădeşte o senzaţie de greaţă.

Sam tuşi.

Auzi o voce de femeie mormăind un *Entschuldigung*. Paşii se îndepărtară – nu îi auzise când se apropiaseră –, apoi uşa unui alt separeu se deschise, poate la două sau trei cabine distanţă. Nu trebuia să se panicheze – fusese doar o alertă falsă.

Din cauza fricii îi veni să facă pipi. Închise capacul laptopului şi îşi trase pantalonii în jos. Uşurarea pe care o simţea era doar temporară. Nu avea cum să-şi ignore instinctele: acum era convinsă că cineva o urmărea.

Primul gând fu să se ducă la poliţie. Observase o cabină pe care scria *Polizei* pe peronul central al gării. Perspectiva de a avea de-a face cu oficialităţile austriece şi eforturile pe care trebuia să le depună ca să-i facă să o înţeleagă o descurajară complet. Ce dovadă avea că cineva o urmăreşte şi, chiar dacă ar fi reuşit să-i convingă că cele câteva fotografii erau o ameninţare la adresa ei, ce puteau să facă fără o descriere a bărbatului?

Poate era doar în imaginaţia ei. Îşi aduse aminte de atacul de panică avut când se pierduse prin Veneţia. Poate că iar o lua razna degeaba. Se hotărî să îl sune pe Jimmy. Îi trimisese mai devreme un mesaj prin care o informa că pleacă pentru câteva zile pe coasta Amalfi şi că se vor auzi când se întoarce. Mai primise veşti despre el de la un prieten comun din Florenţa, care vorbise cu el recent. Jimmy părea să se distreze de minune, poate chiar era beat, dar era ok… Pe fundal se auzea foarte tare *You Never Can Tell,* cântată de Chuck Berry.

Jimmy ascultând muzică rock and roll? râsese.

Formă numărul mobilului. *Apelantul nu poate fi contactat.*

•

Sam luă liftul pentru a ajunge pe peron. Își băgase laptopul Toshiba într-o sacoșă de cumpărături pe care acum o ținea bine între glezne. Ajunse sus în atrium, se uită de jur-împrejur prin mulțime, simțindu-se expusă, ca și cum ar fi ieșit goală din baie. Clădirea gării centrale din Viena, Westbahnhof, o construcție modernă din ciment și sticlă, este structurată pe trei nivele de la care se poate admira panorama orașului. Își dădu seama că putea fi observată cu ușurință și din stradă.

Trebuia să fie pe undeva pe aici, privind-o, se gândea ea.

Cu zece minute înainte de plecarea trenului, se întoarse la intrarea pe peronul paisprezece, unde se despărțise de familia Rivers, pe care îi lăsase cu un portar care îi ajuta cu bagajele și care urma să-i conducă la vagonul lor.

Locomotiva alb-albastră a expresului EuroNight era trasă lângă amortizoare. Deja era pornită, așa că Sam se îndreptă spre vagonul ei. Secțiunea de cușete a trenului era după ce acoperișul de protecție se termina și dispărea undeva în asfințit. Încercă să măsoare cumva distanța pe care o parcurgea, orientându-se după felinarele care luminau peronul.

În vagoanele normale se urcau ultimele grupuri de călători; peronul din fața ei era pustiu, cu excepția a unu-doi impiegați. Auzi niște pași grăbiți în spatele ei și se stăpâni cu greu să nu se uite peste umăr.

Pașii se opriră. Auzi o altă ușă de tren trântită.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Dacă el o lăsa să plece din Viena, după aceea ar fi fost în siguranță. Se gândi la Sophie și la cum trebuie să se fi simțit când își dăduse seama că nu mai are nicio scăpare.

Își dorea… și-ar fi dorit al dracului de tare să nu fi luat niciodată legătura cu tatăl fetei și să nu se fi implicat niciodată. Văzu un telefon public și ezită – instinctul îi spunea să nu îl sune pe Ed Lister, să nu aibă încredere în mobilul ei – apoi se duse și luă cartea de telefon.

Nu știa de ce se răzgândise.

Știa doar că trebuie să spună *cuiva*, iar Ed era singura persoană din lume care ar fi crezut-o.

16.

Primele note pompoase ale *Visării* lui Robert Schumann răsunară în sala albă de audiții. Eu mă uitam pe geam către campusul futurist al *Cité de la Musique,* cu mâinile la spate.

— *Trop fort, trop fort, pardon.* Lucas Norbet se întinse spre butoanele sistemului stereo şi micşoră volumul.

— N-a urmat nicio şcoală specială, am spus eu, aproape cerându-mi scuze. Se poate observa că… îi lipseşte încrederea. Are emoţii. Sunt sigur că veţi ţine cont.

— Dar măsurile de început trebuie să fie line, *monsieur* Lister… *lentissimo*!

Îmi zâmbi cu indulgenţă, apoi mâzgăli ceva într-un caiet de notiţe. Era trecut bine de cincizeci de ani, avea ochi mari şi albaştri, o piele ca de copilaş şi o claie de păr albă – arăta exact ca un profesor de muzică. Muzica lui Schumann se revărsă în cameră, iar el se lăsă greu în scaun şi îşi fixă privirea în tavan.

În următoarea jumătate de oră, Lucas parcurse întreg repertoriul pe care Jelena mi-l trimisese fără nicio tragere de inimă pe mail. Dacă i-aş fi spus dinainte că intenţia mea era să îl trimit profesorului răspunzător cu admiterea la Conservatorul Naţional Superior de Muzică din Paris, m-ar fi refuzat cu siguranţă. Ambiţia, visul ei era să poată studia aici. Căutasem doar să-i deschid unele portiţe.

Într-un colţ era un pian mare cu coadă şi mi-o imaginam pe Jelena că stă în faţa lui, cu capul uşor aplecat într-o parte şi cu mişcări delicate deasupra clapelor. Când începu să interpreteze *Fig Leaf Rag* de Scott Joplin, chipul lui Lucas începu să se lumineze, iar zâmbetul i se lărgi din ce în ce mai tare. Faptul că o auzeam cântând şi în prezenţa altcuiva o făcea parcă să capete viaţă, iar eu mă simţeam cotropit de un val imens de plăcere.

Ultima piesă de pe CD era *Bagatelle in A minor, Für Elise* a lui Beethoven, iar pe faţa lui Lucas se putea citi că ascultase piesa de mult prea multe ori. Opri CD-ul după primele acorduri.

— Pot să vă întreb, *monsieur* Lister, ce vârstă are fina dumneavoastră?

— Împlineşte douăzeci şi şase în septembrie.

— Ah, mă tem că are prea mult. Scoase un oftat teatral. Nu admitem pe nimeni care a depăşit douăzeci şi doi înainte de începerea şcolii. La alte instrumente, care nu sunt la fel de populare, mai primim, dar la pian sunt în permanenţă foarte mulţi doritori.

— Am crezut că am fost clar când v-am spus că este… adult, am spus eu, fără să ridic tonul.

Lucas scuturâ din cap. Nu eram lămurit dacă asta chiar era o problemă reală sau doar vreo mişcare tactică din partea lui. Zarva produsă de vocile şi instrumentele din sălile de clasă era din ce în ce mai mare, ca un fel de Babel muzical.

— Dacă şi-a obţinut deja o diplomă în domeniu, se poate înscrie la un curs de „perfecţionare" pentru studenţii de până în treizeci de ani.

— Nu are niciun fel de calificare, i-am spus eu.

Se încruntă.

— Ştiţi ce nu înţeleg? În New York aveţi Juilliard, Academia de Muzică Brooklyn şi multe alte şcoli excelente. Ar putea obţine o bursă. De ce vrea să vină în Paris?

Nu-mi era prea clar dacă ştiam răspunsul, dar compilasem informaţiile pe care le smulsesem de la Jelena, poveşti despre copilăria ei, şi am început să povestesc despre cum crescuse într-o familie săracă din Martinica, cum tatăl ei nu era niciodată acasă, cum învăţase să cânte la pian de la o bunică pe care o adora şi care o încurajase să-şi urmeze visul studiind la cea mai bună şcoală… şi aşa mai departe.

— Aţi spus că vrea să fie profesoară de muzică?

— E destul de tânără să fie încă idealistă.

— *On sait jamais,* spuse el, uitându-se la mine. Am perceput ceva aici, mai ales când a cântat din Scott Joplin. Ar putea ajunge mai departe de atât.

— Mi-ar face o deosebită plăcere să o ajut.

Lucas se ridică şi scoase CD-ul din casetofon; fără să se grăbească, îl puse înapoi în carcasa lui, apoi îl aşeză pe biroul dintre noi.

— Ocazional, spuse el în cele din urmă, mai admitem şi câte un student excepţional care nu corespunde criteriilor pentru înscrierea la admitere. De obicei sunt sprijiniţi de către o instituţie.

Mă privi lung în timp ce vorbi. Îl pusesem la curent cu fundaţia pe care Laura şi cu mine o înfiinţasem de curând în memoria Sophiei pentru sprijinirea tinerelor talente artistice şi muzicale, fără posibilităţi financiare de a-şi perfecţiona aptitudinile. Totodată îi explicasem că nu era nicio legătură între fundaţia de caritate şi dorinţa mea de a o ajuta pe Jelena să-şi urmeze visul – îi dădusem de înţeles că era o chestiune personală.

— În ce o priveşte pe fina dumneavoastră…

Nu-mi mai amintesc exact cum îşi formulase pledoaria. Francezii sunt maeştri când vine vorba de manevre delicate. În tot cazul, mi-a dat de înţeles că o donaţie către fondul şcolii i-ar asigura „finei" mele un interviu şi o audiţie formală, dacă nu chiar direct un loc. Am căzut de acord, deşi nu cred că am fi putut s-o facem dacă fata n-ar fi fost cu adevărat înzestrată.

— Testul cu instrumentul muzical în faţa unui juriu este extrem de dur, mai spuse el, bănuiesc că doar de formă.

Am scris cecul (cu destul de multe multe zerouri) şi i l-am dat, insistând pe importanţa confidenţialităţii; i-am spus că nimeni nu trebuie să afle, mai ales fata, că are un protector. L-am întrebat apoi, poate mai bine n-o făceam,

dacă mă pot baza pe discreţia lui. Privirea îi coborî pe covor, dar am apucat să observ că făcuse ochii mari.

— Încă un mic detaliu, *monsieur* Lister, mă bătu el pe umăr în timp ce aşteptam liftul. Cum putem lua legătura cu fina dumneavoastră? mai adăugă el stânjenit. Nu ştiu cum o cheamă.

Atunci înseamnă că eram doi cu problema asta.

— Vă va contacta ea, am răspuns eu, urcând în lift.

•

După ce am plecat de la *Cité de la Musique,* m-am urcat într-un taxi şi m-am grăbit pe Avenue Jean-Jaures. Am sunat acasă, dar am închis imediat – uitasem că Parisul e cu o oră în urmă şi că Laura, căreia îi place rutina, era la plimbare cu Jura, bătrânul ei labrador negru. Mi-am închipuit-o pe aleea pe care merge întotdeauna în spatele casei din Greenside.

Era marţi şi trecuseră trei zile de la petrecerea pentru George.

În Paris cu afaceri – Beauly-Lister are un birou în St. Germain unde îmi petrec aproape în fiecare săptămână o zi sau două – venisem cu avionul de dimineaţă să văd un depozit dezafectat în cartierul de est, Marais. Priveliştea de la etajele superioare ale clădirii se dovedise dezamăgitoare. Agentul încercase să mă convingă că vederea din spate spre şinele ferate din gara Bercy sau faptul că puteam vedea numerele de înmatriculare ale maşinilor care treceau pe bulevardul Peripherique sunt puncte forte ale locaţiei. I-am mulţumit femeii şi am plecat.

Taxiul m-a lăsat la Montmartre în jur de şapte. Aveam timp berechet, aşa că m-am dus să mă plimb pe străzile liniştite care duc spre Sacre-Coeur. Mai devreme plouase, dar acum cerul era limpede, iar aerul curat, mirosind a levănţică şi lemn de foc.

Eram oarecum mulţumit şi satisfăcut de cum decursese întâlnirea cu Lucas. În câteva ore Jelena se întorcea la New York şi de-abia aşteptam s-o „văd" din nou; atât de mult aşteptam următoarea întâlnire, că nici nu mă mai gândeam la altceva. Nu voiam să-i suflu niciun cuvânt despre veştile bune. Nu mă aşteptam la niciun fel de răsplată. Îmi ajungea faptul că am ajutat-o să pună rotiţele în mişcare.

Cum urcam pe strada abruptă Utrillo, bucurându-mă de peticele de culoare ale oraşului de la poale, mi-am adus aminte de o cafenea de pe colţ, care avea un aspect autentic parizian şi am decis să trec pe acolo să mănânc ceva. M-am aşezat la o masă pe terasă şi am comandat un *pression* şi *assiette de charcuterie* cu salată de andive. Voiam ceva uşor şi simplu, care să nu-mi ia nici mult timp.

După ce-am terminat de mâncat, mi-am aprins o ţigară şi am sunat din nou la Greenside. Am lăsat telefonul să sune de o sută de ori – acum era opt

jumătate, Laura fie îşi făcea baie, fie mânca. Tocmai mă pregăteam să închid, când am primit semnalul unui apel în aşteptare.

Am răspuns.

— Ed la telefon.

— Trebuie să ştii câteva lucruri.

— Cine-i la telefon?

— Nu pot vorbi mult.

Am simţit un junghi în inimă.

— Stai un pic.

Nu mai auzisem niciodată vocea lui Sam Metcalf. La mesajul pe care i-l lăsasem pe mobil nu îmi răspunsese, şi nici la ultimul e-mail. Ca să fiu sincer, renunţasem la gândul că vom mai vorbi vreodată, dar acum ştiam că ea trebuie să fie.

— Te rog, nu mă pune în aşteptare.

— Doar o secundă, am spus calm, mai vorbeam cu cineva. Lasă-mă să închid celălalt apel.

— Nu, nu este *timp*... ascultă-mă.

•

Cu rucsacul pe un umăr, Ward se urcă în expresul de noapte şi trecu prin vagoane, uitându-se din când în când pe geam, spre peron.

Trebuia să se asigure că Sam este în tren când acesta avea să plece din gară.

Îşi găsi cuşeta din vagonul al patrulea, se uită un pic în compartimentul în care oricum n-avea de gând să stea şi merse mai departe, până ajunse la vagonul de dormit. Acum o zări – vorbea la un telefon public. Ieşi pe coridor şi se propti chiar în uşă ca să poată sări repede dacă trenul s-ar fi pus în mişcare şi ea se hotăra să nu mai urce.

Îşi putea da seama după limbajul corpului ei că era încă indecisă.

•

Sam trase cu ochiul la ceasul de pe peron. Avea la dispoziţie trei minute şi jumătate pentru a-l face pe Ed Lister să înţeleagă. Vorbi încet şi repede.

— Îmi pare rău pentru cele întâmplate în Florenţa. Era periculos să ne întâlnim. Primisem un telefon care mă avertizase că dacă vorbesc cu cineva... el mă urmărea.

— Cine?

— Bărbatul care v-a ucis fiica.

— Înţeleg. Acum de ce vorbeşti cu mine? întrebă Ed precaut, poate chiar suspicios. Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

— Ştiu că sunt urmărită.

Urmă un moment de tăcere.

— Unde eşti?

— Pentru încă două minute, în Viena. Apoi mă urc în trenul de noapte spre Paris. Vă aduceţi aminte când v-am spus că Sophiei îi plăcea să treacă pe la mine ca să se conecteze la net? Cred că pe hard-disc ar mai putea fi nişte chestii utile poliţiei… Vreau să vi-l dau.

— De unde ştiai că sunt în Paris?

— Nu ştiam… Sam fu luată prin surprindere, dar interpretă această coincidenţă ca pe un semn că în sfârşit norocul se întorcea de partea ei. E un miracol, da? continuă ea. Ziua mea norocoasă, Ed. Ce mai contează?

— Bine, ne întâlnim. Mâine-dimineaţă la cât?

— Nouă patruzeci şi opt, Gara de Est. O să încerc să-ţi trimit un e-mail din tren… pentru orice eventualitate. Am câteva fotografii pe care trebuie să le mai vadă şi altcineva. Cred că s-ar putea să-l fi surprins în două dintre ele. Aşa mi-am dat seama că mă urmăreşte.

— Dacă e ceva, spuse Ed, du-te şi vorbeşte cu paznicul. Ai loc la vagonul de dormit sau la cuşetă?

— Vagon de dormit. Clasa întâi, spuse ea repede, simţind fiorii plecării iminente.

— Încuie uşa. Încearcă să nu rămâi singură.

— Sunt cu nişte prieteni. O să mă descurc. Trenul stă să plece.

— Sam, aşteaptă. Mi-ai trimis adresa unui site. Nu mă pot conecta fără nume şi parolă.

— Mâine, spuse ea. Dar, te rog, te implor să fii acolo.

— Voi fi acolo…

Sam închise.

Cu doar un minut înainte de plecare, Sam îşi luă sacoşa şi porni pe peron, apoi ezită. Dacă avea dreptate, el era deja în tren. Ce s-ar întâmpla dacă ar rata trenul? Ar putea lăsa laptopul în cabina telefonică şi apoi ar putea să plece, să se care naibii de aici. Poate avea noroc şi n-o vedea. Şi chiar dacă o vedea, era convinsă că, de fapt, pe el îl interesa laptopul.

O văzu pe Fern Rivers făcându-i cu mâna de la singura uşă rămasă deschisă. Striga ceva spre ea, dar n-o putea auzi din cauza locomotivei.

Sam se uită la impiegat, care, cu o mişcare extrem de lentă, de parcă s-ar fi mişcat sub apă, duse fluierul la gură.

Simţi o atingere pe umăr şi se întoarse fulgerător.

— Să mergem, puştoaico. Era Balfe, şi îi zâmbea.

17.

Se făcuse aproape opt şi jumătate când m-am întors înapoi la Place Vendôme. Am trecut prin holul hotelului Ritz cu o expresie care-mi place să cred că mă face invizibil. Portarul încercă să-mi atragă atenţia, dar am mers mai departe şi am luat singur liftul până la etajul trei. Mă grăbeam să-mi iau laptopul. Telefonul lui Sam Metcalf mă făcuse să-mi doresc să fi făcut mai multe eforturi de a da de ea înainte.

Întotdeauna mă cazez la Ritz când vin în Paris. M-ar costa mai puţin să închiriez un apartament lângă biroul din St. Germain, dar am un aranjament cu hotelul care-mi convine mai mult. Hemingway a scris la un moment dat că singurul motiv pentru care n-ai sta la hotelul Ritz din Paris este că n-ai bani. Mă îndoiesc că l-ar mai recunoaşte astăzi, după ce Al Fayed şi-a pus amprenta pe el. Opulenţa şi vulgaritatea care domină toate holurile cu oglinzi din podea până în tavan sunt mai mult decât copleşitoare, dar deja mă obişnuisem să le ignor. Îmi plac hotelurile de lux. E un capriciu, dar unul care aduce bani.

Mi-am turnat nişte whisky şi m-am aşezat la birou.

În inbox îmi sosise mailul de la Sam Metcalf – un singur rând cu adresa către pagina ei de web. Sub poza unei femei drăguţe şi plinuţe, cu ochelari cu rama aurie, ochi albaştri şi păr creţ, brunet, erau câteva detalii biografice şi un link către un folder cu imagini, denumit „Vacanţa mea".

Am numărat unsprezece fotografii, majoritatea făcute pe stradă, prin mulţime, dar în locaţii diferite. Erau aranjate cronologic, iar deasupra era menţionat oraşul. În unele dintre ele apărea un cuplu cam dubios, între două vârste (americani, după cum erau îmbrăcaţi). În două dintre imagini Sam utilizase un program de editare şi înconjurase un chip neclar din fundal. Mai exista şi o a treia fotografie care reprezenta o alee pietruită şi pe care pusese un semn de întrebare în dreptul unei umbre înceţoşate din uşa unei case.

Vrând să văd imaginile mai clar, le-am importat în Adobe PhotoShop şi m-am jucat puţin cu ele. Nu prea era nimic de făcut: faţa nu semăna a faţă (capul era tot timpul întors) şi nu existau semne caracteristice – era un bărbat, dar înălţimea, culoarea pielii, a părului, hainele de pe el, toate erau neclare. Singura conexiune posibilă a fost că, într-una dintre poze, sau poate în două, silueta avea ceva în spate care semăna cu un rucsac sau cu o geantă de umăr.

Am luat o gură de whisky şi m-am lăsat pe spate, gândindu-mă la cât de puţine ştiam despre această Sam Metcalf. La telefon vocea îi tremura, lucru care m-a cam îngrijorat, pentru că părea că în curând o să facă o criză de

isterie. N-am pus la îndoială explicaţia pentru care nu ne mai întâlniserăm în Florenţa. Dacă criminalul Sophiei o avertizase să nu vorbească, era un motiv mai mult decât întemeiat. Paranoia însă constă în autoalimentarea propriilor temeri. Dacă pozele astea erau singura ei dovadă că fusese urmărită prin toată Italia, mă tem că nu cântăreau prea mult.

M-am întins după mouse şi am făcut clic pe poza ei pentru a o mări şi a-i studia mai îndeaproape faţa. Nu era chiar cea mai sigură metodă de a cunoaşte un om, dar deocamdată era singura. Am văzut o persoană serioasă, sensibilă, pasionată, inteligentă… nu părea dusă cu pluta.

Cu toate astea, n-am fost pe deplin convins că nu era posibil ca Sam Metcalf să fie doar o ciudăţică, unul dintre sufletele acelea pierdute care cerşesc atenţie şi fac din ţânţar armăsar.

•

Mi-am făcut un duş rapid, mi-am pus un tricou curat, nişte blugi mai vechi şi m-am încălţat cu nişte mocasini. Am verificat apoi să văd dacă nu cumva Jelly se întorsese mai devreme din DC. Nu dăduse încă niciun semn, dar pe când pierdeam vremea online, îmi mai sosi un mesaj din tren:

> Ed, sper că ai primit pozele… am mai multe, dar n-am avut timp să le încarc. Primele impresii?
>
> Am dat peste site când îmi făceam ordine prin fişiere. Numele de utilizator pentru *acasăînaintedelăsareaserii.net.kg* este Hotar7. Parola este Nivelalb. Dacă sunt probleme, încearcă-le invers şi/sau cu majuscule.
>
> Trenul e de vis. După ce m-am urcat (cu doar câteva secunde înainte să plece), mi s-a servit şampanie la gheaţă! Acum mă duc la cină în vagonul-restaurant. Nu-ţi face griji, mi-a trecut atacul de panică. O să-mi revin. De-abia aştept să ne vedem mâine – Gara de Est, 9:48 a.m.
>
> Noroc, Samantha

Tonul dezinhibat şi parcă prea încrezător al mesajului nu făcu decât să-mi confirme suspiciunea că Sam era o fire nevrotică; bine măcar că se liniştise. I-am răspuns scurt, apoi m-am conectat imediat la *acasăînaintedelăsareaserii.* Noroc? Cred că se referise la accesarea site-ului, dar, având în vedere circumstanţa, mi se păruse o formulă de încheiere cam ciudată.

Aşteptând ca pagina să se încarce, am avut un presentiment. Casa virtuală era parţial completă (întâi s-au materializat copacii, pajiştea şi gărduleţul), iar eu deja străbătusem aleea şi „ciocănisem" la uşă.

În partea de jos a ecranului se afişă caseta care îmi cerea numele de utilizator şi parola. Am tastat combinaţiile pe care Sam mi le trimisese şi uşa greoaie şi verde se deschise – parcă prea uşor – cu un sunet gingaş de clopoţel.

Am intrat în casă, şi primul lucru pe care l-am remarcat a fost că interiorul nu era în concordanţă cu faţada elegantă de casă colonială. În spatele verandei aerisite şi încadrate de coloane albe se afla încă una, mai puţin spectaculoasă. Am început să merg (de fiecare dată când mişcam cursorul pe suprafaţa podelei se auzeau paşi, ai mei adică) prin lumina aceea difuză, am parcurs holul neprimitor şi am ajuns într-o altă încăpere, parcă şi mai sinistră, plină cu mobilă greoaie din perioada victoriană. Am realizat că dispunerea şi decorul îmi erau familiare. Peste tot în jurul meu erau detalii pe care le recunoşteam din caietul cu schiţe al Sophiei.

Prin urmare, fusese aici, în această casă. Dovezile erau peste tot în jurul meu. M-am gândit la Sophie, la faptul că se temea în timp ce naviga pe acest site… dar de ce anume se temea?

Am auzit o uşă trântindu-se.

Fără să vreau, am ridicat privirea. În oglinda de deasupra biroului se vedea uşa camerei de hotel, aflată în spatele meu. Era încuiată, dar sunetele erau atât de realistice, încât mă făcură să mă îndoiesc pentru o clipă. Am continuat să mişc cursorul şi am observat că uşa casei virtuale se trântise în spatele meu.

Acum mă aflam pe un coridor lung şi întunecos, cu uşi închise pe stânga şi pe dreapta, care era cam pe la jumătate intersectat de un alt hol. În faţă, în capătul îndepărtat al unei mese rotunde din mahon, se vedea un candelabru care atârna în dreptul unei scări sculptate şi care ducea la primul etaj. Am făcut clic pe toate uşile, însă niciuna nu s-a deschis. Am încercat să intru pe celălalt coridor şi să urc scările – n-am reuşit. Singurul mecanism interactiv pe care l-am găsit a fost un întrerupător care aprindea şi stingea candelabrul.

Habar n-aveam ce caut sau la ce să mă aştept. Interiorul casei era realizat cu mare minuţiozitate şi atenţie la detalii, grafica era realistă, iar sunetele de calitate ridicată. Totul era cu mult superior jocurilor video. Care era însă scopul?

Mi-am mai turnat un pahar, mi-am aprins un Gauloise şi am aşteptat. Imediat am realizat că se auzea şi muzică. Foarte vag şi ezitant, ca şi cum cineva ar fi exersat o lecţie de pian într-o cameră din celălalt colţ al casei, repetând întruna aceleaşi note. Am încercat să recunosc melodia, dar degeaba.

Apoi, dintr-odată, sunetul înăbuşit se opri şi de nicăieri apăru în capul scărilor silueta unei femei. Îmbrăcată în negru, cu părul ascuns sub o eşarfă, chipul ei părea modelat după menajera din filmul *Rebecca,* regizat de Hitchcock. O urmăream cu privirea pe această „doamnă Danvers" care pluti pe deasupra treptelor şi apoi plană cu mişcări rigide deasupra mesei. Lăsă ceva pe o tavă din argint, iar apoi dispăru undeva în dreapta coridorului.

Lăsase o bucată de hârtie. Am făcut clic pe ea şi mi s-a deschis o fereastră pop-up care reprezenta o invitaţie gravată.

sunteţi solicitat să participaţi
la o recepţie
eveniment transmis în direct online
12 noaptea

De-abia am avut timp să citesc mesajul, că fereastra se şi închise, coridorul întunecat se evaporase, iar eu eram înapoi pe veranda luminoasă din afara casei. Am încercat să „ciocăn" din nou cu inelul de aramă, dar uşa de la intrare rămase închisă.

Ce fel de recepţie? Cu cine urma să mă întâlnesc?

Invitaţia formală părea inofensivă, dar expresia „în direct online" avea adeseori conotaţii erotice. Există numeroase pagini pe net care abundă în filmuleţe care să satisfacă cele mai neobişnuite şi extreme gusturi sexuale. Unele sunt dubioase, majoritatea doar stupide, dar toate sunt jalnic de previzibile. Ideea că Sophie ar fi putut fi interesată de practici de dominare sau de sado-masochism mi se păru deopotrivă deplasată şi dezagreabilă. Din ce îmi putusem da seama până acum, se părea că *acasăînaintedelăsareaserii* se ocupa de altceva.

Din desenele Sophiei, mai ales din cele care reprezentau interiorul casei, se ridica parcă un văl ameninţător, pe care nu îl remarcasem şi pe site. Frica era sentimentul predominant care se regăsea în desene, şi părea reală. Experienţa virtuală era ca şi cum aş fi vizitat decorul unui film vechi horror. Asta însă nu excludea posibilitatea ca ceva ce se întâmplase aici să o fi speriat.

Am rămas cu privirea fixată asupra conacului alb. Aveam de aşteptat foarte mult – presupunând că invitaţia nu era o înşelătorie – înainte de a putea intra din nou în casă. Eram aproape convins că pagina este administrată de bărbatul care mi-a ucis fiica.

M-am ridicat şi m-am dus la bar să îmi iau ceva de băut. Mă gândeam la Jelly şi la faptul că întârziase – trebuia să fi ajuns deja acasă.

Sună telefonul.

Recepționerul (rugasem la recepție să mi se monitorizeze apelurile) îmi spuse că mă caută Phil de la Soluții de Securitate. Sunase și mai devreme când fusesem plecat.

— Îmi pare bine că v-am găsit, domnule L. Avem un rezultat.

— Un moment.

Din casa albă se auzea muzică. Am lăsat telefonul jos. Era aceeași melodie cântată la pian ceva mai devreme, aceleași note iar și iar. Am dat la maximum volumul laptopului și de data asta am recunoscut-o.

Un cântec ca un clinchet de clopoței, trist, melodios, dar totodată sinistru – imediat mi-am dat seama că sunt primele acorduri din *Für Elise* a lui Beethoven.

Am simțit un fior de panică.

— Crezi în coincidențe, Phil?

Era a doua oară pe ziua de azi când ascultam laitmotivul familiar al melodiei, prima oară întâmplându-se la Conservator, de pe CD-ul lui Jelly. Acum cântecul îmi răsuna neîncetat în minte.

18.

Andrea Morelli ieși pe balconul camerei lui de hotel, cu un prosop petrecut în jurul taliei și privea în gol spre golful Sorrento, reflectat de razele lunii. Priveliștea aceea bine-cunoscută pentru romantismul ei părea că își bate joc de nenorocirea lui, că îi aruncă insulte pentru cea mai mare problemă pe care o poate avea un bărbat, dacă încă se mai putea numi bărbat. Își sprijini coatele pe balustradă, duse pumnii la tâmple și scoase un geamăt puternic.

— Hai înapoi în pat, *liebchen*, îl chemă fata din cameră. Deocamdată îi scăpa numele ei. Mi-a venit o idee și am nevoie de tine.

— Un minut. Își drese vocea și spuse: Lasă-mă un minut.

Umilința lui, se gândi el, era la fel de adâncă precum Marea Mediterană… ba nu, și mai adâncă, precum un ocean. Nu i se mai întâmplase niciodată, nici măcar cu soția lui, să aibă probleme în pat.

— Bine, nicio problemă.

O chema Gretchen. O întâlnise în barul hotelului când se întorsese de la conferința din Napoli. Cehoaică frumoasă și tânără din Marienbad, fizioterapeut, reprezenta pentru Morelli ideea de perfecțiune – înaltă, blondă, bine proporționată, tipul atletic și sportiv. Și disponibilă.

Ea îi zâmbi, apoi îi spuse că pentru ea nu contează, că astfel de lucruri se mai întâmplă… chestii care îl făcură să se simtă şi mai prost. Frumoasă, caldă, doritoare – nu era deloc vina ei.

— Trebuie să înveţi să te relaxezi, spuse ea.

Reluară acţiunea în pat; ideea lui Gretchen părea bună şi începea să dea roade, când sună telefonul. Numărul de acasă. Morelli se ridică fulgerător, lăsând-o uimită, apoi îi făcu semn să tacă şi ieşi pe balcon cu telefon cu tot. De data asta fără prosop.

Probabil că văzuse partea haioasă a întâmplării. Morelli se mândrea cu simţul umorului, despre care ştia că e o trăsătură rară printre bărbaţii italieni, dar care din păcate eşuase lamentabil, la fel ca şi scula lui mai devreme.

Evident că la telefon era Maria, singura care putea nimeri fix în acest moment. Voia să-i reamintească să cumpere un cadou pentru ziua fetei lor celei mici. Îi spuse că nu uitase, că o iubeşte şi apoi închise. Aproape instantaneu telefonul sună din nou. Se gândi să nu răspundă. Îi lăsase vorbă detectivului care îi ţinea locul la birou să nu care cumva să fie deranjat, cu excepţia cazului în care era extrem de important.

— Da, Luca, spuse el plictisit.

Ascultă ce avea Luca Francobaldi de raportat şi din nou simţi cum i se înmoaie picioarele. Cu siguranţă nu era noaptea lui.

— Poate intenţiona să-l mănânce, spuse el când află unde fusese găsit cadavrul. Detectivul mai tânăr râse. Nu glumesc! Ai vorbit cu proprietarul?

— Încercăm să dăm de el. E în vacanţă în Thailanda.

— Perfect. De cât timp stătea cadavrul în frigider?

— Din weekend. Legiştii zic că din cauza temperaturii joase e mai greu de estimat ora exactă a decesului. Au găsit şi nişte sânge pe podeaua din bucătărie.

— Şi informatorul tău? Crezi că o să mai auzim ceva de la el?

— Puştiul părea speriat rău. Suspectez că ştia ceva legat de tentativa de jaf, aşa că mă îndoiesc.

Morelli se scărpină pe piept.

— Ziceai că nu s-a găsit niciun act de identitate asupra cadavrului?

— Nimic, dar acu o să vorbesc cu vecinii şi cu femeia care face curat în casă. Am aflat că trebuia să vină un american să aibă grijă de pisică. Animalul era să moară de foame. Vă sun dacă mai aflu ceva.

Rămase puţin pe gânduri, apoi privi spre Gretchen. Stătea dezbrăcată pe pat, în poziţia lotus şi… Doamne Dumnezeule… se mângâia *acolo.*

— Luca, am… am ceva treabă acum.

— Mi-aţi zis să vă ţin la curent dacă e o situaţie de criză.

— Asta numeşti tu criză? Îşi coborî privirea şi consideră că, de fapt, criza lui era mult mai importantă. Acadeaua îngheţată a unui *culattoni* iubitor de englezi, Luca, nu constituie o criză.

— Bine, bine, îmi cer scuze că v-am deranjat. Noapte bună.

Morelli închise cu hotărâre telefonul şi trase adânc aer în piept.

— *Liebchen*! Gretchen făcu ochii mari când îl văzu intrând în cameră.

•

— Vă spune ceva numele de Jimmy Macchado? întrebă Phil.

— Aşa pe moment, nu, am spus eu, încercând să mă gândesc.

Numele, orice nume, mi se părea un progres enorm.

— El e abonatul. Domiciliat la Via Belvedere, numărul şaisprezece, Fiesole. Apelul de vinerea trecută către telefonul dumneavoastră a fost iniţializat în Florenţa. De atunci Jimmy se mută dintr-o parte în alta. Vreţi o listă cu apelurile pe care le-a făcut?

— Vreau absolut tot ce ai.

— M-am gândit eu. Am obţinut acces nerestricţionat la sistemul de conectare la reţea, dar nu e cine ştie ce. Sâmbătă s-a aflat în Veneţia. A dat trei telefoane, toate către acelaşi număr. Duminică a sunat la hotelul Marini de lângă Asolo, de undeva din nordul Italiei. Iar luni, adică ieri, şi-a făcut apariţia în Viena…

— La gară.

Tăcu o clipă.

— Văd că ştiţi multe, domnule L. Şi-a rezervat bilete la vagonul de dormit din gara Westbahnhof. Apelul a fost efectuat la ora şase treizeci şi nouă, ora locală.

— Rahat. Am închis ochii. Altceva?

— Asta a fost ultima lui mişcare. De atunci nu mai ştim nimic de Jimmy. Am încercat să-l contactăm. Cartela SIM nu mai este activă.

— La ce număr a sunat din Veneţia?

— Un moment… Începu să-mi citească un număr pe care l-am recunoscut ca fiind al lui Sam Metcalf. Doriţi să ştiţi numele apelatului?

— În regulă, am spus eu morocănos, deja îl ştiu.

Capul începu să îmi zvâcnească. Trebuia să o avertizez imediat pe Sam, să-i spun că avusese dreptate să bănuiască că este urmărită şi că erau şanse foarte mari ca bărbatul să se fi urcat în expresul Euro Night din Viena.

Am mai discutat cu Phil şi, între timp, am tastat numărul lui Sam. Mi-a intrat automat o voce care mă informa că „abonatul Vodafone nu poate fi contactat”. Am redeschis ultimul mesaj primit de la Sam. Fusese trimis la ora 8:46 p.m., asta însemnând că era în vagonul-restaurant cam de zece minute.

Acolo era un loc sigur. Speram că era şi cu prietenii ei şi că or să tragă de timp.

— Phil, trebuie să închid. Cred că o să te sun destul de curând.

— Ştiţi cum puteţi da de mine.

Am închis telefonul fix şi am apăsat imediat pe butonul de reapelare de pe mobil. De data asta am auzit un mesaj de „fără semnal". Probabil că expresul era prin munţi acum. Mai mult ca sigur că nici conexiune la internet nu avea, dar i-am trimis oricum un mesaj în care îi precizam că suspectul – probabil acel Jimmy Macchado – era în tren. Am insistat să apeleze la controlor sau la un gardian dacă era cazul şi să nu rămână nicio clipă singură.

Am sunat apoi la recepţie să îmi facă legătura cu *Sûreté*[1].

19.

Ward aşteptă ca holul trenului să se golească de oameni, după care ciocăni uşor în uşa compartimentului 2122. O văzuse plecând pe Sam cu cinci minute înainte, când cuplul acela de vârstnici venise la uşa ei, apoi se îndreptaseră cu toţii, foarte dichisiţi, către vagonul-restaurant. Trebuia să se asigure: poate că uitase ceva sau se întorsese din alt motiv.

Mai ciocăni o dată, de data asta lipindu-şi urechea de uşă.

— Da? Cine e? răspunse o voce de femeie. *Que voulez-vous*?

Tresări, retrăgându-şi capul de lângă uşă. Ce dracu'… Era cineva înăuntru… dar nu Sam. Putea să jure că îi auzise pe cei doi Rivers promiţându-i că n-or să stea în acelaşi compartiment. Trăsese cu urechea pe la aproape toate discuţiile lor.

— Imediat.

Femeia se apropie de uşă.

Trebuia să gândească cu repeziciune. Asta nu fusese parte din plan. Era posibil ca lucrurile să se complice. Se uită în stânga şi în dreapta. Nimeni. Putea să se facă nevăzut după colţ fără nicio problemă. Mai ezită o fracţiune de secundă.

Acum ce ne facem, Ward? *E timpul să iei o hotărâre, amice.*

— Doamnă, îmi pare rău să vă deranjez… Cuvintele îi ieşeau singure. Mă numesc Balfe Rivers. Făcu o pauză, în încercarea de a părea calm. În capătul

1 Termen folosit pentru a denumi departamentul de investigaţii din cadrul secţiilor de politie din tarile vorbitoare de limba franceză. (n. red.).

vagonului îşi făcu apariţia un controlor de bilete. Eu şi cu soţia mea călătorim cu Sam Metcalf. Luăm masa împreună în… restaurant.

Auzi un clic şi uşa se crăpă câţiva centimetri – un ochi căprui îl măsură din cap până în picioare apoi uşa se deschise mai larg şi văzu o fată corpolentă blondă, care îşi strângea reverele unui chimono negru la piept.

— Da. Părea confuză, ca şi cum abia s-ar fi trezit din somn. Imediat însă expresia feţei i se schimbă şi deveni alarmată. S-a-ntâmplat ceva?

— Fern, soţia mea, nu… nu se simte bine. Încercă să imite accentul de academician pe care Balfe îl adoptase în snobismul lui. Nu e nimic grav, Sam este cu ea… m-a rugat să-i aduc nişte Tylenol din geantă. De obicei luăm o grămadă de medicamente cu noi, dar acum… am rămas fără.

Fata dădea uşor din cap, apoi, părând că înţelege situaţia, îi zâmbi prietenos. Era cam grăsuţă, dar deloc urâtă.

— Nicio problemă. Intraţi şi căutaţi ce doriţi. Avea un accent australian sau kiwi, sau aşa ceva. Apropo, eu sunt Linda.

Se retrase către fereastră pentru a-i face loc în spaţiul acela îngust. Pe sub kimono avea un tricou şi cam atât, judecând după picioarele groase şi goale. Închise uşa după el şi se uită repede în jur, măsurând cu privirea cele două paturi, scara, suporturile pentru bagaje şi oglinda de pe uşa băii. Mâinile şi le ţinea în buzunare, iar pe un umăr avea rucsacul.

Nu părea că laptopul Toshiba era aici.

Se putea ca Sam să-l fi luat cu ea în restaurant. O zărise doar cu coada ochiului când ieşise din compartiment. Dar dacă nu-l luase, trebuia să fie pe undeva pe aici. Observă că storul geamului nu era tras în jos. În el se reflectau cu repeziciune luminile unui orăşel, precum şi silueta lui şi a Lindei. Unde putea să-l ascundă? Voia să întrebe care dintre paturi era al lui Sam.

Linda stătea fără să spună nimic, legănându-şi fundul mare în dreptul geamului.

— Sam zicea că medicamentele sunt în geanta cu laptopul.

— Te referi la o sacoşă mare din plastic? Linda îl privi nedumerită. Avea o sacoşă mare cu ea când a plecat.

— Eşti sigură?

— Da. Fata se încruntă, iar Ward observă o urmă de îndoială pe faţa ei de om bun la suflet. N-ar trebui să fii mai… bătrân?

— Nu ştiu. Aşa ar trebui să fiu? încercă el să pară simpatic.

Ce-i cu tine? *Trebuie să termini odată cu asta*…

— Mi-a spus că se duce să se întâlnească cu nişte prieteni de-ai părinţilor ei… Linda încercă să râdă, dar vocea o dădu de gol: Tu eşti unul din ei?

Încercă să arunce o privire în spatele lui, de parcă el nu şi-ar fi dat seama că încearcă să scape de el. Nu mai avea încotro. De-acum ştia ce are de făcut.

— Pot să folosesc baia?

— *Poftim*? Uite ce e, prietene, cred că mai bine ai pleca. Încercă să ajungă la uşă, dar Ward stătea chiar pe mijloc. Chiar acum. Ieşi sau o să…

— Poate o să plec, răspunse el calm, în timp ce-şi scotea mâinile din buzunar. Mănuşile din latex erau atât de fine, încât cu greu puteau fi observate. Îşi puse pe cap o cască de duş, se uită în oglindă şi îşi aranjă câteva şuviţe rămase neacoperite.

— Ce Doamne iartă-mă *faci*? Te rog să pleci… Doamne!

— Îmi pare rău. Braţul lui ţâşni în lateral.

Îi plăcuse felul în care dintr-o fată atât de voinică ieşise un scâncet atât de mic: alb şi albastru, culori de piscină. Îi puse o mână peste gură şi cealaltă pe gât. Chimonoul i se desfăcuse.

— Nu pot să te las aşa, Linda.

20.

Era trecut deja de nouă şi niciun semn de la Sam.

Până acum nu rezolvasem nimic cu *Sûreté,* poliţia din Franţa, ba chiar începusem să mă îngrijorez din ce în ce mai tare că n-o să-i pot convinge să trateze povestea cu seriozitate. Dacă asasinul se afla în tren, deja era o chestiune de câteva ore până când ar fi găsit o modalitate să rămână singur cu Sam. Trebuia să iau legătura cu ea *înainte.*

L-am sunat pe Andrea Morelli în Florenţa. Mi-a răspuns un detectiv plictisit de la Investigaţii Criminale, care m-a informat că Morelli era plecat din oraş şi revenea a doua zi. I-am spus că sunt tatăl Sophiei Lister, informaţie care avu un efect nul asupra lui. Îmi repetă că detectivul Morelli era plecat la o conferinţă a poliţiei în Napoli, apoi mi-a sugerat să revin cu un telefon a doua zi de dimineaţă.

— Trebuie să vorbesc urgent cu el.

— Mă tem că nu va fi posibil. Ofiţerul care ştie numele hotelului la care este cazat… tocmai a ieşit din tură.

— Atunci sună pe altcineva. Soţia lui sigur ştie cum poate lua legătura cu el.

— A, nu, nu… la ora asta târzie… imposibil.

— Dar numărul lui de mobil? am întrebat, străduindu-mă din răsputeri să-mi păstrez calmul.

— Nu am autoritatea să dau numărul dânsului… ezită puţin şi îmi trecu prin cap că poate se oferă să-l sune chiar el pe Morelli.

— Se poate ca *ispettore* să sune mai târziu. Dacă sună, îi transmit cu siguranţă.

La fel păţisem şi cu Bundespolizei din Austria. Sergentul de serviciu de la poliţia centrală din Wiener Neustadt îmi ascultase politicos toate îngrijorările legate de unul dintre pasagerii din expresul Viena-Paris, dar păruse mai interesat de relaţia mea cu acea tânără – ce legătură aveam eu cu ea, care era natura temerii mele şi aşa mai departe. Îmi dădusem seama că n-aveam nicio şansă să depăşesc toată birocraţia asta infernală şi să dau la timp de oamenii competenţi.

Între timp sunasem încontinuu pe mobilul lui Sam. Mă temeam că putea fi deja prea târziu.

Drept ultimă soluţie, am încercat să contactez direct trenul. Am sunat la biroul de informaţii, de unde mi se făcu legătura în cele din urmă cu un reprezentant al Căilor Ferate Austriece, care îşi ceru scuze că nu poate să mă ajute, deoarece vagoanele de dormit se află în administrarea Companiei Internaţionale de Vagoane de Dormit. Îmi dădură un alt număr de telefon, din Paris de data asta. Am început să sun la numărul de urgenţe internaţionale, dar m-am lăsat păgubaş şi am închis.

Ceva nu-mi dădea pace.

Apelul lui Sam şi dovezile pe care le primisem de la Phil mă convinseseră că era într-adevăr urmărită, totuşi era o mică chichiţă pe care n-o pricepeam. De ce când mă sunase din gară nu-mi pomenise nimic despre Veneţia? De ce nu-mi spusese că după ce o sunase să o ameninţe prima dată, mai vorbise şi ulterior cu el?

L-am sunat din nou pe Phil. Era încă la birou.

— Tocmai ieşeam pe uşă. E urgent?

— Încă o informaţie. Apelurile alea pe care Jimmy le-a făcut către mobilul lui Sam Metcalf în Veneţia…

— Erau mesaje text.

— La ce distanţă de timp au fost trimise?

— Toate într-o oră.

— A răspuns Sam la vreunul dintre ele?

— La toate.

Am tras adânc aer în piept, apoi l-am expirat încet. Ea schimbase mesaje cu bărbatul despre care credea că o urmăreşte prin Europa.

— Te rog să verifici dacă a vorbit cu el săptămâna trecută, indiferent când.

— Am verificat deja. Am hârtiile în faţă. Până în weekend el a sunat-o în fiecare zi.

— Poftim? Aveam nevoie de un minut să mă reculeg.

— Se sunau unul pe celălalt, uneori de trei-patru ori pe zi.

Îmi veni să râd, mai mult ca să mă eliberez de tensiune.

— Cred că am aflat tot ce era de aflat.

Acum mi se părea mai mult decât evident că Sam Metcalf şi Jimmy Macchado erau prieteni, poate chiar mai mult decât prieteni. Ceea ce se potrivea cu comportamentul ei bizar.

— Bine atunci, am spus eu, cântărindu-mi bine cuvintele. Se schimbă treaba…

— Domnule Lister, mă repezi Phil, ştiţi ceva? Sunt la birou de dimineaţă. Mă duc la han. Vă salut.

După ce am închis telefonul, am revenit în faţa computerului şi am verificat dacă existau alerte de mesaje noi, apoi mi-am aprins o ţigară şi am început să mă plimb prin cameră. Iată că primele mele instincte cum că Sam nu era o persoană de încredere se adeveriseră. Mai degrabă părea că încearcă să iasă dintr-o situaţie conjugală încâlcită, şi era mai probabil urmărită de un iubit decât de bărbatul care îmi ucisese fiica.

Am decis că, înainte de a merge mai departe, trebuia neapărat să mai vorbesc odată cu Sam Metcalf. Din punctul meu de vedere însă, nu mai era nicio presiune.

Apoi am văzut luminiţa albastră pâlpâind în bara de activităţi. În clipa în care am văzut cine încerca să dea de mine, toate celelalte au dispărut.

21.

câineletemplului: începusem să mă gândesc că nu mai ajungi acasă
jokeradorabil: am întârziat un pic… trenul a întârziat un pic
ct: acum eşti aici. doar asta contează

În timp ce am scris „eşti aici”, am şi rostit cuvintele cu glas tare. Încă adânc marcat de cele aflate despre Sam, încercam să uit puţin. M-am simţit chiar înveselit, cu inima uşoară, atât de fericit eram că o văd pe Jelly. Era ca şi cum intrase în camera mea şi luminase întreg hotelul.

Nu mai vorbisem cu ea de când fusese la bibliotecă în DC şi îmi fusese dor de ea. De-abia aşteptasem momentul acesta, numărasem zilele, orele.

ct: ştii ceva, am visat azi-noapte că ne-am întâlnit.
ja: hmm… şi ce s-a-ntâmplat?
ct: ce crezi că s-a întâmplat? camera a început să se-nvârtă, pereţii şi tavanul s-au evaporat ca prin minune, pământul s-a topit… ne-am sărutat
ja: şşş… ştii că nu m-aş lăsa vrăjită de prostii din astea
ct: dar aşa s-a-ntâmplat
ja: bine, domnule… să zicem că ne-am sărutat
ct: atât de pasional că ni s-a tăiat respiraţia
ja: bineee… şi dup-aia să zicem că trebuia să mă ţin de tine să nu cad

Am ridicat privirea din monitorul laptopului, care era aşezat pe o măsuţă de toaletă Louis XVI, şi pentru o secundă în oglindă am văzut chipul lui Jelly în loc să-l văd pe al meu. Trebuia să încetez să mă mai agăţ aşa tare de ea.

•

E imposibil de reprodus spontaneitatea şi fiorul dat de aşteptarea unor cuvinte scrise pe ecranul unui laptop. Acum când recitesc tot ce-am scris mai sus, în toate experienţele care la momentul respectiv mi se păreau pline de farmec, umor şi chiar de o empatie magică, nu mai văd decât banalitate. Efervescenţa seducătoare a „convorbirilor" de pe net nu poate fi transpusă cu succes în mediul real, prin imprimarea pe hârtie. Cu mesageria instanţă, când nu poţi vedea faţa celui cu care vorbeşti (niciunul dintre noi nu avea o cameră web), totul este învăluit în mister – totodată la fel de bine se pot ivi multe neînţelegeri. După cum mă avertizase Will, pericolul conversaţiilor pe net în asta constă: de fiecare dată completezi ceea ce nu se vede cu ceea ce ai vrea tu să crezi.

ja: nu e ceva real, ed
ct: cât ai fost plecată la Washington m-am temut că te-am pierdut
ja: n-ar trebui să gândeşti aşa

Dar aşa gândeam, şi brusc am înţeles că regulile jocului se schimbaseră. Poate mă minţeam singur, poate umpleam golurile cu ce voiam eu să cred, dar ceva se întâmplase cu acel sărut virtual pe care nici măcar nu-l luasem în serios. Trebuia să mă aştept la aşa ceva, trebuia să ştiu că obsesia din mintea mea creştea, şi în curând avea să depăşească orice limită.

ct: ce naiba mi se întâmplă

ja: o să-ţi dai tu seama
ct: şi acum… n-am ştiut dacă intrasem în mintea mea sau a ta… ca şi cum am fi fost unul şi acelaşi pentru o secundă, înţelegi ceva?

Nu-mi răspunse. Am aşteptat, rezistând cu greu tentaţiei imense de a-i scrie încă ceva. Voiam să o aud că-mi spune că da, că simte şi ea acelaşi lucru. Pauza se lungi prea mult şi deveni stânjenitoare. Era ca şi cum dintr-odată distanţa dintre noi era infinită. Probabil că am simţit ce avea să spună în continuare.

ja: eddie… o să-ţi spun ceva ce n-o să-ţi placă
ja: trebuie să plec
ct: TREBUIE? de-abia te-ai conectat
ja: aş fi vrut să mai stau. dar chiar trebuie să plec… adică acum
ct: aşteaptă… nu pleca, trebuie să-ţi spun ceva
ct: sunt sigur că poţi să mai stai… doar puţin… hei, întoarce-te!

Dispăruse. Nu-mi venea să cred, şi am întins mâna să ating ecranul. Cum putuse să plece aşa de brusc? Cum putuse să facă aşa ceva? M-am simţit năpădit de un val de indignare. Chiar nu realiza ce lucru extraordinar şi minunat tocmai se întâmplase?

Ce dracu' te-a apucat, am ţipat eu ca după cineva care tocmai mă părăsea, trântind uşa după ea, dar de fapt cu mine mă certam. Ce mă apucase? De ce îmi păsa dacă o mai „vedeam" sau nu vreodată pe Jelly?

M-am prăbuşit în scaun, privind în gol. Din cauza durerii acute din capul pieptului nici nu puteam concepe că exista o explicaţie inocentă pentru plecarea ei bruscă. Eram furios pe ea, devastat că mă părăsise, dar în acelaşi timp şi foarte jenat de felul în care reacţionasem.

O voce interioară îmi spunea că pot scăpa de tot acest chin stupid, că asta era şansa mea: apasă pe butonul de ştergere, uit-o, dispari… fă-o cât mai poţi.

Mi-am adus iarăşi aminte de avertismentul lui Will, cum că obsesiile legate de internet pot da o dependenţă la fel de mare ca şi cocaina sau jocurile de noroc. Dar ştiam că nu era cazul meu.

Trebuia să ies să iau aer.

Rătăcind pe Quai des Tuileries, am urmat treptele care duceau într-un pasaj subteran şi ieşeau pe malul apei, în faţa muzeului d'Orsay. Întotdeauna este mai răcoare lângă o apă, iar locul acesta vechi, pietruit şi iluminat intermitent de câteva felinare verzi fixate pe chei mi se pare ideal pentru o plimbare nocturnă.

M-am oprit lângă Pont des Arts să-mi aprind o ţigară. M-am uitat în susul apei, spre locul în care Sena se desparte în două pe lângă de la Cité, şi am zărit turnurile gemene ale catedralei Notre-Dame prin curbura unui pod. Priveliştea aceasta, care îmi era foarte familiară, acum mi se păru nouă şi cumva diferită. Fragmente colorate de muzică se auzeau dinspre Left Bank şi dintr-odată oraşul îmi păru plin de viaţă, mult mai frumos şi interesant decât mi se păruse vreodată înainte. Mă plimbam şi mi-o închipuiam pe Jelena lângă mine, ţinându-ne de mână, iar eu îi arătam pentru prima oară Parisul.

Mi se părea foarte normal, iar imaginea unui englez între două vârste care cutreiera malurile Senei, obsedat de o tânără pe care n-a văzut-o niciodată faţă în faţă, care nu îi este alături în niciun mod concret, scăpă simţului meu foarte riguros al absurdului. Am încercat să privesc situaţia ca pe un plasture pentru o turbulenţă interioară.

Poate că avea legătură cu pierderea Sophiei, poate cu decizia mea de a-l vâna pe criminalul ei. Dar, cel mai probabil, căutam să compensez acea parte care lipsea din căsnicia mea. Trebuia să ţin cont de consecinţele asupra Laurei şi familiei, asupra tuturor lucrurilor pentru care muncisem până atunci, dacă permiteam ca această pasiune absurdă să se dezvolte. Ar putea avea impact asupra tuturor celor implicaţi. În capul meu, mă auzeam susţinând aceleaşi argumente ca şi înţeleptul şi chibzuitul meu cumnat. Singura deosebire era că mie-mi lipsea convingerea doctorului Calloway.

În drum spre hotel, trecând prin Jardin du Carousel din faţa muzeului Luvru, m-am oprit sub unui felinar şi am sunat-o pe Sam Metcalf.

Fiind liniştit acum că ştiam că nu e într-un pericol real, doar se hârjoneşte cu prietenul ei prin toată Europa, voiam să mă asigur că întâlnirea de a doua zi de dimineaţă din Gara de Est era încă valabilă. Poate că o consideram pe Sam o persoană iraţională, dar computerul pe care îl avea cu ea rămânea o sursă vitală de informaţii.

Tot nu avea semnal la telefon. Poate că Jimmy dăduse în sfârşit de ea şi acum erau amândoi în expresul Viena-Paris, la un pahar de şampanie, încercând să-şi rezolve situaţia. Am pornit iar din loc, iar peste un minut am încercat din nou.

De data asta, telefonul sună.

22.

Ascultă! Vorbi încet şi clar în microfonul fixat la un centimetru de colţul gurii. Văzu că luminiţa verde din bara de activităţi se aprinse. Microfonul preluase comanda către sistem, care reconfigură automat modul de recunoaştere vocală.

Până acum, toate bune. Următorul pas – verificarea sunetului.

Paragraf nou.

— Salutări! spuse Ward primul cuvânt care îi veni în minte. Literă mare, scrie Jimmy cu literă mare, semnul exclamării, de la capăt cu literă mare sper să poţi să ni te alături la îngheţată şi prăjituri cu ocazia zilei şterge înmormântării literă mare Lindei de vineri la ora unsprezece punct.

Urmărea cu atenţie punctul de inserţie care clipea pe ecranul laptopului, după care, cu o mică întârziere, apărea ca prin minune fiecare cuvânt. Acum pricepuse ce avea de făcut şi continuă să vorbească normal, fără a se mai opri după fiecare cuvânt. Trenul nu era nici pe departe mediul acustic ideal pentru programul Talk-master, dar se putea şi mai rău dacă compartimentul s-ar fi aflat chiar deasupra roţilor.

Reciti şi zâmbi; „înmormântării" i se părea un cuvânt destul de amuzant.

Ai fost martor la o renaştere, la un nou început, când inocenţa s-a întors pe chipul ei, cum arăta probabil atunci când era doar o copilă – ai auzit-o cum o chema, la fel cum a făcut şi Sophie, pe mama ei…

Da, simţea o urmă de regret, dar era… inevitabil. Îşi întinse degetele în mănuşile de latex, apoi desfăcu pumnul şi îl strânse iar.

Chiar era încă un copil, cu pantalonaşii ei cu koala, Ward.

Trenul se zdruncină brusc, iar una din mâinile fetei se rostogoli peste piciorul lui. O dădu la o parte ca şi cum l-ar fi ars. Ura să se afle cu ea în conserva asta împuţită de sardine pe care ei o numeau baie; cu siguranţă aerul condiţionat nu funcţiona.

Căutase prin toate colţurile şi nu găsise laptopul nicăieri; mai mult ca sigur Sam îl luase cu ea. Dacă îl dăduse familiei Rivers ca să-l ţină în siguranţă? Ward era conştient că risca mult aşteptând-o în compartiment. Toată situaţia se cam ducea dracului. O grămadă de factori neprevăzuţi, o grămadă de tâmpenii care puteau degenera şi mai tare.

Se aşeză pe capacul toaletei cu laptopul personal pe genunchi, încercând să se gândească care ar fi cel mai bun loc în care să-l găsească Sam. Reuşise cu greu să o tragă pe amica ei în cabina minusculă de duş şi trăsese perdelele ca să nu-i mai vadă ochii, dar nu putuse să-i înghesuie şi picioarele alea mari. Ceva mirosea urât.

Nu mai vedea culorile acelea frumoase, marine.

Nu mai asculta! comandă el şi întrerupse sistemul handsfree. Revăzu textul de probă, mai corectă nişte greşeli de ortografie, dar nimic grav, fără cuvinte nerecunoscute şi nici alambicate.

Adevărata problemă era sincronizarea.

Dacă întârziau prea mult la cină? Dacă Sam nu se întorcea direct în compartimentul ei? Ceasul de pe ecran indica ora 21:53. Trenul urma să ajungă în Linz în treizeci şi cinci de minute. Dacă Sam nu intra pe uşă în următoarele cincisprezece, trebuia să renunţe la plan. Asta ar fi însemnat că sacrificiul Lindei fusese în zadar.

23.

— Să presupunem că toate o să-ţi meargă conform planului, întrebă Balfe Rivers în timp ce-i făcea semn chelnerului, unde te vezi peste cinci ani?

— Pe o plajă? răspunse Sam cu o privire inocentă, apoi îi zâmbi larg. Cinci ani… trebuie să mă gândesc un pic.

— Ce întrebare mai e şi asta, dragă? spuse Fern. Ce vrei să-ţi spună, că vrea să fie la casa ei, înconjurată de prichindei? Sam va avea o carieră de succes şi va ajunge curatorul unuia dintre cele mai bune muzee, o să vezi.

— Las-o să răspundă.

Sam credea că deja o făcuse. Acum însă amândoi o priveau, aşteptând un răspuns.

— Vreau să mă întorc în Italia la un moment dat. Să trăiesc acolo, spuse ea.

— Înapoi în Florenţa? Nebunie curată… Fern era puţin ameţită de băutură.

— Da, în Florenţa, repetă ea ezitant. Era ultima oară când avea să îi mai vadă, după ziua de mâine. Inima mea a rămas acolo, adăugă ea simplu.

Fern ridică o sprânceană, dar niciunul din ei nu mai comentă nimic. Chelnerul le aduse nota, iar subiectul fu abandonat.

— Ia zi-mi, puştoaico, cum ţi s-a părut mâncarea? Balfe se lăsă pe spate şi-şi frecă mâinile.

Lui Sam îi fusese foame. Alesese *paté de campagne,* apoi *poulet à l'estragon,* iar la sfârşit *tarte tatin.* Meniul era cel standard al unei braserii pariziene, dar, pentru că se aflau într-un vagon-restaurant de clasa întâi, parcă mâncarea fusese şi mai bună.

— Foarte bună, mulţumesc. Oftă, apoi scutură din cap. Ascultaţi, aş vrea… să vă mulţumesc amândurora pentru tot.

— Treaba cu orient expresul, mormăi Fern, n-ai pentru ce.

— Plăcerea a fost de partea noastră, Sam, spuse Balfe, zâmbindu-i şi ignorând remarca lipsită de amabilitate a soţiei sale. Ne-a făcut plăcere să te avem alături.

— O să-i fie dor de tine, spuse şi Fern cu un licăr periculos în priviri, iar după o pauză cam prea lungă, adăugă: Şi mie o să-mi fie.

— Ca fapt divers, se întâmplă să fim în Orient Express, descendentul direct al trenului original care a plecat din Paris în 1883. Trenul acesta chiar are pedigri, spre deosebire de Venice Simplon, care e doar un butuc vechi pe roţi, restaurat doar pentru plimbarea turiştilor. Trenul nostru e autentic.

— Măi să fie, nu-i aşa că e interesant, spuse Fern. Ai terminat cu asta? Sunt convinsă că Sam s-a săturat să audă informaţii despre trenul ăsta afurisit.

— Ce-ar fi să mai comand o sticlă de vin roşu? sugeră Balfe. Apoi putem să mai stăm împreună până ajungem în Linz.

— Nu ştiu ce să zic, răspunse Sam cu ochii la Fern.

— Hai, ce Dumnezeu, e ultima noastră seară împreună, hai să ne bucurăm de ea.

— Voi doi faceţi ce vreţi, se ridică Fern de la masă, schiţând un fel de zâmbet forţat. Eu mă duc să mă culc.

Sam nu se simţea în largul ei. Ar fi vrut să rămână în vagonul-restaurant. Credea că dacă stă cu ei nu i se poate întâmpla nimic, dar nici n-ar fi vrut să pice la mijloc în nişte certuri conjugale.

— Mai bine mă duc şi eu, se ridică şi Sam.

— Sigur? Balfe îşi ridică privirea spre Sam. Stătea sprijinit cu o mână pe spatele banchetei. Ştiai că Hitler s-a născut în Linz? Ridică mâna cu palma spre exterior şi zâmbi.

— Pentru păcatele oraşului.

•

Andrea Morelli nu se putea hotărî dacă s-o trezească pe fată şi s-o conducă înapoi în camera ei sau s-o lase în continuare să doarmă. Se ghemuise lângă el şi sforăia încet, iar una din mâini şi-o strecurase pe pieptul lui.

Era somnoros din cauza vinului. Dacă mai stătea mult aşa, ar fi adormit şi nu voia să dea de fată şi când se trezea de dimineaţă. Pe de altă parte însă… privirea îi alunecă pe puful auriu care urca până la buricul fin. Detectivul scoase un suspin.

De ce i-ar trece cuiva prin cap să înghesuie un cadavru în frigider?

Pesemne că ucigaşul voia să-l ţină ferit de ochii lumii câteva zile… la rece, fără să înceapă să duhnească în căldura de afară. Dar poate voise să păstreze carnea proaspătă. Avea oare legătură cu vreun ritual canibal, specific homosexualilor, sau acel Macchado nimerise într-un moment prost şi fusese martor la o altă crimă? Încă era un pachet de nervi că Luca îl sunase insistent (după ce îi atrăsese atenţia să nu-l deranjeze), doar ca să-i raporteze un nume care nu-i spunea nimic. Avusese noroc, micul *figlio di puttana,* că nu nimerise într-un moment prost. Dar poate că nu era doar vina lui. Ed Lister putea fi foarte convingător.

Acum era prea obosit ca să-l sune pe Lister. Ce fusese atât de urgent de-l sunase în toiul nopţii? Cu siguranţă mai putea aştepta până mâine.

— Trebuie să mă culc puţin, iubito, murmură el în timp ce se aplecă şi o zgâlţâi uşor de umăr pe Gretchen. Îi simţi parfumul, un amestec de pajişte alpină proaspăt cosită şi mere, şi se gândi la un motiv suficient de bun să o lase să rămână.

Se mai răzgândi o dată.

Se ridică în capul oaselor, se întinse după telefonul fix şi formă numărul hotelului Ritz din Paris. În timp ce întrebă în franceza lui de baltă de Edward Lister, îl năpădi senzaţia că avea să regrete ambele decizii pripite.

— *Merci, monsieur… Ne quittez pas.*

Operatorul reveni şi îi spuse că linia era ocupată.

•

Rămaseră în faţa compartimentului 21/22 şi mai vorbiră puţin. Sam nu se grăbea deloc să intre. Fata cu care împărţea cabina era prietenoasă, dar vorbea mult, fiind genul acela care insistă să-ţi povestească toată viaţa ei.

— Aş putea să vă rog… vreţi, vă rog, să-mi ţineţi şi mie până mâine asta? spuse ea întinzând sacoşa în care se afla laptopul. Doar în seara asta.

— Sigur că da, răspunse Balfe extrem de binevoitor. Cred că asta spune foarte mult despre prietenia noastră… Mă refer la faptul că ai încredere să ne laşi un obiect atât de valoros.

Deja se obişnuiseră s-o vadă cărând computerul peste tot cu ea, nelăsându-l niciodată nesupravegheat. Le spusese că pe el are salvaţi zece ani de cercetare în domeniul istoriei artei şi că nu mai avea şi alte cópii ale fişierelor. Chestie care nu era prea departe de adevăr.

— Ştiţi şi dumneavoastră toate poveştile cu furturile din trenuri.

Balfe îi surprinse privirea şi încuviinţă din cap. Sam acceptase, la insistenţele lui Fern, oferta lui Balfe de a o conduce până în faţa compartimentului. Acum era timpul să-şi ia la revedere.

Tocmai se pregătea să-i dea sacoşa când auzi familiara sonerie a telefonului mobil. Lăsă sacoşa jos, îşi scoase telefonul şi îi deschise clapeta. Îi făcu semn lui Balfe să aştepte.

— Ed? răspunse ea recunoscând numărul lui Ed Lister.

— Încerc să dau de tine de când… tren…

Conexiunea nu era bună deloc. I se păru că a întrebat-o dacă e bine.

— Sunt bine, da, sunt bine.

— Cumva mă aşteptam să nu se fi întâmplat nimic. Uite ce e, nu ştiu ce se petrece cu tine, Sam, dar nu-mi place când sunt luat de fraier.

— La ce te referi?

— Cine te-a sunat în Florenţa şi te-a ameninţat… asta dacă ai fost vreodată ameninţată. Nu e persoana care…

— Crezi că am inventat?

— … figura din poze. Mă auzi? Nu e aceeaşi persoană.

— De unde eşti aşa sigur?

— Trebuia să-mi fi spus de prietenul tău, Jimmy Macchado.

— Îl cunoşti pe Jimmy? I s-a întâmplat ceva?

— Cineva te-a urmărit, Sam… şi se poate să te urmărească în continuare. Poate e chiar în tren. Dacă ţi-aş spune că e Jimmy, ce mi-ai răspunde?

— *Jimmy*? O pufni râsul. N-are nicio noimă. De ce Doamne iartă-mă m-ar urmări Jimmy? Iar ultima dată când am vorbit cu el era pe o plajă din Porto Ercole.

— Când asta?

— Nu ştiu… alaltăieri.

— Duminică. Din sursele mele am aflat că duminică, prietenul tău…

Nu mai apucă să audă restul frazei. Fără niciun fel de avertisment, trenul intrase şuierând într-un tunel. Zgomotul era din ce în ce mai mare.

— N-am înţeles… Alo? Îşi acoperi cealaltă ureche, depărtându-se uşor de Balfe şi lipindu-se de fereastră. Alo?

Nu mai avea semnal deloc.

Rămase cu privirea ţintuită pe luminile din tunel, care se perindau prin faţa ei ca o linie continuă şi albă. Se gândi la Veneţia şi se întrebă dacă era ca posibil ca Jimmy… nu, nicio şansă. Ar fi sunat-o dinainte.

Sam simţi o atingere pe umăr şi realiză că Balfe era chiar în spatele ei, suficient de aproape cât să-i simtă respiraţia pe gât. Închise ochii şi înjură, gândindu-se că numai asta îi mai lipsea, dar nu se mişcă, sperând că totuşi îşi va retrage singur mâna.

Balfe nu îşi luă mâna de pe umărul ei, iar ea ştiu că mai avea o problemă.

— Tunelul are cincisprezece kilometri, spuse el.

— Ce?? Se întoarse cu faţa spre el.

— Sunt nebun după tine, Sam. Încercă să o prindă de talie, dar reuşi să se ferească de el.

— Dumnezeule, Balfe, spuse Sam, pufnind în râs. Glumeşti, nu? Chiar nu e o idee bună ce vrei să faci.

— Nu e bună? O privea cu ochi lacomi.

— Ştii prea bine că nu e. N-o să se întâmple nimic între noi. Potoleşte-te şi hai să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic, bine?

— Sunt nebun după tine. M-am îndrăgostit de tine din prima clipă când te-am văzut.

— Ba nu, nu eşti. Doar că eşti puţin ameţit.

Îşi luă sacoşa de unde o lăsase şi se îndreptă spre uşa compartimentului 21/22. Cât stătu să descuie uşa cu cardul special se temu ca Balfe să nu o prindă iar în braţe.

Nu se mai întâmplă nimic.

— Şi cu laptopul cum rămâne, Sam? Mai vrei să mi-l dai să am grijă de el?

Tonul resemnat din vocea lui o făcu să se mai înmoaie puţin. I se făcu milă de el, văzându-l cum stătea şi aştepta un cuvânt de la ea, cu papionul şi sacoul lui elegant.

— Nu, e-n regulă. Îl ţin eu. Mersi oricum.

— Am putea să ne întoarcem la bar, să mai bem un pahar de vin…

Chiar era un moşuleţ simpatic şi inofensiv.

— Noapte bună, Balfe, îi zâmbi Sam.

— Aha… Făcu o plecăciune uşoară în faţa ei şi se întoarse pe călcâie.

În timp ce deschidea încet uşa, lui Sam îi trecu prin cap că poate se purtase urât şi fusese nerecunoscătoare; n-ar fi deranjat-o foarte tare dacă ar fi sărutat-o.

Ezită, apoi intră în cabina întunecată.

24.

Când dădusem în sfârşit de Sam Metcalf, mă aflam în Jardin du Carrousel şi nu aveam mintea prea limpede. Mă simţisem uşurat să-i aud vocea – părea chiar bine dispusă dar în loc să fi pierdut timpul acuzând-o, mai bine aş fi întrebat-o de Jimmy Macchado.

Rememorând conversaţia, regret că nu încercasem să aflu exact când anume *vorbise* ultima oară cu el. Mi-aş fi dat sigur seama că ceva nu se lega şi până la urmă aş fi întrebat-o dacă ştie că telefonul lui să fi fost furat şi i-aş fi spus că altcineva se dădea drept el.

Asta şi voiam de fapt să o întreb când căzuse semnalul.

Uneori mă întreb… dacă aş fi fost mai în alertă, dacă, în loc să mă plimb prin Paris într-o stare de spirit dubioasă, s-ar fi schimbat ceva. Îmi spun apoi că, în afară de ceva timp câştigat în plus, n-aş fi reuşit să schimb nimic. Cred cu toată convingerea că soarta ne este scrisă deja.

Când am văzut că Sam nu mă sună înapoi, am presupus că nu mai era interesată de continuarea discuţiei. Am sunat-o încontinuu cât am traversat Place Vendôme, dar odată ajuns la uşa hotelului, am renunţat. Mai erau câteva minute până la ora zece. În mai puţin de jumătate de oră, expresul Viena-Paris avea să oprească în prima staţie, în Linz, chiar la graniţa cu Germania. Mi-am zis că mai încerc să sun atunci.

De cum am intrat în camera de la Ritz, m-am dus direct la laptop. Speram că poate îmi răspunsese la mailul pe care i-l trimisesem mai devreme, când încercam cu disperare să dau de ea, atunci când eram convins că figura neclară din fotografii este cu ea în tren. De-abia atunci am observat că aveam un mesaj, şi mai ales, de la cine era.

Am încercat să-ţi spun mai înainte, dar n-am putut… se pare că pentru o perioadă n-o să mai intru online. Să ai grijă de tine, bine? Jelena.

Statusul ei era „currently offline". Mesajul fusese trimis la 21:35, adică la zece minute după ce Jelly dispăruse subit şi poate la cinci minute după ce ieşisem din hotel. Era un rămas-bun trist, dar explica brutalitatea plecării şi îmi confirma ceea ce deja bănuiam că va fi răspunsul ei la situaţia nouă dintre noi.

Dacă acum îşi găsise momentul să se rupă, probabil că îi era teamă să îşi confrunte adevăratele sentimente. O înţelegeam foarte bine, şi eu de-abia le făceam faţă: mai ştiam şi că n-ar fi putut să fugă de ele la nesfârşit.

Am încercat să îi scriu ceva normal, gen „mai vorbim, dar nu am găsit cuvintele potrivite. Am mai încercat o dată, dar de data asta mesajul suna plin de indignare şi furios. M-am decis să mă culc şi să las totul pe a doua zi. Plan bun, dar deloc realist.

I-am trimis un mesaj scurt că trebuie să stăm de vorbă.

•

— A, deci aşa, muzica-i prea tare pentru tine?

Îl putea auzi pe Lazlo Kaloz, vecinul de la 4B, bătând cu pumnii în perete. Jelly se întinse şi dădu sonorul mai încet, după care ţipă la el să-şi vadă de treburile lui. Nebunul naibii!

Apoi dădu din nou volumul tare, ascultând melodia *Irreplaceable* a lui Beyonce.

Mai trase odată cu ochiul spre ecran să vadă dacă Ed îi mai scrisese ceva, după care se duse să deschidă geamul prin care pătrunsese toată gălăgia traficului orei de vârf de pe Lexington Avenue. Îşi aprinse un Marlboro, pufăi nervos de câteva ori din ţigară, apoi aruncă chiştocul pe geam.

Acum îi era ruşine că ţipase la Lazlo. Era dus cu pluta, tot timpul vorbea singur şi purta discuţii întregi pe mai multe voci, dar nu era capabil să facă rău nimănui. Şi cu cât îl cunoşteai mai bine pe nebun… Trebuise să îl accepte pe Lazlo ca pe un sacrificiu destul de mic în comparaţie cu beneficiile de a avea un apartament închiriat la dispoziţie într-o clădire din mijlocul Manhattanului, pe care avusese norocul să-l moştenească de la un prieten.

Lui Ed îi spusese că locuieşte în Brooklyn, ca să se ferească de complicaţii.

N-are niciun rost… Jelly reveni în cameră dând din cap, ca şi cum ar fi încercat să-şi alunge toate gândurile, îmbrăcată într-un halat de baie. Părul îi era îngrozitor de încâlcit, nu îşi făcuse duş şi nici nu ştia ce dracu' să facă în legătură cu Ed.

Nu ştia decât că situaţia scăpa de sub control. De ce trebuiau să vorbească?

Doamne, doar asta făcuseră întotdeauna. VORBISERĂ!

Niciodată nu pricepuse exact ce înţelegea el din prietenia lor. Era peste puterea ei de înţelegere de ce un bărbat ca Ed, care putea avea orice şi pe oricine şi-ar fi dorit, alegea să stea de vorbă cu un nimeni, aşa ca ea… printr-un computer! Deja începea să se sperie.

Care naiba era problema lui?

Trase adânc aer în piept, se aşeză la birou şi începu să tasteze.

•

Sam Metcalf închise cu grijă uşa compartimentului, să nu facă zgomot. Observă silueta partenerei de drum în patul de deasupra. Din fericire, se părea că adormise deja. Ultimul lucru pe care l-ar fi vrut era să-i asculte pălăvrăgeala toată noaptea.

După ce ochii i se obişnuiră cu întunericul – singura sursă de lumină era cerul înstelat –, Sam realiză că sub pături nu era Linda, ci mormanul ei de bagaje.

Pe sub uşa de la baie se vedea lumină. Fusese aprinsă şi nu o observase când intrase? auzi apa trasă la toaletă, apoi robinetul curgând.

Fata era în baie şi-şi făcea duş.

Doooamne… Sam adulmecă aerul din cabină şi strâmbă din nas. Poate că Linda avea să frece toată noaptea scara în sus şi-n jos pentru a se duce la baie.

Îşi aruncă sacoşa pe bancheta de jos. Hainele pe care şi le pregătise să le îmbrace pe post de pijamale nu erau aşa cum le lăsase. Prima dată îi trecu

prin cap că poate tipa adormise peste ele, chestie nu doar foarte ciudată, dar şi foarte urâtă. Încuie uşa spre coridor şi apăsă pe întrerupător, după care văzu ceva care aproape o făcu să ţipe.

Pe uşă era un umeraş pe care stătea agăţat halatul fostului ei iubit, făcut cadou lui Jimmy, drept răsplată că o ajutase să plece din Florenţa.

Îşi simţi inima cât un purice şi îi trecu fulgerător prin cap, deşi n-avea niciun sens, că poate Federico era cel care o urmărea prin toată Europa.

— Jimmy? întrebă ea cu voce tare, plină de speranţă.

25.

Textul ultimei noastre convorbiri era pe ecran, ca şi poza ei cu expresia aceea amuzată, şi am mai rămas un timp după ce s-a deconectat, să încerc să îi înţeleg cuvintele. Am avut o revelaţie.

Mi-am imaginat-o acasă la ea, stând la biroul dintre ferestre, având deasupra capului un afiş înrămat, cumpărat de la un butic, o reproducere după un tablou a lui Braque cu instrumente muzicale (îmi descrisese în amănunt apartamentul din Brooklyn). M-am uitat iar la chipul de pe ecran şi am zâmbit. Nu, *totul* era altfel acum.

Lumea mea aşa cum o ştiam se întorsese cu susul în jos.

Am derulat conversaţia până la momentul în care, la fel de neprevăzut şi rapid ca o stea căzătoare, Jelena recunoscuse că pentru ea însemn mai mult decât un prieten.

> câineletemplului: ce ai zis… partea cu iubitul. ai vorbit serios?
> jokeradorabil: nu, am spus-o doar pentru sănătatea mea

Râsesem foarte tare de răspunsul ei.

Încercasem să-mi maschez sentimentele reale şi fusesem de acord cu ea când sugerase că ar trebui să ne „distanţăm" o perioadă, să facem o pauză sau poate să „avem grijă" (iar expresia asta) – dar pentru mine nu contase de fapt. Eram euforic.

> ct: ştiu că pare o nebunie… nu aşa se îndrăgostesc oamenii
> ja: nu eşti atent la mine, Ed… am spus că NU sunt îndrăgostită de tine
> ct: nicio problemă, e ok… înţeleg

ja: uite ce e, hai să-ţi explic şi mai clar ca să nu mai existe confuzii, te iubesc, dar nu sunt îndrăgostită de tine… şi asta n-o să se schimbe
ct: eu nu pot să-ţi explic ce mi se întâmplă, n-am mai simţit aşa ceva pentru nimeni
ja: să-ţi aduc aminte, poate ai uitat… n-ai cumva nevastă şi copil?
ct: e ca şi cum te-am aşteptat toată viaţa doar pe tine
ja: vrei să termini cu tâmpeniile astea? tata ne-a părăsit când aveam zece ani… n-am de gând să fiu motivul pentru care îţi părăseşti familia, pentru că ştiu ce-nseamnă
ct: eşti atât de bună şi de inocentă, Jelly… cum aş putea să nu te iubesc
ja: aaah, te rog, nu mă iubi

Poate că avea să dureze până să vadă şi ea lucrurile ca mine. Nu este nicio grabă, aveam tot timpul din lume. Eram gata să-i accept dorinţa de a se retrage şi de a nu mai vorbi o săptămână sau două, pentru că în adâncul sufletului ştiam că şi ea simte la fel ca mine.

Nu eram complet orb. În al nouălea cer, poate, dar conştient de riscuri. Înţeleg că pentru cineva din exterior comportamentul meu părea aberant şi halucinant, poate chiar periculos, dar chiar nu mă simţeam aşa – nu eram nebun, doar îndrăgostit.

Tocmai mă gândeam dacă să-i trimit un mail lui Jelly – doar să-i spun că mă gândesc tot timpul la ea –, când am primit o alertă de mesaj nou.

Din cauza unor circumstanţe neprevăzute (sic) ora Recepţiei a fost devansată. Spectacolul este pe cale să înceapă. Vă rugăm să participaţi.

Anunţul pseudoceremonios era semnat „Ward".

Nu uitasem de casa de pe site-ul *acasăînaintedelăsareaserii* şi nici de invitaţia pentru transmisiunea live de la miezul nopţii. Poate eram puţin zăpăcit de agitaţia din jurul lui Sam Metcalf şi de haosul din sufletul meu, dar aveam tăria să pot tria lucrurile în funcţie de importanţa lor, chestie care mă ajutase la fel de mult şi în afaceri, şi în viaţa personală. Am aflat din proprie experienţă că secretul este să poţi separa şi ordona bine lucrurile şi situaţiile: nu-mi plac imaginile care se suprapun şi se amestecă.

„Recepţia" trecuse pe un plan secundar, undeva în spate, deşi aveam unele speranţe că aş putea afla ceva despre criminalul Sophiei. Nu era nicio legătură evidentă între site şi asasinul fiicei mele. Ştiam doar că Sophie

făcuse nişte schiţe după un conac alb, inspirate după o coşmelie care ar fi putut exista şi în realitate, iar apoi lăsase adresa pe laptopul lui Sam. Astea erau informaţiile certe. Cu cât mă gândeam mai mult însă, cu atât îmi era mai greu să stabilesc o legătură directă între data la care mă contactase prima dată Sam şi datele ulterioare, când pretindea că este ameninţată şi posibil urmărită. Nici despre coincidenţa aceea bizară, că mă aflam chiar în Paris când mă căutase. Imaginile şi limitele datelor se întrepătrundeau, iar faptul că nu mai ştiam ce era real şi ce nu mă neliniştea.

Dar, de când primisem invitaţia pentru „recepţie", instinctul îmi spunea că ceva *trebuie* să lege lucrurile şi că răspunsurile pe care le căutam mă aşteptau în casa albă. De când primisem permisiunea de a intra în interiorul ei – în afară de descoperirea că unul dintre locatari era un muzician amator, un pianist ambiţios – nu mai aflasem nimic relevant.

Diferenţa majoră era acum că site-ul ştia că exist. N-am realizat decât târziu că habar n-aveam cum de expeditorul mesajului îmi ştiuse adresa de e-mail.

Indiferent de ce sau cine era „Ward", acum eram în legătură cu el.

M-am conectat pe *acasăînaintedelăsareaserii.net.kg.*

Site-ul se încărca mai greu decât de obicei sau poate doar mi se părea mie din cauză că grafica se schimba de la o vizită la alta. Conacul se înălţa deasupra unor copaci negri, împreună cu gărduleţul şi veranda cu coloane albe, toate luminate de o singură sursă – câteva stele pe deasupra acoperişului cu ţigle, poate prea strălucitoare.

Scena părea atât de liniştită, încât îmi trecu prin cap că poate am exagerat eu, văzând prea multe detalii horror: ca privelişte nocturnă, părea mai degrabă într-un sat decât într-un oraş. Din când în când se mai auzea ţipătul unei bufniţe.

Am tastat parola *Nivelalb,* apoi am „păşit" pe cărare şi am ciocănit la uşa de la intrare. Nu se deschise.

Aşteptând să se întâmple ceva, mă întrebam oare cât era ceasul acolo. Obloanele erau toate închise, ferestrele întunecate, ca şi cum toată lumea s-ar fi dus la culcare. Casa părea mai mult decât neprimitoare. Eu fusesem invitat la o recepţie, la o petrecere. Unde erau ceilalţi?

Apoi am auzit muzica. Ca şi înainte, sunetele erau confuze şi ezitante. Mi-a luat ceva până am recunoscut câteva note, dar era tot *Für Elise,* tot la pian. Ştiam că e doar un efect special, dar atât de reuşit, că mi se ridicase părul pe ceafă.

Telefonul începu să sune. Iar am ezitat câteva secunde, nefiind sigur de unde se aude.

La una dintre ferestrele de la etaj se făcu lumină în spatele obloanelor. Am văzut o umbră care părea că se duce să răspundă, după care a început să se plimbe prin cameră.

Am luat receptorul. Era recepționerul care mă întreba dacă doresc să preiau apelul lui Andrea Morelli.

26.

Sam rămase în compartiment, așteptând ca apa de la duș să fie oprită. Din baie se auzeau tot felul de zgomote dubioase, pe care n-ar fi vrut să le identifice. Apoi, oricine era înăuntru, opri apa. Se gândi că poate nu fusese auzită prima dată, așa că întrebă din nou, de data asta mai tare:

— Jimmy?

Nici acum nu primi un răspuns.

— Linda, ești bine? întrebă Sam cu o voce mai fermă.

Tăcere, ceva se întâmpla.

Sam începu să păşească încet spre uşa dinspre coridor, cu un ochi spre baie. Ajunse lângă ea şi începu să bâjbâie după clanţă prin halatul care o acoperea. Îşi zări laptopul pe care îl aruncase peste grămada de haine şi se gândi ce să facă.

Nu avea timp.

Găsi în sfârşit întrerupătorul şi aprinse lumina. Imediat lumina de la baie se stinse. Inima îi bătea nebunește, se întoarse spre clanţă şi trase cu putere de ea, uitând că o încuiase.

— O, Doamne Dumnezeule şi Fiule şi Sfinte Duh, începu ea să bolborosească. Smuci cu toată forţa de ea, când deodată uşa de la baie se deschise.

În prag era silueta albastră a unui bărbat ud fleaşcă şi arăta de parcă s-ar fi vopsit din cap până în picioare în acea culoare; culoarea era însă dată de lumina difuză din cameră şi de ecranul laptopului pe care îl lăsase undeva în spate.

— Ce cauţi aici? întrebă Sam cu fermitate, încercând să-şi mascheze teama. Cu siguranţă nu i-ar fi putut ţine piept. Purta ochelari de soare fără rame şi o cască de duş care îi acoperea fruntea şi urechile, peste care avea nişte căşti cu miniantene. Peste sprâncene îşi lipise nişte bandă adezivă. Arăta ca o insectă în trening.

Ştia că nu putea fi decât acel Ward.

Vocea îi tremură.

— Unde-i Linda?

Simţi un miros puternic şi deranjant, şi ochii îi alunecară pe podeaua udă din baie. Bărbatul nu-i răspunse, dar făcu un pas către ea, iar Sam văzu pentru o fracţiune de secundă picioarele masive ale australiencei ieşind din cabina de duş.

Încercă să ţipe, dar nu putu scoate niciun sunet.

Vru să se depărteze de el, dar o atacă din spate, prinzând-o cu o mână de gât, iar cu cealaltă îi astupă gura. Rapiditatea şi forţa asaltului o copleşiseră şi nu se putea împotrivi. Îi dădu doar puţin drumul din strânsoare, cât să-i lipească nişte bandă adezivă peste gură, apoi îi înfăşură şi capul de câteva ori. Faţa lui era la un centimetru de a ei şi putea să-i simtă respiraţia sacadată în ureche.

— *Ascult-mă*! comandă el.

Iniţial crezu că vorbeşte cu ea, apoi realiză că de fapt avea un microfon fixat lângă gură.

— *Deschide ghilimele literă mare* mă bucur că ai putut să vii *virgulă majuscule* PRIETENE *semnul exclamării închide ghilimelele.*

•

— Cu ce vă pot fi de folos, *signor* Lister?

Rostise întrebarea pe un ton plictisit, cât să mă convingă că îmi făcea cea mai mare favoare vorbind cu mine la ora asta.

— Mulţumesc că m-ai sunat înapoi, Andrea. Ştiu că-i târziu, dar am descoperit ceva important. Vă mai aduceţi aminte de Sam Metcalf?

— Fata din Boston la care se ducea fiica dumneavoastră să se conecteze la internet? Urma să vă vedeţi cu ea şi să-mi spuneţi şi mie ce aţi aflat.

— N-a mai apărut.

— Ştiţi şi de ce?

— Susţine că a fost ameninţată. Am vorbit din nou cu ea în seara asta.

— Continuaţi, spuse el, şi oftă.

I-am povestit pe scurt despre telefonul din Viena, înainte de a se urca în trenul de noapte spre Paris; despre cât de convinsă era că ucigaşul lui Sophie era pe urmele ei. I-am spus şi despre poze, apoi despre telefoanele pe care descoperisem că le primise de la un prieten de-al ei, Jimmy Macchado.

— Poate că e doar paranoică, caz în care îmi cer scuze anticipat că v-am deranjat. Am considerat însă că e mai bine să vă spun.

La celălalt capăt al firului era linişte.

— Aşteptaţi o clipă, vă rog.

Am auzit un râs de femeie în fundal, apoi nişte foşnituri şi încă ceva care semăna cu o pupătură. Sigur îşi ţinuse mâna peste receptor, dar fără prea mare efect. Reveni la telefon.

— *Signor* Lister?

— Aici sunt.

Îşi drese vocea şi spuse:

— Jimmy Macchado a fost găsit mort în această după-amiază, într-o casă din apropiere de Piazza Antinori.

— Iisuse! am exclamat eu surprins. Când s-a întâmplat?

— În weekendul ăsta, dar nu se ştie precis când. Se pare că era mort de trei zile. După cum ştiţi, nu sunt în Florenţa, aşa că încă n-am văzut raportul. Se crede că a fost ucis din întâmplare, pentru că a luat prin surprindere un hoţ de tablouri.

— Realizaţi ce înseamnă asta?

— Ştiu la ce vă gândiţi. Nu e obligatoriu ca tipul care l-a omorât să-i fi furat şi mobilul.

— Poate că nu, dar ideea e că cineva sună de pe telefonul acela. Şi mai probabil e că persoana care o urmăreşte pe Sam Metcalf e acum în acelaşi tren cu ea.

— Se poate, da… dar eu sunt în altă parte şi nu prea am ce să fac.

— Vă rog să mă ascultaţi cu atenţie, am spus eu pe cel mai calm ton posibil. Fata asta are informaţii despre cel care mi-a ucis fiica. Dacă într-adevăr e în tren, o s-o omoare şi pe ea. Expresul Viena-Paris opreşte în Linz peste unsprezece minute. Rugămintea mea este să contactaţi chiar acum poliţia austriacă şi să-i puneţi să se urce naibii în trenul ăla.

— Mă tem, *signor* Lister, că nu e chiar aşa de simplu.

— Păi, atunci simplificaţi dumneavoastră lucrurile, am ţipat eu.

— Trebuie respectate nişte protocoale… iar acum nu este timp.

— Dacă n-aveţi de gând să faceţi ceva, Andrea, o altă fată tânără, care are toată viaţa înainte, o să fie ucisă. Încă vă ocupaţi de caz, nu?

N-am închis bine telefonul fix, că am început s-o apelez pe Sam de pe mobil. Auzeam cum sună, dar nu răspundea. Am încercat de multe ori, apăsând pe butonul de reapelare la fiecare treizeci de secunde. Mâinile îmi transpiraseră şi îmi tremurau.

Eram atât de absorbit, că n-am observat din prima că pe ecran se petrecea ceva. Atenţia îmi fu atrasă de muzică; acordurile firave din *Für Elise* deveniră din ce în ce mai puternice, ca nişte trâmbiţe care anunţă începerea unui eveniment important.

M-am uitat spre casă. Obloanele camerei luminate erau ridicate şi în cadrul ferestrei, ca într-un calendar de perete, se vedeau un bărbat şi o femeie, prinşi într-o îmbrăţişare, aparent foarte pasională.

Cuplul începu să se rotească. Nu puteam distinge detaliile. Din unele unghiuri părea că se sărută; din altele mi se părea că femeia se zbate să scape.

Dintr-odată apăru o fereastră de dialog în partea stângă, jos, a ecranului, în care puteam vedea cum „Ward" tastează ceva.

m: mă bucur că ai putut să vii, PRIETENE
m: la ţanc pentru spectacol… totul este în direct, totul este plin de acţiune
m: rămâi conectat şi simte realitatea…

„Cine eşti?" am încercat eu să tastez, dar nu exista un spaţiu special pentru dialog. Era un monolog.

27.

În oglinda de deasupra chiuvetei păreau înlănţuiţi într-o îmbrăţişare misterioasă, ca şi cum ar fi fost un singur trup. Ward stătea cu picioarele depărtate şi cu umerii sprijiniţi de etajeră pentru a contrabalansa legănatul trenului. Sam nu putea să se mişte decât odată cu el. Era cam cu treizeci de centimetri mai înalt decât ea şi o ţinea foarte strâns între coapse, cu un braţ de gât şi cu celălalt peste piept, iar mâinile i le prinsese în jurul corpului. De fiecare dată când vorbea (cu acelaşi timbru răguşit şi ritmat pe care i-l auzise prima dată în Florenţa) îi simţea diafragma ridicându-se şi coborând pe spatele ei. Stăteau în faţa uşii deschise de la baie, iar Ward vorbea la microfon şi urmărea cum cuvintele i se materializau pe ecranul laptopului, cu un decalaj de câteva fracţiuni de secundă.

Era extrem de absorbit de ce făcea şi parcă uitase de ea.

Îngrozită de moarte, cu mintea paralizată de frică, Sam ştia totuşi că trebuie să găsească un mod de a-i distrage atenţia. Ea şi Linda îşi lăsaseră paşapoartele la controlor ca să nu fie deranjate în toiul nopţii, şi nu urmau să şi le recupereze decât a doua zi. Putea totuşi să încerce să apese pe butonul pe care i-l arătase, prin care îl putea chema dacă ar fi avut nevoie de ceva.

Se strădui să-şi aducă aminte poziţia exactă a acestuia, undeva pe peretele de deasupra patului; undeva lângă întrerupător. Trebuia să fie sigură. Îşi aminti cum bâjbâise după clanţă, cum o încurcase halatul pe care i-l dăduse lui Jimmy… o, Doamne, nu.

O inundă un val năprasnic de disperare şi o senzaţie imediată de vomă. Fusese străfulgerată de o certitudine crudă: nu încăpea îndoială că Ward îl omorâse şi pe Jimmy. Şuvoiul de vomă îi invadă gura, se lovi de dinţii din faţă, apoi se opri în barajul format de banda izolantă. Panicată că s-ar putea sufoca, înghiţi, moment în care începu să pufăie scurt şi rapid pe nas.

Pentru o clipă Ward îi dădu drumul la gât, apoi o strânse din nou.

Respiraţia îi revenise la normal sau aproape de normal. Voia să plângă, dar atunci nasul i s-ar fi înfundat şi s-ar fi sufocat. Săracul Jimmy, n-avusese nicio şansă. Întotdeauna vedea doar partea bună a oamenilor şi avea încredere în ei. Îşi stăpâni cu greu lacrimile, reproşându-şi că îl implicase în povestea asta. Avu un acces de furie. Nu trebuia să-i permită nenorocitului ăstuia să îi facă la fel şi ei. Avea de gând să nu se lase, să încerce orice, să supravieţuiască.

Trenul avea să oprească în Linz în foarte scurt timp. Trebuia să mai reziste câteva minute.

— *Deschide ghilimele* vreau să-ţi imaginezi *virgulă închide ghilimelele,* spuse Ward în microfon, pe un ton cât se poate de monoton, *deschide ghilimele* că mâinile tale sunt mâinile mele *virgulă* când o dezbrac *virgulă* când îi desfac sutienul şi *de la capăt* îi eliberez sânii jucăuşi *virgulă de la capăt* îi cobor chiloţeii peste şolduri *puncte puncte* la naiba *virgulă* ce sexi e *semnul exclamării închide ghilimele.*

Ward făcu o pauză şi începu să-şi sugă dinţii.

Din cauza luptei, ochelarii lui Sam îi mai atârnau doar de-o ureche; dacă reuşea să-şi mişte capul, ar fi putut citi textul de pe ecranul lui Ward. Îşi dădu seama că acesta utiliza un program de recunoaştere vocală – nu prea performant, judecând după frazele ciuntite afişate –, dar habar n-avea de ce sau pentru cine înregistra porcăria, care îi era scopul.

Ward îşi drese vocea şi continuă pe acelaşi ton uniform.

— *Deschide ghilimele* îmi pun gura pe sânii ei *virgulă* mă joc cu sfârcurile ei *de la capăt* mmmmm da *virgulă* îngenunchez în faţa ei *virgulă de la capăt* îmi apăs faţa pe păsărica ei udă *de la capăt* îi respir mireasma *de la capăt* o doamne *puncte puncte* nu ştiu cât mai pot să mă ţin *paragraf nou deschide ghilimele. Cu majusculă* ţi s-a sculat *virgulă* amice *semnul întrebării închide ghilimelele.*

Dar dacă era preludiul pentru un viol? Cel puţin mai câştiga ceva timp. Pe măsură ce asculta şi privea ecranul, aşteptând ca orgia să înceapă, Sam realiză că nu avea să se întâmple. Descrierile obscene care erau dictate nu corespundeau acţiunilor lui. Ward nu o atinsese în niciun mod sexual. Nu era excitat. Era doar vorbărie goală.

Sam nu ştia dacă putea să spere că o va lăsa în pace sau trebuia să se pregătească pentru ce era mai rău.

— *Nu mai asculta*! mai spuse el.

Se apropie de urechea ei şi i se adresă pentru prima oară, în şoaptă, iar cuvintele nu mai apărură pe ecran.

— N-ai vrut să asculţi, Sam, spuse el blând. Apreciez că ai vrut să o ajuţi pe Sophie, că ai vrut să se facă dreptate. După cum se pare însă, n-ai procedat cum trebuie. Te-am avertizat să nu răscoleşti trecutul. Tu n-ai vrut să mă asculţi.

Sam scoase un horcăit, îşi dădu ochii peste cap şi încercă să se smulgă spre patul pe care era sacoşa cu laptopul ei.

Ward o urmărea prin oglindă.

— Dragă, ştiu, spuse el, ştiu ce-ai vrea să-mi spui. Ne-am apropiat destul de mult zilele astea, nu? Aproape că ne-am împrietenit. Crede-mă, aş vrea din tot sufletul să-ţi iau laptopul şi să mă car, dar deja relaţia noastră este prea avansată ca să mai pot da înapoi.

Intonă ultima parte a frazei ca şi cum ar fi fost o întrebare.

Sam începu să dea din cap cu putere şi să scoată tot felul de sunete, sperând să-l convingă să-i scoată căluşul şi să o lase să vorbească. Ward nu reacţionă în niciun fel. Îşi simţi telefonul vibrându-i în buzunar şi se întrebă dacă îl simţise şi el.

— Sam, o să-ţi spun un mic secret… Chiar am iubit-o. Te miră? Ai habar ce-nseamnă să iubeşti pe cineva? Tăticul ei are şi el un merit în faptul că ne-am cunoscut. Dar să ştii că sunt convins că am fost meniţi unul celuilalt.

Trenul luă o curbă, după care frână brusc şi acceleră din nou, dezechilibrându-i pe amândoi. Ward se clătină şi îi dădu drumul pentru o secundă la braţ. Sam apucă să îşi ia telefonul şi să apese pe butonul verde, după care îl duse o fracţiune de secundă în dreptul gurii; dar Ward o prinse de încheietură şi i-l smulse, apoi îl aruncă pe jos, distrugându-i orice legătură cu lumea.

Ţipă, dar i se păru că nu scosese decât un fel de chiţăit. Doamne Dumnezeule, te rog să mă fi auzit cineva. Ward îi trase un pumn în faţă.

Sam se prăbuşi pe pat. Ochelarii îi zburară de pe nas, de unde îi curgea un şuvoi gros de sânge. Ward o apucă zdravăn de păr şi o trase până o ridică în picioare.

Se luptă cu el, încercă să îi tragă un genunchi în vintre, îl lovi peste picior cu tocul pantofului, îi zgârie mâinile care încercau s-o sugrume. Ward nici măcar nu se clinti, doar continuă să îşi înfigă degetele din ce în ce mai adânc în gâtul ei. Sam îşi ridică privirea spre faţa lui, o privire disperată care

implora milă, dar nu văzu decât două pătrăţele mici şi albastre care se reflectau în ochelarii fumurii. Erau cursoarele care clipeau pe monitor.

Ward se întoarse în faţa laptopului.

— *Ascultă-mă*…

•

M-am tot fâţâit în jurul biroului, negăsindu-mi locul, cu inima să-mi spargă pieptul din cauza tensiunii. Telefonul lui Sam emitea un semnal intermitent, dar nu răspundea. Singurul lucru pe care îl puteam spera era că se întorsese în vagonul-restaurant sau poate la bar, şi îşi uitase telefonul în compartiment.

Între timp, trăsesem încontinuu cu ochiul către casa albă.

Recepţia la care fusesem invitat nu părea să mai aibă loc; nu că aş fi ştiut la ce să mă aştept. Nu era nimic *live.* Bănuiam că la capătul celălalt al computerului era Ward, care regiza din umbră totul, dar eram convins că imaginile de pe ecran erau înregistrate mai demult; iar acum eram oricum prea îngrijorat pentru Sam ca să-mi bat capul şi cu el.

Obscenităţile pline de greşeli gramaticale păreau trimise dintr-o cameră de chat pentru adulţi şi nu fusesem foarte atent la ele. Dar modul în care Ward ni se adresa (bănuiam că mai sunt şi alţi privitori), chestia cu „mâinile mele sunt mâinile tale", îmi dădea un presentiment crunt.

Nu îmi trecu nicio clipă prin cap că se adresa unui computer, pentru că, dacă mi-ar fi trecut, mi-aş fi dat seama mai repede ce se petrecea de fapt. Am crezut că greşelile erau intenţionate, ca şi cum ar fi vrut să redea jocul de lumini şi umbre pe care îl vedeam la fereastra de la etaj ca fiind autentic şi în timp real.

Cele două siluete-avataruri făceau dragoste acum, destul de explicit cât să satisfacă nevoia şi curiozitatea sexuală morbidă a privitorilor. Comentariul se transformă într-un dialog şi am dedus că acţiunea de pe ecran urma să aibă un deznodământ teribil.

k: o, doamne, ajută-mă
k: mai am puţin
m: îi dezvelesc şi dezmierd clitorisul roz repede şi tare, care s-a desfăcut de plăcere şi… zgomot de aripi în zbor
k: o doamne
k: mai am puţin… încerc să mă ţin
m: te rostogolesc şi stau eu deasupra
k: te rog… TRAGE-MI-O
m: cuuurvă nenorocită, acum îmi dau drumul în tine şi ţi-o trag cât pot de tare… te muşc de ţâţe, gât, urechi… sălbatic ca o vulpe

k: o doamne te rog mai vreau
m: pune-mi mâinile în jurul gâtului tău
m: *așa*… îți place așa, curvuliță?
k: o doamne, o doamne da
m: ochii închiși… are STRĂLUCIREA aceea în ochii închiși… gura roz întredeschisă, nările îi freamătă… nici nu știe ce o așteaptă
m: mâinile mele ți-au cuprins gâtul… încep să strâng ușor

Am sărit ca ars de la birou, cu telefonul lipit de ureche – suna. Mă rugam cu ardoare să răspundă, dar eram foarte concentrat la sunetele înfundate și statice, neputând să-mi dezlipesc ochii de pe ecran.

Legătura s-a pierdut și am apăsat iar butonul de apelare. M-am întors la birou, m-am lăsat greu în scaun și mi-am aprins o țigară. Încercam să mă conving singur că ceea ce vedeam era doar o fantezie și o simulare – că nimic nu era real. Dialogul însă adusese la viață acțiunile cuplului, care nu mai păreau deloc inofensive. Am citit cu scârbă replicile de pe ecran, revoltându-mă din ce în ce mai tare, după care, la un moment dat, am realizat cu groază că acele cuvinte reprezentau descrierea acțiunilor care se petreceau chiar acum, în direct, în fața ochilor mei.

Era ca și cum faptul că le citeam mă făcea părtaș.

Telefonul lui Sam începu din nou să sune.

Hai, răspunde odată, am spus eu cu voce tare, *trebuie* să răspunzi.

m: vreau să-ți văd fața, uită-te la mine
m: cum îndrăznești să te întorci… uită-te la mine, curvă
k: ce te-a apucat… nu… mă doare!
m: *gâtul alb… mmmm, o isuse, ca o lebădă… să știți că e delicioasă… îi simți frica din ea? poți chiar să îi simți gustul…*
m: îmi apăs degetele în gâtul ei… uită-te la mine
k: te rog oprește-te… nu… nu pot să respir
m: porțile raiului… se deschid… *gustă*… cuvinte cu formă de metal
k: NU, TE ROG… ISUSE! CE VREI SĂ FACI… NU

Cineva răspunse la mobilul lui Sam.

Printre păcăniturile și huruitul trenului am auzit foarte vag niște sunete înfundate, care păreau produse de o luptă, întrerupte din când în când de un fel de scheunat înfundat, care îmi trimise fiori pe șira spinării. Era prea târziu.

Urmă o bufnitură puternică, apoi iar o încăierare, după care un zgomot cumplit precum acela scos de un aspirator din acelea folosite de dentiști pentru salivă, iar în final se așternu liniștea.

El o strangula, o strangula până avea să o omoare.

Am început să strig în telefon… nici nu-mi mai aduc aminte ce-am spus sau dacă m-a auzit careva. Am simțit ca și cum ceva foarte prețios îmi scăpase din mâini și nu puteam face nimic ca să îl împiedic să cadă pe podea și să se spargă în mii de țăndări.

Am continuat să strig și după ce telefonul se închisese. Nu mă puteam abține să nu mă gândesc că probabil prin așa ceva trebuie să fi trecut și Sophie.

Telefonul fix începu să sune. Morelli nu se mai prezentă, doar îmi spuse că poliția austriacă se va urca în două minute în trenul din stația Linz. Știam aproape sigur ce vor găsi, dar nu puteam să-i spun.

Speram totuși să ajungă, printr-o minune, la timp.

•

Privirea i se încețoșă înainte să leșine. Sam avu senzația că simte cum trenul încetinește. Văzu câteva felinare aprinse prin oblonul tras, care pâlpâiau la intervale regulate, ca și cum trenul s-ar fi oprit într-o stație.

De fapt, era doar întunericul care prelua controlul asupra ei.

În ultimele momente de luciditate, în minte îi reveni imaginea extrem de clară și colorată a ei la șapte ani, când stătea între părinții ei pe veranda însorită a casei de vacanță de lângă lacul Michigan… Domnul Pasăre Albastră era pe umărul ei… totul era perfect.

Acesta este momentul în care ești cu adevărat liber.

•

M-am uitat spre ecran și am văzut cum femeia îl sărută pe iubitul ei cu tandrețe, după care se retrage din dreptul ferestrei. Bărbatul mai rămase puțin în cadrul geamului, se întinse peste pervaz și se uită către cer, ca și cum ar fi admirat stelele, după care căscă și trase obloanele. Petrecerea se încheiase.

Peste câteva secunde se stinse și lumina din cameră.

Pianul (care nu se mai auzise între timp) începu din nou să cânte, de data asta melodia *Lullaby* a lui Brahms, acompaniat de o voce feminină care cânta în limba germană – *Guten Abend, Gute Nacht*…

Ușa de la intrare se deschise larg.

Am mutat cursorul în dreptul ei, am făcut dublu-clic și m-am trezit dintr-odată într-un salon în care se vedeau două fotolii în fața unui dulap pe care era așezat un televizor – exact ca într-una dintre schițele din caietul Sophiei. Deosebirea era că pe ecranul televizorului nu era imaginea aceea din

Breakfast al Tiffany's, ci se vedea interiorul unui compartiment dintr-un vagon de dormit.

Imaginea tremurată şi plină de purici fugea încontinuu din cadru, iar la un moment dat camera căzu de pe patul de sus pe cel de jos – priveam absolut fascinat şi îngrozit. Când cântecul de leagăn reîncepu, camera de filmat începu să se mişte încet, dezvăluind trupul lui Sam zăcând pe podea.

Era complet îmbrăcată şi, la fel ca Sophie, avea capul sprijinit pe umăr, iar celălalt braţ era întins spre fereastră, ca şi cum ar fi încercat cu o ultimă sforţare să ajungă la telefonul de sub scară, aflat la doar câţiva centimetri de degetele ei încordate.

Morgen früh, wenn Gott will, Wirst du wieder geweckt.

Fără îndoială că ironia grotescă a versului nu era deloc întâmplătoare – „Mâine-dimineaţă, cu voia lui Dumnezeu, se va trezi iar". Inflexiunile vocii erau angelice, iar între timp camera se apropiase de chipul ei şi puteam vedea în prim-plan întâi un ochi sticlos, apoi limba ieşită afară… după care se opri asupra unei pete întunecate de pe rochia lui Sam. M-am întors cu spatele.

Atunci am observat că în salonaş era cineva care se uita la televizor.

Singura lumină din cameră provenea de la ecranul aprins, dar era suficient ca să poţi observa că unul din fotolii era ocupate. Nu puteam vedea decât ceafa persoanei şi că se sprijinea pe braţul fotoliului. Am simţit că mă ia ameţeala şi că-mi vine să vărs în momentul în care am realizat că silueta era de fapt a mea – eu stăteam în faţa ecranului şi mă bucuram de spectacol.

Am încercat să mă ridic de acolo, dar mouse-ul nu reacţiona. Apoi, ca şi cum ar fi văzut destul, „Ed Lister" îndreptă telecomanda spre televizor şi îl opri.

Ecranul laptopului meu se stinse.

28.

Ward se mai uită o dată prin compartimentul de tren care tocmai intra în gara din Linz. Era deja pregătit, luase mobilul lui Sam, îi înghesuise pantofii (unul rămăsese fără toc) lângă laptopul şi căştile lui în rucsac, apoi îi târâse corpul neînsufleţit în baie. Acolo îl îngrămădi peste cadavrul Lindei, după care închise uşa.

Ridică laptopul Toshiba. În câteva secunde trebuia să se hotărască ce să facă în continuare.

Putea să se strecoare pe coridor spre vagonul de cuşete, să se amestece printre călătorii care coborau în staţie. Risca însă să-l vadă cineva ieşind din compartiment… şi mai erau şi camerele de supraveghere de pe peron.

Cealaltă variantă era să iasă pe geam, care se deschidea spre interior, lăsând un spaţiu cam de treizeci de centimetri – îngust, dar nu imposibil. Deja verificase toate unghiurile. Trenul intra în gară cu locomotiva în faţă; vagoanele de dormit depăşeau lungimea peronului şi ieşeau din staţie. Evaluă posibilitatea să-şi sucească sau să-şi rupă vreun picior… trebuia să sară aproape patru metri.

Avea o frânghie. Cel mai tare îl enerva melodia aia care nu-i mai ieşea din creier.

Alese geamul.

Ward nu înţelesese niciodată de ce le place oamenilor muzica. Cântecul de leagăn îi crease un sentiment de neliniște şi parcă îl răscolise… ace verzi dansând într-un cilindru albastru de sticlă care i se învârtea în cap. Ăsta era efectul pe care-l avea muzica asupra lui; chiar şi cea mai suavă melodie îi sfâşia capul cu cioburi ascuţite şi lucitoare, unele albe, unele roşii. Chestiile siropoase îl făceau să vomite.

Dar ştia cum să… la dracu', ce bine putea să-şi imagineze efectul pe care melodia asta o avusese asupra audienţei. Zâmbi şi îşi puse nişte mănuşi din piele peste cele din latex. Oricum, n-avea timp să se gândească la asta acum.

Întâi scoase pe geam rucsacul şi sacoşa. Legă celălalt capăt al funiei groase de un centimetru de scara de aluminiu, pe care o prinsese sub fereastră. Se urcă pe măsuţă şi îşi scoase capul prin deschizătură, cu graţia unui acrobat.

Aerul nopţii avea gust de galben.

Ieşi cu capul pe geam, privind în jos, coborî frânghia încet-încet, apoi scoase şi picioarele pe geam, trecându-şi-le peste cap. Mai avea ceva de făcut însă.

În loc să coboare în rapel până la pământ, Ward trase frânghia, se agăţă de cadrul ferestrei, desfăcu nodul pe care îl făcuse de scară; frânghia îi alunecă printre genunchi, iar scara căzu înapoi în compartiment. Încercă să închidă geamul cu o mână, când auzi ciocănituri în uşa compartimentului.

Ascultă vocea unei femei care vorbea în germană: *Polizei. Machen Sie bitte auf*!

Ward îşi dădu drumul şi căzu chiar pe şina de tren. Se părea că Ed Lister dăduse nişte telefoane, banii lui fiind o motivaţie excelentă pentru oameni. Reuşise să scape în ultimul moment.

Ateriză stângaci şi îşi prinse glezna sub o traversă. Simţi o durere ascuţită în piciorul stâng, care nu îi trecu nici când se ridică şi se sprijini pe el.

Oricum, nu-şi rupsese sau sucise nimic. Nu se mai deranjă să înfăşoare frânghia sau să dezlege genţile. Le strânse pe toate la piept şi începu să fugă cu capul plecat pe lângă tren.

De-o parte şi de alta a şirurilor argintii şi cablurilor de deasupra capului său erau case. Nu se gândise că staţia era aşa aproape de centrul oraşului. După vagoanele din faţă însă, era o zonă întunecată; prea departe, nu-şi putea permite să rişte fără acoperire.

Ajunse între două vagoane şi se băgă sub tren, după care începu să se târască pe coate spre dispozitivul de cuplare şi studie cu atenţie poziţia în care se afla trenul. Capătul peronului era cam la treizeci-patruzeci de metri în spatele lui, dar vizavi erau nişte vagoane de marfă pe o linie secundară, ferită de lumina felinarelor.

În vagonul din spatele lui era agitaţie; o voce groasă dădea ordine în germană – cu siguranţă găsiseră cadavrele. În scurt timp probabil că aveau să aducă şi câini care să-l adulmece şi să-i ia urma. În timp ce îşi calcula şansele de a se strecura spre vagoanele de marfă fără a fi văzut, auzi venind o mulţime de maşini cu girofar şi sirene pornite, semn că deja fuseseră chemate întăriri.

Se uită la ceas. Sunase din tren la „Willy's Reisen", o companie de taxiuri găsită pe internet, şi comandase o maşină care să vină peste un sfert de oră pe Klosterstrasse. Încă putea ajunge, dacă făcea abstracţie de glezna care îl durea.

Văzu apoi nişte reflectoare care se îndreptau spre el. Orbit de fasciculele de lumină, îi luă ceva timp să realizeze că n-aveau nicio legătură cu acţiunea poliţiei. Din partea de sud a gării venea în viteză un alt tren.

Ieşi de sub vagon şi se ridică. Din pricina adrenalinei nu mai simţea durerea aceea cumplită şi îl motivă parcă să acţioneze. Aprecie instinctiv viteza cu care mergea trenul şi distanţa la care se afla de el, precum şi linia pe care urma să intre în gară, după care o luă brusc la fugă, ieşind din adăpostul în care stătuse până atunci.

Alergă cu toată viteza spre lumină; putea auzi strigătele oamenilor. Se aruncă în aburul cald al amortizorului, la câţiva metri de motor – simţea şinele zguduindu-se sub greutatea trenului care trecea zgomotos pe deasupra lui.

Rămase într-o beznă completă şi începu să se rostogolească încontinuu, până când, rămas pe spate, zări cerul deasupra capului. Avea timp suficient să caute un alt adăpost în umbra trenului de marfă. Pe cer îşi făcuseră apariţia câteva stele care îl priveau ridicându-se şi îndreptându-se şchiopătând către peronul pustiu.

Trebuia să găsească un loc ferit în care să poată lucra la laptopul lui Sam. Acum că reușise să îl ia, nimeni niciodată nu mai putea pune mâna pe el. Își aduse aminte de Ed Lister în Paris și nu-și putu stăpâni un zâmbet, dând din cap ironic la adresa tupeului de care acesta dăduse dovadă… *te-am așteptat toată viața.* Îmi sună familiar, Ed. Acum depindea doar de el ca acest „câineletemplului" să nu mai scape și de data asta.

Ward aflase deja numele și adresa fetei din New York.

PARTEA A DOUA

29.

Londra

Londra înainte îi ştiam numărul de mobil pe dinafară. Acum câteva luni am început să-l mai uit, dar nici acum nu-mi vine să-l scot de pe apelare rapidă sau din agendă. Am citit pe undeva că nu e sănătos deloc să păstrezi aceste amintiri goale, dar îmi face plăcere de fiecare dată să-i văd numele în lista de contacte de pe computer.

Rândul acela de pe ecran mă liniştește, e ca şi cum aş menţine o lumânare aprinsă.

Toată dimineaţa mă gândisem la Sophie. Nu doar din cauză că ştiam că urmează să mă duc la poliţie, să dau declaraţii în legătură cu moartea lui Sam, ocazie cu care cazul lui Sophie era redeschis; multe alte amănunte îmi aduceau aminte de ea. În minte îmi revenea aceeaşi imagine a ei de când era mică – nici măcar nu sunt sigur că era o amintire reală – stând afară noaptea şi aruncând pietricele în geam pentru a-mi atrage atenţia.

Uneori o „simt" pe Sophie în acelaşi fel în care un om căruia i-a fost amputat un picior îşi simte uneori membrul lipsă şi i se pare că încă are greutate şi formă; totuşi, diferenţa este că parcă ea îşi face simţită prezenţa în mod voit şi întotdeauna într-un moment important.

•

— Ziceaţi că a fost strangulată.

— De unde ştiţi? întrebă celălalt.

— Nu ştiam… dar aşa mi s-a părut din ce-am auzit la telefon. Părea că se sufocă.

— Hai să ne lămurim. Deci aţi auzit-o că se-neacă, apoi a tăcut. V-aduceţi aminte cât era ceasul?

Am luat o gură de cafea. Mâna îmi tremura puţin, aşa că ceaşca zdrăngăni puţin când am pus-o la loc pe farfurioară.

— Zece şi un sfert. Ştiu pentru că număram minutele până când trenul urma să ajungă în gară.

Erau trei – inspector-şef Edith Cowper, detectivul Andrea Morelli şi ajutorul de detectiv Daniel Ince de la Brigada Naţională împotriva Infracţiunilor Informatice. Ne aflam în sala de conferinţe din biroul meu de pe Tite Street. De-o parte a mesei masive din mahon stăteau ei, pe cealaltă eu, şi mă simţeam ca la tribunal.

— Domnule detectiv? Cowper se întoarse spre Morelli, nebărbierit, îmbătrânit şi cu cearcăne din cauza nesomnului; întregul lui aspect fusese greu afectat de amprenta ultimelor treizeci şi şase de ore. În dimineaţa aceasta plecase cu avionul din Linz.

— Ambele femei au fost strangulate. Morelli îşi drese vocea, îşi coborî privirea pe o bucată de hârtie de pe masă şi începu să citească: „ … vânătăi mari de ambele părţi ale laringelui, semne evidente de asfixiere în plămâni şi inimă. Zgârieturi pe gât făcute probabil de victimă în încercarea de a se elibera de mâinile atacatorului”. Raportul autopsiei Lindei Jack, ocupanta patului de sus din compartiment, este aproape identic cu cel al lui Sam Metcalf. Nu există urme de viol… în niciunul din cazuri.

M-am foit în scaun. Limbajul explicit la care fusesem martor în transmisiunea în direct mă convinsese oarecum că Sam fusese şi violată. Aş fi vrut să-l rog pe Morelli să intre în detalii, dar nu era momentul potrivit. Am schimbat o privire cu el, după care a continuat:

— Conform raportului medicului legist, Sam a decedat între zece şi zece şi douăzeci.

— Ceea ce confirmă declaraţia domnului Lister, spuse Cowper cu un surâs care se stinse uşor.

Ea era şefa aici şi conducea discuţia. O mână de om, cu părul de un blond-cenuşiu şi cam de vârsta mea, Edith Cowper lucra la poliţia din Wiltshire şi era ofiţerul senior din Anglia care se interesase permanent de cazul fiicei mele. Acum nu conducea o nouă investigaţie; treaba ei era să verifice acuzaţiile pe care le formulasem eu împotriva neglijenţei poliţiei metropolitane din Londra – apelul meu la justiţie nu mă făcuse prea popular la Scotland Yard.

— Este posibil să fi interpretat greşit sunetele pe care le-aţi descris deja?

Nu eram sigur ce urmărea cu întrebarea asta, dar toate întrebările puse de Cowper aveau o tentă ostilă, pe care mă străduiam să o ignor.

— Nu vă pot spune decât ce am auzit.

— Aţi auzit că se luptau? Că o strângea de gât?

Am dat din cap că da. Urmă un moment de tăcere.

— De data asta a lăsat vreo urmă? am întrebat, vrând să atrag atenţia asupra subiectului principal al discuţiei: criminalul.

— Încă se caută amprente şi probe, răspunse Morelli, frângându-şi degetele. E improbabil să nu fi lăsat nicio urmă. Orice criminal, *signor* Lister, lasă ceva de la el şi ia ceva cu el de la locul crimei.

— Parcă am mai auzit asta o dată, am bombănit eu.

— Dacă nu vă supăraţi, domnule, spuse Cowper iritată, noi punem întrebările. Cum de l-aţi cunoscut pe Jimmy Macchado?

— Nu-l cunoşteam. Deja v-am spus asta. Cineva care se folosea de telefonul lui mobil m-a sunat când eram în Florenţa, iar asta am aflat deoarece pusesem pe cineva să urmărească numărul.

— Faceţi frecvent asta, domnule Lister? Puneţi des să fie urmărite telefoanele oamenilor?

— Am primit un apel anonim. M-am gândit că ar putea avea oarece legătură cu Sophie.

— Nu aţi avut niciun fel de contact cu Macchado cât timp v-aţi aflat în Florenţa?

— Nu. Apelantul mi-a spus că a greşit numărul. Acum sunt foarte sigur că era cel care mi-a ucis fata.

— Aveţi vreo idee de unde vă ştia numărul?

— Nu, niciuna.

— V-aţi dat numărul de telefon lui Sam Metcalf.

— Corect.

— Nu adresa de e-mail?

Am dat din cap că nu.

Deja mă simţeam ca la interogatoriu.

•

În Paris, când încă nu eram sigur că Sam e moartă, stătusem aproape toată noaptea cu o sticlă de scotch, aşteptând să sune telefonul. Am reluat la nesfârşit ultima noastră discuţie. Pot să îi aud vocea, respiraţia tăiată, încercând să se facă auzită peste gălăgia din tren, pufnitul în râs când i-am spus că Jimmy e cel care o urmăreşte – părea plină de viaţă şi relaxată, poate chiar fericită. Dacă legătura nu s-ar fi întrerupt, cred că lucrurile nu s-ar mai fi petrecut aşa cum s-au petrecut.

În jur de trei şi jumătate mă sunase Andrea Morelli să-mi spună că evenimentele la care participasem de la distanţă avuseseră cu adevărat loc. Puteam să renunţ la speranţa că transmisiunea aceea fusese doar un joc, o fantezie de om bolnav. A fost aproape ca o uşurare.

Apoi, în drum spre aeroport, ameţit şi epuizat, ocolisem pe la Gara de Est. Îl rugasem pe şofer să aştepte la intrarea din nord, iar eu intrasem pe la casa de bilete, în aglomeraţie. Trenul lui Sam era încă anunţat pe panoul de sosiri – sub el am văzut afişat anunţul special:

„Information Voyageurs: Suite à une présomption d'accident de personne à Linz le train 262. Orient Express Rapide 1er, Arrivée: 9h 48, Venant de: WIEN-MÜNCHEN-STRASBOURG, Voie: 24 este annoncé avec du retard indéfini".

Numele Linz şi exprimarea prudentă a „întârzierii nedeterminate" îmi confirmară tot ce nu voiam încă să cred. M-am dus la peronul 24 şi am rămas acolo o perioadă, uitându-mă la peronul gol, la tampoanele de beton, la buruienile crescute printre şinele lustruite… Mi-am plecat capul.

În minte mi-a revenit imaginea corpului inert pe podeaua din compartiment. Sam murise pentru că încercase să mă ajute cu informaţii despre bărbatul care-mi ucisese fiica, iar eu mă îndoisem de ea. Pierdusem timp preţios gândindu-mă că mă minţea sau că încerca să mă păcălească. În adâncul sufletului ştiam că aş fi putut face mai multe să o salvez.

•

În timp ce părăseam Parisul, ştirea unei crime duble în expresul EuroNight era deja pe CNN şi Fox.

Două ore mai târziu, blocat în trafic pe drumul dinspre Heathrow, am sunat la birou, de unde mi s-a spus că poliţia încerca să dea de mine. Am sunat-o pe Edith Cowper din maşină. După ce-am închis, mi-a luat câteva minute bune să mă gândesc ce să fac în continuare. L-am sunat pe Phil de la Soluţii de Securitate.

— Aveţi grijă, domnule Lister, spuse Phil după ce-mi ascultase istorisirea despre evenimentele petrecute peste noapte. Ar putea să se hotărască să vă complice existenţa. Dacă aş fi în locul dumneavoastră, n-aş spune prea multe despre acea transmisiune online.

— Cowper a chemat un expert în computere şi internet, un bărbat pe nume Ince.

— E o glumă proastă. Îl cunosc pe Dan Ince. Un tâmpit roşcovan din Dulwich, n-ar putea găsi nici Viagra online. Din descrierea pe care aţi făcut-o, persoana care se află în spatele acestui site are cunoştinţe avansate de programare şi este un hacker foarte abil. Aveţi nevoie de cineva care să fie la acelaşi nivel, trebuie să-i găsiţi un adversar pe măsură.

— Nu credeţi că poliţia face faţă?

— După erorile grosolane pe care poliţia metropolitană le-a făcut în cazul fetei dumneavoastră? Mă mai şi întrebaţi…

N-am mai avut replică.

— Aveţi o şansă, nu trebuie irosită.

— Şi dacă vor să-mi ia laptopul să-l analizeze?

I-am spus lui Phil că salvasem textul apărut în timpul transmisiunii şi că eram de părere că ar mai putea fi şi alte informaţii stocate pe laptop, utile în cazul depistării lui Ward.

— Trebuie să ne mişcăm repede, altfel o să dispară din nou. Cu cât daţi mai repede computerul pe mâinile cuiva priceput, cu atât mai bine. Asta nu înseamnă că vă sugerez să ascundeţi probe, domnule L.

— Sigur. Aveţi pe cineva care se pricepe? Pe cineva de încredere?

Mă gândeam că va propune ca firma lui să se ocupe de asta, lucru perfect de înţeles. Deja aveam un contract de prestări servicii încheiat pentru firma mea.

Răspunse fără nicio ezitare:

— Campbell Armour. Nu lucrează la noi, dar este deştept, corect şi probabil cel mai rapid pentru treaba asta.

— Păi şi cum de nu este angajat la compania dumneavoastră?

— Am încercat să-l recrutez după ce ne-a făcut o verificare internă şi încă ceva, ambele joburi foarte delicate. Nici n-a vrut s-audă. E un fel de rebel modern, dar bag mâna-n foc că e singurul care-l poate prinde pe ciudatul ăsta.

— Unde stă?

— Ăsta ar putea fi un dezavantaj. Tampa, Florida.

Mie mi se păru că poate fi un avantaj.

— Ce mai poţi să-mi spui despre el?

— O să vă trimit CV-ul lui. E un american naturalizat, de origine din Hong Kong, cu strămoşi scoţieni şi chinezi; bunicul lui a lucrat pentru Jardine & Mathieson, s-a-nsurat cu menajera şi acolo a rămas. Părinţii s-au mutat în Londra în ’89, după protestele din piaţa Tienanmen, au deschis un restaurant în Wapping, apoi au emigrat la San Bernardino, în sudul Californiei.

— La şaisprezece ani Campbell a câştigat o bursă la Stanford, iar de atunci încoace a primit numai *summa cum laude,* continuă Phil. Are totuşi un defect: îi plac jocurile de noroc – sau în orice caz, îi plăceau. A cam avut probleme din cauza asta o perioadă, dar acum situaţia a revenit sub control. Apropo, el e cel care-şi alege clienţii, nu clienţii pe el. Uneori poate fi extraordinar de arogant şi nesimţit.

— Cum pot să-l conving să accepte cazul?

— Nu vă faceţi griji, v-am pus eu o vorbă bună. I-am spus ce s-a-ntâmplat cu fiica dumneavoastră. E interesat de caz şi are deja şi unele teorii…

— Deja aţi vorbit cu el? Când, Doamne iartă-mă, aţi avut timp?

— În momentul în care am auzit ce s-a-ntâmplat cu fata din tren. Ştiam că sunteţi la ananghie, domnule L, aşa că mi-am permis să fac asta, încercând să

vă ajut. La ce oră vă întâlniți cu polițaiul? Vreau să aranjez să vorbiți mai întâi cu Campbell.

•

— De ce vă aflați în Paris? întrebă Edith Cowper.

— Afaceri. Am un birou acolo.

— Deci, eraţi cu totul întâmplător în oraş când v-a sunat Sam?

Am încuviinţat din cap.

— De obicei vă cazați la Ritz?

— Nu văd relevanța, dar da.

— Când v-a sunat din Viena, aţi fost surprins că victima vă caută din nou? În ciuda faptului că înainte vă lăsase baltă?

— I-am acceptat explicația pentru cele petrecute… se temea.

— V-a spus că *încă* se mai temea?

— Credea că cineva o urmăreşte. Eu m-am gândit că e posibil să-şi imagineze nişte lucruri. Ulterior m-am îngrijorat…

— Aţi simţit că are legătură cu moartea fiicei.

— V-am mai spus, Sam Metcalf m-a abordat pe mine, am zis eu calm. Susţinea că Sophie salvase nişte chestii pe computerul ei care m-ar fi putut ajuta să-l identific pe criminal. Urma să ne întâlnim în Paris să mi-l dea. Dacă în compartiment nu a fost găsit niciun laptop… asta nu vă sugerează nimic?

— Dacă plecăm de la premisa că avea laptopul la ea.

Mă cuprinse disperarea.

— Ştiu că îl avea la ea, am răspuns eu, abţinându-mă cu greu să n-am o ieşire nervoasă. De ce credeți că a fost ucis prietenul ei, Jimmy Macchado?

Mă adresasem lui Morelli, care ziceai că e Napoleon în exil, foindu-se în scaun şi nezicând nimic.

— Andrea?

Ridică palmele şi dădu din umeri.

— Nu avem decât declarația dumneavoastră, continuă Cowper, doar cuvântul dumneavoastră. Aţi comunicat vreodată cu Sam Metcalf prin e-mail?

— Şi asta m-aţi mai întrebat.

— E o întrebare uşor diferită.

— Am vorbit la telefon… doar atât.

Interveni şi Daniel Ince. Singurul în uniformă, avea o faţă prea mică pentru claia roşie de păr şi o privire deloc simpatică. Până acum îşi luase notiţe într-un carneţel cu foi galbene.

— Vă deranjează cu ceva, domnule Lister, dacă vă cer laptopul pentru a fi examinat de echipa noastră de experți? E o procedură de rutină.

Am ezitat, deşi mă aşteptam să mă întrebe asta.

— Acum că asasinul fiicei mele a acţionat din nou, am spus, mă gândesc că veţi redeschide cazul.

— Nu pot comenta, nu în mijlocul unei anchete interne, răspunse Cowper.

— Dacă era prins de acum un an, am continuat eu, uitându-mă la Cowper şi Morelli, Sam Metcalf şi alte două persoane nevinovate ar fi fost astăzi în viaţă.

— Domnule, întrebarea pe care poliţistul Ince v-a adresat-o, continuă ea impasibilă, a fost dacă permiteţi accesul la computerul personal. Mă privi insistent. Sau consideraţi că trebuie să aşteptăm până obţinem un mandat de percheziţie?

Nu-i puneam la îndoială dedicaţia şi integritatea, dar atunci când în ţara asta un civil acuză poliţia de incompetenţă crasă, iar eu o făcusem public – îşi unesc forţele şi se aliază parcă toţi împotriva ta.

I-am întors privirea şi i-am răspuns:

— Nu este nevoie.

N-am un obicei să mint poliţia. Mă consider un cetăţean destul de onest, care respectă legile. Problema era că nu puteam să stau iar cu mâinile în sân, să-i văd cum o dau iar în bară. Uciderea Sophiei mă zguduise şi eram furios şi supărat (pe mine, dar şi pe alţii), iar acum puteam să mă revanşez, profitând din plin de pista pe care mi-o oferise. Nu trebuia să permit ca moartea ei să fi fost în van.

— O să fac tot posibilul să vă ajut, am şoptit eu în timp ce îi înmânam poliţistului Ince un alt laptop, pe care îl foloseam doar pentru munca de birou, iar el îmi completă o chitanţă pentru luarea în custodie.

Probabil că mă făceam vinovat de obstrucţionarea justiţiei sau de luarea legii în propriile-mi mâini; dar din punctul meu de vedere nu era aşa. Intenţionam să câştig timp, şi nici n-aş fi vrut ca poliţia să afle de Jelena – atât pentru protecţia ei, cât şi a mea.

Am avut încredere în punctul de vedere al lui Phil – acţionând independent, puteam reacţiona mai rapid şi mai flexibil decât poliţia. Eu dispuneam de resurse financiare şi eram motivat ca nimeni altcineva. Jurasem să-l găsesc pe ucigaşul Sophiei şi nu intenţionam deloc să scap şansa asta, ultima, din punctul meu de vedere.

30.

După ce plecară, am rămas în sala de conferinţe, holbându-mă pe geam şi întrebându-mă dacă luasem decizia bună. La urma urmei, poliţia era cea

care avea autoritatea, mâna de lucru şi filiale peste tot. Eram însă încă destul de nervos când mă gândeam la cum manevraseră cazul Sophiei, aşa că îmi găsisem scuza perfectă pentru mica minciună de mai devreme. Şi, în afară de asta, oricum nu mai puteam da timpul înapoi.

Am început să mă gândesc la informaţiile pe care le aveam. Aveam proaspătă în minte imaginea cadavrului lui Sam întins pe jos şi mă gândeam dacă şi ultimele momente ale Sophiei fuseseră filmate, montate pe muzică şi transmise în direct din grota de la Villa Nardini, spre încântarea Dumnezeu ştie cui. Stăteam pe podul Albert şi mă uitam spre apă, cutremurat de gândul că zăcuse acolo, în locul acela infernal, singură.

În minte îmi reveni momentul în care locuisem pentru prima dată în New York, chestie petrecută în urmă cu atât de mulţi ani, încât deja părea doar un vis. Priveam, în visul ăsta newyorkez, corpul unei fete zăcând pe fundul unui abis nemărginit – o imagine recurentă, pentru că Sophie mă va bântui mereu de acum încolo – neştiind ce să fac, dacă să am sau nu încredere în poliţie. Am închis ochii şi am alungat acel moment.

Interviul durase mai mult de-o oră.

— Nu-mi pune întrebări, am spus eu tăios.

— Nu aveam de gând, spuse asistenta mea, Audrey, după ce îi condusese spre ieşire cu o mutră care parcă întreba ce-naiba-se-întâmplă-aici. Ai ajutat poliţia să-şi facă treaba.

— Am putea spune şi aşa.

— Ţi-au luat laptopul vechi.

— Le-am împrumutat *singurul* laptop, am răspuns eu, aruncându-i o privire cu subînţeles. Asta dacă se interesează cineva.

— O să fii pierdut fără el.

Am zâmbit.

— Pe tine nu te-au luat la întrebări?

Dădu din cap în semn că nu. Audrey mă ajutase mult când formulasem acuzaţiile împotriva poliţiei metropolitane din Londra. Nu-mi plăcea s-o implic şi pe ea. Încercam să păstrez o limită între afaceri şi viaţa personală, dar în ceea ce o priveşte pe Audrey, nu e aşa de uşor. Lucram împreună de foarte mulţi ani şi ne cunoşteam foarte bine unul pe celălalt. După uciderea Sophiei făcuse mai multe pentru mine decât era trecut în fişa postului. O ştia de mică şi o adora… la fel ca toată lumea care o cunoscuse.

— Ai întâlnire cu Campbell Armour în cinci minute.

Am ezitat câteva clipe, apoi i-am spus:

— Nu sunt aici pentru nimeni.

Setă legătura video cu biroul lui din Ybor City, Tampa, apoi coborî jaluzelele. Soarele bătea direct pe suprafaţa ecranului mare cu plasmă, fixat

pe singurul perete din sala de conferinţe. Deocamdată pe ecran se vedea un birou dezordonat şi un steag în miniatură al Americii, prins într-un suport din plastic.

Audrey stătea cu mâna-n şold şi cu o sprânceană ridicată, aşteptând.

— Ceai?

Nu voiam ceai, aşa că i-am mulţumit şi am revenit cu faţa spre monitor.

— Bine că nu te-au scos în cătuşe de aici, mai spuse Audrey în drum spre ieşire.

— De data asta.

Am auzit nişte paşi. Campbell Armour intră din stânga ecranului şi se aşeză rapid la birou, cu spatele la camera de filmat. Mută câteva teancuri de hârtii să aibă loc, apoi se întoarse şi se aşeză cu fundul pe marginea biroului, arătându-mi picioarele musculoase şi desculţe, după care îşi desfăcu o doză de Mountain Dew.

I-am studiat tricoul albastru foarte larg cu Dolphins, pantalonii scurţi, albi, lăbărţaţi şi bentiţa cu „Search Engine" care-i ridica părul brunet ca într-o coroană cu spini. Era micuţ de statură, îndesat, cu o faţă lată şi plată, ochelari fără ramă care îi scoteau în evidenţă ochii căprui care-ţi atrăgeau atenţia. Părea să aibă cam cincisprezece de ani.

Îşi lăsă capul pe spate, luă o gură sănătoasă de suc, apoi îşi lipi cutia rece de piept şi spuse:

— Salut.

Mă lăsase cam mască, dar mă gândeam că trebuia să am încredere în Phil.

— Tu trebuie să fii Campbell.

Ridică doza de suc în semn de salut.

— Micul dejun, rânji el, cam fals.

— Te-ai uitat pe ce ţi-am trimis? am spus, arzând de nerăbdare să trecem la treabă. Vorbisem cu el la telefon noaptea trecută şi îmi ceruse să-i trimit toate informaţiile – nume, adrese de site-uri, parole, e-mailuri, documente. Nu era prea mult.

— M-am uitat pe toate, mai puţin pe poze…, ezită o secundă. Au dispărut, Ed.

M-am încruntat.

— Au dispărut? Eşti sigur?

Mai luă o gură de Mountain Dew.

— Chiar înainte să vin aici am intrat pe pagina lui Sam. Se şterse la gură. N-ai salvat niciuna?

— Am importat vreo două să mă uit mai cu atenţie la ele în Photoshop.

— Aş vrea să le văd – acum, dacă se poate.

Mi-am luat laptopul – cel pe care nu-l dădusem poliţiei – şi din câteva clicuri am deschis folderul respectiv.

Nu mai erau.

I-am simţit privirea în ceafă.

— Stai un pic.

Am verificat în Recycle Bin. Nimic. Am tras o înjurătură printre dinţi. M-am uitat spre ecran şi am văzut că se mutase pe scaunul din spatele biroului. Se bălăngănea în scaun, cu mâinile la ceafă.

— Cred că le-am şters din greşeală.

— Ştii ce-i ăla Troian, nene? mă întrebă Campbel.

Se referea fără doar şi poate la versiunea electronică a calului pe care grecii antici îl visaseră să-l construiască din lemn pentru a ataca Troia, şi nu la marca de prezervative cu acelaşi nume – aveam impresia că folosea destul de des replica asta.

Am schiţat un zâmbet. Avea o voce enervantă şi un uşor accent de New Orleans.

— E un program cu o agendă ascunsă, continuă el. Odată instalat pe computer, funcţionează ca un server obişnuit, dar între timp deschide în secret o uşă din spate către sistem…

— Am idee ce e ăla un troian, l-am întrerupt în timp ce-mi închideam laptopul. Crezi că cineva a pătruns în computer şi mi-a şters pozele? Asta ar însemna că Sam chiar l-a fotografiat.

— Ca să fiu sigur, trebuie să vă verific sistemul.

— Cum ar fi putut avea Ward acces la el?

— Există doar două posibilităţi. Fie prin unitatea de dischete sau CD, fie direct prin conexiunea la internet.

— Mă cam îndoiesc că cineva a pus mâna pe laptopul meu, am spus eu, bătând cu degetele în capac. Nu se prea întâmplă să-l scap din ochi.

— Atunci înseamnă că atacul a fost de la distanţă.

— Dacă a fost…

— Sigur, Ed, noi aici doar ne dăm cu presupusul. M-ai întrebat cum. Ok, să-ţi răspund. Putea să-ţi introducă un troian în computer prin intermediul informaţiilor ascunse pe care le cere un site la care te conectezi – un site controlat de el. N-am avut timp să-mi arunc ochii şi pe pagina cu casă, dar mi se pare evident că prin el.

— Îmi iau toate măsurile normale de precauţie, am răspuns eu, ca un fel de scuză. Întreabă-l pe Phil.

— Adică ai nişte antiviruşi pe care îi rulezi din când în când? Ai instalat un firewall şi cel mai recent Spyware? Nu prea te ajută împotriva cuiva aşa

periculos ca Ward. El locuieşte într-o lume în care lucrurile nu sunt niciodată ceea ce par. E un loc periculos.

— Cred că ştiu prea bine cât e de periculos, am spus.

Nu angajasem un detectiv IT ca să-mi spună cât de înşelător era plimbatul pe internet sau că seamănă cu o sală cu oglinzi deformate. Mi-am adus aminte de privirea dubioasă a lui Will când mă avertizase că mă „aruncam cu capul înainte" spre Jelly. Nu mai auzisem nimic de ea din noaptea în care avuseseră loc crimele, aceeaşi noapte în care îi spusesem că m-am îndrăgostit de ea. Căzusem însă amândoi de acord să nu mai vorbim o perioadă.

Campbell mă privea intens.

— Trebuie să-ţi verifici laptopul, Ed. Dacă se dovedeşte că e infestat, ai putea fi într-un rahat mai mare decât crezi.

— Păi, nu de-aia stăm acum de vorbă?

Deja începea să mă calce pe nervi. Nu voiam să-i las impresia că am ceva de ascuns, dar îmi displăcea ideea ca el să-şi vâre nasul în conversaţiile mele private (chiar dacă ştiam că mă pot baza pe discreţia lui), după care să-nceapă să-mi pună întrebări despre Jelena. Ea n-avea nicio legătură cu povestea asta şi intenţionam nici să n-aibă.

— Să presupunem că Ward a plantat un troian pe laptopul tău. Se aplecă în faţă şi rosti cuvintele rar, ca şi cum s-ar fi adresat unui copil. De fiecare dată când te conectezi la internet, el îţi vede adresa IP temporară, ceea ce îi permite accesul la computerul tău. Poate deschide porturi şi amplasa programe unde şi când are chef. Poate să-ţi citească toate bazele de date, listele de contacte, jurnalul, e-mailul şi documentele din diverse foldere. Poate face în aşa fel încât să primească o „copie oarbă" după fiecare mail trimis de tine şi îşi poate vârî nasul prin toate paginile pe care le deschizi. La fel, poate vedea fiecare pachet de date pe care îl primeşti. Nimic nu poate fi detectat. Virtual, poate face absolut *orice* doreşte cu sistemul tău, Ed, şi asta include crearea şi ştergerea de fişiere.

Începu să clatine încet din cap pentru a sublinia gravitatea acestor spuse.

— Preia controlul asupra vieţii tale. Campbell mă ţintui cu privirea, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că înţeleg ce îmi spune. Devine *tu.*

— Cred c-am prins ideea, mersi.

— Cu plăcere. Pufni şi îmi zâmbi cu jumătate de gură, chestie care nu mi se păru prea simpatică. Ori mi-l trimiţi printr-un curier, ori i-l dai lui Phil şi echipei lui de la Soluţii de Securitate să se descurce ei.

Nu era un concurs pentru cine câştigă dreptul de a-mi lua laptopul la puricat. Mai avusesem încredere în Phil şi în cazul altor chestiuni confidenţiale. Era totodată şi o persoană manierată.

— I-l trimit în jur de ora prânzului.

— Excelent. Încă ceva, Ed. Ai remarcat că textul apărut în timpul transmisiunii este stâlcit şi plin de greşeli? Ţi-a trecut prin cap că e posibil ca asasinul să fi utilizat un program de recunoaştere vocală?

— Mie mi-era groază că ce citeam eu pe ecran s-ar fi putut întâmpla de-adevăratelea. El spusese că „spectacolul" era live. Eu însă n-am fost convins decât spre sfârşit, când am auzit-o pe Sam la telefon, luptându-se să scape de el.

— O strânge de gât, mai comentează ceva în microfon… ceva legat de noua lui experienţă. Acţiune sută la sută live. E un individ bolnav rău la cap.

Am dat din cap.

— Am avut şi eu la un moment dat un program d-ăsta de dictare.

— N-ai fi putut s-o salvezi, Ed.

Am tăcut amândoi. Am arătat apoi spre trofeele aranjate în vitrina de deasupra capului lui.

— Pentru ce sunt?

— Tenis. Ştii să joci?

— Am jucat până când fi-miu a-nceput să mă bată.

— Ar trebui să jucăm o dată. Poate chiar o să te las să-mi iei un punct.

Am râs amândoi, poate puţin prea tare decât era cazul.

— Vreau să te-ntreb ceva, Campbell. Ştiu că eşti tare pe IT – Phil mi-a zis că cel mai tare –, dar ai vreo experienţă în prinderea următorilor de pe net în viaţa reală?

— Am fost implicat în câteva investigaţii.

— Nu ai licenţă de detectiv particular. Nu ai un permis de portarmă.

Îşi drese glasul.

— N-am, eu ajut în mare parte forţele de ordine, agenţii sau firme juridice să găsească oameni. Nu fac arestări. Doar obţin informaţiile pentru prinderea unei persoane.

— Ai fost angajat să găseşti un… criminal, un monstru.

— Poate că ai dreptate, dar să ştii că el nu arată asta, Ed. N-o să fie uşor de recunoscut. Mai degrabă arată la fel de normal ca tine sau ca mine.

— Încă n-am discutat de bani.

— Eu de obicei cer cinci sute pe zi plus cheltuieli.

— Rezonabil. Vreau însă să-ţi ofer dublu şi un bonus… în funcţie de rezultate.

Rânji, apoi dispăru undeva sub birou. Apăru din nou, de data asta cu o păpuşă Barbie dezmembrată.

— E a lui Amy, fetiţa mea. Umblă ca o tornadă şi-şi împrăştie lucrurile peste tot. Despre ce bonus vorbim, aşa, orientativ?

— Un milion de dolari. Dacă mi-l găseşti pe asasinul Sophiei. Mai oferisem recompense şi altă dată, dar nimeni nu găsise vreo pistă şi mă alesesem doar cu speranţe deşarte.

— Un milion. Detectivul se încruntă şi-şi coborî privirea spre păpuşă. Chiar aşa, ştii dacă a-nceput Wimbledonul?

— Luni e prima zi.

— Am vreo şansă să-mi faci rost de bilete la loja centrală, la finala masculină? pufni în râs. Glumeam. Vorbim mai încolo, tipule.

31.

Stabilisem cu Will să ne întâlnim într-un bar lângă Lancaster Gate. Era una dintre bodegile alea anonime pline de turişti cazaţi într-unul dintre numeroasele hoteluri de trei stele din jurul parcului – aer condiţionat, muzică din aia de se ascultă prin sălile de aşteptare, meniu în cinci limbi – într-un cuvânt, locul tipic pentru Will. Întotdeauna i-au plăcut locurile mai plicticoase, greu de definit.

Ajunsesem în jur de şapte şi îl găsisem într-un separeu din spate, cu un gin tonic în faţă, citind pagina de sport din *Evening Standard.* Lângă el, pe bancheta din catifea, era un plic mare.

— Presupun că ai văzut ştirea asta, spuse el, împingând ziarul spre mine. Pe prima pagină era o poză cu „vagonul crimei", în gara din Linz.

Citisem la repezeală articolul, care includea un interviu cu tovarăşii de drum ai lui Sam, un cuplu de americani pe care-i chema Rivers. Despre Sophie nu se pomenea nimic.

— Poliţia de aici nici măcar nu admite legătura dintre crime.

Will ridică din umeri.

— Poate au motive.

— Vreau să redeschidă cazul Sophiei.

— Ai putea să arunci tu vreo bombă.

— Vrei să ne năvălească iar cei din media?

Cealaltă persoană căreia îi spusesem despre cele petrecute în Paris era Laura. Primise vestea cu groază, foarte speriată, dar mai ales furioasă pe mine că mă dusesem să mă întâlnesc cu Sam Metcalf fără să-i spun şi ei. Credea că motivul pentru care mă dusesem la Paris era Sam şi nici nu mă chinuisem să o contrazic.

— Mi-a fost teamă că ai să încerci să mă opreşti, atât îi răspunsesem.

Will se uita la mine.

— Înţeleg de ce nu vrei să faci mare zarvă, Ed, dar nu poţi să le ai pe toate.

Mi-am dres glasul.

— E… nu se mai pune problema.

— Ce problemă? Mă privea ca şi cum nu înţelegea, dar ştia prea bine la ce mă refer.

— Persoana despre care ţi-am povestit că am întâlnit-o pe net. Am decis să luăm o pauză şi să nu ne mai vedem o perioadă.

— A, te referi la fata din Insulă, chicoti Will. Te-a părăsit?

M-am făcut că n-aud.

— Ai avut dreptate, deja situaţia începea să se denatureze.

— Păi, atunci ce pot să mai zic, îmi pare bine că ţi-ai revenit la normal – pentru binele tuturor.

Încheiasem subiectul „Jelly". Într-un fel mă simţeam uşurat, dar pe de altă parte contrariat că Will nu părea mai interesat şi nu încerca să mă descoasă.

— Şi ce-a avut de zis dr. Wass despre desenele Sophiei?

— Mai vrei unul?

M-am uitat la ceas. Nu mă grăbeam nicăieri, voiam doar să zică ce avea de zis.

— Nu, mersi.

— Eu mă duc să-mi mai iau un rând. Se ridică şi se duse la bar, de unde se întoarse cu un gin tonic şi cu un whisky dublu, cel pe care îi zisesem că nu-l mai vreau.

— Will? Deja începusem să mă impacientez.

Nu se grăbi să-mi răspundă. La telefon îmi spusese doar că una dintre colegele lui se uitase pe caietul de schiţe şi avusese unele comentarii de făcut.

— O să fii dezamăgit de ce-o să-ţi spun, zise el. Elna Wass e de părere că desenele nu au nicio legătură cu uciderea Sophiei sau cu evenimentele care au dus la crimă. Cel puţin aşa i-am interpretat eu observaţiile. Nu i-am spus nimic despre circumstanţele în care au fost făcute, cine le-a făcut sau ce s-a întâmplat de fapt. Voiam o părere imparţială.

— Dar de site i-ai spus?

— Am considerat că doar ar complica lucrurile.

Pauză.

— Şi? Care au fost impresiile ei? Trebuia să-i scot vorbele cu cleştele. A fost de părere că desenele erau inspirate de o casă reală sau imaginară?

— A presupus că este vorba despre casa părintească.

— Greenside? Ce s-ar mai bucura Laura să audă aşa ceva…

— Dar asta nu era important… din punctul de vedere al interpretării.

— E psihiatră. Bănuiesc că interpretarea ei s-a asemănat cu a ta – Sophie încerca să exprime prin artă ce nu putea exprima cu cuvinte.

— Cam aşa ceva. Mi se părea stânjenit. Elna a insistat pe sentimentul foarte puternic şi întunecat al opresiunii creat de interiorul casei, ca şi noi de altfel. Susţine că este primul lucru pe care l-a remarcat imediat. Şi apoi frica.

— Frica de ce? Parcă ziceai că Wass nu a perceput o ameninţare exterioară din desene.

— E de părere că frica vine din interior.

— Din interiorul casei, vrei să zici.

— Ascultă, Ed, nu vreau să intru-n termeni de specialitate. Mă privi pe deasupra ochelarilor. De fapt, n-o să-ţi placă ce-a zis în nicio limbă. Elna crede că sursa de inspiraţie pentru desene o reprezintă relaţia problematică dintre artistă şi tatăl ei. El este opresorul, el este cel de care se teme… adică de tine.

Mă lăsă mască. Am tras adânc aer în piept, după care am izbucnit în râs.

— Ce dracu'…

— Ştiu, ştiu ce vrei să spui…

— Ba nu ştii, am spus eu râzând cu poftă în continuare. Nu-mi vine să cred că te prefaci că ai luat de bun rahatul ăsta de explicaţie. Am scuturat din cap. Tu chiar crezi că am persecutat-o pe Sophie? Pentru numele lui Dumnezeu, Will, fata mea, nepoata ta, a fost strânsă de gât şi bătută până şi-a dat duhul de un nebun, iar femeia asta pălăvrăgeşte despre complexele tatălui?

— N-am zis că-s de acord cu ea. Trebuie însă să-i respect opinia medicală. Poate ar trebui să te gândeşti la ce-a vrut să spună.

— La ce să mă gândesc? Ştii cât de apropiaţi eram eu şi Soph… *ştii* foarte bine cât de mult o iubeam. Bine, poate n-am fost tatăl ideal. Eram plecat mult de-acasă, poate nu i-am acordat suficientă atenţie, dar relaţia noastră a fost sănătoasă şi plină de iubire. Nici nu se pune problema că s-ar fi temut de mine.

Am luat o gură de Glenlivet, fiind pentru el.

Will ridică mâinile într-un gest defensiv.

— Eu sunt sigur că ai dreptate şi că faptele nu confirmă teoria Elnei. Poţi totuşi să înţelegi şi punctul ei de vedere, de unde i-a venit această idee. Umbra aceea care domină casa, perspectivele acelea înşelătoare *à la* Alice în Ţara Minunilor, figura din fotoliu care se uită la televizor.

— Nu-mi aduc aminte de nicio figură în niciun fotoliu.

Luă plicul şi scoase caietul cu coperţi de moleschin, apoi îl puse pe masă şi răsfoi până la desenul cu salonul sumbru unde era televizorul, imaginea

din *Breakfast al Tiffany* pe ecran, două fotolii goale… Doar că acum într-unul din ele stătea cineva.

Exact ca în seara cu transmisiunea live.

— Ce naiba înseamnă asta? am spus şi i-am smuls desenul din mână. Se vedea clar ceafa spectatorului, precum şi mâna lui pe braţul fotoliului. Semăna perfect cu imaginea din casa virtuală, doar că aici eram mai uşor de recunoscut – o efigie ştearsă şi destul de sinistră, care se uita la Peppard şi Hepburn cum se sărută în ploaie.

Filmul preferat al lui Sophie. Simţeam privirea lui Will aţintită asupra mea, dar nu spunea nimic.

Pentru un moment m-am gândit că-mi pierd minţile. Am pipăit desenul, m-am uitat îndeaproape la urmele de tuş, la haşurări, la densitatea şi la gradul de apăsare pe hârtie. Voiam să mă asigur că silueta nu fusese desenată ulterior, că desenul iniţial nu fusese compromis în niciun fel.

N-am putut să înţeleg – şi nici acum nu pot – cum de prima dată văzusem fotoliile ca fiind goale.

•

De la Pizza Express, din partea sudică a Notting Hill Gate, până în faţa uşii noastre dintr-o fundătură a Holland Park Avenue sunt trei sute cincizeci de metri. Ştiu asta pentru că, atunci când mergeam acasă cu Sophie şi George când erau mici, îi puneam să joace un joc în care trebuiau să numere paşii. Cel mai inutil număr care mi-a rămas întipărit în memorie.

Am plecat din restaurant după unsprezece noaptea. Ne-am dus într-un alt local şi am mai ciugulit ceva şi, evident, am băut prea mult. L-am lăsat într-un taxi şi m-am decis să merg pe jos până acasă, în speranţa că-mi mai limpezesc mintea. Era o noapte de iunie, dar prea cald pentru perioada asta, o căldură din aceea înăbuşitoare care nu se potriveşte deloc cu Londra. Mi-am scos haina şi mi-am pus-o pe umăr.

Cam pe la jumătatea distanţei m-am oprit la semafor pe colţul cu Campden Hill Road, acolo unde lanţurile de magazine şi restaurante se termină şi încep casele din zona Holland Park, o zonă mult mai liniştită, dar şi mai slab luminată. Am pornit din nou şi am auzit nişte paşi în urma mea. N-am acordat prea mare importanţă.

Mai erau oameni pe stradă şi mintea îmi era la teoria lui Campbell Armour despre cineva care mi-ar fi accesat cu intenţii răuvoitoare laptopul. Grija mea era în strânsă legătură cu multe alte lucruri – poliţie, Jelly, Laura, interpretarea tulburătoare făcută de dr. Wass desenelor Sophiei, figura din fotoliu.

M-am oprit să-mi aprind o ţigară, dar din cauză că bătea un pic vântul, mi-am folosit haina pe post de paravan pentru brichetă. Mi-am continuat

drumul, dar am remarcat că paşii se opriseră şi ei, iar acum o luaseră din loc odată cu mine. M-am mai oprit o dată, s-au oprit din nou. M-am uitat peste umăr, nimeni. Nu mai era ţipenie de om pe stradă.

Am început să grăbesc pasul, mergând aproape de zidul înalt din stânga mea, care separă grădinile de clădirile înalte de pe stradă. Am auzit ecoul accelerat al celorlalţi paşi, după care se făcu brusc linişte. M-am ascuns într-o nişă din zid şi am aşteptat să treacă nişte maşini care acoperiseră toate celelalte zgomote.

După ce s-a făcut linişte, am pornit iar la drum. De nicăieri apăru un cuplu de tineri care părea că se grăbeşte undeva. Am observat că purtau pantofi sport asemănători şi le-am zâmbit fără motiv când trecură pe lângă mine. Recunosc că eram un pic ameţit, dar zgomotul de paşi era real.

Am ajuns pe Campden Hill Place, iar bariera cu indicatorul pe care scria „Drum privat – circulaţia interzisă" era ridicată, aşa că am urcat pe singura stradă către cele trei case ascunse în capătul acestei enclave. Casa noastră este albă, are patru dormitoare şi o verandă cu coloane, fiind situată între celelalte două. Când am ajuns în apropiere, se aprinseră nişte lumini cu senzor. Laura plecase la ţară în dimineaţa aceasta: nu era nimeni acasă.

M-am oprit în lumina aceea puternică din faţa uşii de la intrare să îmi caut cheile prin buzunare. Am sesizat o mişcare în dreapta mea, în dreptul gardului care desparte casa noastră de următoarea şi mi-am dat seama că cineva se uită la mine. M-am întors şi am observat că ramurile unei tufe de mălin negru se mişcau; aş fi putut să jur că zona întunecată la care mă uitasem înainte devenise brusc şi mai neagră. Deodată, am ştiut că nu eram singur în fundătură.

Ameţit de alcool şi cu inima bătându-mi nebuneşte, nu reuşeam deloc să bag cheia în uşă. La un moment dat am auzit un zgomot foarte slab de paşi, de data asta din casă. Înainte să mişc cheia în broască, uşa se deschise brusc.

— Ce dr… ce faci aici? aproape am zbierat eu.

În faţa mea, îmbrăcată într-o rochie de bumbac, desculţă şi cu un pahar de vin în mână, era soţia mea Laura.

32.

Ybor City

— Acum ce mai e, Luca? întrebă Morelli, fără să-şi ridice nasul din dosarul de pe birou. Îşi frecă tâmplele, încercând să-şi mai aline durerea sâcâitoare de cap. N-avea niciun chef de Francobaldi.

— A sosit ceva pentru dumneavoastră. Ajutorul de detectiv părea nehotărât. Un fax de la Sûreté din Paris. Poate ar trebui să vă uitaţi peste el.

Morelli continuă să-şi vadă de ale lui.

— Bine, bine, lasă-l aici.

— Dacă doriţi să ştiţi chestiuni care nu apar în raport… sunt în biroul de lângă. Am făcut progrese cât aţi fost plecat.

— Aşa se cheamă ce-aţi făcut? Progres?

Comportamentul uşor agresiv se datora parţial lipsei de somn – se întorsese la Londra noaptea trecută, după care se certase rău cu Maria, care îl acuzase că miroase a parfum feminin, după care îl trimisese să doarmă pe canapea.

— Cu tot respectul, *ispettore,* da. L-am umflat pe puştiul ăla, Arcangeli. Am vorbit cu reţelele de telefonie mobilă, i-am interogat pe toţi vecinii englezului. Camerele de supraveghere l-au surprins pe Jimmy Macchado conducând-o pe fată la gară, după care el a plecat cu geanta din pânză găsită în casă.

— Doamne Dumnezeule, spuse Morelli şi se apucă cu mâinile de cap.

Luca raportă în continuare.

— Hârtia de ambalat marca Ferragamo are legătură evidentă cu halatul lăsat în tren. Iniţial, fusese cumpărat de Sam Metcalf, dar Macchado s-a dus la magazin şi l-a schimbat, alegându-şi un număr mai mic…

— Opreşte-te, nu a fost omorât pentru halatul ăla de fiţe, şi nici pentru telefonul mobil.

Tânărul detectiv ridică din umeri.

— Exceptând cazul în care criminalul a vrut să pară aşa. Teoria dumneavoastră era că ucigaşul este canibal şi acesta ar fi fost motivul crimei…

Morelli scoase un geamăt de animal rănit. Dis-de-dimineaţă avusese o întâlnire cu consulul american, o tipă pe nume Avis Chance, fără nicio urmă de simţ al umorului, care voia neapărat să ştie ce face chestura pentru a-i găsi pe criminalii lui Sam Metcalf şi Jimmy Macchado. Îi explicase că investigaţia era într-o fază incipientă şi că aşteptau rezultatele laboratorului de analize pentru crime violente, cele de la poliţia austriacă şi aşa mai departe, şi că acest caz era primul pe lista priorităţilor. Dr. Chance îi lăsase de înţeles că nu o impresionase cu nimic.

De atunci însă, se mai întâmplaseră multe şi durerea de cap se agrava. Acum tocmai vorbise la telefon cu *commissario* Pisani, care-i comunicase că este presat de superiorii de la ministerul de interne. Pisani le împărtăşea temerile.

— S-a deschis sezonul turistic pentru americani în Florenţa, *mio caro,* şi nu e bine deloc pentru turism.

Părea că toată lumea uitase de englezoaică, de Sophie Lister.

Lui Morelli îi venise să-i spună că erau oricum prea mulţi turişti în Florenţa şi poate nu era aşa rău dacă se mai rărea din ei. Dar se abţinuse şi bine făcuse. Mai fusese întrebat şi dacă, după părerea lui, era opera unui criminal în serie. Nimeni nu pomenise nimic, dar în memoria poliţiştilor şi politicienilor încă mai bântuia amintirea „monstrului din Florenţa", un criminal local care terorizase oraşul în anii şaptezeci şi optzeci. Un Hannibal Lecter fictiv putea fi o atracţie turistică, dar revenirea lui în carne şi oase ca o ceaţă toxică deasupra râului Arno nu era deloc. Morelli răspunsese că nu, nu anticipa şi alte crime – nu în Florenţa.

— Cred că putem renunţa la teoria canibalului homosexual, Luca. Altceva?

— Se poate ca Gianni Arcangeli, prostituatul-hoţ, să fi văzut crima când stătea la pândă, sâmbătă seara. L-a recunoscut pe Jimmy Macchado stând de vorbă cu cineva în curte, dar pentru că şi el încerca să se ferească să nu-l vadă careva, n-a putut să-l vadă suficient de bine cât să ni-l poată descrie acum. Gianni nu vorbeşte engleză. A declarat că ambele voci vorbeau cu accent american.

— Nimic nou sub soare, oftă Morelli. Vino cu ceva nou.

— Credeţi că ucigaşul ştia că laptopul lui Sam Metcalf era în geanta din pânză?

Morelli încuviinţă din cap.

— Evident.

— Şi când a descoperit că nu e?

— S-a decis să-l elimine oricum pe Macchado.

— Glumiţi, nu? zâmbi Luca viclean. Păi, şi de ce a luat halatul cu el, ca apoi să-l lase în tren?

— Ce dracu' tot insişti cu halatul ăla? râse Andrea.

Morelli nu înţelesese niciodată de ce asistentul lui incapabil, un tânăr cu păr lung, ochelari la modă şi maniere elegante (se trăgea dintr-o familie aristocrată din Florenţa), voise să se facă poliţist. Adevărul era însă că, în comparaţie cu majoritatea colegilor lui, Luca Francobaldi era mult mai inteligent şi o companie mult mai plăcută. Dacă uneori se purta mai dur cu el, o făcea doar pentru a-l proteja.

— Păi, dumneavoastră spuneţi de fiecare dată că orice criminal lasă ceva de la el şi ia ceva cu el de la locul crimei… Uitaţi.

Luca îi întinse peste birou faxul de la poliţia din Paris, apoi se ridică în picioare.

— *Ispettore.*

— Când ieşi, fă-mi o favoare – roag-o pe Theresa să-mi aducă nişte cafea. Îşi aruncă o privire pe foaie. De ce nu mi-ai adus hârtia imediat?

— Habar n-am, răspunse Luca ridicând din umeri, după care închise uşa după el.

Faxul era trimis de inspectorul Touchanges de la Sûreté şi se referea la vizita la Paris a lui Ed Lister, în urmă cu o săptămână. Ce îi atrăsese atenţia lui Morelli era faptul că subiectul petrecuse o oră în după-amiaza zilei de miercuri la Conservatorul Naţional Superior de Muzică, aparent pentru a se interesa de posibilitatea acceptării finei lui ca studentă la secţia de pian. Lui Morelli i se păru foarte ciudat că Lister uitase să-i menţioneze această vizită care avusese loc chiar în ziua crimelor.

Poate că uitase sau poate omisese dinadins acest amănunt. Şi mai era ceva – îşi aminti când se întâlniseră cu toţii în biroul lui Lister din Londra cum reacţionase tipul când îi spusese că nu fuseseră găsite urme de atac sexual, ca şi cum asta l-ar fi mirat foarte tare.

Îi văzuse în privire că avea ceva de ascuns. Morelli se gândi un pic, după care puse mâna pe telefon şi formă numărul care figura pe fax, al unui anume profesor Lucas Norbert, responsabil cu admiterile la conservator.

33.

Jelly trase cu coada ochiului la doamna Cato, care stătea în scaunul ei de răchită, lângă coada pianului şi-i surprinse „privirea" profesoarei sale. Ştia cât de rău cânta; sărea peste note, apăsa prea tare pe pedale; expresia feţei îi era nepotrivită, tuşeul prea aspru. Nu reuşea să cânte fluent.

Greşi iar o terţă şi se opri, sunetul izbindu-se parcă de toţi pereţii studioului din subsol. Ce naiba era cu ea?

— Ştiu, ştiu, ştiu…, se vaită Jelly.

Doamna Cato nu scosese niciun cuvânt. O doamnă în vârstă, micuţă şi zbârcită de riduri, încă plină de farmec în mantia ei din satin, cu părul argintiu prins într-un fel de coc în vârful capului, *nu* trebuia să spună nimic – era suficient să se uite la ea cu privirea *aceea.*

— Draga mea, poţi mai mult, îi spuse ea.

Jelena simți că o podidesc lacrimile. Nu exersase destul, de-aia nu știa.

Acum îi părea rău că încercase să cânte melodia pe care urma să o prezinte joia viitoare la Centrul de Arte. O nocturnă de Chopin care, din punct de vedere tehnic, era un mare progres pentru ea, o adevărată provocare. Dacă reușea să o cânte corect, ar fi însemnat mare lucru atât pentru ea, cât și pentru profesoara ei.

Cea mai mare motivație a ei era să o mulțumească pe doamna Cato. Aceasta îi repeta încă de când era la liceu că vede în ea un viitor muzical excepțional, care ar putea oricând să intre bătând din palme la academia Juilliard sau Brooklyn. Nu se dusese la nicio audiție pentru că nu credea cu adevărat în laudele doamnei C și se temuse că dacă va pica examenul nu-și va mai recăpăta niciodată încrederea în forțele proprii. Mai erau și zile în care nici măcar nu mai știa sigur dacă ar vrea să-și dedice toată viața unei discipline atât de istovitoare, care nu i-ar mai fi permis să facă și altceva.

Profesoara obișnuia să-i spună că muzica ar trebui să fie în tot ce gândești, simți și faci. Dacă exersezi constant, Jelena, vei găsi ordinea și armonia pe care le dorești cu atâta îndârjire în muzica și în viața ta. Vei deveni atât de puternică, încât vei trece peste toate încercările și dificultățile. Dar pentru asta trebuia ca muzica să însemne *toată* viața ta.

În ultimul timp, Jelly vedea muzica mai mult ca pe un refugiu. Trebuia doar să se așeze în fața pianului, și toate porcăriile de care se lovea zilnic dispăreau. Învăluită în melodii, acoperită de sunet, se simțea protejată, îmbogățită, ferită de orice rău.

Apoi mai era și Parisul. În continuare un vis imposibil.

— Ia-o de la capăt, îngerașule, spuse doamna Cato cu blândețe. Doar că de data asta te rog să încerci să-ți imaginezi că porți o conversație cu o persoană dragă, iar în loc de cuvinte folosești note muzicale. Desenă o floare imaginară în aer cu mâna plină de bijuterii.

— Cântă ca și cum ți-ai dori foarte tare să te conectezi cu acea persoană, continuă profesoara. Las-o să-ți audă inima și sufletul cum strălucesc prin muzică.

Ce naiba… despre ce vorbea?

O iubea pe doamna Cato pentru că nu se supăra niciodată pe ea, pentru că era cea mai bună profesoară din lume, dar acum, când îi spunea să-și schimbe brusc starea sufletească, să pună mai mult „suflet” în muzică… nu era chiar sfatul de care avea nevoie acum.

— Există cineva în viața ta, domnișoară, nu-i așa?

Jelly râse și scutură din cap.

— Ce vă face să spuneți asta?

Nu putea să se refere la *el,* nu? Ed nu conta. Şi-n afară de asta, după ultima dată când vorbiseră, îi ştersese numele din lista de prieteni, apoi ştersese şi arhivele cu discuţiile lor, pozele şi în general toate chestiile care avuseseră legătură cu relaţia lor. Era ca şi cum şi-ar fi luat o mare greutate de pe suflet. Se mai gândise la el în ultimele zile, dar din ce în ce mai rar.

— Nu mă văd cu nimeni, spuse ea adevărul.

Bătrâna o privi cu ochii ei cenuşii şi iscoditori. Când nu preda lecţii de pian, doamna Cato „lucra" în sufragerie ca medium pentru comunitatea din Church Street, citind în palmă joia şi ghicind în cărţi de tarot (doar cu programare) vinerea.

Uneori chiar le nimerea.

Of, cât e ceasul… Jelly trebuia să se întâlnească cu Tachel şi alţi prieteni la opt şi un sfert. Deja trecuse de şapte.

Trase aer în piept.

— Îmi cer scuze, doamnă C, dar trebuie să plec.

•

Morelli nu prea avea chef să se ducă acasă. O sunase pe nevastă-sa şi-i spusese că mai are de rezolvat nişte hârţogăraie, aşa că să nu-l aştepte. Automat asta însemna că va dormi iar pe canapea. Durerea de spate încă nu-i trecuse. Mai avea însă un motiv pentru care rămăsese la serviciu peste program.

Stătea şi se holba la telefonul de pe birou, încercând să se hotărască dacă s-o sune sau nu pe Gretchen, fizioterapeuta lui cehă care făcea minuni. Chiar în faţa lui avea un şervеţel de la hotelul Sorrento, pe care îşi mâzgălise numărul de telefon din Marienbad, peste care îşi pusese amprenta buzelor date cu ruj roz-corai.

Se gândise toată ziua la ea. În mijlocul interviului cu consulul SUA, dr. Chance, visase cu ochii deschişi la blonda plină de entuziasm, la tactul ei delicat, la puful acela blond de pe stomacul ferm… poteca spre comoară. Oftă. Gretchen fusese pentru el doar o aventură de-o noapte, dar era o persoană drăguţă – asta era diferenţa.

Cândva, şi Maria fusese o persoană drăguţă. Ce se întâmplase?

Se uită la pereţii cămăruţei, despre care Francobaldi insistase să-i spună că pe vremurile când clădirea chesturii era un spital de nebuni, fusese o celulă capitonată. Privirea i se opri vinovată pe un portret de familie. Rezistă tentaţiei şi băgă batista înapoi în buzunarul de la haină. Porni computerul, tastă „Ragtime" în bara de căutare a Google-ului şi apăsă pe Enter. Selectă unul dintre numeroasele site-uri în care apărea Scott Joplin şi căută printre compoziţiile lui până găsi *Fig Leaf Rag,* piesa din repertoriul finei lui Ed Lister, pe care aceasta o interpretase în faţa profesorului Norbert.

Morelli deschise opțiunea audio, apoi se lăfăi în scaun cu mâinile sub ceafă și ascultă pianul acela sacadat pe care îl asocia cu filmele despre prohibiție și gangsteri.

•

Cadou, sigur, așa preferase Lister să-și numească gestul față de talentata lui protejată din America. Fină pe naiba. Era evident că mai călca și el în strâchini – și ce dacă avea o iubită sau o amantă? Putea să-și permită acest lux – chiar și unul cu un talent muzical extrem de costisitor. În cele din urmă, Norbert recunoscuse că „monsieur Lister" făcuse o donație generoasă către fondul de burse al conservatorului.

Morelli se simți dintr-odată epuizat și voia acasă. Căscă și se întinse, dând ușor din mâini în ritmul muzicii. Fragmentul acela de muzică jazz îi ridicase moralul. Poate că era presat să aibă rezultate, dar, așa cum îi și reamintise șefului, Pisani, scena cea mai importantă a oribilei crime se afla în afara jurisdicției lor. Își punea toate speranțele în probele luate de legiști din tren, iar când aveau să vină rezultatele, poate găsea și el o pistă sau poate chiar făcea o mare descoperire.

Intervievase un cuplu elvețian în Linz care avusese compartimentul lângă Sam și Linda. Soția pretindea că auzise sunete de natură „amoroasă", muzică, un pian care cânta ceva clasic, după umilele ei cunoștințe despre Mozart.

Soțul o contrazisese vehement… în niciun caz Mozart, ci Brahms.

Era un detaliu care probabil nu avea absolut nicio legătură, dar pentru că oricum nu prea strânsese dovezi, orice putea fi de ajutor – Morelli se întreba dacă muzica de pian putea să aibă o legătură. Ridică receptorul și sună la Marienbad.

Gretchen răspunse.

— Te-am trezit? întrebă el.

— Andrea? Nu, nu m-ai trezit.

Putea ghici după vocea ei mieroasă că mințea.

— Mi-ar plăcea enorm de mult să te văd din nou.

Gretchen râse.

— Așteptam să mă suni.

După ce închise, Morelli dădu mai tare volumul laptopului și mai ascultă o dată *Fig Leaf Rag.* Veselia irezistibilă a melodiei îl făcu să râdă zgomotos și îi veni să danseze prin încăpere cu gândul la Gretchen. Se ridică în picioare și făcu câțiva pași în ritmul muzicii, închipuindu-și că dansează cu ea.

•

— Ce-nseamnă „întârzii puțin" pentru tine? Tachel o luă la rost imediat ce deschise ușa apartamentului. Cinșpe minute? Douăzeci? O oră?

— Ce te-a apucat? Ce vină am dacă transpo… las-o baltă.

Cu telefonul la ureche, Jelly închise uşa cu piciorul, se descălţă şi începu imediat să se dezbrace, aruncându-şi hainele pe podea, în drum spre baie. Se aşeză pe marginea căzii, îşi privi unghiile de la picioare, o pufni râsul de reacţia pe care o avusese Tachel şi-i strigă:

— Relaxează-te, la opt jumătate am ieşit pe uşă.

Dădu drumul robinetului de la duş, se spălă pe dinţi cât aşteptă să vină apă fierbinte, apoi se strecură sub jetul de apă, întrebându-se cu ce naiba să se îmbrace. Gândurile îi mai erau întrerupte şi de alte treburi pe care le avea de făcut – să dea de mâncare pisicii, să mai strângă un pic prin casă – înainte să plece, în caz că… în caz că ce?

Era agitată cu gândul la întâlnirea cu Frank Stravros. Nu se văzuseră demult şi nu ştia cum avea să se simtă sau dacă era bine ce făcea. Îşi băgă faţa sub jetul puternic de apă şi încercă să-şi aducă aminte cum arăta Frank dezbrăcat… foarte păros şi… la naiba, nu, în niciun caz, nu.

Erau patru, întâlnire dublă. Un număr sigur. Urma ca ceilalţi să vină s-o ia de acasă şi să se ducă toţi cu maşina lui Bernardo în Coney Island, să mănânce la localul acela italienesc, Gargano, pe Surf Avenue. Linguini cu scoici erau absolut divine. Tachel îi promisese că aveau să se distreze de minune.

Jelly ştia că prietena ei complotase să se întâlnească cu Frank. Bine că măcar el avusese decenţa s-o sune marţi, să-i spună că revenise în oraş şi că voia să se întâlnească cu ea. Deja discuţia penibilă avusese loc, aşa că nu trebuia să-şi mai facă griji că poate fi prea rău în seara asta. Oricum, relaţia lor era de domeniul trecutului.

Aventura lor durase doi ani, nereuşind să supravieţuiască transferului lui Frank în LA. O rugase să se mute cu el pe coastă, şi chiar se dusese într-un weekend de probă, dar descoperise că o înşela. Frank lucra ca producător de videoclipuri pentru Warner Bros şi era o persoană foarte egocentrică. Îl prinsese cu o grămadă de fete, iar el începuse să-i toarne aceeaşi placă, cum că se simţea singur şi de-aia le chemase, că ele nu însemnau nimic pentru el, că o iubea doar pe ea… un nenorocit. După ce îşi revenise, în mare parte datorită orgoliului rănit, Jelly simţise o mare uşurare. Se despărţiseră de un an, iar între timp mai fusese la câteva întâlniri, dar nu dăduse de niciun bărbat pe care să fi vrut să-l revadă sau măcar să se culce cu el. Negăsind pe nimeni potrivit, ajunsese la concluzia că îi e mai bine singură. Se bucura de libertate şi, cel puţin până acum, prietenia cu Ed n-o incomodase cu nimic. De ce-ar fi incomodat-o? Jelly nu mai spusese nimănui despre el, în afară de Tachel, bineînţeles, şi nici ei nu-i dăduse prea multe amănunte. De-abia în momentul în care Ed începuse să se poarte nebunește, spunându-i c-o

iubește și alte prostii, hotărâse să-i împărtășească și prietenei ei povestea dintre ei doi.

Nu se așteptase la asemenea reacție din partea lui Tachel. Nu râsese deloc, nici măcar un zâmbet nu schițase. Ascultase atentă povestea despre tipul englez mai în vârstă, cu tone de bani, a cărui fată fusese ucisă de cineva care o urmărise, după care îi spusese clar că situația nu era absolut deloc promițătoare.

— Chiar dacă-ți spune adevărul, ceea ce mă cam îndoiesc, nu știi nimic despre el. Poate chiar el e urmăritorul… De ce te-ai băgat, fată, în așa ceva?

Jelly încercase să găsească o scuză.

— Nu vrea decât pe cineva cu care să stea de vorbă, serios, e un tip… inofensiv.

Tachel își dăduse ochii peste cap și oftase.

— Mă lași…

Până la urmă, îi urmase sfatul și avertismentele, așa că îl dăduse afară din viața ei. Însă din primul moment în care se întâlniseră în sala aceea aglomerată de chat, știuse că o să aibă necazuri din cauza lui. Și mai știa și că trebuia să se fi depărtat de el mult mai devreme.

•

Jelly era îmbrăcată și gata de plecare când auzi soneria interfonului. Își pusese blugii preferați cu talie joasă, un tricou negru cu textul „The Mexican Airforce is Flying Tonight” scris cu alb și șlapii marca Old Navy. Nu se fardase, părul și-l prinsese în coadă, își dăduse doar cu puțin balsam de buze. Nu voia să-i lase impresia fostului ei prieten că s-a pregătit special pentru el. Se mai uită o dată în oglinda de pe spatele ușii. Arăta… bine, era în regulă.

Mai trase o dată din Marlboro și o stinse. Frank o întrebase dacă se lăsase de fumat. De parcă ar fi fost treaba lui.

Tachel îi reamintise mai devreme la telefon de misiune, care era ca Jelly să-l elimine pe „Colin Firth” din sistemul ei și să „și-o pună”. Tachel se jurase cu mâna pe inimă că asta era exact ce avea nevoie în momentul ăsta – o noapte incendiară cu fostul ei iubit grec și avea să se simtă o femeie împlinită.

Lui Jelly i se părea că era mai degrabă o soluție disperată, dar, în ciuda îndoielilor, coborî scara plină de entuziasm.

34.

La cincisprezece mii de kilometri spre sud, Campbell pocni mortal un ţânţar care îl înţepase în gleznă. Se afla în faţa magazinului cu articole sportive profesioniste de la Cypress Lake Gof and Country Club, bucurându-se de victorie.

Îl distrusese pe vechiul lui rival, Touch Kendal, care nu reuşise să-i ia nici măcar un set.

Cu prosopul pe ceafă, plin de transpiraţie – temperatura era aproape de treizeci de grade – Campbell revedea momentele decisive din meci (rugase un spectator să-l filmeze) la laptopul de pe genunchi.

Zâmbea încontinuu – reuşise să salveze spectaculos o minge imposibilă în al şaptelea ghem din primul set. Derulă mai repede până la punctul de meci, când reuşise o lovitură de rever, trimiţând mingea în colţul din dreapta, peste adversar, care rămăsese mut de uimire şi clătina din cap, nevenindu-i să creadă. O lovitură nimicitoare.

— Greu meci, tipule, ca întotdeauna, îi spusese lui Kendal în timp ce ieşeau de pe teren. N-ai idee cât de mult îmi doream să câştig.

Dar starea de euforie care îl ajutase să nu se gândească la probleme se risipi repede. Nivelul de endorfină începu să scadă treptat, iar Campbell se pomeni că se holba încruntat la norul de gângănii din jurul reflectoarelor, după care îşi mută privirea înspre bezna sufocantă din spatele lor.

Se împotmolise în cazul Lister.

Pierduse două zile încercând în zadar să dea de urma site-ului trimis de Ed. Încercările lui de a descifra domeniul *acasăînaintedelăsareaserii.net.kg* se soldaseră cu găsirea unui furnizor de servicii obscure de internet din Kirghizstan, ceea ce cu alte cuvinte însemna că nu putea localiza nici adresa IP. Rulase un protocol WHOIS şi dăduse de nişte date de contact imposibil de urmărit şi probabil false. După ce urmărise câteva ID-uri false în buclă, adrese fictive şi cartele SIM furate, ajunsese într-un punct mort. Ward dispăruse în ceaţă.

Derulă înapoi filmul şi revăzu reverul care-i mai ridica moralul, apoi accesă site-ul cu conacul virtual. Începea să-l streseze foarte tare faptul că încă nu reuşise să-i calce pragul. Lui Campbell nu-i plăcea deloc situaţia asta.

Primise mai devreme raportul de laborator, trimis de Soluţii de Securitate din Londra, efectuat asupra laptopului lui Ed Lister. Raportul preciza clar că laptopul nu fusese infestat în niciun fel, chestie care-l mirase foarte tare. Făcuseră tot ce le spusese se facă – scanaseră hardul de viruşi, viermi şi alte programe rău-intenţionate şi căutaseră în special troieni. Verificaseră

sectorul de butare pentru a fi siguri că nu era instalat vreun program de spionaj şi nu găsiseră nici acolo nimic. Se părea că făcuseră treabă bună.

Atunci, cum era posibil ca pozele pe care Ed susţinea că le importase de pe pagina lui Sam să dispară? Nu exista nicio urmă că le-ar fi descărcat măcar; poate doar i se păruse.

Se gândi la client. Avea senzaţia că Ed nu-i spusese chiar tot ce ştia. Campbell avea impresia că acesta nu avea încredere deplină în el, chestiune nu foarte greu de înţeles, având în vedere circumstanţele. Ed Lister era un om foarte bogat.

Milionul de dolari bonus nu fusese singurul motiv pentru care Campbell acceptase cazul, dar recunoştea că oferta era ca un colac de salvare pentru el, influenţându-i decizia. Nu avea nicio altă soluţie ca să iasă din văgăuna în care se băgase singur.

Campbell avea datorii mari, de data asta către oameni care nu ştiau de glumă. Îi dăduseră timp o săptămână să vină cu banii, suma iniţială plus dobânda, altfel i-l trimiteau pe „Cholly" să rezolve situaţia. „Cholly" era cel mai de temut cămătar din zona golfului, un imbecil care-ţi spărgea faţa cu zâmbetul pe buze şi purta cizme de cowboy din piele de şopârlă.

Deja deprimat de faptul că se implicase personal în rezolvarea cazului şi nu aflase încă nimic, moralul lui căzu şi mai tare.

Trebuia să dea de urma lui Ward. Şapte zile treceau repede.

•

Casa virtuală părea părăsită. Singura modificare de la vizita de acum două ore era că se întunecase, ceea ce îi confirma teoria că timpul de pe site corespundea fusului orar de pe coasta estică a SUA. Nu era mare lucru, dar mai erau şi alte semne că Ward era posibil să opereze de pe coasta de est a Americii. Se consolă cu gândul că măcar redusese aria de cercetare.

Tastă parola pe care i-o dăduse Ed.

Dinspre terasa din lemn de tec a clubului răsună un râs răguşit de bărbat. Câţiva dintre amicii lui se întorseseră să bea bere Coors şi nechezau ca nişte ţărani. Campbell, care se exilase în maşina lui, marca Siberia, lângă automatul de sucuri, le auzea povestirile şi bancurile (cele mai multe cu tentă sexuală sau rasistă), care însă nu-l deranjau prea tare.

— Hei, Campbell! îl strigă unul dintre ei.

Până acum se străduise din răsputeri să ignore o discuţie plină de apropouri la adresa surorilor Williams şi despre dominaţia lor în circuitul profesionist feminin.

— O ştii p-aia cu broaştele lesbiene?

— Pardon? Îşi ridică privirea peste laptop de parcă n-ar fi fost atent la întrebare. Bănuia că voiau iar să facă mişto de el. Ceilalţi însă erau

nerăbdători să audă poanta pe care oricum o mai auziseră de cel puțin o mie de ori.

Urmă un muget colectiv, urmat de un cor de bărbați într-un singur glas:

— CHIAR AU GUST DE PUICUȚĂ.

Campbell dădu din cap și încercă să zâmbească și el alături de ceilalți, care se tăvăleau pe jos de râs. Ce legătură avea asta cu el? Își ridică mâinile în semn că se dă bătut, apoi reveni la laptop. Încercase toate intrările casei – uși, ferestre, garaj, portița pentru pisică. Nimic. Parola tot nu era bună; nu putea decât să presupună că Ward o schimbase.

Au gust de puicuță… Nu reușea să priceapă cum poate cineva râde la un astfel de banc. Nu se considera vreun pudic, dar comparația i se părea vulgară și înjositoare, ca să nu mai spunem și falsă; mâncase copane de broască… și deodată, nu se știe cum, de unde, îi veni o idee. Gluma aceea stupidă și fără sens îi aduse aminte de ceva.

Ceva ce spusese Ward.

Deschise textul din timpul transmisiunii crimei și derulă repede la dialogul dintre „m" și „k", până găsi ce căuta.

Era momentul când începuse să o strângă de gât.

m: vreau să-ți văd fața, uită-te la mine
m: cum îndrăznești să te întorci… uită-te la mine, curvă
k: ce te-a apucat… nu… mă doare!
m: *gâtul alb… mmmm, o isuse, ca o lebădă… să știți că e delicioasă… îi simți frica din ea? poți chiar să îi simți gustul*…
m: îmi apăs degetele în gâtul ei… uită-te la mine
k: te rog oprește-te… nu… nu pot să respir
m: porțile raiului… se deschid… *gustă*… cuvinte cu formă de metal
k: NU, TE ROG… ISUSE! CE VREI SĂ FACI… NU

În minte îi rămăsese expresia stranie „cuvinte cu formă de metal". Voise să-și descrie starea de excitație – gustul de mosc metalic care iese din… mă rog… criminalul voise să dea impresia că îi face sex oral victimei – sau voise să sublinieze starea de teroare în care era ea?

Sau ambele variante?

Putea fi doar o greșeală, poate sărise un cuvânt-două și atunci textul părea incoerent. Dar frica ei reieșea foarte clar din text.

Campbell își aminti că asasinul nu o molestase sexual pe Sam. Era doar o fantezie, probabil o reflexie a ceea ce i-ar fi plăcut să-i facă, deci, prin urmare, sexul putea constitui o parte a motivului crimei; poate inclusese

această parte doar pentru audienţă, gândindu-se că ar fi fost pe placul privitorilor.

Oricare dintre variante ar fi fost, tipul era bolnav psihic. Mai găsise şi alte exemple de reprezentări însufleţite, dar totodată incoerente, ceea ce-i sugera că Ward are o problemă cu recunoaşterea senzaţiilor şi simţurilor, ceva neobişnuit.

Soţia lui avea să fie cea care să îi dea ideea unei patologii specifice.

•

Kira era încă trează când Campbell ajunse acasă. Pe sub uşa dormitorului se zărea lumină, iar dinăuntru se auzea sunetul tastelor.

Îşi lăsă geanta sport în holul de la intrare, îşi agăţă racheta într-un cui din debara, apoi se duse direct în bucătărie şi îşi luă o doză de Mountain Dew din frigider. După ce-şi potoli setea oftă adânc. Încă nu se obişnuise să locuiască într-o cutie.

Trecuse aproape un an de când se mutaseră în „Wild Palms Manor", o comunitate selectă şi păzită din suburbia istorică a Ybor City, din cartierul latin vechi al oraşului Tampa. Bătuseră palma pentru o casă cu două garaje şi, factorul decisiv, o curte micuţă în care Amy putea să se joace. Campbell ar fi preferat secţiunea mai săracă a Tampei, cea de peste râu, unde stătuseră cu chirie într-un apartament micuţ, până când Kira începuse să muncească la spital. Asta era însă prima lor casă, cumpărată cu ajutorul unui mic împrumut la familia soţiei lui, din San Francisco. Nu avea motive să se plângă. Mai ales acum, când nici măcar nu ştia cât puteau să-şi mai permită să locuiască aici.

Se descălţă şi urcă treptele la etaj. Kira stătea în pat, sprijinită pe perne, şi scria o lucrare despre molecular – ceva pe care Campbell ştia că trebuia s-o predea a doua zi.

— Bună, iubi, spuse el, aproape cu sfială.

Ea ridică privirea spre el şi-i făcu cu mâna, dar nu-i răspunse.

Se duse să-şi facă un duş, după care intră în camera lui Amy, care adormise în pătuţ cu un ursuleţ cât ea de mare în braţe. Campbell o privi câteva clipe, iar imaginea aceea de inocenţă pură îi adânci sentimentul de vinovăţie pentru că-şi dezamăgise familia, le compromisese siguranţa, poate chiar viitorul cu prostia lui. Pierduse o grămadă de bani, plus economiile, ba încă se şi împrumutase.

Nici nu îndrăznise să-i spună Kirei.

Luă ursuleţul din braţele fetiţei, se aplecă şi o sărută pe frunte, apoi se duse în dormitorul matrimonial.

Kira nu ridică privirea din lucrare. Avea un breton lung şi negru, care îi acoperea parţial ochii.

În semn de respect pentru disciplina şi pentru puterea ei nelimitată de lucru – soţia lui se pregătea pentru masterul în biochimie şi psihologie la USF, iar patru zile pe săptămână lucra ca asistent cercetător la spitalul municipal din Tampa, la laboratorul de neurofiziologie – Campbell prefera să n-o întrerupă, mai ales că el îşi petrecuse seara jucând tenis la club. Uneori i se părea că soţia lui trage prea mult de ea.

Din când în când, îi cerea părerea profesională ca psiholog şi îi plăcea să se gândească că fac o echipă bună. Aşteptă ca mai întâi să stingă lumina, semn că a terminat, iar apoi aduse vorba de Ward şi de comportamentul lui sexual anormal. Avea nevoie de părerea ei.

Îl ascultă tăcută, iar el se străduí să mai cosmetizeze un pic descrierile făcute de Ward. După ce termină de povestit, urmă o pauză atât de lungă, încât începu să se întrebe dacă nu cumva Kira adormise între timp.

— Ştii la ce mă face să mă gândesc? spuse ea în cele din urmă. Aure.

— Adică la culori invizibile în jurul unei persoane?

— Nu, mă refer la senzaţiile care preced un atac de epilepsie. Toate simţurile pot fi afectate, iar uneori vederea, auzul, mirosul, gustul şi palparea se amestecă între ele. Totodată, pacientul poate suferi şi unele tulburări emoţionale.

— Adică ce vrei să spui? Că tipul ar putea fi epileptic?

— E şi asta o variantă. O alta ar fi că e sinestezic. Ştiai că unii oameni pot auzi culori sau vedea sunete…? De cele mai multe ori sunt artişti sau muzicieni. Creierul lor este interconectat, probabil datorită unei mutaţii genetice, aşa că o experienţă senzorială declanşează un altfel de senzor. Asociaţiile ciudate – lumini intermitente, devorarea clitorisului care sună ca un zbor de aripi… Dacă vrei, pot să vorbesc cu directorul programului.

Nu era ceva ce putea controla – de data asta dădu vina pe Kira pentru că folosise cuvântul „devorare” –, dar Campbell se excitase ascultând-o vorbind. Tuşi, apoi spuse:

— N-ar fi cam jenant, dragă?

— De ce? Pentru că sunt femeie? râse ea în întuneric.

— Aceasta este o investigaţie într-un caz de crimă, spuse el cu asprime, nu de alta, dar bănuia că soţia sa, de altfel o femeie serioasă, se excitase şi ea.

35.

A doua zi de dimineaţă, vineri, la câteva minute după ora şase, Campbell era în faţa biroului explicându-i lui Ed Lister, din Londra, printr-o

convorbire video, că nu avusese mare noroc cu descifrarea site-ului *acasăînaintedelăsareaserii*, dar între timp îi făcuse un portret psihologic lui Ward.

Ed nu părea impresionat.

— Am multă treabă astăzi, domnule Armour, spuse el pe un ton înţepat, de om de afaceri, pe care detectivul nu i-l mai auzise înainte. Speram că am depăşit cu mult etapa asta. Ce s-a întâmplat cu urmărirea electronică? Am crezut că ăsta vă este domeniul. De asta vă plătesc.

Clientul stătea lângă fereastră, cu spatele la monitor. Purta un costum închis la culoare, cămaşă cu dungi şi cravată, părând o persoană îngrijită, importantă şi elegantă, chestii care îl intimidau pe Campbell.

— Încă lucrez la asta, răspunse el şi luă o gură de cafea. Site-ul e inactiv din noaptea cu trenul şi s-ar putea să nu mai poată fi detectat niciodată. Miaţi cerut să vă ţin la curent. În punctul ăsta ne aflăm, tipule.

— Bine, bine, spuse Ed plictisit. Şi te rog să nu-mi mai spui aşa.

Campbell ridică din umeri.

— Din puţinele informaţii pe care le avem despre Ward, se pare că se potriveşte profilului hărţuitorului deziluzionat. E un singuratic, probabil necăsătorit, cu o părere proastă despre propria persoană, a avut puţine, dacă nu deloc relaţii sexuale. Tânjeşte după relaţii intime, dar, în acelaşi timp, se simte ameninţat de ele. Prin urmare, îşi alege o victimă care îi este inaccesibilă dintr-un motiv sau altul. Un motiv probabil pentru care a ales-o pe fata dumneavoastră…

— Uite ce e, nu vreau să fiu nepoliticos, i-o reteză Ed brusc, întorcându-se spre monitor pentru a-l privi direct în ochi. Ideea e că am mai auzit chestiile astea.

— Vă rog să mă ascultaţi, o să vedeţi că nu e chiar aşa, îi răspunse Campbell, prinzând puţin curaj. Tipul provine dintr-un mediu emoţional devastat, dacă nu abuziv, şi a crescut izolat, fără să-şi dea seama cine este el cu adevărat. Nu e nebun în adevăratul sens al cuvântului, ci mai degrabă predispus la psihoze. Prin definiţie, cu un urmăritor deziluzionat nu ai cum să discuţi în contradictoriu. Îşi creează în minte o relaţie „reală”, care are puterea să-i transforme viaţa pustie – respinge automat ideea că victima nu este interesată de el. Cheia este următoarea, Ed: tipul crede că el şi victima sunt meniţi unul altuia. Convingerea lui că sunt suflete-pereche este atât de puternică, încât orice consecinţe ale faptelor lui sunt total irelevante. În primă instanţă, nici nu realizează că are un comportament care sperie sau ameninţă victima. Nu ştie că acţiunile lui îi rănesc pe ceilalţi, din punctul lui de vedere nu face nimic rău sau greşit. Pentru el asta înseamnă „dragoste

adevărată", doar că obiectul iubirii încă nu realizează asta. Şi mai crede că, dacă va insista suficient, atunci îşi va convinge şi persoana iubită.

Campbell se uită la clientul lui, care acum se întorsese de la fereastră şi se aşezase pe un scaun în faţa mesei. În sfârşit reuşise să-i capteze atenţia.

— Urmăritorul, continuă el, care deja are probleme în a distinge realitatea de fantezie, va exploda la cea mai mică reacţie a victimei, transformând-o într-o iluzie puternică de intimitate. Tot ce nu poate avea în viaţa reală va transpune în această lume fantastică, şi exact aceste elemente imaginare sunt cele care nu îl lasă să-i mai dea drumul victimei. Nu înţelege cuvântul „nu". De ce ar face-o, dacă însăşi stelele vor ca ei doi să fie împreună? Când înţelege că acest lucru nu se va întâmpla, este posibil să creadă că, dacă el nu o poate avea, atunci n-o va avea nimeni.

— O ucide, spuse Ed sec, privindu-l direct în ochi.

— Şi obţine ce-şi doreşte, şi anume controlul absolut asupra victimei.

— Păi, şi Sam Metcalf şi ceilalţi?

— De multe ori în aceste cazuri, în mod special cele cu „obsedaţi de dragoste", nu doar obiectul iubirii este în pericol, ci toţi cei din jurul ei, cei pe care urmăritorul îi percepe că îi stau în drum sau că îi ameninţă în vreun fel misiunea.

— Crezi că fiica mea a fost prima lui victimă?

— Urmăritorii „de meserie" sunt indivizi deranjaţi mintal, care-şi aleg victimele la întâmplare. Dar aici nu cred că e cazul. Ward este prea inteligent şi sunt prea multe lucruri care *nu* se potrivesc acestui profil. E diferit. Am senzaţia că încă vrea ceva… poate de la dumneavoastră.

Ed se încruntă.

— Ce să vrea, bani?

— Dacă era vorba de bani, v-ar fi contactat demult. Faptul că lasă unele indicii pe de-o parte, dar îşi acoperă cu mare grijă urmele, trădează o trăsătură obişnuită a sociopaţilor – simte nevoia de a hărţui autorităţile şi de a demonstra că este mai deştept decât ele. La un anume nivel, toţi vor să fie prinşi, dar în cazul lui Ward… nu ştiu.

— Deci, ce vrea?

— Când v-aţi uitat la transmisiunea în direct, v-a trecut vreun moment prin minte că aţi putea fi singur – singurul spectator, vreau să spun.

Ed clătină din cap.

— Am crezut că fac parte dintr-o audienţă.

— Nu v-aţi prins când aţi intrat în casă şi v-aţi văzut chipul în faţa televizorului? Că aţi fost selectat special? Că tot spectacolul – culminând cu imaginea trupului zăcând pe podeaua compartimentului din tren – a fost doar pentru dumneavoastră?

— Atunci, nu. Se uită la ceas. Dar de atunci mă întreb mereu.

Campbell zâmbi uşor.

— A plănuit totul. Al doilea e-mail pe care l-aţi primit de la Sam Metcalf când era în tren, cel cu numele de utilizator şi parola, a fost un fals. N-am niciun dubiu că a fost mâna lui Ward. Asta nu dovedeşte că a pregătit „spectacolul" doar pentru dumneavoastră, dar dovedeşte că a vrut să fiţi acolo.

Ed se aplecă spre monitor.

— Înţeleg, dar de ce? De ce eu?

— Vrea să vă implice. Şi asta face parte din modul de gândire al unui urmăritor. Vrea să reacţionaţi. Mă gândeam la asta noaptea trecută… Cred că v-aţi gândit la posibilitatea că cel care v-a ucis fiica vrea de fapt să ajungă la dumneavoastră.

— Asta a fost una dintre primele întrebări pe care mi le-a pus şi Morelli. Nu mă pot gândi la nici măcar un motiv pentru care cineva ar vrea să-mi facă rău mie sau familiei mele.

— Se poate însă să vă fi scăpat ceva. Trebuie să luaţi în calcul zece ani, poate chiar şi mai mult, să vă gândiţi la toţi oamenii care s-ar putea să se fi supărat pe dumneavoastră. Poate aţi făcut o afacere, poate aţi cumpărat o bucată de pământ sau v-aţi dezvoltat afacerea şi, fără să ştiţi, aţi distrus viaţa cuiva… o chestie de genul ăsta. Poate aţi dezamăgit pe cineva.

— Eu nu dezamăgesc pe nimeni, domnule Armour. Se ridică şi se întinse spre panoul de control al monitorului. Când să mă aştept la următorul raport?

— Cam în două zile. Ţineţi minte, se poate ca Ward să fie un maniac sau să se ascundă sub masca unui urmăritor pentru a-şi ascunde adevăratul motiv. Oricare ar fi motivul însă, se pare că nu şi-a încheiat misiunea.

— O să ţin minte.

Ecranul deveni negru.

Campbell rămase tăcut. Încerca să-şi dea seama ce anume nu era în regulă cu Ed Lister. Era evident că tipul era sincer, dar prea calm – sigur mai avea ceva de ascuns. Nu putea scăpa de senzaţia că se ferea de el, că nu voia să-i spună tot. Dacă aşa era, sarcina lui se complica şi mai mult.

Îşi lăsă apoi mintea să rătăcească în voie, ascultând sunetele din casă. Kira era la duş, Amy cânta singură în pătuţul ei.

•

Jelly scoase o mână de sub pătură şi începu să bâjbâie după radioul cu alarmă de pe noptieră. Deschise un ochi – încă cinci minute. Bombăni ceva, îşi trase pătura peste cap şi trase cu urechea la traficul de pe strada

Lexington, la mașinile care opreau la semafor în drumul spre oraș. Noaptea trecută fusese o catastrofă, un dezastru absolut.

Dar la ce se *așteptase*? Ca un an în LA să-l fi schimbat miraculos pe Frank Stavros? Începuse s-o pipăie pe bancheta din spate a jeepului la două minute după ce se urcase în mașină; apoi toată seara fusese nesuferit și vorbise încontinuu, ceea ce-i amintise de ce se despărțiseră.

Nu se simțise niciodată atât de fericită să ajungă acasă și să încuie ușa în urma ei. Își verificase căsuța de mail și descoperise că Ed îi trimisese un mesaj în care o ruga să-l contacteze de urgență – se întâmplase ceva important.

Era, cu siguranță, doar un pretext. Îl ignorase și se dusese să se culce.

Alarma sunase și radioul pornise automat pe o melodie de-a lui Missy Elliott, care răsuna prin toată camera cu voioșie. Pe hol se auzi o ușă trântită de vecini. Îl auzea și pe Lazlo certându-se singur și zdrăngănindu-și cheile.

— Crezi că nu știu că ne urmăresc? spunea Lazlo. Uite-i chiar acolo pe colț, vizavi de Misiunea Cubaneză, mi se uită pe fereastră în casă.

Trecu apoi tropăind pe lângă ușa ei și urcă la etajul superior, ascuțindu-și vocea pentru a răspunde.

— De ce-ar vrea cineva să spioneze un grăsan patetic ca tine?

— Mă supraveghează. Crezi că eu nu știu…

Nu mai auzi și restul.

Era singura care-l auzea vorbind ca un nebun. De câte ori dădea peste el pe scară sau pe stradă, era întotdeauna politicos și părea la fel de sănătos ca oricine altcineva. Jelly căscă și dădu muzica mai tare, apoi se dădu jos din pat și se duse direct la baie.

Zece minute mai târziu, dușată și îmbrăcată, stătea la biroul ei dintre ferestre cu una dintre pisici, Mistigris, în brațe. Nu se atinse de micul dejun (un corn cald și un pahar cu suc de portocale), ci preferă să-și aprindă un Marlboro. Deschise mesajul de la Ed. Știa că ar trebui să se țină tare pe poziție, dar nu strica dacă-și mai consolida puțin această poziție, spunându-i că n-avea de gând să se răzgândească.

Tastă răspunsul:

NICI NU MĂ GÂNDESC

Ezită o secundă, apoi trimise mesajul. La dracu'… trase enervată din țigară. *Ce naiba faci*? *Stai să mă pândești*?

Nu se așteptase să-i răspundă – cel puțin nu instant.

câineletemplului: trebuie să-ți spun ceva

Îi apăruse din nou în lista de messenger, ceea ce era şi mai rău. Se gândi iar câteva secunde, holbându-se la ecran, de parcă cuvintele lui ar fi avut magnet.

ct: Jelly, nu aş încerca să dau de tine dacă n-ar fi ceva serios
jokeradorabil: stai un pic… sună la uşă

Stinse ţigara pe care abia o aprinsese şi se lăsă pe spate în scaun, trecându-şi nervos ambele mâini prin păr; apoi îşi prinse gâtul, cu coatele îndoite de parcă ar fi avut aripi şi începu să se balanseze înainte şi înapoi. Ce naiba se întâmpla?

ja: m-am întors
ct: eşti la serviciu
ja: acum plec, întârzii
ct: bine, trec la subiect. s-a întâmplat că fata pe care fiica mea o ştia în Florenţa a fost găsită ucisă în tren
ja: o doamne… dumnezeule!
ct: se pare că a fost urmărită de aceeaşi persoană care a ucis-o pe Sophie. sunt veşti groaznice, ştiu. faptul că a ucis din nou e într-un fel bine pentru că poate o să fie prins de data asta. Jelly, ascultă, nu cred *nicio clipă* că eşti în pericol – nici nu mi-era clar dacă să-ţi spun.

N-ar putea să inventeze aşa ceva, nu?

ja: e şocant… nici nu ştiu ce să zic. îmi pare rău, cred că ţi-e greu… acum trebuie să plec
ct: poate ar trebui să mai vorbim
ja: nu ştiu… am vorbit serios despre luatul pauzei
ct: uite ce-i, nu vreau să te sperii, dar cred că având în vedere situaţia actuală ar trebui să păstrăm legătura
ja: o să mă gândesc, bine?… tre' să fug

Era atât de clar că-şi căuta un pretext să vorbească cu ea, încât uită gravitatea veştilor şi zâmbi mulţumită.

Îi pică fisa mai târziu, când se afla în metrou şi trecea pe lângă Prospect Park, că auzise ştirea pe Fox Report… Nu fuseseră *două* fete ucise într-un tren în Europa?

Şi ce anume voise Ed să spună cu „nu eşti în pericol”? De ce ar fi crezut că ar putea fi *invers*? Nu voia s-o sperie?

Ei bine, domnule, aproape că m-ai păcălit.

36.

Am bănuit că se întâmplase ceva în momentul în care l-am văzut pe Peter Jowett, grădinarul şi omul priceput la toate, stând pe aleea Little Meadows. Chiar înainte să închidem porţile de la intrarea spre casa din Greenside, ne ieşi în întâmpinare şi făcu semn maşinii să oprească.

— Aşteaptă, am spus în telefon şi apoi i-am făcut semn şoferului să oprească. Andrea, nu-mi face plăcere, i-am spus lui Morelli cu care vorbeam, dar se pare că avem o problemă. Revin eu cu un telefon.

Oftă exasperat.

— *Signor* Lister, deja vă caut de două zile.

— Îmi cer scuze, dar nu mai pot să stau.

Era sâmbătă-dimineaţă şi îi lăsasem vorbă să mă sune între zece şi doisprezece pe mobil, când ştiam că o să fiu singur în maşină.

— Am doar câteva întrebări. Ziceaţi că fina dumneavoastră…

— V-am spus deja, n-are nicio legătură cu treaba asta.

— Poate n-are, *signore,* dar are legătură cu vizita în Paris. E studentă la Muzică, cred. Cântă la pian?

— Da… Credeam că am depăşit subiectul ăsta.

În mod evident, Morelli discutase cu Lucas Norbert de la conservator şi presupunea că am o aventură. Îmi venea să-i spun să nu mai piardă timpul – ca de obicei – cu lucruri nesemnificative.

— Cum o cheamă pe fina dumneavoastră, *signor* Lister?

— Andrea, chiar mă grăbesc, am spus eu şi i-am închis.

În timp ce mă gândeam la ce îmi spusese şi la efectele secundare care puteau apărea dacă urmărea pista asta, am crăpat geamul maşinii şi l-am auzit pe Peter Jowett spunând fără niciun menajament că Jura fusese călcată de o maşină care nu oprise.

M-am uitat la el, nevenindu-mi să cred.

Începu să îndruge nişte detalii, mai mult sau mai puţin coerente. Am reuşit în cele din urmă să înţeleg ce se întâmplase în jur de zece dimineaţa. Fiul lui Peter, Andrew, care lucrează cu jumătate de normă ca îngrijitor de cai, o găsise în şanţ. Nimeni nu văzuse sau auzise nimic – nici scârţâit de roţi,

nici bufnitură. Labradorul dispăruse mai devreme. Plouase tare. Hainele lui Peter miroseau a blană udă.

— Cum de era pe stradă? fu tot ce-am putut să zic.

•

— De ce nu s-a gândit nimeni să mă sune?

Laura mormăi ceva legat de faptul că nu voise să-mi dea vestea prin telefon; ştia că vin acasă în weekend şi preferase să îmi spună când soseam. George doar stătea în picioare şi nu scotea nicio vorbă.

Băiatul fusese întotdeauna apropiat de mama lui. Deşi din punct de vedere fizic seamănă mult cu mine – e înalt, membre subţiri, costeliv, ochi gri-albaştri, brunet – în rest nu prea mai aveam nimic în comun. Comunicăm foarte greu.

N-am putut să mai scot nimic de la ei. Erau în stare de şoc, iar pe mine nu mă lăsaseră să iau parte alături de ei la această suferinţă. Mă simţeam ca un intrus. Mă făceau să cred că pentru ei prezenţa mea era aproape nesemnificativă.

După-amiază l-am luat pe fiul meu şi am plecat să săpăm mormântului Jurei. Am ales un loc în spatele casei, pe unde îi plăcea Sophiei să plimbe câinele când era acasă. Ea fusese stăpâna lui. George aduse corpul neînsufleţit într-un cărucior ataşat de ATV, iar eu cărasem un târnăcop şi o lopată. Trebuia să săpăm o groapă suficient de adâncă, să nu atragă vulpile.

Jura era înfăşurată într-o prelată, dar am vrut s-o mai văd o dată înainte s-o pun în pământ. I-am spus lui George să se uite în altă parte. Rănile nu fuseseră chiar atât de grave pe cât mă aşteptasem. Avea o bucată de piele jupuită de pe piept, prin care se vedea carnea roşie în contrast puternic cu blana ei neagră şi umedă; avea o unghie smulsă, şi din bot i se rupsese o bucată prin care se vedea un dinte plin de sânge – părea că zâmbeşte. N-am mai văzut alte răni. Am presupus că leziunile mortale erau interne.

I-am scos zgarda şi am remarcat că îi lipsea plăcuţa cu numele, dar n-am acordat mare importanţă, gândindu-mă că putea s-o piardă mai demult. Am aranjat prelata în groapă ca şi cum aş fi învelit un pachet.

Săpatul gropii ne luase cam jumătate de oră, amândoi transpiraserăm şi ne murdăriserăm. Am pus nişte pietroaie peste pământul umed pentru a marca locul şi ne-am gândit ce am putea să scriem pe piatra de mormânt. Am sugerat să facem un turn din pietre, cu o inscripţie simplă.

— N-ar fi drăguţ să scriem ceva în memoria amândurora, ce zici?

Reacţia lui George fu extrem de vehementă.

— Nu, ei nu i-ar plăcea aşa ceva, izbucni el. N-are nicio legătură cu Sophie. Nu-i plăceau deloc chestiile sentimentale… doar pentru că era câinele ei… uneori mă gândesc că… că n-ai cunoscut-o… deloc.

În scurt timp deveni incoerent, după care se prăbuşi la pământ, nemaiputând să vorbească. Îşi ţinea capul în mâini şi plângea cu sughiţuri. Mi se rupea sufletul să-l văd aşa, dar m-am gândit că e mai bine îl las să se descarce. Nu vorbise niciodată despre ce i se întâmplase surorii lui.

Cel puţin nu cu mine. M-am dus spre el şi am încercat timid să-i pun o mână pe umăr. Nu-i puteam vedea faţa, dar îi simţeam trupul sfrijit încordându-se, ca şi cum ar fi fost programat să reziste şi să respingă orice semn de afecţiune. Nu m-ar fi lăsat în niciun caz să-l îmbrăţişez. Şi eu fusesem la fel cu tatăl meu. Nici noi nu ne afişam niciodată sentimentele.

— O să fie bine, George, am spus. Dacă vrei să vorbim despre ea, dacă vrei să mă întrebi orice… sunt oricând aici.

S-a întors cu spatele la mine. Mi se păru că l-am auzind şoptind „nu, nu eşti", dar poate mă înşelasem.

•

Sophie primise câinele cadou pentru a noua ei aniversare de la tatăl meu. N-o să uit niciodată ce reacţie avusese – era încă destul de mică, iar încântarea ei fusese cât se poate de naturală. Încă o văd cum făcuse ochii mari, cum râdea fericită când îl văzuse pe bunicul ei scoţând dintr-un buzunar umflat un căţeluş rotofei. Dacă stai să te gândeşti, totul se leagă.

Tatăl meu fusese zidar, un „domn" constructor (deşi ura acest termen), care conducea afacerea de familie din curticica fermei lângă care am crescut, lângă Tisbury. Charles Lister era un muncitor meticulos, specializat în îngrijirea şi recondiţionarea caselor vechi şi nu fusese niciodată de acord cu ce mă ocupam eu pentru a-mi câştiga existenţa – speculaţiile imobiliare, după părerea lui, nu puteau fi o meserie. Nu era deloc impresionat de câştigurile mele şi nu fusese impresionat nici de căsătoria mea cu o Calloway (care ridicase mai multe sprâncene în familia mea decât în a ei), dar, în schimb, fusese foarte mândru de nepoata lui. Slavă Domnului, murise cu un an înaintea ei. Ultimele lui cuvinte pe patul de spital, când deja nu se mai putea face nimic care să-i încetinească evoluţia bolii – cancer pancreatic – sau să-i calmeze durerile, fuseseră despre ea. Crezuse întotdeauna în talentul şi viitorul ei ca artist. Îmi spusese că Sophie va fi cea care va păstra vie flacăra artistică a familiei Lister.

Realitatea, la doi ani mai târziu, era că identitatea noastră ca familie (cine suntem şi încotro ne îndreptăm) se fracturase şi se diminuase.

În mod indirect, sunt sigur că asta simţise George când avusese acea izbucnire. Pentru toţi, moartea Jurei însemna o întrerupere a conexiunii vii cu Sophia. Cred că se gândea că acum mai rămăsese doar el.

Se spune că plângem atunci când simţim că nu suntem ocrotiţi.

•

Mai târziu am fost să mă plimb pe un traseu pe care-l cunosc bine, care trece prin Cranborne Chase şi ajunge la graniţa cu Wiltshire-Dorset. Este un peisaj de ţară absolut fermecător, cu dealuri domoale şi văi adânci care se aplatizează treptat spre coastă. Din vârful lui Win Green Hill poţi vedea patru comitate şi întotdeauna am avut sentimentul că m-aş afla pe cel mai înalt vârf din lume. Nu şi astăzi. Ploaia se oprise, dar aerul era în continuare înăbuşitor şi cerul mohorât. Orb la peisaj sau vreme, am mai colindat haihui o perioadă, ascultând la iPod *Variations* a lui Elgar şi încercând să-mi golesc complet mintea. Voiam să merg până ce aveam să pic de oboseală.

Am pornit înapoi spre Greenside undeva după ora şase, ocolind special ca să văd locul unde fusese accidentul. Mă gândeam că îi datorez Sophiei asta, să vizitez locul şi să încerc să recreez în minte modul în care Jura îşi găsise sfârşitul. În afară de asta, voiam să mă lămuresc că fusese într-adevăr un accident. Cumva, rănile ei mă puseseră pe gânduri.

M-am lăsat în genunchi şi am examinat porţiunea de stradă unde se întâmplase accidentul. Bănuiam că ploaia spălase orice urmă de sânge, blană sau ţesut, dar speram să găsesc măcar un ciob dintr-un far spart sau poate vreo urmă de vopsea de pe caroseria maşinii. N-am găsit nimic, nici plăcuţa cu numele, nicio altă dovadă că acesta era locul în care se petrecuse. M-am dus să cercetez şi şanţul, iar acolo am găsit o fâşie neagră care părea ruptă dintr-un sac de gunoi, prinsă într-o tufă de măceş. Am luat-o şi am constatat că avea stropi de sânge pe ea.

Într-o secundă, suspiciunea mea se transformă în cea mai sigură convingere că labradorul fusese omorât în altă parte, după care fusese adus şi aruncat aici.

Oricine făcuse aşa ceva, o făcuse intenţionat.

37.

Laura pregătise o cină sofisticată şi am mâncat în bucătărie, ca de fiecare dată când eram doar noi. Asta îi abătea gândurile de la moartea Sophiei – încerca să fie cât mai ocupată, să respecte unele ritualuri de familie şi să-şi ia o expresie de om curajos. Ştiam cât de supărată era din cauza Jurei. Niciunul din noi n-avea o poftă prea mare de mâncare. Deşi mă plimbasem o grămadă, nu-mi era foarte foame şi oricum încercasem să o astâmpăr cu alcool. Atmosfera era sinistră, aşa că toţi trei am răsuflat uşuraţi când ne-am ridicat de la masă şi ne-am dus fiecare la ale lui.

Nu discutasem despre incident. Aveam impresia că Laura voia să creadă că fusese şi vina mea pentru moartea câinelui, la fel cum sunt sigur că, în adâncul sufletului, mă acuza că fusesem răspunzător şi de moartea Sophiei. Nu-mi spusese niciodată în faţă „este doar vina ta", dar nici nu rata vreo ocazie să-mi arunce privirea aceea acuzatoare ori de câte ori ne întâlneam privirile.

M-am decis să nu-i spun că găsisem o dovadă că Jura fusese ucisă cu premeditare; n-aş fi făcut decât să o supăr şi mai tare. Nu voiam nici s-o alarmez, în cazul în care totuşi fusese doar un accident – fără legătură cu sentimentul de îngrijorare că fusesem urmărit când mă întorceam acasă de la Notting Hill Gate, o experienţă pe care o catalogasem ca fiind paranoică sau datorată consumului excesiv de alcool.

Ironia era însă că această criză nenorocită intervenea chiar într-o perioadă în care gheaţa dintre mine şi Laura se mai topise puţin. Şansele scădeau iar drastic. Eram amândoi extrem de încărcaţi emoţional, aşa că toate împăcările şi perioadele de înţelegere erau scurte. Când o găsisem la Campden Hill Place în loc să fie la ţară, cum îmi spusese iniţial, după ce depăşisem ideea că vrea să mă verifice (uneori chiar mă întreb dacă nu angajase şi un detectiv pe urmele mele), mă bucurasem oarecum.

E ciudat cum o persoană pe care crezi că o cunoşti pe cât de bine poţi cunoaşte pe cineva redevine un mister total. Discuţiile noastre de acum semănau mai degrabă cu o conversaţie politicoasă între doi străini decât cu una normală între un soţ şi soţia lui. Am rămas treji până târziu, să vedem un film cu Robert Altman la televizor, *Short Cuts,* pe care îl văzuserăm prima oară împreună în New York. Era greu să nu observăm unele paralele între scenele din film şi căsnicia noastră pe cale de destrămare, dar niciunul din noi nu comentă.

În pat, mai târziu, şi acolo tot străini, entuziasmul ei mă luase prin surprindere; părea foarte îndrăzneaţă şi dezinhibată, aproape destrăbălată. Nu era tipic ei şi nu mi se părea în regulă – parcă ea plecase şi altcineva îi poseda corpul. La rândul meu, am făcut dragoste cu ea cu ardoarea unui bărbat vinovat de infidelitate. În vâltoarea aceea plină de sforţări epuizante, am avut din nou senzaţia că cineva ne urmăreşte de la distanţă.

Deja nu mă mai gândeam la noaptea trecută.

Am luat o sticlă de whisky cu mine în bibliotecă, am urmărit ştirile, apoi m-am conectat la internet să-mi verific mailul. Aveam un mesaj cu şase pagini ataşate, numite „sinestezia", de la Campbell Armour. I-am scris despre moartea Jurei şi despre suspiciunile mele, descriindu-i rănile şi sugerându-i că fusese omorâtă intenţionat, după care fusese călcată cu maşina pentru a părea un accident.

De la ultima noastră discuţie avusesem timp să mă gândesc mai bine la teoria lui, cum că eu aş fi fost de fapt ţinta asasinului. Eram destul de sigur că ar fi interpretat execuţia crudă şi fără sens a câinelui lui Sophie ca pe o altă acţiune din acelaşi plan. Nu îmi adusesem aminte însă de nici măcar o singură persoană pe care să o fi rănit în vreun fel.

Biblioteca trebuia aerisită. M-am ridicat de la birou, m-am dus la fereastra cu vedere spre grădină şi am deschis-o. Afară era întuneric beznă. Mi-am aprins un Gauloise şi am rămas lângă geam, contemplându-mi imaginea distorsionat reflectată. Voiam să mă uit peste materialul despre sinestezie un pic mai târziu. De fapt, era o altă scuză ca să stau în preajma computerului, în caz că Jelly s-ar fi conectat.

Mă gândeam la ea tot timpul. Nu mă puteam abţine. Deşi stabilisem de comun acord să luăm o pauză, eu insistasem să păstrăm legătura pentru siguranţa ei. Dar dorinţa de a vorbi cu ea şi de a-i „auzi" vocea era mai vie ca niciodată. M-am întors să sting chiştocul, dând nişte scrum pe parchetul lustruit, şi am simţit dintr-odată o nevoie copleşitoare să vorbesc cu ea.

M-am reaşezat în faţa computerului şi chiar când mă pregăteam să fac clic pe numele ei, în bara de instrumente a apărut o iconiţă albastră. Ce coincidenţă fericită – iar eram pe aceeaşi lungime de undă cu Jelly, care-mi ghicise gândurile –, eram atât de bucuros, că am izbucnit în râs. Scosesem nişte sunete pe care oamenii de obicei se feresc să le producă atunci când sunt în public.

Sunt sigur că simţise că vreau să o văd, aşa că se conectase – singurul motiv nu putea fi decât că şi ea voia să vorbească cu mine. Mă pregăteam să-i răspund, când am constatat că nu era Jelly. Am rămas cu gura căscată, nevenindu-mi să cred ce văd, şi aproape mi-am lipit faţa de ecran, până am realizat că ceea ce vedeam nu avea absolut niciun sens. *Trebuia* să fie o greşeală.

Literele „PF" veneau de la „pasăreafurtunii", ID-ul Sophiei. Am simţit cum mi se taie respiraţia.

Ştiam că n-avea cum să fie adevărat, dar mi-am verificat lista de contacte cu inima bătându-mi nebuneşte. În dreptul numelui pe care n-avusesem niciodată tăria să-l şterg din listă era o iconiţă galbenă zâmbitoare. Însemna că fiica mea era online.

Am rămas împietrit, îngrozit să răspund, îngrozit că, dacă aş scrie ceva, fantoma din maşinărie s-ar evapora. Era în mod cert o eroare sau cineva „de dincolo" se juca cu mine… şi totuşi…

Am ridicat receptorul şi am încercat să-l sun pe Campbell acasă, în Tampa, dar am reuşit doar să-i accesez căsuţa vocală. O înregistrare cu vocea unei fetiţe.

Apoi lumina albastră se stinse. Am mai stat câteva secunde, după care am deschis fereastra de dialog.

Pasăreafurtunii: TATI?
Pasăreafurtunii: EŞTI ACOLO?

Asta era tot.

Impactul acestor vorbe fu ca un atac psihic. Stomacul mi se urcă în gât. Mă simţeam de parcă stăteam pe marginea punţii unei corăbii pe o mare agitată. Ştiam că nu este Sophie. Printre altele, nu-mi spusese niciodată „tati".

Şi totuşi, şi totuşi… niciodată nu încetezi să speri.

— Cine eşti? am tastat eu înapoi. Senzaţia de greaţă se transformase deja în furie. Ce dracu' vrei de la mine?

Niciun răspuns.

În timp ce mă uitam înspre grădină, nu am putut să nu mă gândesc, poate doar pentru o fracţiune de secundă, o milionime dintr-o secundă, că se întorsese. M-am uitat spre ecranul din spatele meu şi am văzut că apăruse un rând nou.

Pasăreafurtunii: DE CE AI OMORÂT-O?

38.

Am ieşit din casă, încercând să nu fac gălăgie, prin uşa care dă pe terasă şi am pornit spre pajiştea care coboară spre lac. Luna era ascunsă de nori, dar ştiam bine drumul şi ochii mi se obişnuiseră deja cu întunericul. Am parcurs cărarea din jurul lacului, o zonă atât de întunecată, încât nu prea se deosebeau tufele şi copacii de apa lacului.

Mă opream din trei în trei metri să trag cu urechea, convins că ucigaşul Sophiei stătea ascuns pe undeva; era o linişte mormântală. Nu se auzea decât un zumzăit înfundat, care venea de la televizorul din camera lui George. Aveam cu mine o armă de vânătoare încărcată.

Nu ştiu cât am stat acolo, stresat şi încordat, aşteptând ca nenorocitul să-şi facă apariţia sau să se întâmple ceva. M-am speriat foarte tare la un moment dat de orăcăitul unei broaşte, care, în liniştea aceea, parcă răsunase mai tare ca niciodată. După ceva timp am renunţat şi am pornit agale către Greenside, gândindu-mă că iar exagerasem. Atmosfera nu mai părea atât de

ameninţătoare, dar teama nici nu se stinsese complet. Mesajele acelea mă lăsaseră în stare de şoc şi încă tremuram şi mă simţeam expus. Cel care trimisese stăpânea foarte bine arta torturii.

„DE CE AI OMORÂT-O?" Pe cine omorâsem? Şi cum adică „de ce"?

Înainte de a intra în casă am luat o lanternă şi am verificat grajdurile şi împrejurimile. M-am dus în garaj şi am tras prelata de pe ATV, uitându-mă la vopseaua cromată roşie şi gândindu-mă cât de uşor pot fi şterse urmele unui accident. M-am decis că, deşi poate era o alarmă falsă, trebuia să mă implic mai mult pentru a-mi proteja familia.

Stând pe treptele dinspre intrarea principală, am îndreptat lanterna spre şosea. Puteam vedea chiar obeliscurile din piatră de la poartă. Cam la cincizeci de metri de mine, acolo unde fusese găsită Jura, am văzut farurile roşii ale unei maşini printre ulucii gardului. Am ştiut instantaneu că era el.

Am vrut să mă reped în Mercedes şi să-l urmăresc, dar maşina era în fundul garajului. Cheile erau în hol. N-aveam nicio şansă să-l prind din urmă. În următoarea secundă dispăruse.

Apoi am realizat cu groază că, în timp ce eu fusesem plecat să cercetez zona din jurul lacului, era posibil ca el să fi intrat în casă. Am lăsat puşca pe masa din hol şi am alergat pe scări. George oprise televizorul, dar îl auzeam că era în baie şi se spăla. Am vorbit cu el prin uşă, încercând să nu mă dau de gol. M-am abţinut să-l mai întreb dacă totul este în regulă.

M-am dus să văd unde este Laura; era în pat, citind. N-am fost în stare să găsesc cuvintele potrivite ca s-o întreb dacă a văzut sau auzit ceva, fără să o panichez.

Îşi ridică nasul din carte.

— Unde ai fost?

— M-am dus să iau o gură de aer.

I-am promis că mă întorc imediat şi m-am grăbit iar la parter. Nu am găsit nimic suspect în nicio încăpere, niciun semn că ar fi pătruns vreun intrus. Am ridicat de câteva ori telefonul cu gândul să sun la poliţie, dar ştiam că nu prea aveam ce să le zic. Adevărul e că nu văzusem mare lucru. Sâmbătă seara parchează multă lume pe alee.

Am intrat în bibliotecă şi mi-am turnat un whisky, după care m-am întors la computer. Nici n-am atins tastatura, doar am rămas cu ochii pironiţi în ecran.

Iconiţa albastră pâlpâia din nou. Aveam un nou mesaj de la Pasăreafurtunii.

39.

— Ştiţi ce mă îngrijorează pe mine? îi spuse prin telefon Campbell lui Ed Lister. Campbell stătea pe un şezlong, la plajă; era duminică.

— Ascult, răspunse Ed cam stresat.

— Mă scuzaţi o clipă. Campbell mută umbrela de soare sub care se juca Amy mai aproape de lada frigorifică. De dimineaţă fuseseră la biserică, apoi îşi scosese familia la Sand Key Park, locul lor preferat de pe coastă, aflat la jumătatea drumului dintre Clearwater şi St. Pete. După ceasul lui, clientul sunase la ora zece şi douăsprezece minute.

— Să nu închizi, Ed. Puse o mână peste receptor şi îi spuse soţiei: Iubito, nu vrei tu să te duci cu Amy să vă jucaţi în apă? Nu voia precum cea mică să audă ceva din ce nu ar fi trebuit.

Kira stătea întinsă pe un cearşaf la câţiva metri distanţă. Purta doar un slip negru şi ochelari de soare negri. Pielea ei palidă era unsă cu cremă protectoare şi strălucea ca alabastrul. Nu-i răspunse. Campbell reveni la Ed.

— În concluzie, oricine v-ar fi trimis mesajele azi-noapte ştia sau nu ştia că încă păstraţi numele de conectare al Sophiei în lista de contacte. Ce mă îngrijorează este că *ştia* că sunteţi online. Asta înseamnă fie că are acces de la distanţă la computer, ceea ce ştim deja că nu este cazul, fie că era prin preajmă şi vă supraveghea.

Linişte la celălalt capăt.

Campbell aruncă iar o privire spre soţia lui, care nu se urnise din loc. Acoperi iar receptorul.

— Scumpi? O strigă pe numele de alint, dar fără succes. Bănuia că era foarte obosită şi deja se simţea prost că încerca să o deranjeze.

Amy se ridicase în picioare.

— Pot să mă duc şi singură în apă.

Campbell dădu negativ din cap şi îi şopti „nu”.

— Mi s-a părut că cineva se furişează pe afară. Am auzit un zgomot, am ieşit şi m-am uitat prin jur. Nu era nimeni.

Amy se îmbufnase şi săpa în nisip, apoi începu să sară într-un picior, încercând să-i atragă atenţia. Era foarte drăguţă în costumul ei de baie roz cu buline bleumarin şi cu panglici asortate la codiţe. Îi făcu semn că termină de vorbit într-un minut.

— Poate doar mi s-a părut că aud ceva.

— Eşti foarte stresat, tipule, e de-nţeles. *De ce ai omorât-o*? Doar atât, n-a mai scris nimic? La cine crezi că se referea, la câine?

— *Ea*? Pentru numele lui Dumnezeu, era porecla cu care se conecta fiica mea. Dar mesajul era scris de Ward şi se referea la faptul că el a ucis căţeaua.

— Deci căţea era?

— Da, fusese a Sophiei.

— Păi, câinii şi maşinile nu fac casă bună. Am pierdut şi noi un câine când eram eu mic, în Hong Kong, un springer Spaniel pe nume Run-Run… Campbell se uită spre Amy şi se grăbi să încheie. De ce m-aţi sunat azi-noapte?

— Aş fi vrut să-l urmăreşti cât era online.

— Dacă Ward era, atunci cu siguranţă îşi luase măsuri de precauţie să nu fie prins, dar aţi intuit bine ce aveţi de făcut. Mai devreme sau mai târziu va face o greşeală.

— Mi-aş dori să fiu şi eu la fel de optimist.

Zâmbi.

— Carevasăzică aţi luat o puşcă de vânătoare şi aţi fugit din casă. După juma de oră aţi auzit o maşină plecând. Şi când v-aţi întors, ce aţi făcut?

— Am verificat dacă soţia şi fiul meu sunt în regulă.

Campbell se încruntă şi se uită instinctiv spre Kira şi Amy, apoi privirea îi alunecă spre un grup de copii şi adulţi care se jucau la mal. În depărtare se vedeau două petroliere şi un vas mare şi alb de croazieră. Ar fi vrut să ştie la ce distanţă.

— N-aţi mai primit şi alt mesaj de la Pasăreafurtunii?

— Nu, nimic altceva, dar vocea îi trădase o uşoară ezitare. Aş fi interesat să aflu în ce direcţie crezi că se îndreaptă această investigaţie. Iar trecuse prea repede peste un subiect. Şi, apropo, n-am ucis pe nimeni niciodată.

Campbell se ridică şi se întinse. Se dusă lângă Kira şi observă că adormise. Se aplecă şi îi puse mâna pe umărul ars de soare, continuând să vorbească la telefon.

— Aţi avut timp să citiţi chestiile legate de sinestezie pe care vi le-am trimis?

Kira nu se mişcă.

— M-am uitat peste ele. Chiar dacă ai dreptate şi Ward suferă de această afecţiune, n-aş zice că aria de căutare s-a micşorat prea tare.

— Păi, staţi să vă mai zic ceva, spuse Campbell, dându-i Kirei un ghiont, care îl privi chiorâş. Scoală-te, iubi. Aşadar, ieri am vorbit cu Claudia Derwent de la Yale – este cea mai mare autoritate în domeniu din SUA. Mi-a spus ceva care mi-a atras atenţia. Se pare că atunci când o persoană sinestezică gustă un cuvânt, sau simte un sunet, sau vede numere pe post de culori – pentru ea este ceva real. Vorbim de fenomene senzoriale, da? Nu sunt analogii sau metafore, ok? Teoria spune că toţi ne naştem cu o

conexiune neuronală suplimentară, dar majoritatea o pierdem la un moment dat când suntem copii.

— Dar fiţi atent, continuă detectivul. Asociaţiile senzoriale ale unui sinestezic rămân constante pe parcursul întregii vieţi. Cu alte cuvinte, dacă subiectul asociază cuvântul „ocean" cu, să zicem, un buchet de flori, nici că-l va mai percepe vreodată altfel. Pentru o persoană cu auz în culori, un anume sunet va fi *întotdeauna* albastru, verde şi aşa mai departe. E ca un fel de semnătură, tipule, n-ai cum s-o falsifici.

Se ghemui lângă nevastă-sa, sperând să mai apuce să facă o baie înainte de masă. În lada frigorifică aveau creveţi, pui marinat, salată asortată şi o sticlă de Chablis.

— Tot nu văd cum s-ar restrânge aria de căutare.

— Păi, nu s-a restrâns încă… până nu mai găsim şi alte exemple de semnătură din partea lui. Cele mai obişnuite simţuri implicate în experienţele intrasenzoriale sunt vederea şi auzul. Majoritatea sinesteziciIor „văd" cuvintele şi numerele ca forme sau culori. Mai sunt unii însă care fac mai multe permutări între senzaţii, şi doar câţiva care tind să facă asociaţii unice.

— Am înţeles, spuse Ed, nu prea convins. V-a spus şi cum a ajuns la concluzia asta? Sau doar şi-a dat cu presupusul? Lister era uneori un ticălos îngâmfat.

— E mult mai mult decât dat cu presupusul. Am trimis profesoarei Derwent textul lui Ward din timpul transmisiunii. M-a sunat aseară să discutăm pe marginea lui, iar ce mi-a spus m-a ţinut treaz juma de noapte.

Pauză.

— Păi, spune-mi şi mie ce ţi-a zis.

•

Doctoriţa neurolog fusese rezervată la început, ceea ce era de înţeles având în vedere caracterul dezgustător al discuţiei. Campbell îi spusese că investiga un caz de hărţuire online pentru AAAO (Asociaţia Anti-Abuz Online) şi că toate informaţiile urmau să fie strict confidenţiale.

— Nu sunt dovezi suficiente, începuse ea ezitant, pentru a stabili cu precizie că „m" este sinestezic. Ţinând cont de asta, nu cred că exemplele din text pot fi interpretate ca aluzii sau metafore – formularea „cuvinte cu formă de metal" nu este o formă de stil retorică ceea ce mie-mi sugerează că este vorba de o afecţiune nevropatică.

Derwent era interesată să afle dacă creierul lui M era într-adevăr interconectat astfel încât un simţ să declanşeze un alt simţ, ceea ce însemna că putea fi încadrat într-o categorie mai rară de sinestezici.

— Printre diferitele asocieri sinestezice, continuase ea, când vederea, de exemplu, induce senzaţia de atingere sau sunetul percepe o culoare, se întâmplă foarte rar ca gustul să fie un declanşator sau un răspuns la declanşator.

Campbell înţelegea destul de bine semnificaţia acestei explicaţii.

Cercetările la nivel naţional demonstrau că incidenţa cazurilor de sinestezici este de unul la o sută de mii – existau şanse ca M să se încadreze în oricare dintre categorii – dar faptul că lăsase o „amprentă" atât de personală în convorbirea aceea restrângea, cel puţin teoretic, dramatic lista suspecţilor, în cei douăzeci şi cinci de ani de când strângea aceste date, Derwent întâlnise doar câteva cazuri în care gustul inducea o experienţă senzorială secundară, bazată pe culoare şi formă.

Claudia Derwent avea doar trei dosare de „gustători", două femei şi un bărbat. Cazul bărbatului îi fusese sesizat la începutul proiectului de cercetare, când colecta date despre sinestezici în nord-estul Americii. Corespondentul era un medic din Norfolk, Connecticut, un sat de pe colinele Berkshire-ului, care fusese cândva un punct de atracţie turistică, mai ales pe timpul verii.

În mod neobişnuit, subiectul era un băiat de nouă ani. Nu se întâlnise niciodată cu el, doar primise dosarul medical cu observaţiile făcute de doctor în 1990, la zece ani după ce acesta pierduse legătura cu băiatul. Nu se mai ştia nimic de el de atunci.

Entuziasmat la culme, Campbell îi ceruse numele băiatului, pe care însă Derwent nu-l ştia – toţi subiecţii erau anonimi, dar, în schimb, se oferi să-l pună în legătură cu doctorul Joel Stilwell din Norfolk.

Erau şanse ca el să fi păstrat câteva înregistrări cu „gustătorul".

•

Ed tăcu un moment.

— Când plănuieşti să pleci într-acolo?

Campbell se depărtă puţin pentru ca soţia lui să nu-l audă. Nu avea să fie deloc încântată dacă afla că el urma să plece aşa din scurt şi s-o lase cu Amy. Se certaseră rău din cauză că el nu stătea niciodată cu fata, ceea ce-i îngreuna lui Campbell şi mai tare situaţia, acum când aveau şi altele de discutat – încă nu-i spusese Kirei despre bani.

Mai avea la dispoziţie doar cinci zile să facă rost de toată suma, înainte ca „Cholly" să oprească cronometrul.

— Mi-am luat bilet de avion pentru mâine-dimineaţă, şopti el în receptor. O s-ajung în Norfolk după-amiază târziu.

Kira se ridică sprijinindu-se pe coate şi întrebă:

— Unde-i Amy?

— Sună-mă când ajungi acolo.

Campbell întoarse capul şi aruncă o privire spre mica lor tabără de sub umbrela verde cu alb, unde până cu o clipă înainte se jucase Amy.

Avu un moment de panică când n-o văzu nicăieri, dar se linişti repede când îi zări costumul de baie de un roz fosforescent pe malul apei.

— Caută scoici.

Închise ochii şi respiră adânc, gândindu-se că se stresase degeaba; zâmbi apoi în direcţia Kirei şi se întoarse cu spatele la golf, cu telefonul tot la ureche.

— N-avem prea mult timp la dispoziţie, spuse el.

Ed deja închisese.

40.

câineletemplului: trebuie să vorbim
jokeradorabil: de ce, ce s-a-ntâmplat?
ja: zi repede, sunt la serviciu
ct: nu s-a întâmplat, voiam doar să ştiu… dacă eşti bine
ja: da, sunt bine, ok?
ct: văd că n-am nimerit într-un moment potrivit
ja: aşa de greu îţi e, ed?
ct: din cauză că vorbim pentru prima dată după o săptămână
ja: n-ar trebui să vorbim deloc… şi-au trecut doar două zile
ct: nu-ţi face griji, nu încerc să te presez
ja: eu sunt din ce în ce mai îngrijorată, domnule

Ward se încruntă şi se întinse după paharul de vin. Era duminică, cum putea să fie la muncă? Îl mînţea tot timpul şi aproape despre orice – îl ţinea la distanţă. Iar cimpanzeul ăla era prea prost să observe.

Ăştia doi erau doi oameni aparte.

— Voiai să ştii dacă e bine, Ed? repetă el batjocoritor spre ecran. „Voiai doar să ştii"… ce dracu', sigur că voiai.

Tipul nu se lăsa. O încasa rău, iar tipa era conştientă de asta. „*Aşa de greu îţi e*"… pe bune, acum – adoră că el se ţine după ea, micuţa şmecheră. Ar înnebuni dacă el n-ar mai insista. Ward luă o gură de vin, un Sancerre destul de bun, şi căscă.

Se simţi dintr-odată moleşit şi foarte obosit.

Nu se putea decide dacă era suficient de flămând să iasă din casă să-şi ia ceva de mâncare sau nu. În frigider nu mai era nimic. O plimbare l-ar putea ajuta să stea treaz; încă nu se obişnuise cu schimbarea de fus orar, corpul lui rămăsese pe meridianul Greenwich. Dacă se ducea acum la culcare, trebuia să se trezească iar în câteva ore şi să stea în pat până la ziuă, ascultând gălăgia făcută de maşinile de poliţie şi cele de gunoi, care goneau pe sub geamul lui şi colorau oraşul în toate culorile pământului, numai în roşu nu.

Îi venea greu de crezut că noaptea trecută dormise sub un gard viu din zona Wiltshire. Adusese fotografiile pe care le făcuse la Greenside, la parcul acela plin de copaci şi cu un lac de şase pogoane şi casei aceleia magnifice în care crescuse Sophie. Mare păcat de labradorul ei negru – alerga şi el pe-acolo –, dar nu putuse risca să înceapă să-l latre şi să-l deranjeze când încărca programul.

Încă mai avea gustul acela în gură. Ultima privire zăpăcită a Jurei eliberase o aromă şi o textură de vată de zahăr – dacă i-ar fi plăcut dulciurile, nu l-ar fi deranjat.

Din respect pentru stăpâna câinelui se hotărâse să păstreze plăcuţa cu numele câinelui, agăţându-l la chei ca să-i aducă noroc. Deja îi adusese. Reuşise să instaleze un nou troian pe laptopul lui Ed Lister când acesta ieşise din casă, înlocuindu-l cu cel vechi pe care îl programase să se autodistrugă după incidentele din Paris.

Îi plăcuse şi biblioteca din casa din Greenside, mirosul de whisky şi tutun, tapiseria uzată a fotoliilor, toate cărţile alea învelite în piele – îi aduseseră aminte de casa bunicii. Se oprise puţin în capul scărilor şi ascultase mişcările de la etaj, gândindu-se la Sophie.

Intrase şi ieşise din casă în doar trei minute.

Se simţea bine că se întorsese în oraş. Apartamentul fusese curăţat lună cât fusese plecat; baia şi bucătăria străluceau, ceea ce însemna că doamna Karas fusese de cel puţin două ori pe acolo. Ordinea desăvârşită din cele trei încăperi simple, despărţite de geamuri, şi tavanul cu model în basorelief al mansardei modeste îl făceau să se simtă foarte confortabil. După cum bine obişnuia Grace să spună, totul este la locul lui şi există un loc pentru toate.

Acum stătea în spaţiul lui de lucru, în faţa celor câteva computere, monitoare şi alte electronice legate în reţea şi aranjate în formă de potcoavă, spaţiu care pentru el însemna „acasă". Ansamblul acesta făcut la comandă, care includea servere de e-mail şi de fişiere, comutatoare care distribuiau traficul de intrare către porturile corecte şi firewallul impenetrabil de pe computerul Linux cu reguli de filtrare a pachetelor pe care îl scrisese cu mâna lui, toate înghesuite, reprezenta postul de recepţie, puntea de decolare, modulul lui cibernetic – poarta către univers.

Găsi textul şi derulă până la partea aceea plictisitoare a dialogului în care Ed se prezintă fetei ca un protector al artelor – ar vrea s-o ajute să studieze pianul la Paris, nu cere nimic în schimb, face asta pentru că ea este talentată etc., doar că ea se-aprinde imediat şi-i spune direct că n-ar putea *niciodată* să accepte aşa ceva din partea lui. Ce rahat! El are banul, ea e, în principiu, o ştoarfă… care-i problema?

Dar apoi lucrurile între ei devin mai interesante.

Jelena îi spune, mişcare ce părea calculată din timp, că se vede cu cineva… şi surprize, surprize, Ed nu reacţionează prea bine.

> jokeradorabil: mai ştii când ţi-am zis că m-am despărţit de iubitul meu când s-a mutat în LA? acum s-a întors în oraş şi am ieşit cu el alaltăieri-seară
> câineletemplului: înţeleg… şi cum a fost?
> ja: avem multe de recuperat
> ct: te culci cu el?
> ja: e cam devreme să mă gândesc la asta, dar cine ştie… cred că-s şanse să ne împăcăm…
> ct: ştii că eu nu mi-am schimbat părerea
> ja: ed, te rog… vreau să-mi văd de viaţa mea
> ct: iar tu simţi la fel, doar că nu vrei să recunoşti
> ja: ba nu, nu simt la fel. am vorbit serios, nu e ceva *real*… sărind peste asta, ziceai că nu sunt în pericol, de ce ai crezut că aş fi putut fi?
> ct: mă refeream la cazul în care cineva încearcă să ajungă la mine şi se poate afla că noi doi ne ştim
> ja: aaa, ok… deci reputaţia ta te îngrijora
> ct: nu, voiam să zic că ar putea să se folosească de tine

Ward se lăsă pe spate şi închise ochii.

Ştia prin ce trecea Lister. Îşi aducea aminte perfect momentul când Sophie, prinţesa lui, îi spusese pe chat că are pe cineva în Anglia. Tot ce simţise atunci – şoc, durere, sentimentul de pustiire, furia că fusese respins – nu dispăruse niciodată. Ulterior aflase că nu exista niciun prieten, dar era irelevant.

Poate părea ciudat că o persoană de inteligenţa lui Ed, care poate infesta orice loc cu aura lui de om bogat şi puternic, poate fi atât de înnebunit după nimeni asta de nicăieri şi se poate amăgi atât de tare. Un bărbat puternic flirtând cu autodistrugerea nu era ceva nemaivăzut, nu era nici măcar tragic. Ward nu putea spune că asta îl surprindea.

Oricine putea vedea că ea îl tratează ca pe ultimul fraier, numai Ed nu. El voia să creadă că micuța lui curvișteină virtuală îl iubește și că, în timp, va realiza și ea că erau făcuți unul pentru altul. Povestea asta nu putea avea decât un sfârșit. El n-avea de gând să accepte faptul că se terminase. N-avea să accepte un refuz.

Ce nu știa fata însă era că Ed Lister mai trecuse prin asta.

Ward simțise că dăduse norocul peste el când descoperise că Ed urmărea pe internet o femeie de două ori mai tânără. Îl intriga modul în care li se intersectaseră drumurile. Ward era chiar mândru de aportul pe care îl avusese, stârnind și susținând această legătură. Ed era convins că se înțelege telepatic cu Jelly. Singura explicație pentru care ea știuse de petrecerea de la Greenside era că *el* îi spusese. Iar data viitoare când Ed avea să își verifice arhiva avea să găsească și conversația doveditoare. TU MI-AI SPUS… da, păi, se cheamă „efort comun". Dacă se gândea bine la situație, Ward nu putea să nu observe o simetrie, ca un fel de justiție poetică care îi deschidea o gamă largă de variante. Se întrebă dacă Ed avea habar de cât de multe aveau în comun, de cât de tare se apropiaseră.

În scurt timp nimeni nu avea să-i mai deosebească, gândi Ward.

41.

Norfolk

— Domnul Armour?

Pe terasă se afla o persoană zveltă, care stătea aplecată deasupra unei cărți și care flutură o mână în semn de salut când Campbell intră pe aleea fermei din cărămidă și opri motorul mașinii Toyota închiriate. Bătrânul se ridică și se apropie încet de el.

— Ați ajuns cu bine. Mă bucur. Cocoșat din cauza osteoporozei, dr. Stilwell avea aceeași înălțime și în picioare, și când stătea jos.

Campbell făcuse o oră cu mașina de la aeroportul Bradley, urmând instrucțiunile precise ale doctorului, care îl purtaseră prin mai multe orășele, toate cu același gen de case albe, peste dealuri și păduri nesfârșite, tipice districtului Litchfield. În apropiere de Norfolk văzuse un urs grizzly mort într-un șanț, care, la prima vedere, i se păruse o canapea uzată aruncată acolo și simțise că de-abia așteaptă să se întoarcă în Tampa. Era prima lui incursiune pe teritoriul yankeilor.

— E foarte frumos aici la dumneavoastră, doctore, spuse Campbell, uitându-se de jur-împrejur după ce se dădu jos din maşină. Casa bătrânească şi hambarul erau construite la umbra unui stejar mare, pe jumătate de pogon de teren nivelat.

— E şi frumos afară… nu-mi pot imagina un alt loc în care aş putea trăi. Stilwell avea un accent de New England şi îl privea pe Campbell peste ochelari; în ciuda faptului că era foarte cald, era îmbrăcat cu un costum de stofă groasă şi purta papion. Îşi strânseră mâinile, apoi doctorul îl conduse pe terasa cu lespezi inegale şi se aşezară la o masă rotundă din tablă.

— Pot să vă servesc cu un ceai cu gheaţă? Pe masă se afla o tavă pe care erau un urcior, linguri de argint şi două pahare cu gheaţă şi mentă. Secretul soţiei mele era să adauge un strop de bere de ghimbir. Era din sud, ca şi dumneavoastră.

Doctorul umplu paharele în timp ce îi povesti că doamna Stilwell murise în urmă cu trei ani, iar la scurt timp se retrăsese şi el din activitate. Campbell se gândi că probabil muncise mult şi după vârsta de pensionare. Sigur avea peste optzeci de ani. Tăcură amândoi, iar Campbell se gândea cum să facă să aducă în discuţie subiectul pentru care venise.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule Armour? Nu mai consult pacienţi, iar dumneavoastră nu arătaţi a cadru medical.

La telefon, Campbell avusese grijă să nu spună prea multe despre scopul vizitei sale şi nici cu ce se ocupa. Se gândise că, prin văgăunile astea, un detectiv particular n-ar fi fost primit cu uşile deschise.

— Sunt programator, spuse Campbell, dregându-şi vocea. Claudia Derwent de la Yale mi-a dat numărul dumneavoastră. I-aţi trimis nişte observaţii despre un pacient de al dumneavoastră – acum mulţi ani –, un băiat care suferea, dacă ăsta este cuvântul potrivit, de sinestezie.

Stilwell clătină încet din cap.

— Sigur, Derwent a publicat o scrisoare deschisă în *New York Times,* prin care îi invita pe cei cu această afecţiune să participe la un program. Eu i-am scris pentru că aveam nevoie să-mi confirme diagnosticul, dar şi pentru că acel caz era cu totul deosebit.

— Băiatul pretindea că putea să „guste" muzica. E adevărat?

Doctorul îl privi foarte cald şi prietenos.

— Ce anume vă interesează mai exact, domnule Armour?

Campbell îşi pregătise răspunsul dinainte. N-avea niciun sens să-i spună despre investigaţia unei crime, când poate nici n-ar fi fost relevant.

— De fapt, soţia mea este cea interesată. Ea lucrează în cercetare, la clinica de neurofiziologie de la spitalul Tampa General. Au un program în

derulare pentru epileptici, iar ea studiază paralele dintre mărimea lobului temporal şi experienţa sinestezică.

Nu era chiar departe de adevăr.

— Înţeleg.

Privirea îi rămăsese la fel de prietenoasă, dar ridurile din jurul gurii se crispaseră puţin. Campbell se temu că o să se dea de gol.

— Eu doar îi fac o favoare. Rânji într-un fel care ştia că pe Kira o enerva cumplit. M-am gândit că aş putea da de urma lui…, spuse el indiferent, încercând să pară că nu face nimic deosebit. Ştiţi cumva ce s-a ales de el?

— Ultima dată când l-am văzut era mic… cred că acum douăzeci şi cinci de ani sau mai mult. Nici n-aş şti de unde să încep să-l caut.

— Dar fişa lui medicală?

Bătrânul doctor râse.

— Niciun medic nu păstrează fişele aşa de mult.

— Vă aduceţi minte cum îl chema?

— Sigur că da. Ernest Seaton… Stilwell se opri să-l studieze pe Campbell pe deasupra ochelarilor, aşteptând o reacţie din partea lui. Se încruntă. Să-nţeleg că nu ştiţi povestea? întrebă el.

Campbell dădu din cap că nu.

— Mă mir că doamna Derwent nu v-a avertizat.

Se întinse şi luă o gură de ceai, fără să se grăbească.

— Ernest era singurul supravieţuitor al unei tragedii de familie, domnule Armour. Îşi lăsă ochelarii pe masă şi continuă: Familia Seaton nu locuia aici, ci peste creastă, într-un loc numit Skylands. S-a întâmplat în vara extrem de călduroasă a lui 1979. Într-o seară, tatăl lui era beat, s-a certat cu soţia şi i-a tăiat gâtul, după care şi-a zburat creierii cu un pistol de doisprezece milimetri. O catastrofă infernală. Corpurile au fost descoperite de menajeră a doua zi de dimineaţă.

— Doamne…, spuse Campbell încercând să-şi ascundă entuziasmul. Habar n-am avut.

— Nivelul de violenţă a fost… extrem. Unii au fost de părere că June Seaton ştia ce-o aşteaptă. A măcelărit-o, pur şi simplu a făcut-o zdrenţe.

— Şi puştiul? Era acolo?

— A fost găsit singur în casă, ascuns într-o debara, cu faţa mânjită cu sângele maică-sii. Arma crimei era un cuţit de bucătărie, unul cu lama curbată şi două mânere. Cum se cheamă…? În italiană îi zice „mezzaluna”. Nu se ştie dacă băiatul a asistat sau nu la crimă.

— O Doamne, spuse Campbell, dând din cap. Simţea cum îi zvâcneşte gâtul. Cred că a fost… Doamne… nu ştiu ce să zic.

Stilwell se uită la el.

— Ernest avea nouă ani. Singurul copil. Nu a vrut să spună ce s-a întâmplat, nu a vorbit cu nimeni, nici cu poliția, nici cu mine, cu nimeni.

— Îi cunoșteați părinții? Vă erau pacienți?

— Ăsta e un sat, domnule Armour, aici toată lumea se cunoaște cu toată lumea. Nu eram medicul lor de familie și ne învârteam în cercuri diferite, dar mai schimbam o vorbă din când în când. Gary Seaton avea un cabinet stomatologic. June, soția lui, provenea dintr-un mediu social diferit – avea înclinații artistice. Avea un magazin de haine de epocă aici, în orășel, care a distras-o o perioadă. Casa de la Skylands era a ei. Fusese a familiei mamei ei, moștenită de la străbuni aristocrați din Norfolk.

— De ce ziceau oamenii că știa ce-o așteaptă?

— Cred că din cauza zvonului că-l înșela. June era foarte frumoasă, avea un temperament coleric și o aură fermecătoare – cum să spun, îl avea pe vino-ncoa'. Era altfel decât Gary. Un alt motiv ar fi putut fi că el bea foarte mult. Urâtă treabă, dar bine cel puțin că n-a mai picat la mijloc și altcineva. Ancheta a stabilit că nu a fost implicată și o a treia persoană.

— Cu excepția băiatului.

— Da, sigur, Ernie. Doctorul făcu o pauză. Motivul pentru care vă aflați aici.

— Ce fel de om ar face așa ceva propriului lui copil? întrebă Campbell.

— Știți, domnule Armour, tragedia n-a fost mușamalizată, dar a fost ținută pe plan local. Poate v-ați fi așteptat ca povestea să atragă unul doi reporteri din New York, dar din fericire n-a fost așa. Oamenii de prin partea locului nu caută să se facă observați.

— Sigur, înțeleg, pe mine mă interesează doar să dau de el.

Lui Stilwell îi era mai ușor să vorbească cu capul aplecat, dar acum făcu un efort să îl ridice și să-și sprijine bărbia în palmă, astfel încât să-l poată privi în ochi pe vizitator cât stăteau de vorbă.

— Ați fost chemat la locul crimei? întrebă Campbell.

— Ca doctor adică? Nu, nu eram implicat profesional. Cel puțin, nu atunci. Bunica băiatului, Nancy, doamna Calvert, mama lui June Seaton – l-a adus la mine după o lună-două. Îi tratasem bărbatul de depresie și acum voia să-mi dau cu părerea despre el. Îl dusese pe Ernest la un pediatru renumit, în Manhattan, pentru consiliere. I se sugerase că, în afară de faptul că era grav traumatizat, băiatul putea suferi și de schizofrenie.

— Greu de crezut că după ce a trecut prin ce-a trecut n-a înnebunit de-a binelea.

— În general, copiii sunt remarcabil de rezistenți, spuse Stilwell. Am examinat băiatul. Era poate puțin retras, dar n-am constatat nimic extrem,

având în vedere cele întâmplate. L-am văzut de trei sau patru ori. Acolo am stat, în biroul meu de vară.

Campbell se întoarse spre hambarul transformat spre care arătase doctorul, un fel de baracă înclinată, cu şindrilă albă şi ferestre înalte, care dădeau spre un heleşteu şi mlaştina din jurul ei. Ştia că poate se pripea, dar cumva simţea că aici începuse totul. Acesta era tărâmul devastat emoţional din care apăruse „Ward".

— Îmi aduc aminte perfect momentul în care am realizat că Ernest nu este bolnav, ci doar diferit. Ascultam Mozart în surdină şi m-a rugat să opresc muzica. Eram curios să ştiu de ce. Mi-a spus că notele muzicale au gust rău – „ca atunci când îţi intră o muscă în gură".

— Nici eu nu sunt mare fan Mozart, dar să mă ierte Dumnezeu… aşa asociere dură…

Stilwell surâse.

— Aşa m-am gândit şi eu.

— Dar v-aţi dat seama imediat ce însemna asta.

— Mai fuseseră şi alte semnale. Îl pusesem să deseneze ceva. Într-unul dintre desene, din care nu se înţelegea mare lucru, mi-a explicat că desenase *zgomotul* pe care îl face un elicopter. Altă dată ne-am uitat la literele alfabetului şi imediat a început să le asocieze pe fiecare cu o culoare.

— Şi atunci, de ce nu eraţi de acord cu părerea psihologului?

— I-am spus doamnei Calvert că părerea mea este că Ernest e sinestezic şi că probabil afecţiunea se agravase din cauza traumei, dar ea mi-a zis că, vai, băiatul fusese întotdeauna un visător. A mai avut grijă de el o perioadă, dar n-a putut face faţă prea mult timp. L-a trimis la un văr de prin vest, de pe undeva, cred că în Wyoming. Nu s-a mai întors de atunci.

— Bunica lui mai trăieşte? întrebă Campbell.

— A murit acum doi ani în New York.

— Dar vărul care l-a crescut? Mai există alte rude sau prieteni de familie care ar putea şti ce s-a întâmplat cu el?

Stilwell dădu din cap că nu. Detectivul, care până atunci stătuse aplecat spre el pentru a-i auzi şoaptele, se lăsă pe spătarul scaunului.

Se aşternu liniştea, dar de data asta o linişte calmă, care îmbia la somn în grădina aceasta minunată. Campbell tocmai se pregătea de o nouă abordare, când îl auzi pe Stilwell spunând încet:

— Nu te mişca brusc, domnule Armour.

Doctorul se uita intens la ceva din spatele lui.

— Avem un vizitator. Întoarce-te foarte încet. În stânga veţi vedea o tufă de hortensii. Uitaţi-vă peste crengile din vârf şi o să observaţi o pasăre colibri. E de un verde-aprins cu o pată neagră pe gât, o vedeţi?

Campbell îi urmă instrucţiunile fără nicio tragere de inimă.

— Da, o văd.

— Uitaţi-vă la pata neagră şi observaţi ce se întâmplă cu ea când zboară în lumină. Uitaţi-vă!

Campbell apucă să vadă o străfulgerare roşie. Nu mai văzuse în viaţa lui ceva atât de roşu. Pata dispăru foarte repede, imaginea rămânându-i pe retină câteva secunde. Se gândi la Kira – de fiecare dată când experimenta ceva nou sau frumos, se gândea la ea, pentru că experienţa ar fi fost incompletă dacă nu o împărţea cu ea.

Doctorul radia de fericire.

— Soţia mea iubea această pasăre. Îi plăcea să creadă că doar masculii pot avea culorile acelea grozave. O botezase „Beau".

Campbell crezu că urma o povestire despre timpurile de altă dată, dar bărbatul nu mai adăugă nimic. Pricepu aluzia şi se ridică.

— Aţi fost foarte drăguţ că m-aţi primit.

— Îmi pare rău că n-am putut să vă fiu de prea mare ajutor, spuse Stilwell, întinzându-i mâna. Aveţi unde sta în oraş, domnule Armour?

— Mi-am rezervat un loc la un motel din zonă. Mountain View.

— N-am auzit de el. Sunteţi mai mult decât bine-venit în camera noastră de oaspeţi.

— Am abuzat deja de ospitalitatea dumneavoastră, zâmbi Campbell.

Doctorul insistă să-l conducă la maşină. Ajunşi la capătul terasei, se opri şi îl prinse de braţ.

— Aţi putea să încercaţi să vorbiţi cu Grace Wilkes, menajera de la Skylands. Poate vă va spune mai multe.

— Grace Wilkes, repetă Campbell, întrebându-se ce anume îl făcuse să se răzgândească.

— A avut o relaţie cu băiatul. O găsiţi în cartea de telefon la Winsted.

•

Motelul Mountain View era alcătuit din multe bungalow-uri albe, lipite unele de altele, şi era situat la poalele unor dealuri împădurite. Se afla chiar la graniţa cu Massachusetts, la douăzeci de minute cu maşina de Norfolk. Campbell parcă maşina argintie închiriată, o Toyota Camry, în dreptul numărului cincisprezece şi mai rămase un minut înăuntru, ascultând radioul.

Îşi adusese aminte că Ed Lister îi menţionase că transmisiunea online a crimei inclusese şi o coloană sonoră… şi că în conacul virtual era cineva care cânta la pian. Îşi notă să nu uite să îl întrebe dacă repertoriul inclusese muzică de Mozart. Bănuia că gustul de muşte moarte ar trebui să fie o constantă.

Designul camerei era inspirat de o cabană pentru schiori, cu lambriuri care imitau lemnul de pin şi cu un tablou în ulei, deasupra patului, care reprezenta o păşune alpină. Exista o singură fereastră, care dădea spre un alt loc de parcare. Pentru o noapte, mergea. Îşi făcu un duş şi se schimbă, apoi sună la Grace Wilkes şi dădu de cineva care îl informă că era plecată din localitate, să-şi viziteze sora în Waterbury. Campbell îşi lăsă numărul, cu rugămintea să fie sunat înapoi.

Femeia urma să se întoarcă miercuri, adică peste încă *trei* zile. Se trânti în patul imens şi încercă să se gândească cum să-i dea Kirei vestea. Nici de dimineaţă nu putuse găsi pe cineva care să stea cu Amy cât era el plecat, aşa că trebuia să-şi ia liber toată săptămâna de la serviciu.

Pe drumul către aeroport încercase să-i explice Kirei cât de important era să urmărească pista cu sinestezia, spre care *ea* îl îndrumase. Îi readusese aminte de bonusul imens pe care i-l promisese Ed Lister în cazul în care îl găsea pe Ward. Ea îi spusese doar că are un „presentiment rău" şi îl implorase să renunţe.

Era sigur că ea deja simţise furtuna care urma să se abată asupra lor.

Avusese un noroc chior până acum că ea nu aflase despre datoriile lui. Se pricepuse să pună mâna pe ultimul extras de cont, dar dacă, din întâmplare, s-ar fi interesat de contul comun de la bancă, s-ar fi prins imediat că sunt faliţi. Se hotărî că ar fi mai bine să n-o sune încă. Nu era o conversaţie pe care voia s-o aibă pe stomacul gol.

La câteva zeci de kilometri înapoi, pe Route 44, zărise nişte indicatoare care făceau reclamă la o cină „autentică" în East Canaan. Găsi vagoneta fără nicio dificultate, într-un depou dezafectat. Se aşeză la tejgheaua din marmură neagră şi oţel inoxidabil (majoritatea decorurilor fuseseră păstrate din anii '40) şi comandă un cheeseburger deluxe şi o porţie de chilii. Nu aveau Mountain Dew, aşa că fu nevoit să se mulţumească cu Seven-Up.

Mâncă încet, bucurându-se de fiecare îmbucătură. Îşi mai luă şi o felie de plăcintă cu vişine şi o cafea, şi de-abia după aceea – pentru că nu voia ca imaginea cu cuţitul în formă de semilună plin de sânge să-i strice pofta de mâncare – începu să se gândească la tragedia de la Skylands şi la conversaţia purtată cu Joel Stilwell.

Era aproape convins că bătrânul doctor îl „citise" când încercase să-i îndruge povestea cu cercetarea cazurilor de epilepsie. Poate că fusese evident că interesul pentru Ernest Seaton nu se limita doar la istoricul medical al acestuia. În sătucul acesta uitat de lume, unde toată lumea se cunoştea cu toată lumea, avea să se afle foarte repede că cineva se

interesează de ceea ce se întâmplase cu băiatul. Pe de altă parte, poate că nu era prea rău să se întâmple așa.

•

Deja se făcuse prea târziu să-l mai sune pe Ed Lister. Se întorsese la motel și stătea turcește în fața televizorului. Mutase pe canalul de știri, vrând să afle ultimele rezultate de la Wimbledon. Scrise un e-mail pentru clientul său, în care îi prezenta pe un ton optimist-moderat progresele făcute. Îi povesti pe scurt evenimentele groaznice care avuseseră loc la Skylands și îi sugeră că povestea băiatului de nouă ani, Ernest Seaton, se potrivea foarte bine tipologiei caracteristice unui urmăritor dominat de sentimente de deziluzie – putea fi persoana pe care o căutau.

Campbell era conștient că mailul îi putea fi interceptat și citit de Ward. Ultima dată când acesta îl contactase pe Ed – când îi trimisese prin intermediul ID-ului fiicei sale mesaje criptice – o făcuse probabil doar ca să-i poată accesa computerul de la Greenside. Bănuia că Ward avea mereu prin preajmă dispozitive electronice de supraveghere.

Era o strategie riscantă pe care, din motive tactice, nu putea să o împărtășească și clientului, dar dacă Ward descoperea că deja sunt pe urmele lui, erau șanse să facă o greșeală, deconspirându-se.

Se întinse după telefon să o sune pe Kira și să-i spună că a ajuns cu bine. Voia să-i povestească despre pasărea colibri, despre fulgerul acela roșu de pe gâtul ei. Imediat încremeni de groază, realizând că poate nenorociții de cămătari nu îl crezuseră că pleacă din oraș doar câteva zile să rezolve ceva. Dacă își închipuiau că încerca să fugă de ei și îl trimiteau pe Cholly să dea o tură pe la Wild Palms Manor? Tipul ăla simpatic în cizme din piele de șopârlă… sunând la ușa lor. Și-o închipui pe Amy că îl lasă să intre în casă.

•

Pentru o clipă, Campbell se simțise tentat. În localul unde mâncase, găsise o broșură care făcea reclamă la Foxwoods, „cel mai mare cazinou din lume”, aflat la o aruncătură de băț în Connecticut, în partea de sud-est – putea să sară în mașină, ar fi făcut maximum o oră, o oră și jumătate dacă era aglomerat. „Cu reputația ta de mare pierzător? Nici la păcănele nu te lasă să joci”, își auzi el conștiința care-i vorbea de parcă era înscrisă în Asociația Jucătorilor de Jocuri de Noroc Anonimi. „Poți să-ți iei adio, amice”. Campbell se mustră singur, după care deschise clapeta telefonului.

Mai avea timp până vineri să facă rost de o sută de mii.

42.

Ward stătea pe întuneric cu ochii deschişi. Auzi în depărtare zgomot de frâne şi îşi imagină o maşină venită în viteză oprind brusc la semafor. Aşteptă să audă şi zgomotul impactului, care însă nu avu loc, după care încercă să adoarmă la loc.

Deja se făcuse 4:45 dimineaţă, cerul începea să se lumineze, aşa că renunţă. Se dădu jos din pat şi-şi luă halatul pe el, apoi se îndreptă desculţ prin separeurile mansardei, ghidat doar de licărul palid, bleumarin, emis de serverul de e-mail pe care îl ţinea deschis 24/7. Se aşeză în faţa staţiei şi rămase cu privirea pironită în monitor, urmărind mişcările creaturilor marine de pe ecranul LCD. Privi interesat cum pisica de mare traversă tot ecranul şi dispăru în adâncuri, apoi închise grafica cu un simplu clic pe butonul mouse-ului. Folosi comenzile rapide de la tastatură şi în câteva secunde îşi deschise pagina de mail.

Mai bine zis, deschise pagina de mail a lui Ed. 10:15 în Londra, luni dimineaţă. Probabil că deja era la serviciu şi, mai mult ca sigur, era online.

Ward deschise o listă de conturi, fiecare corespunzând unui alt nume de utilizator, din care selectă cutia poştală numită *pop3.acasăînaintedelăsareaserii.net.kg,* dedicată recepţionăm cópiilor oarbe după tot traficul de intrare şi de ieşire de pe computerul lui Ed Lister.

În total erau şase interceptări – trei mesaje expediate care păreau despre afaceri, două cereri primite de la nişte site-uri şi un mesaj primit de la Campbell Armour, detectivul particular angajat de Ed să afle cine i-a ucis fiica.

Niciun semn de la „jokeradorabil" – numele ei îl intimida. Se întrebă dacă Ed era conştient că ea umbla cu mai mulţi.

Ward văzu o copie după raportul „progresului" lui Campbell şi, în linii mari, merita citit. Încercarea de a-l încadra în profilul de urmăritor online care „emană simptome" i se părea o inepţie caraghioasă şi nu putea decât să-l ajute – diagnosticul pe care i-l puseseră n-avea legătură cu el, ceea ce însemna că erau pe urmele altcuiva. Totuşi, unul dintre comentariile lui Armour îi atrase atenţia. Îl descrisese ca fiind un „bun deteriorat". Nu-i plăcuse niciodată expresia şi îl enerva la culme că un tocilar care nu avea nicio altă calificare în afară de programare putea face aşa o comparaţie. I se părea că e mâna Kirei.

Deschise mesajul lui Armour, trimis noaptea trecută, la ora 11:01 p.m., ora de pe coasta de est, şi descărcă documentul ataşat numit „Actualizare".

Citi primul paragraf şi simţi un junghi în piept. Detectivul susţinea că ajunsese cu bine în Norfolk, Connecticut.

Ward încremeni.

Se aştepta la un moment dat la o bătaie pe umăr. Dar cum era posibil ca Armour, de la a nu şti nimic despre el, să se apropie peste noapte atât de tare, încât să-i simtă respiraţia în ceafă?

Chinezoiul ăla mic se furişase prin spatele lui… Doamne, ura chestia asta.

Se ridică din scaun, sări ca ars când se sprijini pe glezna sucită când sărise din tren şi şchiopătă până la fereastră; rămase privind în gol spre cerul vineţiu. Acoperişurile începuseră să capete contur, lăsându-i un gust înţepător de bornă de baterie pe limbă.

Fără niciun avertisment, mantia invizibilă care îi protejase toată viaţa de adult îi fusese trasă brusc de pe spate. Cum naiba de îl găsise pe Joel Stilwell? În raport nu se specifica de ce detectivul zburase spre Norfolk să se întâlnească cu bătrânul, ceea ce însemna că discutase în prealabil cu Ed Lister. Cu toate astea, putea deduce din răspunsul scurt al lui Ed – „încântat de ştiri. Felicitări pentru această descoperire remarcabilă. În curând vom putea asocia un nume (şi să sperăm că şi un chip) acestui monstru, ceea ce va schimba totul" – că fusese ca o revelaţie pentru el. Nici măcar nu auzise vreodată în viaţa lui de Skylands.

Sigur că nenorocitul dracului o să nege că ştie ceva.

Citi încă o dată mailul şi simţi încă un val de anxietate la gândul că devenise, dintr-odată, atât de expus. Doctorul Stilwell, Skylands, familia Seaton, Grace Wilkes…

Linişteşte-te, prietene. N-au nicio şansă să facă legătura cu tine. Ed Lister e cel care merge pe sârmă. Trebuie să abordezi situaţia cu calm, apoi să-ţi planifici următoarea mişcare. Ward? Asculţi vreodată ce-ţi spun?

Îşi încordă degetele, deschise pumnul, închise pumnul.

Acesta era preţul pe care avea să-l plătească de fiecare dată când voia să reintre în societate. Respiră adânc de câteva ori, după care se duse din nou în faţa calculatorului. Înainte de a lua o decizie, trebuia să verifice dacă detectivul era unde susţinea că era când trimisese mesajul.

Extrase adresa IP din mailul trimis de Campbell Armour, apoi copie cifrele într-un program Traceroute, cu ajutorul căruia voia să afle de unde fusese trimis mesajul. În secunda următoare aflase deja traseul prin care circulase, amplasarea oraşelor şi ţărilor pentru serverele prin care mesajul trecuse în drumul lui de la computerul lui Armour spre destinatarul din Anglia. Harta afişată pe ecran îi furniza toate informaţiile de care avea nevoie. Când trimisese mesajul, detectivul se conectase la un furnizor local de internet din oraşul Stockbridge, Massachusetts, nu departe de graniţa

nordică din Connecticut. Adică la mai puţin de treizeci de kilometri de Norfolk.

Programul nu putea indica şi adresa cu precizie, dar lui Ward nu-i trebuiră mai mult de câteva secunde să caute pe Google „cazare" în zona Norfolk şi Stockbridge şi să obţină lista cu motelurile, hanurile şi pensiunile locale. Se roti cu tot cu scaun şi luă foaia scoasă la imprimantă, care conţinea mailul lui Armour. Numărul de contact pe care îl dăduse acesta lui Ed Lister corespundea celui de-al treilea motel din listă – Mountain View din Great Barrington.

Pleoapa stângă începu să i se zbată; Ward o prinse între degete de parcă ar fi fost o insectă şi o ţinu aşa până când ticul nervos încetă. I se întâmpla doar când era obosit.

•

Nu exista nicio fereastră în locul acesta pe care îl denumea „sediu". Între spaţiul în care dormea şi restul mansardei exista un perete din sticlă verde prin care pătrundea cât de cât lumina zilei. Dormitorul era mobilat sărăcăcios – doar o comodă cu câteva sertare, un scaun de lemn şi un dulap învechit, toate găsite pe stradă şi luate de nevoie, iar din cauza iluminării slabe părea mereu insalubru, iar atmosfera era bolnăvicioasă. Patul pe care dormea era atât de îngust, încât s-ar fi potrivit mai degrabă în chilia unui călugăr.

Îşi aduse iar aminte de trecut, lucru care îi readuse senzaţia aceea familiară de amar şi un gust de funingine în gură.

Avusese îndoieli de fiecare dată când se gândise să revină acasă şi să viziteze locurile în care se petrecuseră evenimentele pe care nu le uitase niciodată. Toate imaginile şi întâmplările de acum un sfert de secol erau întipărite atât de bine în mintea lui, de parcă ar fi fost ieri. Deşi era sinestezic şi sinestezicii nu au deloc o memorie bună, Ward era o excepţie. Putea să-şi aducă aminte perfect conversaţii de când era copil, putea reproduce paragrafe pe care le citise o singură dată, ştia amplasarea exactă a obiectelor din casă, modelul parchetului şi aranjarea mobilei, ordinea în care erau aranjate cărţile pe raft, pe unde erau aruncate la întâmplare ustensilele din bucătărie şi locurile în care trebuiau de fapt să stea.

Fotografiase în minte cuţitul mezzaluna de pe suportul de scurgere pentru vasele spălate.

Următoarele patruzeci şi cinci de minute şi le petrecu în baie, făcând exerciţii cu greutăţi, până când simţi că e leoarcă de transpiraţie şi că toate venele din cap şi umeri stau să-i plesnească. Se îndoia că Ed Lister avea braţe la fel de puternice ca el. Îl urmărise în fiecare dimineaţă cum ieşea din casa din Londra şi se ducea să alerge în Hyde Park. Ed nu părea prea

puternic, însă aprecia faptul că bărbatul care era cât pe-aci să-i fie socru se menținea în formă – ăsta era un alt lucru pe care îl aveau în comun.

Îmbăiat și bărbierit, Ward își alese din vasta garderobă o cămașă din bumbac în carouri bej și maro, niște pantaloni cafenii din material de uniformă militară și niște bocanci mai vechi de drumeție – haine care aveau să îl facă să treacă neobservat în zona rurală a Connecticutului, așa cum și-o amintea el. Își pregăti apoi rucsacul pe care îl luase și în Europa.

Își luă niște kefir și un fruct, apoi mâncă încet, cu ochii în cartea *The Soul of the White Ant* a lui Eugene Marais. Își făcu planul să închirieze o mașină și să conducă până acolo pe drumul dinspre nord, Taconic Parkway – îl știa bine.

Avea să ajungă acasă în vreo două ore.

43.

Campbell Armour parcase mașina vizavi de biblioteca din Norfolk și aștepta ca aceasta să-și deschidă porțile, ca într-un decor din filmele vechi de la Hollywood, la care se ducea când era copil în Hong Kong. Orășelul straniu și prosper din New England era înconjurat de dealuri înverzite, de copaci în floare și păsări cântătoare, iar locuitorii erau zâmbitori și păreau lipsiți de griji – parcă totuși era prea frumos să fie adevărat.

Exceptând mașinile și hainele care evoluaseră în timp, probabil că orășelul era neschimbat – fusese la fel de liniștit și înfloritor, biserica congregațională avusese aceleași turle spiralate, casele coloniale aceleași șindrile albe, iar magazinele avuseseră același aer de modă veche și în ziua aceea de iulie din urmă cu douăzeci și șapte de ani, când Ernest Seaton fusese găsit ascuns în debaraua din Skylands, cu fața plină de sânge, de parcă ar fi participat la un ritual sălbatic de inițiere.

Mașina cenușie a poliției trecu a doua oară pe stradă, iar polițistul de la volan se uită înspre el prin geamul crăpat ușor și pe deasupra ochelarilor de aviator, dând din cap. Campbell își ridică cutia de Mountain Dew în semn de salut, apoi luă o gură. Înțelegea acum la ce se referise doctorul Stilwell când îi spusese că acesta era un loc în care oamenii se străduiseră să nu lase tragedia familiei Seaton să „răsufle". Avea un aer de exclusivitate care îl făcea să se simtă nelalocul lui. Observase prin tot orașul că, de îndată ce se întorcea cu spatele, oamenii îl priveau insistent.

La câteva minute înainte de ora zece își făcu apariția o camionetă Ford jigărită, care parcă în fața clădirii din cărămidă roșie, care fusese construită

ca bibliotecă în perioada victoriană. Din maşină coborî o femeie înaltă, în blugi şi cu un sacou scump de in cu părul gri-cenuşiu prins în coadă la spate, care se îndreptă în grabă spre intrare cu nişte chei în mână.

Campbell mai aşteptă câteva minute, apoi intră şi el în clădire.

— Cu ce vă pot ajuta astăzi?

Fata cu pleata cenuşie stătea în spatele tejghelei de la intrare. De aproape, părea mult mai tânără decât crezuse iniţial Campbell. În piept avea un ecuson pe care îi era scris numele: Susan Mary Billetdeaux.

— Dacă doriţi, puteţi doar răsfoi cărţile.

Se uită de jur-împrejur la interiorul din lemn, la şemineul din piatră, la fotoliile şi tablourile cu peisaje din natură atârnate deasupra rafturilor cu cărţi. Într-o firidă se afla singurul computer din încăpere, drept singura concesiune făcută erei moderne.

Campbell îşi drese glasul.

— Nu prea ştiu ce să fac. Aveţi microfişe? Mă interesează articole din *Litchfield County Times* din 1979, iulie şi august.

Susan Mary zâmbi.

— Căutaţi ceva anume? Nu păstrăm colecţii întregi de ziare şi poate ar fi mai uşor să căutăm după subiect.

Campbell căzu pe gânduri. Pe internet nu găsise arhive cu ziarele locale. Ajunse la concluzia că putea să-i spună direct ce caută.

— Aţi putea căuta la categoria crimă sau sinucidere, spuse Campbell, privind-o şi aşteptând să-i vadă reacţia. Familia se numea Seaton. El era dentist, şi-a ucis nevasta şi dup-aia s-a sinucis. Locuiau lângă Colebrook.

— Acum s-a restrâns drastic căutarea, spuse ea zâmbind, ca şi cum ar fi fost amuzată de prezenţa lui sau poate de cererea neobişnuită. Era evident că fata n-auzise povestea asta.

— Nu sunteţi de pe aici, Susan, nu-i aşa?

Dădu din cap că nu, agitându-şi părul prins în coadă.

— New York.

— Nici eu nu-s de pe-aici.

— M-am prins.

Băiatul râse. O urmă în secţiunea respectivă, de unde scoase mai multe albume cu tăieturi din ziare învelite în pânză, pe care le aşeză pe o masă. Răsfoi paginile îngălbenite de vreme până găsi ce căuta, apoi îi întinse albumul.

— Uite aici.

VERDICT CRIMĂ SINUCIDERE ÎN CAZUL TRAGEDIEI LOCALE

— Știai că, dintre toate profesiile, spuse Campbell în timp ce parcurgea rapid textul, dentiștii au cea mai mare rată de sinucidere?

Sub titlu era o fotografie a casei de la Skylands. Un conac alb colonial așezat pe culmea unui deal împădurit. Era o poză făcută de jos – Campbell tresări din cauza asemănării.

Avea în fața ochilor casa de pe site-ul *acasăînaintedelăsareaserii.*

— Dentiștii? Glumești? întrebă Susan Mary mirată. Toți par așa de bătuți în cap și plicticoși. Poate de-aia.

În articol mai erau doar câteva informații noi față de ce aflase deja de la doctorul Stilwell. Ancheta nu stabilise motivul crimei, lucru care nu îl surprinse. Mai era și o poză cu June și Gary Seaton; se menționa și numele băiatului, dar din nefericire nu apărea nicio fotografie cu el.

— Aș vrea să scanez paginile astea… acum, dacă se poate.

— Sigur. Mă ocup eu.

Se uită după ea cum dispăru cu albumul după o ușă pe care scria *Privat* și nu se putu abține să nu se întrebe cum ar arăta fata cu tot părul acela lung și cenușiu desfăcut.

La zece și treisprezece minute se așeză la computerul din bibliotecă și îi trimise lui Ed Lister o copie după articolul din ziar, în care încercuise casa de la Skylands cu creionul; adăugase și o notă: „Vi se pare cunoscută? Aș vrea să știu ce părere aveți. Acum mă duc acolo. C”.

Înainte de a pleca, Campbell se simțea în sfârșit mulțumit că aflase ceva folositor, așa că trecu pe la bibliotecară să-i mulțumească pentru ajutor.

— Știți cumva și cum aș putea ajunge acolo?

— La Skylands? Sigur. Ieșiți din Norfolk pe drumul de munte. După a doua culme, faceți dreapta și intrați pe Deer Flats Road… ultima șosea de pe stânga.

Se uită la ea buimăcit, neînțelegând cum de știa atât de precis traseul, deși nu era din zonă.

Susan Mary zâmbi.

— Nu sunteți prima persoană care m-a întrebat.

44.

jokeradorabil: ce faci aici?
câineletemplului: te aștept
ja: nu mai minți atâta

Nu mințeam – eram la birou și îmi verificam e-mailurile înainte să intru la o ședință. Recunosc, mă conectasem doar cu câteva clipe mai devreme. În ultimul timp însă îmi făceam tot timpul de lucru online, sperând să dau de ea, chinuindu-mă cu ideea că stătea pe invizibil pentru mine, dar vorbea cu alții.

Apoi văzusem cum iconița gri din dreptul numelui ei se face verde și toate sentimentele de gelozie și gândurile negre se evaporaseră instantaneu, ca și cum ar fi ieșit soarele din nori. Era doar o întâmplare? Jelly insista să-mi spună că mă șterse din lista de prieteni, așa că nu mai putea ști când sunt online, dar eu nu o credeam. Cred că mă văzuse și atunci alesese opțiunea Disponibil.

Ea era cea care dorise să mă contacteze.

ct: unde ești?
ja: la plajă cu prietenii
ct: parcă ziceai că urăști oceanul… cu prietenii din Westhampton, nu?
ja: aici e mai răcoare decât în Brooklyn
ja: hei, știi ceva? mi-am cumpărat niște haine pentru o petrecere de diseară și, uau, partea de sus e foarte mișto, are o despicătură la gât în formă de V și o nuanță aurie… acum mai trebuie să găsesc niște pantofi asortați și…
ct: sunt convins că vei fi regina balului.

Mi-am ridicat privirea peste ecran și m-am uitat înspre sala de conferințe în care se strânsese echipa. Invocasem o întâlnire la două cu departamentul de contabilitate. Deja era și un sfert.

Audrey îmi interceptă privirea și ridică din sprâncene întrebător.

ja: da, sigur… e un club în oraș care se cheamă La Scarlett
ct: mi-aduc aminte, era discotecă înainte… ai grijă ce fel de informații îmi dai… poate mă urc într-un avion și vin și eu pe la miezul nopții
ja: aaa, poate nu-i o idee prea grozavă… uite ce-i, nu voiam să-ți spun… dar e posibil ca fostul meu iubit să apară și el
ct: înțeleg… e mai simplu așa decât să-ți asculți inima
ja: te rog, ed, nu începe iar
ct: ai de gând să alegi pe cineva pe care nu l-ai iubit niciodată și nici n-o să-l iubești
ja: of doamne… chiar trebuie să-ți desenez ca să pricepi?

ct: stai un pic

Îmi sosise un e-mail de la Campbell Armour.

Am deschis la repezeală ataşamentul şi am simţit cum îmi urcă stomacul în gât când am văzut casa de la Skylands. Nu era nicio îndoială că era aceeaşi casă.

M-am uitat şi la cealaltă poză, cea cu familia Seaton. Era făcută la nunta lor şi arătau ca orice alt cuplu tânăr de americani din acea epocă ştearsă, deşi mireasa avea ceva elegant care m-a făcut să mă uit mai cu atenţie. Nu era ceva anume, doar că June Seaton îmi amintea puţin de cineva pe care o cunoscusem cu ani în urmă.

Am alungat acel gând imediat.

Toată atenţia îmi era concentrată pe Skylands. Mă simţeam foarte ciudat că puteam vedea casa în care copilărise ucigaşul Sophiei. Am mărit imaginea şi am cercetat cu atenţie toate detaliile, încântat de posibilitatea ca această casă reală, care servise drept model pentru casa virtuală de pe site, să ne conducă în curând la individ. Era într-adevăr un pas uriaş. M-am uitat la ceas.

Campbell probabil că pornise deja într-acolo.

ja: m-am culcat cu el
ct: felicitări… şi ce vrei să-ţi zic, că mă bucur pentru tine?
ct: nu înseamnă nimic şi ştii foarte bine
ja: de ce insişti? de ce nu mă laşi în pace?
ct: pentru că sunt convins că suntem meniţi unul altuia
ja: o doamne, vrei să încetezi
ct: m-am îndrăgostit de tine, jelly… e aşa o crimă?
ja: nu de mine, de imaginea mea
ct: n-ai decât să negi, dar e atât de evident că şi tu simţi la fel
ja: nu, tu ai interpretat greşit, domnule… şi cu asta am încheiat discuţia

Am stat şi m-am uitat cum pleacă – adică, am aşteptat până când iconiţa a redevenit gri şi în dreptul ei a apărut mesajul „Jokeradorabil este offline”, după care m-am lăsat pe spate în scaun şi am închis ochii. Mă durea pieptul, nu puteam respira, stomacul mi se făcuse ghem; cu toate astea, eram bucuros că măcar vorbisem cu ea.

Mai trecusem şi prin asta. Acum se părea că toate conversaţiile noastre se termină cu Jelly care-mi spune că nu mai vrea să mai vorbească cu mine, dar de data asta fusese diferit.

M-am gândit la reacţia ei când îi spusesem că aş putea lua avionul să vin s-o văd. Nu era ciudat – am derulat discuţia să verific dacă nu cumva mi se păruse – că nu respinsese imediat ideea?

Într-un fel, parcă îmi sugerase să mă duc.

De ce mi-ar fi spus unde se ducea? Se folosise de prietenul ei ca să mă facă gelos, ca să se asigure că eu chiar mă urcam în avion. Era clar că simţea la fel ca mine – doar că nu era încă pregătită să recunoască.

Ultimul lucru din lume la care mă aşteptam: se reconectă şi-mi trimise un mesaj.

ja: pot să te rog ceva?
ct: depinde ce
ja: poţi să te uiţi aici… să te uiţi la mine o secundă?
ja: doar o secundă înainte să pleci?

Am simţit că-mi sare inima din piept de fericire. Am deschis poza cu ea pe tot ecranul. Îmi auzeam inima bătând ca un metronom pe ritmurile cântecului pe care-l ascultam la iPod – *Superstition* a lui Stevie Wonder.

ct: gata, mă uit
ja: mă aplec şi te sărut uşor pe buze
ct: să te ia naiba
ja: ai dreptate, cred că am greşit, mai bine plec
ct: doar după ce îţi întorc şi eu sărutul
ja: n-ai treabă, oameni care te aşteaptă?
ct: pot să mai aştepte…
ja: păi… dacă e doar un sărut
ct: deja nu mai înţeleg
ja: nici eu nu înţeleg
ja: nu ştiu dacă e căldura sau…
ct: mă bucur că nu sunt singurul
ja: da… ce poţi să faci?

— E vreo şansă să ni te alături săptămâna asta? întrebă Audrey.

Nici n-o auzisem intrând. Se proţăpise în faţa biroului cu mâna în şold, la câţiva centimetri de laptopul meu.

Încă mai aveam poza lui Jelly deschisă pe tot ecranul. Am închis-o şi mi-am scos casca din ureche.

— A venit toată lumea?

Audrey se mulţumi să dea din cap. Din cască încă se mai auzea chitara electrică din *Superstition.* Îmi pică fisa că ultima parte a discuţiei cu Jelly era foarte suspectă, prea se sucise brusc. Când revenise, mi se păruse că are o conexiune mai slabă, toate replicile ei apăreau cu o uşoară întârziere. Nu eram sută la sută sigur – şi la fel de bine putea exista şi altă explicaţie dar aveam o bănuială (încă simt că mi se face greaţă când mă gândesc) că, după ce scrisese „am încheiat discuţia", nu-mi mai trimisese niciun mesaj.

Mă conversasem cu altcineva.

— Te simţi bine? întrebă Audrey. Arăţi de parcă ai văzut o stafie.

— Schimbare de plan, am spus încet, meditând asupra implicaţiilor. Dacă Ward se dăduse drept Jelly, asta însemna nu doar că ştia de existenţa ei, dar că ştia şi cine e, numărul ei de telefon, unde lucrează şi unde stă. Era în pericol.

— Trebuie să plec la New York… în seara asta. Vreau să contramandezi toate întâlnirile şi să-mi rezervi bilet la următorul avion.

M-am ridicat şi am început să-mi fac ordine pe birou, întrebându-mă de câte ori vorbisem cu Ward crezând că e Jelly, şi invers, de câte ori vorbise ea cu el crezând că sunt eu.

45.

— Grace? întrebă Ward la telefon. Grace Wilkes?

— Cine întreabă? Cine e la telefon?

— Nu-mi recunoşti vocea?

O clipă de tăcere la celălalt capăt al firului.

— A trecut ceva vreme. Sunt Ernest Seaton, Grace.

Auzi o respiraţie şuierată, astmatică.

— Ernie? Nu pot să cred, Ernie…, spuse ea cu o voce răguşită, apoi începu să plângă.

Era prima dată când vorbeau după plecarea lui de acasă. Ward îndepărtă telefonul de ureche.

— O Doamne… o, Doamne, Dumnezeule. Ernie, chiar tu eşti?

— Nu m-ai uitat, spuse Ward după ce aşteptă ca ea să-şi mai revină puţin. Nu trebuie să mai afle nimeni.

— E în regulă, sunt singură… pe cont propriu acum. Se opri din bocit şi oftă apăsat. Earl a murit anul trecut.

— Îmi pare rău.

Nu îl mira, dar auzind-o acum vorbind despre Earl, în minte îi reveni imaginea unui bărbat deşirat, cu cearcăne, care purta o bluză ecosez, roşu cu verde, în timp ce mătura frunzele din curte.

— O să trec direct la subiect, Grace. Sunt într-o încurcătură. E un tip, un fel de detectiv, care încearcă să-şi bage nasul unde nu-i fierbe oala.

— O fi ăla care m-a sunat aseară să-mi pună tot felul de întrebări? I-am spus că-s plecată din oraş până mâine.

— Întotdeauna ai ştiut ce-i de făcut, spuse Ward râzând.

— Unde eşti, Ernie? întrebă ea, încă trăgându-şi nasul.

— La casă.

Stătea pe veranda din faţă şi se uita la grădina care arăta ca o ruină; fusese şocat să constate cât de tare se degradase. Pe terase crescuseră atâtea plante, că de-abia se mai distingeau lespezile. Din zidurile de susţinere se desprinseseră bucăţi mari care se rostogoliseră spre vale şi se opriseră în copaci sau tufe. Gardul alb dispăruse, cu tot cu poartă şi groapa cu pietriş unde obişnuia să se joace de-a bătăliile istorice.

Ward refăcu în minte imaginea originală a locului.

Priveliştea era aceeaşi. Încă puteai vedea, la o sută de kilometri spre Berkshires, culmile împădurite care se suprapuneau unele peste altele până dispăreau sub linia albastră a orizontului.

Nealterată, genul de privelişte pe care Ed Lister ar fi apreciat-o.

— Putem să ne vedem acolo, spuse Grace.

Ward auzi zgomotul unei maşini apropiindu-se. Sări de pe verandă şi se grăbi să ajungă la marginea terasei, unde ştia că poate să se strecoare printre copaci. Zări o maşină Camry argintie care ezită o secundă, după care porni hotărâtă spre Piper Hill Lane, pe drumul de pământ spre casă, într-un nor de praf.

Ward se întoarse şi se uită spre o fereastră care n-avea oblonul tras. Albastrul cerului reflectat în ea avea gust de cuie ruginite.

— Nu, acum n-am timp. Revin altă dată.

Descuie uşa de la intrare, apoi o încuie în urma lui.

Se obişnui treptat cu semiîntunericul din casă. Masa rotundă era tot în capătul holului, acoperită de un strat gros de praf; în spatele ei erau scările care duceau sus. Prin uşa crăpată a bucătăriei răzbătea o undă de lumină. Aerul i se părea rece; îşi dădu seama că transpirase.

Traversă podeaua din lemn de pin cu atenţie, să nu facă zgomot. Recunoscu câteva piese de mobilier acoperite de praf, dar mare parte din mobilă dispăruse. Zări prin uşa spre salon pianina veche la care obişnuia mama lui să cânte. Mirosul acela nedefinit de flori uscate şi mucegai deveni

o sabie în mâna lui. Se luptă cu toate amintirile care dădeau năvală în mintea lui în timp ce urca scările.

Ajuns la etaj, se ghidă după petele de lumină şi intră în camera de oaspeţi. Acolo era fereastra cu oblonul netras, prin care văzu Toyota parcând în faţa casei, cu radioul la maximum. Îl urmări pe Campbell Armour, îmbrăcat într-un trening roşu cu două dungi albe pe laterale, dându-se jos din maşină şi uitându-se în jur; mulţumit apoi că găsise locul pe care îl căuta, se întinse şi tăie curentul electric.

Ştrengarule, ce-o să ne mai distrăm…

Muzica country se opri brusc, lăsând în urmă o tăcere parcă şi mai apăsătoare decât înainte, prin care răzbeau alte amintiri ale copilăriei, multe ecouri nedorite de demult, ca atunci când era obligat să joace jocul acela cu scaune în salonul din faţă. De fiecare dată, tatăl lui se ridica brusc pe melodie – *Jambalaya* – chiar înainte ca Hank Williams să zică „pe apă", iar în faţa ochilor palizi ai băiatului stinghiile acelea portocalii ale scaunelor care se mişcau pe ritmul muzicii se dizolvau, dezechilibrându-l. *Băiete, te-am văzut că te-ai mişcat.*

Portocaliul era culoarea implicită pentru durere.

Ward se trase în spatele draperiei din bumbac şi îl văzu pe detectiv cu mâna la frunte, ca un cozoroc, uitându-se spre ferestrele de la etajul al doilea. Îl văzuse mai devreme în sat, la bibliotecă şi la biroul de imobiliare, şi îl şi auzise – ce întrebări cretine punea – tipul era un amator. Poate că se pricepea la computere, însă aici era departe, foarte departe de lumea lui. Ward spera, pentru binele tuturor, ca micuţul Jackie Chan să nu facă vreo trăsnaie tocmai acum, cum ar fi să intre în casă. Nu era încă pregătit pentru el.

Dar dacă totuşi intră neinvitat? *Te-ai gândit bine, Ernest*? *Ce-o să faci*? *Iar o să te ascunzi în debara*? Scund chiar şi pentru un chinez, puştiul avea totuşi o constituţie atletică. Nu era vorba că Ward se temea că nu i-ar putea face faţă. Era vorba doar că, dacă apuca să intre în casă, nu-l mai putea lăsa să plece. Privirea îi căzu pe un drug de fier de pe pervaz.

Aşteaptă… aşteaptă doar un minut nenorocit. Nu, TU să îl iei…

Luă bara de fier cu o mână şi se duse la parter.

•

— Şi cât o să fii plecat? întrebă Laura.

Mă aştepta în dormitor când am ieşit de la duş.

— O zi sau două… Nu ştiu încă, în funcţie de ce se mai întâmplă. Căutăm vreo două locaţii potenţiale, poate mai multe.

— Nu pricep. Aşa, din senin?

Am luat prosopul şi am început să-mi frec energic părul.

— Acum două ore m-a sunat Al din New York. A aflat dintr-o sursă sigură de o afacere care ar putea fi spectaculoasă. Trebuie să mă mişc repede sau risc să o ratez. I-am zâmbit. Ştii cum stă treaba.

— De ce nu-l laşi pe el să se ocupe sau de ce nu trimiţi pe cineva?

— E o proprietate veche în Connecticut. Al mi-a spus că priveliştea casei este minunată. Nu că n-aş avea încredere în el, dar trebuie să văd ce cumpăr.

Am lăsat prosopul, mi-am luat de pe pat cămaşa curată pe care mi-o pregătisem şi m-am îmbrăcat. Laura mă fixă cu privirea pentru un moment, apoi se duse la canapeaua de sub fereastră şi se aşeză.

— Bănuiesc c-ai uitat că trebuia să mergem diseară la familia Renton. Să-i sun să contramandez sau îi suni tu?

— De ce nu te duci? am întrebat eu senin. O să te distrezi.

— Ştii că nu-mi place să mă duc la dineuri de una singură.

Se încruntă şi îşi coborî privirea în pământ. Linişte. Simţeam că ştia că iar îi ascund ceva. M-am îmbrăcat cu unul dintre costumele bleumarin cu care mă duc tot timpul în călătoriile de afaceri. În aer plutea trădarea, dar nu voiam decât să ajung la Jelly înaintea lui Ward.

Laura părea pierdută în propriile gânduri.

— Mai am un motiv pentru care plec, în caz că te întrebai, am spus eu şovăielnic, ca şi cum eram gata să-i dezvălui adevăratul motiv al călătoriei. După Paris presupusesem că mă va lua la întrebări despre pretextul cu „munca", când zburasem în America; de fapt, sperasem că mă va întreba.

— O să mă întâlnesc şi cu Campbell Armour, tot acolo… detectivul particular despre care ţi-am povestit. A făcut ceva progrese.

— Parcă ziceai că trăieşte în Florida.

— O să vină şi el în New York joi.

Se ridică şi merse încet spre uşă, apoi se întoarse şi rămase în picioare un moment; îmbrăcată toată în alb, părea ameninţător de calmă.

— Să-nţeleg că doar atât ai de gând să-mi spui despre acest subiect.

Am ridicat din umeri.

— Ştiu că nu eşti de acord, aşa că… te scutesc de detalii.

Urmă o altă clipă de tăcere apăsătoare.

— Apropo, a sunat poliţista aceea… Edith Cowper. Cred că sunase şi la birou şi nu te-a găsit nici acolo.

M-am dus să-mi împachetez câteva lucruri într-un bagaj mic, stresat oarecum de această veste.

— O sun când mă întorc.

— Zicea că e important. I-am observat iar privirea insistentă care aştepta o reacţie din partea mea, dar renunţă repede. Dacă ai nevoie de mine, sunt la parter, spuse ea.

•

Uşa de la intrarea casei Skylands era încuiată.

Campbell se plimbă încet în jurul verandei, testă obloanele tuturor ferestrelor de la parter, poate găsea vreunul descuiat. În spatele casei găsi o altă verandă, cu geamuri de sus până jos şi, după un geam spart, o altă uşă încuiată. În casă putea vedea o cameră plină de noroi, în care se găseau nişte rachete de zăpadă şi nişte beţe de schi vechi pe perete; dincolo de încăperea aceasta se vedea ceva ce aducea a bucătărie.

Mai hoinări puţin prin curtea din spate şi făcu nişte poze – în caz că trebuia să aibă dovezi actualizate că această casă, unde copilărise Ernest Seaton, era conacul de pe site.

Era o după-amiază toridă şi fără nicio adiere de vânt, iar din fosta grădină emana un miros de vegetaţie luxuriantă. În continuarea unei zone cu tufe ofilite, Campbell ajunse lângă un gard care înconjura un teren de tenis, năpădit şi el acum de vegetaţie. Ascuns pe undeva la baza plantelor, era un bazin înconjurat de papură şi irişi galbeni, precum şi o fostă platformă de sărituri în apă, scufundată pe jumătate în buruieni. De pe creanga unui copac uscat îşi luă zborul un bâtlan.

Se uită înapoi spre casa albă de pe deal, încadrată de stejari şi conifere, şi înţelese cum trebuie să fi arătat Skylands când era locuit şi îngrijit – soarele bătând în acoperişul cu ţigle, fumul care se ridica din coşuri de cărămidă, obloanele verzi deschise larg, iar la umbra de sub veranda dintre coloanele albe, nişte siluete care se mişcă graţios, promisiunea unei băuturi reci… fusese ca o casă de vis.

Campbell se gândi că fusese cu siguranţă un paradis pentru băiatul de nouă ani; după care, într-o noapte fierbinte de vară, un cuţit de bucătărie ridicat în Dumnezeu ştie ce moment de furie nebună, paradisul se transformase în cel mai groaznic iad, iar Skylands dispăruse pe vecie. Singurele paradisuri adevărate sunt doar cele pe care le pierdem. Exista oare un indiciu acolo care îl făcuse pe Ernest Seaton să devină omul de astăzi? se întrebă dacă mai erau unele lucruri de copil în casă, jucării sau alte resturi.

Sări ca ars când auzi soneria stridentă a telefonului mobil.

Aşteptându-se să fie Ed Lister, privi ecranul. Nu cunoştea numărul, dar codul de zonă, – 941, corespundea unei arii extinse din sud-vestul Floridei; cămătarii din Sarasota şi Venice. Campbell ezită, neştiind ce să facă, apoi închise de tot telefonul şi se duse, cu fruntea acoperită de sudoare, înapoi spre conac.

Aflase de la un agent imobiliar local că interiorul casei rămăsese aproape intact. Proprietarii actuali, un cuplu în vârstă din New York, cumpăraseră

casa ca pe o investiţie la începutul anilor nouăzeci, apoi se retrăseseră în Hawaii. Nu locuiseră niciodată aici.

— Nimeni nu ştie ce-au de gând să facă cu proprietatea, îi spusese Hersey Dodds, după ce se lămurise că Armour nu era interesat să se mute cu familia în Norfolk. Nu e scoasă la vânzare, n-a fost închiriată sau ocupată de cinşpe ani, bănuieşti de ce… dar are mare potenţial.

Îşi aduse aminte de Susan Mary de la biblioteca orăşenească; când o întrebase cine se mai interesase de cum se ajunge aici, spusese că un dezvoltator de la New York care ar fi interesat să cumpere casa. Deşi nu era scoasă la vânzare.

Rămase pe veranda din faţă şi începu să-şi cureţe ciulinii care se agăţaseră de trening. Se gândi la ce opţiuni avea. Părea destul de simplu să forţeze uşa şi să intre cumva în casă. Problema era că jumătate din oraş, inclusiv ajutorul ăla gras de şerif, ştia că el venise să vadă proprietatea. O condamnare pentru spargere şi intrare prin efracţie – deşi nu văzuse niciun indicator cu „intrarea interzisă" pe marginea drumului – nu i-ar fi dat prea bine în CV.

Pe de altă parte însă, putea fi singura şansă.

De undeva din casă se auzi o bubuitură înfundată. Rămase nemişcat, dar zgomotul nu se repetă, aşa că se gândi că o fi fost din cauza căldurii sau din cauză că era o casă veche. Apoi se gândi la buclucul în care intrase, la datorii, la bonusul imens pe care i-l promisese clientul – n-avea de ales.

Se duse să examineze uşa din faţă, ţinând cont că atunci când căutase o intrare ascunsă în casa virtuală, încercase şi portiţa pentru pisică. Înainte nu remarcase, dar partea din stânga-jos a uşii fusese dublată cu un placaj subţire, apoi vopsită. Se lăsă pe vine, scoase briceagul din buzunar şi desfăcu cuiele care ţineau bucata de lemn, eliberând portiţa, încă întreagă.

Capacul prins în balamale nu era blocat şi cedă uşor. Îşi băgă mâna prin deschizătură, încercând să găsească o cheie. Apoi îşi băgă tot braţul, până la umăr. Nimic.

Vru să verifice dacă totuşi nu exista o cheie pe undeva, aşa că îşi lipi faţa de deschizătură şi se uită înăuntru. Nu putea vedea decât câţiva metri în holul întunecat, dar fu suficient ca să remarce că în stratul de praf de pe podea se vedeau urme de paşi – cât de recente erau, habar n-avea. Şi el lăsase urme când se plimbase pe verandă. Îşi roti capul, încercând să se uite şi în altă direcţie prin casă.

Împinse portiţa pentru pisică, iar aceasta se izbi de uşă, după care rămase nemişcată. Singurele zgomote care se mai auzeau erau bătăile alerte ale inimii lui. Mâinile îi tremurau puţin când strânse briceagul.

În partea stângă, într-un colţ îndepărtat din raza lui vizuală, oricum limitată, erau nişte bocanci cenuşii de drumeţie… era cineva în casă, cineva care stătea nemişcat, aproape de uşă.

Se retrase încet, coborî de pe verandă şi încercă cu greu să meargă normal şi să nu alerge spre maşină, trezind toţi greierii care dormeau în iarbă.

Campbell rezistă tentaţiei de a privi înapoi spre casă până nu se văzu la volan, blocând uşile şi pornind motorul.

46.

— Ce-ai zice, am auzit-o eu pe Laura în spatele meu, dacă aş veni cu tine?

Stăteam în uşa dormitorului, uitându-mă prin jur să nu fi uitat ceva.

— Să vii cu mine? Mă luase atât de tare prin surprindere, că nici n-am înţeles din prima la ce se referă. La New York, adică? În seara asta?

Urcase repede scările, iar acum îşi trăgea sufletul. M-am întors spre ea cu câte o geantă în fiecare mână, speriat să nu văd ceva în ochii ei care să-mi sugereze că ştia.

Laura zâmbi.

— Ce te-ai speriat aşa, Ed?

— Nu m-am speriat, doar că mă mir. De obicei nu iei decizii în ultimul moment. Adică… nici n-ai bilet, nici n-ai bagajul făcut.

— Detalii. Vocea ei suna neaşteptat de senină.

— Şi oricum, am spus eu, încercând să redevin stăpân pe situaţie, nici nu cred că ţi-ar face plăcere.

— N-am mai fost împreună la New York de foarte mulţi ani.

— Ştiu, dar de ce acum? O să fiu ocupat tot timpul.

— M-am gândit că aş putea s-o vizitez pe Alice. Ştii că mă gândesc tot timpul la ea, iar când tu eşti la lucru aş putea merge la La Rochelle să mai stau cu ea.

Alice, bătrâna doamnă Fielding, era bunica Laurei şi a lui Will. Era trecută bine de optzeci de ani, plăpândă şi uşor confuză, dar cu un spirit tenace şi independent moştenit de la străbunii din Virginia. Locuia, mai mult sau puţin singură, la Gilmans Landing în Hudson.

— E o idee minunată. Ce păcat că nu te-ai gândit mai devreme, Laura. Acum trebuie să plec, altfel pierd avionul.

Audrey îmi luase bilet la 8:30, ultimul avion al companiei Virgin Atlantic care zbura pe JFK. Aveam mai puţin de o oră să ajung la Heathrow.

— Dar abia acum o oră am aflat unde pleci. Laura stătea în capul scărilor, cu mâna pe balustradă, blocându-mi drumul.

— Mergem altă dată, promit, am spus eu, încercând să-mi stăpânesc mustrările de conştiinţă, dar ştiind foarte bine că purtându-mă astfel distrugeam încrederea persoanei cu care îmi împărţeam viaţa de douăzeci şi trei de ani încoace.

— Ai putea măcar să-mi propui să vin mâine cu alt avion.

— Iubita mea, vreau să… n-o să fie bine. De-abia o să apucăm să ne vedem. Uite ce e, ca să te liniştești, mă duc eu s-o vizitez pe Alice, să mă asigur că e sănătoasă.

— Vrei? Sigur o să bucure. Ştii că te adoră. Laura zâmbi, apoi îşi muşcă buza de jos. Sigur poţi să-ţi faci timp pentru ea?

Era, fără îndoială, ironică, dar cel puţin o convinsesem să nu mai vină – asta conta. Privirea ei exprima regret sau poate doar resemnare.

— Uite, când mă întorc, poate ar fi bine să vorbim.

— Despre?

— Nu ştiu… Sophie, căsnicia noastră, despre noi.

Pufni în râs.

— Ce mai e de vorbit despre astea?

Ştiam ce vrea să spună. Era destul de clar că nu mai aveam o relaţie adevărată, aşa că de ce să mai pierdem timpul vorbind, riscând să înrăutăţim şi mai tare situaţia? Eu mă gândeam la o altfel de conversaţie, poate o discuţie în care să recunoaştem cinstit şi calm că ajunsesem la capătul drumului. Mai aveam doar puţin până acolo.

— Nu ţi-am spus niciodată, am zis eu, dar nu cred că realizezi cât de mult am iubit-o. La Sophie mă refer.

Laura oftă.

— Tot timpul e vorba doar de tine, nu-i aşa?

— Bine, dacă aşa ţi se pare… las-o baltă.

— Ed, îmi pare rău.

Veni lângă mine şi mă strânse în braţe. Am lăsat bagajele din mână. Ne-am luat la revedere cu această îmbrăţişare stângace, ţinându-ne în braţe mult mai strâns şi mai mult ca de obicei, de parcă ne agăţam amândoi de o epavă.

Observasem că Laura ar mai fi avut multe de spus, dar chiar nu aveam timp să stau s-o ascult. În faţa casei mă aştepta Mercedesul, iar Michael, şoferul, se tot agita prin holul de la parter.

— Dacă vom afla vreodată cine ne-a făcut asta… poate atunci vom începe să ne reconstruim viaţa împreună.

Se trase de lângă mine, cu lacrimi în ochi.

— Nu știu.

N-aveam nici cea mai vagă idee despre ce era în capul Laurei, dar bănuiesc că în momentul acela nici ea nu mai credea că avem un viitor împreună. Eu știam doar că zburam la New York să o protejez pe fata de care mă îndrăgostisem și căreia îi pusesem viața în pericol fără să vreau; iar la cât eram de preocupat să-l găsesc pe criminalul Sophiei, nici nu mă mai puteam gândi la altceva. Cele două scopuri erau acum strâns legate.

Din ultima mea conversație cu Jelena, foarte tulburătoare de altfel, puteam să trag concluzia că, deși aparent ea – mi spusese „vino", Ward mă invitase să vin la petrecerea de la Scarlett.

•

Cineva a scăpat ca prin minune.

Dar tu? Cum te simți? Ușurat? Sau suntem așa, un pic dezamăgiți?

Ce mai stăteai tu după ușă să-l aștepți ca un psihopat dintr-un film de duzină. Ernie, te-am avertizat c-o să înceapă să-ți placă porcăria asta.

Ward închise ochii. Așteptase zece minute nemișcat după ce auzise mașina detectivului îndepărtându-se. Voia să fie sigur că nu se mai întoarce. Acum urma partea grea. Începu să urce scările spre etaj.

Ajuns pe palier, se opri în dreptul celei de-a treia dintre cele patru uși masive de stejar, ușa dormitorului părinților lui. Puse mâna pe clanță, ezitând. Deja auzea. Lovituri din ce în ce mai puternice și mai dese, care ajunseră în scurt timp să bată într-un ritm asurzitor. Părea că se aude de jos, dar verificase deja paravanele și obloanele, toate erau prinse bine și nu sufla nicio adiere de vânt.

Dădu peste bagajele din hol ale mamei…

Apăsă pe clanță și vacarmul încetă; crăpă ușa, apoi o deschise larg. În fața lui zăcea aceeași scenă din noaptea aceea.

Privi întâi uluit spre o reproducere după *Christina's World* pictată de Andrew Wyeth, agățată strâmb deasupra patului. Rămase cu privirea pironită asupra tabloului, neavând puterea să o coboare spre scena devastată de mai jos – apoi ceva căzu pe podea și toate obiectele din cameră se năpustiră spre el.

Culorile, formele și gusturile îl învăluiră într-o spirală din care nu putea ieși. Simți temperatura crescând – o noapte toridă, înăbușitoare un obelisc pe care îl putea vedea și simți. Auzi un vaiet ascuțit care parcă îi strânse inima ca o palmă. Toate simțurile i se învălmășeau, toate o luaseră razna.

Următoarele imagini avură o intensitate emoțională aproape de nesuportat: mama lui atârnând din pat, cu dinții albi sclipind prin masca de sânge care mirosea a gumă de șters… ochii ei larg deschiși care îl priveau de jos în sus și care îi ardea limba cu un gust amar și negru de chinină… creierii

gri şi roz împrăştiaţi pe covor, pe tavan… miros de explozibil, de mere verzi, freamătul sec al aripilor unui milion de insecte.

Nu putea trece de prag, nu putea să se mişte, nu putea vedea cine era acolo cu ei. Dar era *cineva.*

Acum era sigur.

Viziunea dispăru, iar camera rămase goală. Încercă să închidă uşa care părea blocată de ceva din interior. Trase cu toată puterea de ea, până când piedica cedă. Uşa se trânti cu putere, iar Ward simţi, acolo pe palierul abandonat şi pustiu, un sentiment adânc de certitudine absolută.

Ştia că avea dreptate.

•

Nu toată lumea are norocul să-şi găsească drumul în viaţă. Mai întâi trebuie să înveţi să fii recunoscător şi să accepţi ironia care stă la baza tuturor progreselor şi care spune că nu există aşa ceva. Nu-şi putuse găsi adevăratul scop în viaţă decât după ce chiar trecutul pe care se străduise ani întregi să-l uite îl prinsese din urmă.

Înţelesese acum că, indiferent de cât de greu te-ai strădui să te schimbi, să devii altcineva, n-ai să reuşeşti niciodată. Poţi să amesteci pachetul de cărţi de joc cât vrei şi să-ţi spui că acum ai o altă mână decât cea pe care ţi-a hărăzit-o soarta iniţial; poţi să te adaptezi la foarte multe situaţii şi să-ţi închipui că te-ai maturizat din punct de vedere emoţional, moral, spiritual. Poţi visa la bogăţii şi fericire, poţi urma calea autocunoaşterii şi a renaşterii spirituale, poţi să-ţi dedici viaţa salvării naţiunii – nu faci decât să te minţi pe tine. Vei rămâne acelaşi de la naştere până la moarte.

Singurul scop este să devii adevăratul „tu". *Ştii ce cred eu*? *Cred că nevoia de a căuta răzbunare a fost mereu acolo, în sufletul tău… doar că nu voiai să recunoşti, şi asta pentru că te credeai altcineva.*

Până în urmă cu doi ani dusese o viaţă diferită – o existenţă ştearsă, cât de cât de succes, dar fondată pe o minciună. Fusese invizibil. Nimeni nu-i ştiuse adevăratul nume sau adevărata poveste a familiei lui. Nu povestise nimănui cum şi în ce mod îl afectase pe el moartea părinţilor; cum trecuse aproape într-o secundă (iar ruperea fusese totală) de la o copilărie idilică în sânul unei familii iubitoare la un cuplu de tutori reci şi care n-avuseseră în viaţa lor copii. Modul în care noii „ai lui" se gândiseră să-l ajute să uite trecutul fusese să-l îngroape complet şi definitiv. Nu i se permisese să îşi aducă niciun obiect care să-i aducă aminte de trecut. Nicio fotografie a casei în care crescuse sau a familiei, nicio carte, scrisoare, jucărie… nimic. I se interzisese să vorbească despre ce se întâmplase şi nu i se îngăduise să plângă.

O parte din tine a murit atunci, în acea noapte… ştiu, prietene, eram acolo şi am mai trecut prin asta. Acum însă putem naibii să ieşim din mausoleul ăsta?

Când aflase în urmă cu doi ani că bunica lui este pe moarte, se gândise să se ducă la New York să-şi ia rămas-bun (în perioada aceea locuia în Europa), dar până la urmă nu văzuse rostul. De ce să dezgroape nişte amintiri care nu-i mai aparţineau demult? O sunase totuşi şi vorbise cu ea la telefon, iar după ce murise, lăsându-i suficienţi bani cât să-i schimbe radical viaţa, îi scrisese lui Grace Wilkes, care îi trimisese prin poştă nişte obiecte de-ale bunicii. Printre acestea se aflase o scrisoare pe care mama lui nu o trimisese niciodată şi pe care bătrâna o păstrase în siguranţă atâţia ani.

Acea scrisoare îi schimbase viaţa.

Aflat sub scări, Ward intră în debaraua în care stătuse în noaptea aceea şi aprinse lanterna pe care o ţinea ca breloc pentru chei. O mătură şi un făraş, un teanc de reviste *Life,* câteva rachete de tenis… fasciculul albastru de lumină părea că le evidenţiază pe rând. Fixă opritorul şi lăsă uşa întredeschisă.

Scrisoarea îl trezise la realitate. Îi dăduse un sens nou, îi arătase calea către sufletul pe care şi-l pierduse. Îl chemase acasă.

Traversă holul şi intră în ceea ce odinioară fusese salonul. Comoda pe care stătea televizorul dispăruse, dar cele două fotolii rămăseseră neclintite. Şterse praful de pe fotoliul care era mai aproape de uşă şi-şi strecură mâna printre perne, căutând telecomanda. Nu era acolo.

Hei, ghici ce-am aflat.

Parcă tipa a zis ceva de o discotecă, Scarlett's, nu? *Ei bine, conform Camerei de Comerţ din Westhampton, Scarlett's nu mai e funcţională din anii optzeci*. *Ce naiba, nu-i amuzant*?

Îşi scoase telefonul mobil din buzunarul de la piept şi îl îndreptă ca pe o telecomandă spre un televizor imaginar, apoi se întoarse brusc spre stânga, spre locul în care fusese colţul lui de joacă, sub fereastră.

O sună iar pe Grace.

•

Am mai apucat s-o văd cu coada ochiului pe Laura, care rămăsese pe verandă, înainte ca maşina să facă stânga şi să iasă din Campden Hill Place. Am intrat în traficul de pe Holland Park Avenue şi ne-am îndreptat spre Shepherd's Bush.

— Cred că cel mai bine o luăm pe Marloes Road, spuse Michael peste umăr, apoi încercă să-mi surprindă privirea în oglinda retrovizoare. E în regulă?

Încadră maşina pe o bandă şi încetini. Mi-am scos căştile din urechi şi am format numărul de telefon al cumnatului meu.

— Domnule Lister?

Nu i-am răspuns, aşa că întoarse Mercedesul pe direcţia pe care o propusese mai devreme.

— Unde eşti?

— Pe drum spre aeroport.

— Sigur e bine ce faci?

— Ştii unde mă duc. Ţi-am spus, Campbell a găsit casa după care au fost făcute desenele şi site-ul – este casa părintească din Connecticut a lui Ward.

— Nu la asta m-am referit.

Când auzise prima oară despre faptul că tipul era sinestezic, Will se arătase foarte sceptic, susţinând că era greu să identifici un psihopat cu o afecţiune atât de puţin cunoscută. Recunoştea însă meritul lui Campbell, care într-o săptămână ne ajutase să trecem de la „ar putea fi oricine de pe planeta asta" la aflarea unui nume şi a unei adrese, iar în curând şi a chipului lui.

— Ai dreptate, mai e ceva. Am luat o gură mare de aer. Sunt îngrijorat din cauza fetei. Cred că e în pericol. Din cauza mea. N-am vrut să intru în amănunte, n-am simţit nevoia să-i împărtăşesc chiar tot.

— Un motiv în plus, ar fi trebuit să-mi dau seama, ca s-o las în pace definitiv.

Urmă un moment de tăcere. Mi-l imaginam pe doctorul Calloway stând la biroul din cabinet, cu mâinile la ceată şi studiind tavanul.

— Bine, ştiu că-ţi sună aiurea.

Deja îi mărturisisem că sentimentele mele pentru Jelena evoluaseră.

— Susţii că eşti „îndrăgostit" de o femeie pe care n-ai întâlnit-o niciodată, pe care nu ai văzut-o niciodată? Mă tem că sună exact aşa cum este – o experienţă imaginară.

— Poate că ai dreptate… dar mă simt… de parcă ne-am cunoaşte de când lumea. Ne ştim gândurile. E suficient să mă gândesc la ea, Will, şi…

— Ed, mă întrerupse el, senzaţia că poţi pătrunde în mintea altcuiva este cea mai comună dintre iluziile care apar într-o relaţie online. Internetul oferă expresiei „suflete pereche" o nouă dimensiune, într-o comuniune perfect compatibilă cu acest concept nebulos.

Mă pufni râsul.

— Ea simte la fel?

— Nu vrea să recunoască nici în ruptul capului, dar da… cred că da.

— E uşor să te laşi manipulat de sentimentele puternice ale celuilalt, spuse el sobru. Îmi dădeam seama că răspunsul meu îl îngrijorase. Cu cât ştii

mai puțin despre celălalt – persoana pe care o idealizezi în mintea ta –, cu atât pasiunea e mai mare. Să zicem că o găsești pe fata din insulă; pericolul este că nu vei putea vedea imediat că nu aveți nimic în comun.

Ezită, apoi adăugă:

— Sau n-o să știi să accepți că te va refuza.

Will găsise o modalitate amabilă prin care să-mi sugereze că dragostea mea pentru Jelly putea să se transforme într-o obsesie, chiar la limita patologică. Mi-am dat seama că de fapt nu voiam și nici nu aveam nevoie de sfatul lui.

Pentru un timp niciunul din noi nu mai zise nimic. Rupse la un moment dat tăcerea, de data asta pe alt ton:

— Știi ce cred? Cred că are legătură foarte mică cu fata în sine – de fapt, este vorba despre Sophie. Încă o jelești, Ed. Du-te acasă la nevastă și familie și încercați să rezolvați situația. Ei sunt singurii care te pot ajuta. Au nevoie de tine tot atât de mult cât ai și tu nevoie de ei.

Am avut mustrări de conștiință mult timp după ce am închis telefonul; nu schimbau cu nimic situația. Deja luasem o hotărâre și eram convins pe deplin că era cea mai corectă și singura pe care aș fi putut s-o iau.

— Trebuie s-o găsesc, Will, am spus eu înverșunat, înainte s-o găsească el.

47.

Campbell Armour ignoră semnalul pentru apel în așteptare.

Stătea cu laptopul pe genunchi pe podeaua camerei de la Mountain View. Mișcă cursorul prin poartă spre verandă și făcu clic pe ușa de la intrare a conacului virtual.

Nimic. Încercă din nou. Era pus pe pilot automat, repeta operațiunea la fiecare jumătate de minut, în timp ce vorbea cu fata lui la telefon și se uita la televizor la cea de-a doua zi de Wimbledon.

Vizita pe care o făcuse la adevărata casă îl speriase destul de tare. Fusese așteptat de cineva care se ascunsese în spatele ușii de la intrare – nu putea fi decât Ward. Îi venea rău când se gândea cât de aproape fusese să intre în casă. Acum însă era speriat și că încerca să acceseze site-ul, bănuind că poate era așteptat și aici.

— Stai un pic, scumpete, spuse el.

Tresări la auzul soneriei, uitând pentru o clipă de acțiunea de pe terenul de tenis. Ușa de la intrare se deschise.

— Daaa! Campbell lovi aerul cu pumnul, ca şi cum el ar marcat punctul. Îndreptă telecomanda spre televizor şi opri sonorul, apoi îi spuse lui Amy:

— Tati trebuie să plece, draga mea. Te iubesc! Spune-i lui mami că şi pe ea o iubesc şi că vorbim mai târziu. Ne vedem mâine.

Închise telefonul, îşi umplu gura cu chipsuri şi intră pentru prima dată în Skylands-ul virtual.

Pozele făcute mai devreme îi confirmaseră faptul că pe ecran avea o replică la scară după casa în care copilărise Ernest Seaton. Grafica nu era doar impresionantă, ci şi supranaturală – unul dintre darurile sinesteziciloor era capacitatea deosebită de a memora informaţiile spaţiale. Trecu pragul, activând „zgomotul de paşi" de care îi spusese Ed. Uşa se închise în spatele lui şi începu să meargă prin holul întunecos pe care apucase să-l vadă de dimineaţă prin uşiţa pentru pisică. Aici însă nu era praf; şi nici bocanci de drumeţie ascunşi. Interiorul casei Skylands strălucea de curăţenie, aşa cum probabil fusese la un moment dat.

Neştiind cât timp avea la dispoziţie, Campbell se grăbi să traverseze tot holul şi se poziţionă în capătul scărilor. Imaginea era 3D, iar treptele parcă îl aşteptau să urce.

Programul era conceput astfel încât putea să urce doar câte o treaptă o dată şi încet. Ajunse la etaj, de unde perspectiva se schimbă; în locul treptelor avea o imagine de ansamblu de undeva de sus, ca şi cum ochii i-ar fi planat în jurul candelabrului agăţat de tavan şi se vedea pe sine de deasupra.

Scena avea ceva familiar, dar şi ameninţător totodată, deşi nu-şi putea da seama ce anume. Acum se auzea muzică – un sunet fragil de pian venit din altă zonă a casei. Urcă la etajul al doilea şi ajunse într-un coridor cu patru uşi, distanţate egal de centru.

Plimbă cursorul de-a lungul coridorului şi se opri în dreptul uşii celei mai apropiate de scară. Se întinse după punga de chipsuri şi trase cu ochiul spre televizor, taman la ţanc să-l vadă pe Federer servind un as; zâmbi apoi la gândul că avea emoţii să intre în cameră şi apăsă pe clanţă.

Uşa se deschise larg lăsând să se vadă o cameră care nu putea fi decât dormitorul lui Ernest Seaton. Se uită de jur-împrejur prin camera îngustă – postere cu All-Stars Yankees deasupra patului, o bâtă de baseball pe suportul pentru încălţări de sub geam, teancuri de reviste *Marvel,* o sabie-laser Star Wars din prima generaţie sprijinită de perete într-un colţ, soldaţi de plumb şi maşini, toate ordonate – şi realiză că aici putea afla mai multe decât dacă ar fi intrat în adevărata casă. În afară de aspectul îngrijit şi sobru (o altă trăsătură tipică sinesteziciloor), nu era nimic neobişnuit sau revelator

aici; camera era la fel ca orice altă cameră a unui băiat de nouă ani, de acum un sfert de secol.

Detectivul îşi continuă drumul pe palier, de data asta zgomotul de paşi fiindu-i amortizat din cauza covorului, doar din când în când auzindu-se câte un scârţâit. A doua şi a treia uşă erau încuiate. Tocmai se pregătea să apese pe clanţa celei de-a patra uşi, când din interior răzbi o lumină puternică, ce ieşi ca o aură prin jurul cadrului.

Campbell îşi trosni degetele de la mână. Presimţea că avea să afle de ce se hotărâse Ward să îl lase până la urmă să intre în casă. Privi încordat cum fasciculul de lumină este întrerupt de o umbră, ca şi cum cineva s-ar fi apropiat de uşă pe partea cealaltă.

Aştepta ca uşa să se deschidă din clipă-n clipă, când îi sună telefonul.

— Sunt în sala de aşteptare a aeroportului Heathrow.

— Pot să vă sun în cinci minute?

— Nu durează mult. Aş vrea să ne întâlnim joi după-amiază.

— Nicio problemă, cred că termin treaba aici până atunci.

— Trebuie să mă duc să iau masa la Hudson, la bunica soţiei mele, dar cu puţin noroc mă întorc la două…

— Ed, chiar sunt prins rău acum…

— Bine, o să-ţi trimit un mail cu detaliile. Înţeleg că eşti încă în Norfolk.

— Aham, încă n-am fost linşat. Asta e casa.

— Faci o treabă excelentă, Campbell.

— O casă mare şi veche, încuiată, nelocuită de mulţi ani. Am vreo şansă să-mi daţi un avans? Glumesc. Se gândi să pomenească şi de posibila întâlnire cu Ward de la Skylands, dar se răzgândi. Cu ochii încă în ecran, îl întrebă: Chiar aşa, familia Seaton vă sună cunoscută?

— Nu. De unde să-i ştiu… credeam că am menţionat în mail.

Părea uşor defensiv.

— Încercăm încă să găsim o conexiune, Ed.

Urmă o pauză. Putea să-l mintă, dar de ce?

— Ai vorbit cu menajera? întrebă Ed.

— Mamă măiculiţă… Campbell îngheţă de uimire cu ochii în ecran. Cea de-a patra uşă se crăpase câţiva centimetri. Staţi un pic.

— S-a întâmplat ceva?

Uşa se deschise complet şi din vâlvătaia aceea se desprinse ceva care se târa în patru labe. Îşi ridică uşor capul – pentru o secundă, Campbell crezu că este un copil în flăcări, după care, cu o viteză uimitoare, efigia de foc se prelinse în hol şi, înainte să-şi dea seama ce văzuse exact, dispăru brusc în camera băiatului.

Campbell începu să miște mouse-ul în toate direcţiile şi imediat apăru de nicăieri silueta întunecată şi firavă a „doamnei Danvers”, care se duse să închidă uşa camerei – presupuse că era dormitorul matrimonial –, după care se întoarse şi trecu pe lângă el, depăşindu-l.

Campbell râse.

— M-aţi prins într-un moment bun.

Ca într-o piesă de teatru în care suspansul creşte gradat, silueta aceea fantomatică începu să coboare încet treptele. Se opri la jumătate, se întoarse şi îi făcu semn din cap să o urmeze.

— Ed, trebuie să plec.

— Ai grijă.

•

Avatarul dispăru pe coridorul care ducea spre cealaltă parte a clădirii. Auzi uşa trântindu-se în urma lui şi merse în continuare pe urmele siluetei, strecurându-se cu cursorul prin toate cotloanele bucătăriei. Pereţii vibrau la zgomotul paşilor lui grăbiţi.

Doamna Danvers îl aştepta pe veranda din spate, în beznă.

Era lumină afară când intrase în casă (în timp real era încă după-amiază); acum însă Campbell stătea afară sub cerul plin de stele, luna răsărise pe după acoperiş, iar din tufele de regina-nopţii se vedeau licurici.

Călăuza scoase o lanternă dintr-un buzunar şi, după ce îşi acoperi capul cu un şal, o îndreptă spre curte, chiar spre cărarea dintre hambare pe unde trecuse şi el de dimineaţă. Se uită înspre casă şi constată că toate luminile erau stinse. Străbătură grădina şi în scurt timp erau în mijlocul pădurii.

În faţă se vedeau contururile unui pâlc de pini, cu vârfurile ca nişte săgeţi. Fasciculul lanternei era din ce în ce mai slab, pe măsură ce silueta doamnei Danvers se apropia de poarta unui cimitir împrejmuit de un gard din fier forjat.

Auzi ţipătul unei bufniţe – nimic neobişnuit pentru o scenă nocturnă, dar întotdeauna de efect. Lumina lanternei trecu în grabă peste cele şase pietre de mormânt, după care reveni şi zăbovi asupra unui monument cu aripi, ridicat în amintirea lui June şi Gary Seaton (Campbell avea să afle mai târziu că cei doi Seaton fuseseră îngropaţi separat – June în cimitirul din Colebrook, Gary în cel din Danbury), pentru ca mai apoi să se îndrepte spre alte două pietre funerare mai noi. Primul îl şocă – avea inscripţionat numele Sophie Lister şi anii între care trăise.

A doua piatră era nemarcată şi era pusă la căpătâiul unei gropi săpate de curând.

Fasciculul de lumină trecu peste grămada de pământ, apoi peste groapă… deja acţiunea semăna cu un film de mâna a doua. „Hai, tipule, ce facem aici,

doar atât ai putut", îi trecu lui Campbell prin cap. Doamna Danvers se întoarse spre el, începu să rotească lanterna, iar Campbell se trezi privind nişte cercuri concentrice luminoase.

Dacă fusese doar o încercare brutală să-l intimideze, nu-şi atinsese scopul. Nu de aceea acceptase Ward să îl lase să acceseze pagina de net, ca să-l avertizeze că e pe lista lui neagră. În spaţiul virtual, care era şi mantra lui, Campbell ştia foarte bine că nimic nu e ceea ce pare.

Nu, era sigur că asasinul avusese alt motiv… ceva ce-i scăpa.

Campbell îşi ridică privirea spre televizor. Se întinse după telecomandă şi dădu volumul mai tare. Federer tocmai sprintase de lângă plasă pe linia de fund, încercând să lovească o minge imposibilă. Campionul însă reuşi ca prin minune să o lovească printre picioare, cu spatele la plasă, şi câştigă punctul. Mulţimea începu să-l ovaţioneze în picioare.

Se uită înapoi spre monitorul laptopului – silueta avatarului se strecura printre copaci şi dispărea încet în beznă – interesant detaliu. Zâmbi, apoi închise laptopul şi îşi concentră toată atenţia la tenis.

Stabilise să se întâlnească cu Grace Wilkes la Skylands a doua zi de dimineaţă – avea ocazia să afle chiar de la „doamna Danvers" varianta ei de scenariu pentru acest film de familie.

48.

— Arăţi de parcă n-ai vrea să fii aici.

Jelly îşi întoarse capul atât de repede, încât ringul de dans păru că plutească. Văzu chipul şters al unui bărbat care îşi odihnea o mână pe spătarul unui scaun liber de la masă.

— Ce-ai spus? Muzica era suficient de tare cât să poată pretinde că nu auzise.

— Am spus că arăţi de parcă ai vrea să fii în altă parte.

Bărbatul, pe care acum îl vedea clar, era îmbrăcat cu un tricou polo de culoare bleumarin, pantaloni largi, maro, şi încălţat cu mocasini. Înalt, nu chiar arătos, deşi destul de ok… ceva în genul unui preparator la facultate. Nu putea să-l încadreze într-o categorie anume.

— Da, sigur. Mai degrabă aş prefera să fiu închisă peste noapte în casa unui antreprenor de pompe funebre. Se uită chiorâş la el. Ne cunoaştem?

— Încă nu. Avea un chip prietenos şi sincer. Dar speram să facem cunoştinţă.

— Sigur că sperai.

Îşi stinse ţigara într-o scrumieră plină ochi şi se întinse să-şi ia paharul.

— Nu mă dau la tine. Doar am remarcat că stăteai singură şi… mă rog, păreai uşor pierdută.

Aici avea dreptate. Petrecerea era mai mult decât plictisitoare – o îngrămădeală de babalâci, majoritatea albi, şi nu cunoştea pe nimeni. Mai devreme chiar se întrebase ce-ar fi dacă Ed Lister şi-ar face apariţia.

— N-am nevoie să fiu salvată, domnule. Împinse paiul şi umbreluţa cu nasul, apoi sorbi din al patrulea Long Island Iced Tea. Era gata să plece acasă.

— Nu, voiam să spun… mă gândeam… ce naiba, eşti o femeie atrăgătoare, mi-ar face plăcere să te cunosc.

— Ce naiba?

Ridică din sprânceană şi zâmbi. Era politicos, drăguţ şi, în afară de ea, cea mai tânără persoană din sală. Avea să mai stea cel puţin încă două ore pe acolo.

— Pot să mă aşez? întrebă bărbatul.

Ar putea să fie chiar el… Doamne… el o fi?

— Sunt cu nişte prieteni… e masa lor, spuse ea pe un ton ostil, deşi de data asta nu intenţionase. Toţi se duseseră să danseze. Făcu cu mâna către Ronnie şi Steve, care se mişcau nostalgic pe melodia *This Will Be* a lui Natalie Cole (tematica petrecerii era muzica R&B din anii şaptezeci-optzeci), şi dintr-odată se simţi mult mai bine.

— Hei, vrei să dansăm?

— Nu prea mă pricep, spuse el. Aş prefera să ies la aer. Ce-ai zice să ne luăm ceva de băut şi să ieşim pe terasă…

Jelly dădu aprobator din cap, deşi ideea n-o încânta prea tare. Se ridică şi camera începu să se învârtă cu ea. Îşi ridică mâinile în aer şi începu să se mişte în ritmul muzicii.

— Vreau să aud sfârşitul melodiei mele preferate.

•

Jelly ieşi din toaletă şi păşi cu atenţie – chiar şi înainte să bea, sandalele aurii cu tocuri de şapte centimetri, pe care le găsise la Shoe Inn, o făcuseră să meargă ca un pui de girafă nou-născut, croindu-şi drum pe marginea ringului de dans, apoi pe terasă.

O aştepta acolo, sprijinit de balustradă, privind oceanul.

N-avea cum, era imposibil ca tipul să fie Ed Lister. În primul rând, pentru că era prea tânăr, avea treizeci şi un pic de ani. În al doilea rând, ştia cum arată Ed, îi trimisese o poză cu el. Dar tot ce ştia despre el era ce îi spusese… el. Dacă inventase totul? Dacă Ed nu era cine pretinsese că e? Dacă tipul ăsta chiar era *el*? Dacă aşteptase momentul potrivit ca să-i spună?

I se făcu pielea de găină.

El se întoarse spre ea, iar Jelly remarcă ceva special la chipul lui. Era perfect oval – urechi mici şi lipite de cap, păr tuns periuţă – trăsături mai mult decât perfecte pentru un bărbat. N-avea nimic efeminat, deşi maxilarul puternic şi sprâncenele nu se potriveau cu ochii afundaţi în orbite. Deja i se părea un bărbat frumos. În fundal, razele lunii se reflectau în apă…

Jelly nu crezuse nicio secundă că Ed vorbise serios când îi spusese că ia avionul ca să vină la petrecere. Ca să fie sigură că nu dă de el, îi dăduse numele unei discoteci care nu mai exista demult (Scarlett's fusese desfiinţată înainte să se nască ea). Problema era că în Westhampton erau puţine cluburi de noapte şi nu i-ar fi luat mult să-l găsească pe ăsta, care era chiar pe plajă.

— Chiar aşa, să mă prezint… sunt Guy, Guy Mallory, spuse acesta zâmbind, iar ea observă că avea buze foarte subţiri, care aproape i se lipeau de dinţi când zâmbea.

— Jelena, răspunse ea, întinzându-i mâna. Îmi pare bine de cunoştinţă, Guy.

Nu simţea nicio vibraţie. N-avea cum să fie Ed.

Sentimentul de panică se mai domoli. Mai era ceva – Guy avea accent de american, un şuierat mieros din vest, care o făcea să creadă că în curând avea să i se adreseze cu „don'şoară". Ed era englez. Nu-i auzise niciodată vocea, dar îşi dăduse seama din stilul lui de a vorbi, cu expresiile alea ciudate care ar fi fost greu de inventat.

— Când ai apărut, prima dată am crezut că eşti altcineva.

El continuă să-i zâmbească.

— Aud des fraza asta.

— Am greşit de două ori, spuse ea, scuturând din cap. Nu semeni cu niciunul din ei. Îl întrebă apoi pe un ton pe care nu l-ar fi folosit de obicei cu cineva pe care abia îl cunoscuse: Ai fost vreodată căsătorit, Guy?

— Nu, îi răspunse el, întorcându-i privirea. Tu?

Jelly încuviinţă.

— O singură dată. M-am măritat online. E un site unde te înscrii şi completezi tot felul de chestii şi, după aia, conform Legii Internetului, blabla, eşti căsătorit… aveam cam şaptesprezece ani.

— Şi cine-i norocosul?

— Colin Firth. Dar acum suntem despărţiţi legal. Oricând vreau să divorţez de el, mă duc pe site şi puf, gata.

Ed râsese o grămadă când îi povestise. Acum îl studia pe Guy să îi vadă reacţia. Pe chipul lui blajin nu apăru decât un zâmbet politicos. Era evident că auzea pentru prima oară întâmplarea şi asta voia Jelena să afle.

Vorbiră o grămadă, iar conversaţia curse de la sine. Când epuizară subiectele, liniştea nu i se păru deloc jenantă. Priviră împreună luminile văratice ale oceanului, ascultară valurile sparte la mal, muzica – excepţionala piesă a formaţiei Temptations, „*I Can't Get Next to You*".

La un moment dat, Guy o întrebă:

— Înţeleg dacă mă refuzi, dar aş vrea să ne mai vedem… adică şi după seara asta. Intonaţia se schimbă spre sfârşitul frazei, transformând-o în întrebare.

Jelly ridică din umeri.

— Sigur, de ce nu?

PARTEA A TREIA

49.

New York

Doar la ea mă gândisem în avion. Încercasem să mai lucrez câte ceva, să mă uit la un film, să citesc – nu m-am putut concentra. În minte mi se strecura de fiecare dată gândul că în câteva ore o să ne întâlnim. Nici nu se punea problema să pot dormi. Când avionul se pregătea să aterizeze pe deasupra capătului de nord-est al Long Island, aproape că mi se opri inima de emoţie când am zărit luminile de pe plaja de la Westhampton. De îndată ce se deschiseră portierele avionului am ieşit afară; prima gură de aer pe care am luat-o avea miros de kerosen şi prima imagine a fost cea a luminilor de pe pistă şi, cu toate astea, parcă îi simţeam prezenţa lângă mine.

Am pierdut o groază de timp la vamă şi la biroul imigrări; deja orice speranţă să dau de Jelena în noaptea aceea se evaporase. După ce stătusem la coadă cam două ore (aeroportul primise un telefon suspect şi era în alertă), furia şi frustrarea se mai domoliseră, transformându-se într-o resemnare grea.

— La Carlyle, i-am spus şoferului de îndată ce m-am urcat în limuzina care mă aştepta. Trecuse bine de miezul nopţii, era prea târziu să pornesc spre Hamptons. Petrecerea se va fi terminat demult când ajungeam eu acolo.

Obligat să rămân în Manhattan, mi-am turnat nişte whisky şi apă şi m-am cufundat înapoi în bancheta de piele, bombănindu-mă singur că probabil ratasem cea mai bună, şi probabil singura, şansă să dau de urma fetei. Pe măsură ce linia orizontului se ridica deasupra cartierului Forest Hills, îmi pică fisa că mă aflam în ditamai metropola şi speram să găsesc pe cineva fără să am o adresă, un număr de telefon sau măcar un nume – dacă miza n-ar fi fost aşa de mare, poate situaţia ar fi fost chiar hilară.

Dar totuşi era New York, un oraş pe care îl cunoşteam destul de bine. La urma urmei, trăisem aici jumătate din viaţa mea în câmpul muncii. Aici dădusem prima oară lovitura, aici făcusem primul milion, aici o întâlnisem pe Laura. Pentru mine avea să rămână întotdeauna „oraşul de pe deal”. Dacă

te-ai prăvălit din vârful „Marelui Măr” (așa cum am pățit eu de câteva ori) și ai reușit să te urci din nou în vârf, atunci știi că nimic nu este imposibil.

Șoferul limuzinei asculta James Brown la radio. L-am rugat să dea sonorul mai tare și am încercat să concep un plan de acțiune pentru a doua zi.

De îndată ce am intrat în tunelul Midtown, m-am gândit la Ward și la mailul trimis de Campbell despre tragedia familiei Seaton. Îi spusesem detectivului că nu-i recunosc din poză pe părinții băiatului. De atunci mă tot frământam, încercând să mă lămuresc dacă nu cumva aș putea totuși identifica ceva în fotografie – poate avea până la urmă o oarecare legătură cu ceva din trecutul meu.

Nu eram foarte sigur, dar June Seaton îmi aducea un pic aminte de femeia din vis, visul meu din New York, în care priveam în jos spre băiatul ei care zăcea pe jumătate dezbrăcat pe fundul unui abis negru.

Mi-am dat seama că nu știusem niciodată cum o chema.

•

La zece minute după ce adormisem, sau așa mi se păruse mie, am fost trezit de telefon.

L-am rugat pe Campbell Armour să mă sune după ce apuc să beau o cafea, dar se grăbea. Era pe drum spre un oraș numit Torrington, unde urma să se întâlnească cu Grace Wilkes, menajera, care se răzgândise în ultimul moment și nu mai voia să se întâlnească cu el la Skylands, pretextând că acea casă îi evoca prea multe amintiri.

M-am gândit să dau cărțile pe față cu Campbell și să-i spun despre Jelena. Intenționasem de fiecare dată să-i mărturisesc îngrijorarea mea că Ward știa despre existența ei. Chiar dacă mă înșelasem, și el nu se dăduse drept ea, chiar dacă exagerasem sau îmi imaginasem doar că ea ar fi în pericol, tot putea să mă ajute măcar să dau de ea. Nu era însă ceva ce aș fi vrut să-i explic la telefon. Am rămas la planul inițial, în care urma să ne întâlnim a doua zi. Chestiunea mai putea aștepta până atunci.

După ce mi-am făcut duș și am servit micul dejun în camera de la Carlyle – am o înțelegere similară cu cea de la hotelul Ritz din Paris – m-am pus pe treabă.

Fără a avea prea multe informații la dispoziție despre Jelly, a trebuit să mă mulțumesc cu ce aveam: știam adresa ei de e-mail, știam că ia lecții de pian cu o profesoară căreia i se adresa cu „doamna C”, nu departe de locuința ei din Brooklyn, și mai știam că lucrează ca un fel de supraveghetoare la o grădiniță din zonă. Se ferise întotdeauna să-mi spună numele grădiniței, dar într-o discuție se dăduse de gol din greșeală – sau poate dinadins – și-mi spusese care este cea mai apropiată stație de metrou.

Am căutat pe Google „centru îngrijire copii” în zona parcului Prospect din Brooklyn. Cu ajutorul programului Mapquest am restrâns căutarea la doar trei posibile grădiniţe şi creşe, aflate la cinci minute de mers pe jos de staţia de metrou Church Avenue de pe magistrala Coney Island.

Mărturisesc că nu era prima mea tentativă să încerc să dau de ea. La scurt timp după ce ne întâlnirăm prima dată, am făcut o încercare, mai mult într-o doară, să dau de urma lui „jokeradorabil”. Mai mult din curiozitate, i-am dat adresa de e-mail unei agenţii de detectivi online, una dintr-acelea care se laudă că pot găsi toate informaţiile despre o persoană (inclusiv date de pe fişa medicală şi situaţia financiară din bancă) pentru doar câţiva dolari. Când am văzut că n-au reuşit să afle nimic, m-am lăsat păgubaş. Mi-a fost frică să nu afle că încerc s-o verific în vreun fel şi să-şi fi făcut o idee greşită.

Situaţia stătea cu totul altfel acum. Nu sunt sigur dacă eram mânat mai mult de dorinţa de a o vedea sau de a o proteja – dar ştiam că era o chestiune urgentă.

Am luat un taxi din faţa hotelului până la intersecţia lui 5 cu 53, de unde am luat trenul F către Brooklyn. Am intrat în staţia de metrou, unde am fost asaltat de mirosul familiar de urină stătută şi covrigei, care mi-a readus în minte sentimentele de acum douăzeci de ani, când eram de vârsta lui Jelly şi n-aveam întotdeauna bani de taxi.

Aflat pe peron, mă uitam în depărtare spre clădirile inestetice care se pierdeau spre linia orizontului, spre panourile uriaşe cu reclame şi străzile insalubre arse de soare, şi am început să am tot felul de presimţiri – nu doar despre faptul că părăsisem zona de confort a lumii civilizate. Eram îmbrăcat cu nişte blugi vechi, un tricou negru polo şi aveam ochelari fumurii; încercam să nu ies în evidenţă. În graba mea de a o găsi pe fată înaintea lui Ward nu mă gândisem că poate chiar eu o să-l conduc la ea.

•

— Vă pierdeţi vremea, spuse Grace Wilkes. N-am nici cea mai mică idee ce s-a întâmplat cu băiatul, nici nu ştiu dacă mai trăieşte.

— Aş vrea să aud şi varianta dumneavoastră despre ce s-a întâmplat.

— Cine v-a dat numele meu? se încruntă Grace, mijind ochii la Campbell peste ceaşca de cafea din mână.

— Din ziarul local, răspunse Campbell, ceea ce era destul de aproape de adevăr. Se gândise că era mai bine să nu-i spună că vorbise şi cu doctorul Stilwell.

— Acolo scria că trupurile au fost descoperite de grădinar, Earl Wilkes, şi de soţia lui Grace, menajeră… am mai făcut şi eu un pic de muncă de investigaţie, m-am uitat în cartea de telefon, mai adăugă el zâmbind.

Femeia se zgâia la el, fără să spună nimic.

— Doamnă Wilkes, continuă el pe un ton serios, îmi pare foarte rău pentru pierderea recentă pe care aţi suferit-o. Vorbele îi răsunară stângace, dar nu ipocrite.

Dintr-odată, ochii ei erau scăldaţi în lacrimi. Faţa îi era umflată, probabil ca urmare a unui tratament cu cortizon, şi toate trăsăturile ei, altă dată frumoase, se estompaseră. O femeie măruntă şi îngrijită, de altfel, în jur de şaizeci şi cinci, poate şaptezeci de ani, purta din cap haine din catifea cu ciucuri; în spatele ei erau două cârje, înfăşurate în fâşii de şifon portocalii şi galbene.

Acum cu greu şi-o mai putea închipui ca pe o „doamnă Danvers".

Femeia aşează ceaşca pe masă şi amestecă tacticos un pliculeţ de îndulcitor în ea.

— Earl a fost un om bun, spuse ea în cele din urmă. Spre sfârşit a suferit mult. Nu s-a plâns niciodată. Pot să vă pun o întrebare, domnule Armour?

— Sigur, întrebaţi-mă orice, încuviinţă el.

— De ce scormoniţi trecutul? S-a întâmplat demult şi la vremea respectivă am spus tot ce ştiam poliţiei. Am vrut să uit. A trebuit să uit.

— Îmi dau seama, doamnă, spuse Campbell, gustând din porţia de macaroane cu brânză şi sos peperroni şi dorindu-şi să fi comandat pui. Dar n-am ştiut de unde să încep, continuă el. Poliţia nu mi-a fost de niciun folos.

Mai devreme îi trecuse prin cap să se ducă la biroul şerifului din Canaan, dar, neavând o licenţă de detectiv, n-ar fi aflat mare lucru; doar ar fi atras atenţia asupra lui. Şeriful implicat în cazul Seaton murise cu câţiva ani în urmă.

— Nu-mi păreţi că sunteţi detectiv.

— Nu? Zâmbi, neştiind dacă din cauză că era tânăr sau din cauza etniei lui. Atunci îmi place să cred că deghizarea mea are efectul scontat.

Discuţia nu decurgea în felul în care sperase. Se simţea mai confortabil să vorbească în faţa unui monitor decât faţă în faţă, dar n-ar fi crezut că lipsa lui de experienţă avea să se întoarcă aşa brusc împotriva lui.

Se aflau într-un separeu din secţiunea rezervată pentru familişti de la Annie's Grill din Torrington, un local pentru muncitori situat la cincisprezece kilometri sud de Norfolk. Pereţii erau acoperiţi din tavan până în podea cu plăci de faianţă albă şi rozalie; aici hotărâse Grace să se întâlnească cu el.

Ea nu-şi comandase nimic de mâncare.

— Nu văd cum v-aş putea fi de folos.

— L-aţi cunoscut, doamnă Wilkes, spuse el, aplecându-se spre ea. Sunteţi singura persoană rămasă în viaţă care ştie ce s-a întâmplat.

— Aşa o fi. Dar ce treabă are, mai exact, clientul dumneavoastră cu Ernest?

Se trase înapoi pe scaun şi aşteptă un moment, jucându-se cu mâncarea.

— E o chestiune confidenţială, spuse el pe un ton oficial, privind-o peste ochelari. Nu pot să vă spun decât că are legătură cu un testament.

Femeia căzu o clipă pe gânduri.

— La telefon mi-aţi spus că aş putea avea unele beneficii dacă mă întâlnesc cu dumneavoastră. Ce-aţi vrut să spuneţi?

— Clientul meu oferă o recompensă substanţială pentru orice informaţie care conduce la descoperirea locului în care se află Ernest Seaton.

Urmă încă o pauză. Grace întinse mâna după telefonul ei roz, care era după ceaşcă, şi îl trase mai aproape.

— Credeţi că am putea s-o luăm de la început, să-mi spuneţi ce s-a întâmplat în noaptea aceea?

•

Recepţionista de la centrul de îngrijire pentru preşcolari All Saints, o indiancă gravidă îmbrăcată într-un sari, pe nume Joy, îl informă pe un ton plictisit că nu mai aveau locuri libere până în primăvara viitoare.

— Nu vreau să înscriu niciun copil, i-am explicat eu răbdător. O prietenă de-a mea lucrează aici. Chiar aşa, unde-i lumea?

Locul părea neobişnuit de liniştit pentru o grădiniţă.

— Copiii dorm, spuse ea. Vă rog să vorbiţi în şoaptă.

I-am arătat poza lui Jelly. Îşi aruncă o privire fugară şi îmi înapoie imediat poza, clătinând din cap.

— N-o ştiu.

— Cred că e supraveghetoare. Cântă la pian.

Joy îşi întoarse ochii pe jumătate închişi spre un panou din spatele biroului, pe care era prezentată toată echipa All Saints, împărţită pe „cloşti”: doamna Quinn şi doamna Arbogast. Jelly nu era printre ele.

— Cum ziceaţi că o cheamă?

— Nu-i ştiu numele de familie. E foarte important. Aş putea vorbi, vă rog, cu altcineva de la personal?

— Vă spun că nu lucrează aici.

Deja ridicase tonul şi nu mai părea deloc prietenoasă.

La fel am păţit şi la centrul Leapfrog, şi la centrul Precious Littles. Nimeni n-o recunoscu pe Jelena din unica poză pe care o aveam, şi nici din descrierea mea. Următoarea oră m-am învârtit prin arşiţă pe la grădiniţele pe care le marcasem pe hartă ca „posibile”. Nici acolo nu am aflat nimic. Mi-am dat seama că Jelly nu-mi spusese adevărul despre slujba ei, dar speram

că avea o legătură măcar cu zona. Singurul punct de reper pe care îl mai aveam era staţia de metrou.

Complet demoralizat, am început să hoinăresc aiurea pe străduţele cenuşii, mărginite de copaci. Era un cartier mixt, cu case de oameni din clasa de jos şi de mijloc, case înguste cu şindrilă şi clădiri de apartamente cu cărămizi albe, mâzgălite cu graffiti, magazine mici şi sărăcăcioase la câte un colţ de stradă – destul de departe de hotelul Carlyle. Când am ajuns înapoi la intersecţia cu Macdonald Avenue, tricoul îmi era fleaşcă de transpiraţie. Tălpile pantofilor mi se afundau în asfalt şi înaintam la fel de greu ca şi cum aş fi mers prin nisipuri mişcătoare.

Era ca un avertisment pentru ce avea să urmeze.

Mă oprisem în faţa Băncii Federale Astoria, încercând să mă hotărăsc dacă să intru – Jelly îmi spusese că la un moment dat lucrase la o bancă, când pe deasupra mea trecu un avion cu reacţie, sfâşiind aerul cu un zgomot de hârtie ruptă. M-am uitat spre cer şi deodată inima începu să-mi bată cu putere. Am încercat să o pornesc din loc, dar deja nu mai vedeam trotuarul şi nici nu-mi mai simţeam picioarele. Cineva îşi puse mâna pe braţul meu.

Am reuşit să ajungem până în uşa magazinului de îngheţată de lângă bancă, după care totul deveni negru.

Credeam că o să mă prăbuşesc, dar începeam să îmi revin. Am auzit o voce de femeie.

— Vă simţiţi bine? Vreţi să chem salvarea?

— Mi-ar prinde bine un pahar cu apă, am spus.

Fata veni din spatele tejghelei şi mă ajută să mă aşez. Nu mai era nimeni în magazin.

— Nu arătaţi prea bine, domnule.

Îmi imaginasem oare că cineva pusese mâna pe mine şi mă călăuzise spre magazin?

— O să-mi revin. Nu sunt obişnuit cu căldura. Mă trecu un fior rece. Simţeam că aerul condiţionat îmi lipeşte tricoul transpirat de spate.

— Tre' să aveţi grijă, e cald ca naiba afară.

Mi se păru o exprimare cam ciudată. Era o puştoaică de liceu, blondă şi pistruiată, n-avea mai mult de şaisprezece ani. Revigorat de paharul cu apă rece, i-am mulţumit că „mi-a salvat viaţa" şi i-am lăsat un bacşiş care-i făcu ochii să sclipească.

În drum spre ieşire m-am întors şi am întrebat-o:

— M-a ajutat cineva să vin aici?

Mă privi ca şi cum nu ar fi înţeles ce o întrebasem. Îşi scoase căştile albe din urechi.

— Poftim?

Am repetat întrebarea.

— N-am fost atentă. Să aveţi grijă.

50.

— Era prea linişte, chiar şi pentru o zi de duminică, îşi începu Grace povestirea, deschizând şi închizând nervoasă clapeta telefonului. Am avut un presentiment rău din momentul în care am intrat pe uşă… În casă era linişte şi mirosea a ceva ciudat.

— Vă aduceţi aminte ce oră era? întrebă Campbell.

— Duminica ajungeam târziu acolo, în jur de nouă.

— Nu locuiaţi acolo?

Dădu din cap că nu.

— M-am mutat după ce m-am măritat.

Campbell îşi coborî privirea.

— Bine, deci aţi intrat înăuntru… şi pe urmă?

— Nu părea că e nimeni în casă, aşa că l-am chemat pe Earl din curte şi l-am trimis sus… să verifice dacă toată lumea era bine… am aşteptat în capătul scărilor. Era prea linişte – micuţul Ernie era *întotdeauna* treaz la ora aia.

Făcu o pauză, iar Campbell observă că femeia încerca să-şi limpezească memoria, să nu-i permită să o sufoce.

— Auzeam ceasul ticăind în hol şi pe soţul meu ciocănind în uşa dormitorului, strigându-i…

Încercă să o scutească pe femeie să povestească momentul descoperirii.

— Băiatul era ascuns în debaraua de sub scări?

— Prima oară am crezut că şi el era mort.

Campbell dădu din cap.

— Am citit despre sânge.

— L-am trezit… nu ştia unde se află, de-abia vorbea, tremura tot. L-am învelit într-o pătură şi i-am făcut un ceai fierbinte.

— Credeţi că se ascundea de cineva?

Femeia se uită urât la el.

— Ernie ura momentele când părinţii lui se certau. Se mai pitea uneori acolo să nu-i mai audă. Era… locul lui special.

— De unde avea tot sângele ăla pe el, Grace?

— Nu era foarte mult sânge. Ştiţi cum exagerează în ziare.

— Da, dar de ce era mânjit de sânge pe faţă şi pe mâini? Credeţi că a văzut ce s-a întâmplat sau s-a dus în cameră doar după aceea?

— De unde naiba să știu? se răsti femeia dintr-odată. N-am vrut să mă gândesc la asta nici atunci – la ce o fi văzut sau auzit săracul copilaș –, și pe cuvântul meu că nu vreau să mă gândesc nici acum.

— Vă înțeleg, spuse el, bătând în retragere.

Campbell dădu farfuria la o parte din fața lui. Se uită la fața umflată a lui Grace, pe care nu putea citi mai nimic, și nu știa dacă să încerce să-i recâștige încrederea sau să insiste să o preseze.

Își mai domoli tonul puțin.

— Cum se înțelegea cu părinții?

— Ernest? Era el doar un copil, dar văzuse ce fel de om era Gary Seaton – un ratat de provincie al cărui vis suprem era să se îmbete ca porcul la clubul Gin și Supă. Nu prea aveau o legătură. El era mai apropiat de mama lui.

Campbell încuviință din cap.

— Am văzut-o într-o fotografie. O femeie frumoasă.

— June avea ceva… o energie aparte, știți, era plină de viață, oamenii se simțeau bine în preajma ei. Avea mulți admiratori, dar era un suflet ce avea nevoie de atenție, întotdeauna tânjea după senzații tari. Ezită o clipă, apoi adăugă: Din cauza asta a murit.

— Vreți să spuneți că nu era mulțumită de viața ei de-acasă?

— Nu era o căsnicie fericită… toată ziua se certau. Grace parcă privea prin el, concentrată asupra trecutului. În noaptea aia se certaseră… Eu eram în casă, le pregăteam cina. Gary băuse și începuseră să țipe și să zbiere unul la celălalt și chiar voiam să chem poliția. Oftă. Până la urmă… of, i-am lăsat în pace, ca de obicei.

— Vă mai amintiți de ce se certau?

— Aceeași poveste veche. June fusese la o petrecere în New York și rămăsese peste noapte acolo – doar că de data asta ajunsese la spitalul de acolo. Nimic serios, căzuse și leșinase, dar Gary a trebuit să meargă și să o aducă acasă.

— Îl înșela.

Grace dădu din cap că da.

— Îi găsise o scrisoare pe care nu mai apucase să o trimită unui individ de care îi plăcea. Poate uitase, poate n-avusese timp.

— Ați văzut scrisoarea?

— El i-a spus că a găsit-o… a acuzat-o că plănuiește să fugă și să-l părăsească. June a negat tot, susținea că era doar o fantezie. Apoi Gary o obligase să citească niște fragmente cu voce tare… partea cu îndrăgostitul. Ea începuse să plângă.

— Știți cui îi era adresată scrisoarea? Se menționa vreun nume?

Clătină încet din cap că nu.

— Eu n-am auzit.

— Şi ce s-a întâmplat cu scrisoarea? întrebă Campbell. În ancheta poliţiei nu se menţionează nimic despre ea. N-aţi povestit poliţiei şi despre asta?

— Cred că Gary a rupt-o şi-a aruncat-o la gunoi, sau poate s-a pierdut. Le-am spus tot ce ştiam. Ce mai contează acum?

Contează foarte mult, se gândi Campbell, dar nu mai insistă. Un detectiv experimentat ar fi insistat, dar lui îi era frică să n-o sperie.

— Chiar credeţi că June voia să-l părăsească?

— Îmi spusese la un moment dat că stă doar de dragul băiatului. Spunea că se simte ca într-o cuşcă în casa asta mare, că se plictiseşte de moarte, că se simte secătuită de viaţă. El îi impusese un program foarte rigid. De câte ori se pregătea să iasă din casă, Gary o avertiza: „Nu uita, Gândăcel, acasă înainte de lăsarea serii".

— Acasă înainte de lăsarea serii, repetă Campbell.

— Iar June îi completa întotdeauna propoziţia. Ca să-i sfideze autoritatea, zicea „că altfel dai de dracu'".

— Cred că a fost un chin pentru tine, Grace, spuse el calm, deşi îşi simţea inima bătând cu putere. Adică, vreau să spun, făceaţi mai multe pentru această familie decât o menajeră obişnuită, nu?

— Aşa e. June făcea mare tam-tam pe subiectul ăsta, să fim prieteni cu slujitorii, dar nu te lăsa niciodată să-ţi uiţi locul. Era întotdeauna o limită pe care nu puteai s-o depăşeşti. Oftă. Ţineam mult la ea.

— Şi la băiat?

Femeia îşi duse mâna la frunte.

— Parcă era copilul meu.

— După ce bunica lui l-a luat să locuiască în New York, l-aţi mai văzut vreodată pe Ernest?

— Am încercat să-l sun de câteva ori, răspunse ea. Apoi doamna Calvert mi-a transmis un mesaj, cum că băiatul s-a mutat la nişte rude de prin vest, parcă în Wyoming. Mi-a mulţumit pentru tot ce făcusem pentru el, dar mi-a sugerat că ar fi mai bine pentru el să îl lăsăm să uite trecutul şi să înceapă o viaţă nouă.

— N-aţi mai primit veşti despre el – ca de exemplu la ce şcoală s-a dus, dacă a făcut o facultate, ce lucrează… N-a încercat să vă caute niciodată?

— De câte ori să vă spun? Nu.

Campbell luă o gură sănătoasă de suc.

— Dar sigur v-aţi întrebat în anii ăştia ce face, ce s-a ales de el, nu?

Femeia îi ocoli privirea, uitându-se pe geam spre parcare.

— Am simţit întotdeauna că o să se descurce, că o să-şi revină după tot ce-a pătimit şi că bunul Dumnezeu va avea grijă de el.

Urmă un moment de tăcere.

— Încă mai duc flori la mormântul lui June în fiecare duminică.

În mintea lui Campbell răsări imaginea „doamnei Danvers" coborând scările din casa virtuală şi conducându-l spre pădurea întunecată; lanterna ei străfulgerând întunericul.

— Exista cumva un cimitir la Skylands, un loc de veci al familiei?

Dădu din cap că nu.

— A mai fost cineva… credeţi că e posibil ca în noaptea aceea să fi intrat şi altcineva în casă? o întrebă el pe acelaşi ton degajat. O privi cu atenţie şi îi sesiză sclipirea abia imperceptibilă din ochi.

— L-am auzit pe Gary Seaton cum îşi ameninţa nevasta. L-am auzit spunând: „Dacă eu nu te pot avea, atunci am eu grijă să nu te aibă nimeni". Gary a omorât-o pe June, apoi s-a împuşcat. Dacă bărbatul meu ar mai trăi, v-ar spune şi el…

Tăcu mâlc, ca şi cum ar fi realizat că deja spusese prea mult.

— Ce mi-ar spune, Grace? A mai fost cineva în casă?

•

Aflat în staţie, aşteptând metroul care să mă ducă înapoi în Manhattan, mă gândeam la cele petrecute pe stradă. Nu se întâmplase nimic grav, doar că nu dormisem destul şi mă moleşise căldura. Incidentul nu durase mai mult de două minute, iar acum îmi revenisem complet. Mă deranja doar mâna aceea pe braţ – încă îi mai simţeam strânsoarea.

Mi-o imaginam pe Jelly coborând în staţie la ora asta de vârf. Probabil că mersese de mii de ori pe peronul acesta, poate chiar stătuse pe aceeaşi bancă – asta dacă venise vreodată la staţia Church Avenue, dacă îmi spusese vreodată şi ceva adevărat.

Îmi aduceam aminte că o întrebasem o dată dacă a citit cartea *Breakfast at Tiffany's* a lui Truman Capote şi mă surprinsese reacţia ei dură şi indignată.

— Crezi că-s ca fata din carte? Chiar crezi că mint când e vorba de ceva serios?

Aş fi vrut să ştiu expresia chipului ei când tastase cuvintele acelea. Poate că Will avea dreptate, şi singura ipoteză pe care poţi să te bazezi când vine vorba despre internet e că toată lumea minte mereu. Un păienjeniş de minciuni la nivel mondial.

Eram tot cu mintea la Jelly când peronul de vizavi se umplu dintr-odată cu oameni veniţi cu metroul dinspre Sixth Avenue. Fără să fiu prea atent, am urmărit cu privirea sute de oameni care coborau şi se îndreptau spre ieşiri. Trenul plecă apoi, şi dincolo de linii am remarcat o femeie tânără rămasă în

mijlocul peronului şi care era concentrată să butoneze ceva la telefon. N-o mai văzusem în viaţa mea, dar avea ceva care mi se părea familiar.

Stătea într-o parte, cu capul uşor plecat. Înaltă, subţire, cu un aer elegant – la distanţa aceea nu puteam fi sigur. Se întoarse spre mine, râzând în timp ce vorbea la telefon.

Era mai înaltă decât mi-o închipuisem sau poate din cauza părului părea aşa – era mai scurt şi mai ciufulit decât ştiam eu şi prins într-un fel anume. De îndată ce se întorsese şi îi văzusem chipul, ştiusem.

Mi se păru foarte bizar modul în care mă simţeam, cât de nepregătit şi de surprins fusesem de un moment pe care îl anticipasem de o grămadă de ori. Eram şocat, nu atât de felul în care arăta – deşi aş putea spune cu mâna pe inimă că era ca în cele mai frumoase vise ale mele –, cât de faptul că ea chiar exista, că era şi ea una dintre făpturile de pe pământ. Mi se confirmă ceea ce ştiam în inima mea că era adevărat. Am recunoscut-o ca fiind persoana pe care o iubeam.

Momentul acelei revelaţii mă copleşi.

Jelena nu mă zărise încă. Nu ştiam dacă să îi fac cu mâna, s-o strig pe nume sau să fug pe scări, să traversez şi să mă duc direct la ea. Parcă eram hipnotizat şi mă temeam că, dacă mă mişcam din loc, cumva vraja avea să se rupă. Cineva trecu prin faţa mea, o pată de culoare care-mi blocă parţial vederea.

Am auzit metroul venind doar cu câteva secunde înainte de a ajunge pe linia din mijloc. Mi-am revenit din transă, m-am uitat înspre Jelly şi privirile ni s-au intersectat preţ de o fracţiune de secundă.

Nu zâmbi; ce pot spune e că nu îşi schimbase expresia feţei. Am văzut doar că se încordase toată, ca şi cum ar fi avut un şoc sau s-ar fi speriat… doar aşa pot fi sigur că mă recunoscuse. În clipa următoare, ne-am pierdut unul pe altul din vedere.

Trenul care apăruse pe neaşteptate între noi, expresul de Coney Island, părea că stă de o veşnicie acolo. Am încercat să-i mai surprind privirea prin geamurile vagoanelor, dar nu aveam nicio şansă.

După ce peronul deveni iar vizibil, alergam deja spre ieşirea dinspre MacDonald Avenue. Jelly se evaporase.

•

— Ziceaţi că în casă era un pian.

Lui Campbell i se părea că femeia încearcă să protejeze pe cineva sau se teme de cineva.

Grace dădu din cap în semn că da.

— Un pian vechi cu coadă, în salon… e încă acolo. Lui June îi plăcea tare mult să cânte la pian. Era o persoană foarte talentată şi creativă.

Îi trecu prin cap că era posibil ca Ernest Seaton să fi vorbit cu ea deja. Dacă aşa era, probabil că femeia avea să regrete fiecare cuvânt pe care i-l spunea. Era tentat să-i spună de crimele recente pe care le investiga şi că părerea lui era că aveau legătură cu ce se întâmplase la Skylands. Era însă prea devreme. Preferă să o întrebe dacă băiatul moştenise talentul muzical al mamei lui.

— Ernie? zâmbi Grace. Nu-i plăcea deloc muzica. Când era mic, dacă auzea pe cineva fredonând o melodie, îşi punea imediat mâinile la urechi şi începea să urle. Îl duseseră la doctor să verifice dacă nu cumva era ceva în neregulă cu auzul, dar nu era.

Îşi aduse aminte de povestirea doctorului Stilwell despre băiatul orfan care îl comparase pe Mozart cu gustul de muşte moarte. Părea că Grace nu ştia nimic de diagnosticul lui.

— Probabil că făcea faţă cu greu vieţii de zi cu zi.

— Aşa şi aşa, spuse ea ezitând. Era un copil singuratic. Ernie nu se împrietenea repede cu nimeni, dar aşa îi plăcea lui. Ceilalţi copii îl găseau foarte ciudat.

— Eu mă refeream la faptul că era afectat de muzică.

— Am înţeles ce voiaţi să spuneţi, zise ea. Dacă cineva punea un disc sau dădea drumul la radio în preajma lui, se supăra rău… Tatăl lui zicea că face aşa ca să fie băgat în seamă şi dădea şi mai tare volumul.

— Dar dumneavoastră eraţi conştientă că pentru el chiar era un chin.

Clătină din cap.

— Mi-aduc aminte că odată June era în salon şi exersa la pian, repetând aceeaşi melodie iar şi iar, când, deodată, am auzit o bufnitură cumplită. Am alergat să văd ce s-a întâmplat şi am găsit-o aplecată peste capacul închis al pianului. Notele încă mai răsunau. Ernie era lângă ea, cu faţa roşie ca focul şi privea încruntat şi furios spre ea… Pe mine m-a speriat rău privirea aia. Puteam să bănuiesc ce se întâmplase, dar June a spus că a fost un accident. I-a luat apărarea.

Un copil născut şi crescut într-o lume stranie pentru el, inteligent, dar nu nebun, predispus la psihoze, incapabil să simtă remuşcare sau să înţeleagă sentimentele celorlalţi…

— Vă mai aduceţi aminte ce cântec era?

— Glumiţi, nu?

Campbell se uită în jur; localul era pustiu. Se apropie de Grace şi începu să-i fluiere, destul de fals, primele acorduri din *Für Elise.* O văzu că se încruntă şi rămâne cu gura căscată de uimire.

— De unde Doamne, iartă-mă, ştiţi ce cântec era?

— Trebuie să mă ajutaţi să-l găsesc, Grace.

O podidi plânsul.

— Deja v-am spus tot ce știam… și nu trebuia s-o fac.

— Numele „Ward” vă spune ceva?

— Nu, răspunse fără să ezite.

— Cred că Ernest, cel pe care l-ați crescut și iubit, a devenit un pericol pentru alții. Grace, l-ați mai ajuta…

— *Nu* eu l-am crescut. Am spus eu așa ceva?

Atunci femeia izbucni și începu să plângă în hohote, acoperindu-și ochii cu mâinile. O așteptă să-și revină.

— A încercat să vă contacteze?

— Îmi pare rău, nu pot… acum trebuie să plec. Se repezi să-și ia telefonul roz, apoi își luă cârjele și se ridică, clătinându-se, cu gura schimonosită de durere.

Campbell rămase pe loc, știind că o dăduse în bară și fiindu-i milă de ea.

•

Merse să plătească nota și se duse după Grace Wilkes în parcare. Bătrâna încerca să-și descuie mașina, un Taurus negru vechi, dar mâinile îi tremurau prea tare.

— Lăsați-mă să vă ajut, îi spuse el.

Îi dădu cheia fără nicio tragere de inimă.

— Sunteți căsătorit, domnule Armour?

Zâmbi și îi arătă mâna stângă pe care avea verigheta.

— Facem patru ani în august. Avem și-o fetiță, Amy.

Îi deschise portiera. Femeia își băgă întâi cârjele înăuntru, după care se urcă la volan. Luă pachetul de Newport Lites, scoase o țigară și și-o aprinse. Suflă un firicel de fum pe la colțul gurii în direcția lui Campbell.

— Atunci duceți-vă acasă. Opriți-vă acum.

— Mai întâi trebuie să-l găsesc pe Ernest Seaton, spuse Campbell, întinzându-se prin geamul mașinii. Iar când o să-l găsesc, intenționez să-l întreb despre uciderea Sophiei Lister și a lui Sam Metcalf. Dacă vă răzgândiți, aveți numerele mele de telefon, sunați-mă.

Grace Wilkes mai trase un fum din țigară.

— Nu trebuia să vorbesc deloc cu dumneata.

— Înainte ca altcineva să pățească ceva, Grace. Pe tine te ascultă.

Rămase cu privirea pironită prin parbriz, suflă cu zgomot fumul, apoi îl alungă cu mâna; în lumina soarelui, fața ei părea extrem de palidă. Cu țigara în gură, băgă cheia în contact și, fără să se uite spre Campbell, spuse:

— El nu știe.

51.

Detectivul Morelli stătea în mijlocul sufrageriei goale a lui Sam Metcalf şi se gândea că ar mânca ceva. Era a treia zi de când era la regim şi de-abia aştepta să înfulece o *bistecca fiorentina* şi o salată la tratoria aceea micuţă care-i plăcea lui, de lângă Porta Romană. Acasă nu putea să respecte regimul cu conţinut scăzut de carbohidraţi pentru simplul fapt că nu-i spusese Mariei că încearcă să slăbească.

Putea să se aştepte din partea ei la cel puţin o încruntătură.

Nu-i era prea clar de ce se întorsese. Se afla întâmplător în Oltrano, trecuse chiar prin faţa casei ei şi se hotărâse să mai arunce o privire. O să ştiu când o să văd, îşi spuse în timp ce deschidea un geam să mai aerisească apartamentul.

Îşi aduse aminte de americanca tânără pe care o văzuse prima dată la morga din Linz şi se întreba cum putuse să se stabilească în locul ăsta uitat de lume şi să trăiască aici jumătate din viaţa ei de adult. Toate bunurile îi fuseseră trimise acasă cu o săptămână în urmă. Puţinele obiecte de mobilier rămase erau ale proprietarului. Dacă îi cunoşteai povestea, se gândi Morelli, atunci te lăsai cuprins de sentimentul de melancolie din apartament. Sâmbătă urma să se mute un nou chiriaş.

Fusese nevoit să vorbească cu părinţii lui Sam în Boston, lucru care i se păruse dureros. Toată lumea ştia că asta era cea mai urâtă treabă în meseria de poliţist, când trebuie să dai veştile proaste. Din experienţa lui, cel mai util era să vorbeşti cu cei care o cunoscuseră şi iubiseră pe victimă. Spera să poată da şi veşti bune familiei Metcalf despre anchetă, dar raportul legiştilor de la poliţia austriacă nu fusese deloc promiţător.

Criminalul nu lăsase, aproape în mod inexplicabil, nicio urmă în compartimentul de tren; la fel se întâmplase şi cu grota de la Villa Nardini. Nici măcar o singură urmă, cea mai mică. Când se gândea cum reuşise să scape din tren, înţelegea de ce presa vieneză îl numise „stăpânul morţii", nu că ar fi contat cum îl porecleau.

Morelli se duse în baie. Se uită pe sub cada cu picioare şi în dulăpiorul cu medicamente; desfăcu capacul bazinului şi apoi trase apa. Oamenii lui căutaseră peste tot. Erau şanse mici să fi ratat ceva.

Se apucă să se spele pe mâini şi pe faţă şi se încruntă când îşi văzu chipul în oglindă; visă apoi cu ochii deschişi la Gretchen. La telefon ea îi sugerase să se întâlnească într-un weekend romantic la Paris. Poate nu era o idee chiar rea. Trebuia doar să lege cumva excursia de serviciu. Trebuia să vorbească

cu Laura Lister, ceea ce putea fi un motiv pentru o călătorie peste hotare. Mai era un semn de întrebare referitor la soţul ei şi Paris.

Se duse în bucătărie şi se aşeză la masă, ascultând ticăitul ceasului de deasupra aragazului. Se simţea deprimat. Sam Metcalf fusese ucisă de o săptămână şi el nu aflase nimic, n-avea nici măcar un indiciu. Cu greu putea numi „progres" faptul că-l suspecta pe Ed Lister că are o aventură cu o femeie de două ori mai tânără ca el. Se cufundă în scaun şi începu să reflecteze la familia Lister şi la modul în care toată situaţia le afectase mariajul; ceva îi spunea că secretul rezolvării cazului era legat de fata lor, de Sophie. Încercă să înţeleagă din perspectiva lui Sam ce se petrecuse aici. Trebuia să o ia de la început şi să încerce o altă abordare – să se concentreze pe faptul că Sophie Lister venea în casa asta ca să se conecteze la computerul prietenei ei.

Trebuia să presupună că nu se confesase niciodată lui Sam despre străinul cu care se conversa pe net sau era sigur că Sam îi spusese acest lucru şi tatălui lui Sophie? Iar schiţele sugerau că ea ştia că existau motive de îngrijorare. Poate că îi fusese jenă să discute cu fata mai în vârstă ca ea sau poate se temuse, sau poate intenţionase să vorbească, dar nu mai apucase – Sam plecase la Boston cu o săptămână înainte de crimă. Dacă Sophie fusese atât de curioasă să se întâlnească cu străinul, chestie care Morelli era sigur că se întâmplase, era puţin probabil să fi spus cuiva.

Dar să spunem că Sophie fusese de acord să se întâlnească cu criminalul… trebuie să fi fost măcar puţin preocupată de siguranţa ei. Era posibil să-şi fi luat nişte măsuri de precauţie; poate că lăsase un bilet, un ceva în care să menţioneze ceva despre identitatea, poate chiar descrierea bărbatului, ca un fel de poliţă de asigurare în caz că i se întâmpla ceva. Problema era că, în afară de numele alternativ pe care i-l ştia de pe net, nu prea mai ştia mare lucru despre el – dacă nu cumva îl mai văzuse şi altă dată.

Se uită posomorât înspre ceasul cu scena din Buna Vestire, singurul loc la vedere în care nu-şi vârâse nasul. Mâna întinsă a arhanghelului Gabriel îi aducea aminte de nevasta lui, care, chiar după ce se căsătoriseră, aşezase buchetul în faţa icoanei Madonnei din biserica Santissima Annunziata ca să-i aducă noroc.

Se ridică de la masă, trase un scaun lângă aragazul vechi şi se urcă pe el. Reuşi să ajungă la ceas, păstrându-şi cu greu echilibrul, şi începu să scotocească în spatele ramei dreptunghiulare: aripile îngerilor, pomii fructiferi, strana unde se ruga Maria. Nu dădu decât de praf şi murdărie, nu era nimic aici.

Luă ceasul de pe perete şi dădu de nişte cabluri electrice cam suspecte, dar cam atât. Stomacul îi ghiorţăi de foame.

Sosise clipa pentru o minunată *bistecca fiorentina* şi pentru un – blasfemie! – pahar cu apă.

•

Detectivul încuie uşa apartamentului lui Sam. Încercă să repună banda galbenă care înconjura scena crimei, vârând-o într-un colţ, şi remarcă enervat cât de tare se murdărise pe mâini.

Rămase descumpănit o secundă – muzica rock de la vecinii iranieni era atât de tare, încât i se păru o lipsă de respect, apoi descuie iar uşa şi intră.

Se spălă a doua oară pe mâini în chiuveta de la baie. Îşi ridică din nou privirea în oglindă, se bătu uşor pe obraji şi se gândi că parcă-parcă slăbise un pic.

Zâmbi, apoi văzu şi ştiu.

— *Ma stai scherzando*, spuse el cu voce tare.

Era chiar acolo, în faţa lui.

Deschise dulăpiorul, scoase la repezeală polițele de sticlă şi-şi strecură mâna prin uşa dublă. Nimic. Închise uşa şi o încercă şi pe cealaltă.

Doamne Dumnezeule, simţea ceva ascuns în spatele oglinzii.

Îşi retrase cu grijă mâna şi privi – o coală A4 împăturită, din hârtie texturată, din aceea pe care o folosesc artiştii.

52.

Stabiliseră să se întâlnească la şase şi jumătate. Mai erau câteva minute şi el era blocat în traficul de pe autostrada Brooklyn Queens. Ward se oferise să o ia de acasă, dar Jelly insistase să vină de la serviciu direct acolo.

Era prudentă, lucru de înţeles. Când o sunase, îşi dăduse seama că era mirată că îl auzea atât de curând. În timp ce înainta cu câţiva centimetri pe minut, Ward se gândea cât de nervoasă i se păruse; dar asta, bănuia el, n-avea legătură cu invitaţia lui la cină. Strada se eliberă şi porni mai departe în Golful închiriat, spre prima lor întâlnire.

Se făcuse deja şapte fără un sfert când intră în foaierul de la Renchers Crab Inn de pe Myrde Avenue. Alesese acest loc pentru că Jelly îi spusese că-i plac fructele de mare, iar el nu mai fusese niciodată aici.

— Guy Mallory. Am rezervare.

Recepţionista se uită pe listă şi îi tăie numele cu un pix, apoi îl conduse spre bar, unde o văzu pe Jelena stând pe un scaun mai retras. Ea îi făcu cu mâna şi îi zâmbi, părând uşurată că vede un chip prietenos.

— Începusem să cred că n-am nimerit locul, spuse ea în loc de salut.

Se scuză că întârziase şi comandă ceva de băut. Un cocteil Sea Breeze pentru Jelly, un pahar de vin alb pentru el. Observă că părul ei arăta altfel, prins în coc, şi că era fardată mai puţin. Era îmbrăcată cu un sacou bej, asortat cu fusta, şi o bluză simplă, albă. Haine de serviciu.

— Nu te-aş fi recunoscut, spuse el.

— Amice, asta sunt eu cu adevărat.

— Lucrezi la Morgan Stanley, nu?

Izbucni în râs.

— De unde până unde? Sunt centralistă la o companie de transport în Flatbush. Ai auzit de McCormicks?

Dădu din cap că nu.

— Oricum, arăţi foarte bine, spuse el.

— Crezi? Faţa i se lumină o secundă.

Imediat cum li se aduseră băuturile, barmaniţa se întoarse şi le spuse că masa lor era gata. O lăsă pe Jelly să meargă în faţa lui şi observă că ceilalţi oameni se uitau admirativ la ea, lucru care îi făcu plăcere, dar, în acelaşi timp, se simţi şi stânjenit.

În cap i se învârteau încet nişte romburi albastre.

Nu-ţi face griji, n-am de gând să-ţi stric cheful… jur că n-o să suflu niciun cuvânt despre cum ţi-ai petrecut ziua. Sunt mut.

Ajunşi la masă, o privi insistent până când ea se hotărî în sfârşit să comande, şi nu-şi putu reţine zâmbetul când Jelena alese o porţie uriaşă de creveţi. Ea îi observă reacţia şi îi aruncă o privire întrebătoare.

— E vreo problemă, domnule?

— Mă amuzam pentru că…, Ward ezită. Îl distra pentru că ştia, de când trăsese cu ochiul la conversaţiile ei cu Ed Lister, că aceasta era mâncarea ei preferată.

— Pentru că n-am ales pui, aşa cum credeţi voi, albii, că fac toate persoanele de culoare?

— Nu, nu, protestă el, luat prin surprindere de înţepăturile ei. Doar că şi mie îmi plac foarte mult şi sunt tentat să mănânc numai asta de fiecare dată.

— Şi eu mă gândeam că te iei de culoarea mea. Ruşine să-mi fie, spuse ea râzând. La naiba, acum va trebui să-ţi dau şi ţie să guşti din mâncarea mea.

Era foarte drăguţă când se entuziasma.

Ward studie cu atenţie lista de vinuri albe şi alese un Meursault destul de bun. El îşi comandase peşte-spadă la grătar.

În timpul mesei, dispoziţia se schimbă şi conversaţia deveni greoaie. Jelly era din ce în ce mai tăcută şi părea mai reţinută decât cu o seară înainte. La petrecere trăncănise atât de mult, încât la un moment dat începuse să-şi dorească să o facă să tacă. Acum parcă avea de-a face cu o altă persoană –

după cum spusese şi ea, asta era. Ştia că trebuia să se comporte cu mare grijă dacă voia s-o scoată din carapace.

Ward îşi făcuse bine temele. Ştia în ce an intrase la liceu şi ce datorie avea la proprietar, îi ştia numărul de asigurare socială, planul de asigurare medicală, culoarea preferată, până şi numele câinelui mamei ei – nu mai erau prea multe de aflat despre Jelena Madison Sejour.

O făcu să deschidă subiectul „muzică", smulgând de la ea faptul că obţinuse o bursă ca să studieze pianul la Conservatorul din Paris.

— Sunt impresionat, spuse el. Nu-i primesc decât pe cei mai buni. Se gândi să-i spună că şi mama lui cânta la pian, nu aşa de bine, dar se răzgândi, realizând că mai bine nu-i dădea prea multe informaţii despre familia lui. Când pleci?

— Nu m-am hotărât dacă să plec sau nu. Mi-am dorit întotdeauna să locuiesc acolo, dar acum… nuş', mi se pare un pas important.

— Ce te ţine?

Jelly dădu din umeri.

— N-am fost niciodată într-o ţară străină. Nu cunosc pe absolut nimeni în Paris. Nu ştiu dacă sunt chiar aşa un mare talent muzical. Aş lăsa în urmă două persoane care nu se descurcă fără mine, pisicile… şi mai e şi mama.

— Eu am fost acolo, spuse el. Aşa că ai avea cel puţin un prieten, Jelena, un prieten căruia i-ar face o deosebită plăcere să-ţi arate Parisul.

— E bine de ştiut, dădu ea din cap că înţelesese, dar fără să-i zâmbească.

Mai aveai puţin şi îi ziceai „Jelly" nu-i aşa? Îţi stătea pe vârful limbii. Nu ţi-a dat încă voie să-i spui aşa şi nici măcar n-a pomenit că i se zice aşa. O singură gafă dacă faci, Ernest, şi poţi da cu piciorul la tot…

Le sosiră şi deserturile, pe care le mâncară în linişte. Se uită insistent la ea tot timpul, fără a încerca să se ferească; uneori ea îi surprindea privirea, iar el îi zâmbea de fiecare dată. Nu-i păsa dacă o făcea să nu se simtă în largul ei. Acum vedea că Jelly era mai mult decât drăguţă, era frumoasă. Avea ochi oarecum sălbatici, poate uşor depărtaţi, buze groase şi un gât graţios şi lung, iar pielea ei avea o nuanţă aurie, ca de miere. Nu o dorea. Chiar dacă ar fi dorit-o, Ward nu era sclavul impulsurilor sexuale. Se considera norocos că depăşise problema asta în tinereţe. Acum putea observa că fata avea ceva creier, şarm, căldură, ceea ce explica de ce Ed Lister se îndrăgostise de ea.

Parfumul ei era proaspăt şi simplu, dar pentru Ward avea forma, textura şi greutatea unui glaspapir. Aşteptă până când tăcerea deveni aproape penibilă, apoi o întrebă dacă totul era în regulă.

Jelly se încruntă spre el.

— De ce întrebi?

— Nu prea-mi pare că eşti tu.

— În comparaţie cu ce? Faţă de cum eram aseară? Era o petrecere, tipule.

Ward dădu din cap că înţelese.

— Ne-am distrat, nu?

— Sper că nu prea tare, spuse ea, ridicând o sprânceană. Eram cam luată.

— Crezi c-am profitat de tine? Ward zâmbi şi îşi privi palmele. Ziceai că bei să uiţi.

— Aşa am făcut? Mă pricep să fac din ţânţar armăsar, izbucni în râs, apoi trase aer în piept şi expiră încet. Nu, ai dreptate, mă simt cam deprimată…

Îşi dorea ca ea să i se destăinuie. O manipulase, se folosise de toate informaţiile pe care le avea despre ea, despre ce-i plăcea şi ce nu, doar s-o facă să creadă că aveau multe în comun. Cu toate astea, nu se aşteptase ca ea să lase garda jos aşa repede.

— Vrei să vorbim despre asta?

Jelly dădu din cap.

— Nu prea.

— Încă n-ai încredere… te-nţeleg. Nu mă cunoşti bine. Se lăsă pe spătarul scaunului şi zâmbi. Uneori însă e mai uşor să vorbeşti cu un străin.

O văzu gândindu-se dacă să-i ia sau nu în considerare oferta.

— Îmi pari un băiat de treabă. Chiar eşti, dar… ah, la naiba.

Îi povesti o chestie legată de familie, interesantă pentru el mai ales pentru ce alesese să nu-i divulge. Nu îi pomeni de Ed, dar îi spuse că avea unele probleme în a respinge avansurile unui bărbat mai în vârstă, şi însurat pe deasupra. Dacă n-ar fi cunoscut situaţia, n-ar fi crezut în ruptul capului că tipa îi povestea despre cineva pe care nu-l întâlnise niciodată.

Ward era un ascultător bun, ştia cum s-o facă să se simtă în largul ei, când să intervină cu întrebări, când să tacă. Îi spuse că putea s-o înţeleagă pentru că şi el fusese într-o situaţie similară, că era încă în perioada în care „încerca să-şi revină după o relaţie”. Părea interesată. Fusese nevoit să înveţe singur ce înseamnă empatia şi îi venise destul de uşor; era doar – cum auzise el odată o actriţă spunând despre profesia ei – o chestiune de reacţie.

— Unde v-aţi întâlnit?

— Ştiu c-o să ţi se pară o nebunie, răspunse ea.

— Nu-mi spune, zâmbi el, şi-şi puse două degete la tâmplă, ca şi cum tocmai îi venise ideea. Online.

— Ce n-a… cum de-ai ghicit?

— Nu acolo te-ai măritat şi cu domnul Darcy?

— Şi tot acolo am şi divorţat de el. Făcu o mutră caraghioasă şi mimă că-şi şterge fruntea cu dosul palmei. Dar, începând cu dimineaţa asta, sunt o femeie liberă.

— Țin să fiu primul care te felicită. Își ridică paharul ca pentru un toast și pufniră amândoi în râs.

Acum că între ei se crease o legătură se simți încrezător că nu avea să îl refuze să o conducă în Manhattan.

În caz contrar, trebuia iar să improvizeze.

53.

Scârțâitul intermitent al balamalei ruginite începuse să-l scoată din sărite pe Campbell Armour. Îi aducea aminte de economizoarele de ecran cu sunete și efecte iritante, ca cele cu balonașe care se sparg sau cu trompete, sau cu spațiul cosmic. Scârțâitul de pe site-ul *acasăînaintedelăsareaserii* era provocat de paravanul cu sită anti-țânțari de pe veranda din spate, care era mișcat de o briză ușoară.

Așezase laptopul pe masa de sub fereastră, în camera de la Mountain View, ascuns parțial de cutia din polistiren expandat în care se aflau resturile cheeseburgerului deluxe comandat în Canaan. Era aproape nouă și jumătate, și afară era întuneric beznă. Se străduise toată seara să intre în casa virtuală, dar degeaba. Probabil că Ward se hotărâse să-l blocheze din nou, doar așa, să se distreze pe seama lui.

Tresări speriat la auzul unei bufnituri. Se uită prin cameră – încă nu uitase de bocancii de drumeție din holul adevăratei case, iar efectul sonor începuse să fie și mai insistent – trântit… scârțâit, trântit. Se întrebă cât de în siguranță era aici la motel.

Poate Ward îi putea citi gândurile. Clătină din cap pentru a alunga acea idee, apoi îndreptă telecomanda spre televizor pentru a stinge sonorul transmisiunii de la Wimbledon, apoi reveni la laptop. De când verificase ultima dată, cu douăzeci de minute înainte, grafica de pe *acasăînaintedelăsareaserii* se conformase timpului real, prin urmare se întunecase și acolo.

De paravanul de plasă al ușii era un bilet pe care scria „VINO”.

Campbell curăță masa de firimituri și se așeză. Făcu clic pe invitație și se pomeni înăuntrul conacului, teleportat direct la etajul al doilea. Mormăi satisfăcut.

În fața lui se aflau din nou cele patru uși identice. Le luă la rând, ghidându-se după lumina slabă a candelabrului de deasupra casei scării. La fel ca și înainte, singura ușă care se deschise fu cea de la dormitorul lui Ernest Seaton.

În cameră era un băieţel în pijama, urcat pe pat şi cu mâinile la urechi, balansându-se într-o parte şi într-alta, ca şi cum l-ar fi durut sau chinuit ceva foarte tare. Iniţial, Campbell crezu că „Ernie" (avatarul băiatului cu nasul cârn şi pistrui) încerca să-şi astupe urechile, parcă vrând să blocheze un sunet sau o muzică asurzitoare şi odioasă pentru el. Nu se auzea însă nimic – cel puţin nu pe coloana sonoră.

Campbell observă că pe sub uşa celuilalt dormitor ieşea ceva care putea fi ceaţă sau fum. Continuă să urmărească firicelul alb care se transformă ca prin minune într-un cuvânt 3D – CURVĂ – apoi urmat de un altul, MINCINOASĂ. Înţelese că băiatul încerca să scape de scandalul cumplit pe care îl făceau părinţii lui certându-se.

Cuvintele plutiră deasupra scării, umplând încet ecranul cu fragmente de dialog plin de venin al lui June şi Gary Seaton, cu cuvinte şi frânturi de frază care se izbeau unele de altele într-un colaj sacadat de ură.

> eşti doar o CURVĂ MINCINOASĂ
>
> NU TE-AM IUBIT NICIODATĂ NICI MĂCAR NU ŢI SE SCOALĂ GARY SEATON
>
> Nenorocito… târfă, îţi place s-o sugi… CURVO TE PĂRĂSESC chiar crezi că mă interesează? Ţi-o tragi cu orice tip care îţi aruncă o privire
>
> DUMNEZEULE, EŞTI ATÂT DE PATETIC DOMNUL FLEŞCĂIT, HA-HA
>
> Nu poţi trăi fără el? Aşa de mult îl iubeşti? Vrei să ne părăseşti, Gândăcel? Stai că-ţi arăt eu ţie
>
> NU… GARY, EŞTI PREA BEAT
>
> Ia de-aici, curvă proastă

Detaliile erau atât de reuşite, încât, văzându-l pe băiatul care-şi îngropa capul sub pernă, lui Campbell i se făcu milă de el. Deodată, ca şi cum nu mai putea suporta, „Ernie" sări din pat şi ieşi pe palier. Merse direct printre cuvintele plutitoare, iar când ajunse în dreptul uşii dormitorului părinţilor, începu să meargă pe vârfuri, apoi se furişă la parter, atent să nu facă zgomot.

Campbell se uită peste balustradă (recunoscând în silă că Ward chiar se pricepea la partea tehnică) şi îl văzu pe băiat târându-se în patru labe în debara şi închizând uşa după el. Apăsă pe mouse să se ia după el, dar nu putu. Fragmentele de dialog se dizolvară, fapt care sugera că, pentru moment, atmosfera din dormitorul matrimonial, locul unde era convins că în curând se va întâmpla şi deznodământul, se calmase – era iar linişte.

Acum nu se mai auzea decât ticăitul ceasului din hol.

Se gândi să-l sune pe Ed Lister şi să-i spună să se logheze şi el, ca să urmărească împreună ce avea să se întâmple. Vorbiseră la telefon mai devreme şi îl pusese la curent cu discuţia avută cu Grace Wilkes şi despre suspiciunea lui că femeia îl acoperea pe asasin, fie din loialitate, fie de frică. I se păruse că Ed fusese oarecum distrat, aproape lipsit de interes. Îi spusese că trebuia să iasă în oraş în seara asta.

Atenţia îi fu atrasă de un bâzâit. Se uită spre ceasul din hol şi remarcă cum limbile lui se învârteau cu repeziciune, ca într-un film alb-negru de demult. Se opriră şi indicară cu precizie ora patru şi treizeci şi şase de minute, iar ceasul începu din nou să ticăie normal.

Campbell se uită de jur-împrejur pe hol. În faţa uşii de la intrare apăruseră nişte bagaje. Se auzea muzică, aceleaşi acorduri de rău-augur din *Für Elise,* dar şi nişte zgomote din dormitor, pe care le identifică cu greu. Cei doi făceau dragoste – se auzeau suspine şi gâfâieli, iar înainte de punctul culminant, în mijlocul acceselor lor înăbuşite, urmă o schimbare bruscă. Se mai auzi un singur ţipăt, niciun alt sunet, nicio mişcare, nimic.

Campbell numără secundele pe ceas, iar după fix şaizeci auzi vocea isterică a unei femei, care nu putea fi decât June Seaton, plângând în hohote şi implorând milă, şi o voce care mormăia incoerent, probabil a soţului ei beat.

În acel moment, băiatul adormit şi în stare de şoc ieşi în fugă din debaraua în care se ascunsese şi înmărmuri în faţa scărilor, cu privirea înspre etaj. O auzea pe mama lui strigând:

NU, TE ROG… ISUSE! CE FACI… NU, NU

În ciuda faptului că ştia că efectele sunt simulate, Campbell tresărea involuntar după fiecare ţipăt care zguduia casa virtuală. În mijlocul unei ploi de lovituri înfundate, sunete dezgustătoare de târât pe jos şi tot felul de tropăituri, auzi ţipetele disperate ale lui June, din ce în ce mai rar şi mai slab, sub asediul atacatorului ei; zgomotul acela de carne sfâşiată (ca un fermoar tras încontinuu în sus şi-n jos) care sugera cum este măcelărită cu furie de om turbat.

O pauză scurtă de linişte, o oază de calm, după care casa fu zguduită din temelii de explozia unei arme de foc. Campbell îşi mută privirea din ecran către draperia din spate şi avu un moment de panică văzând că luminile de afară se stinseră, apoi auzi nişte uşi trântite şi pe cineva râzând. Vraja se rupse. Realizând cât de tensionat era, îşi împreună degetele de la mâini şi le trosni.

Îi venea greu să creadă că o reconstituire a unor evenimente petrecute acum un sfert de veac, un spectacol cu păpuşi electronice, avusese aşa de mare impact asupra lui, care totuşi era în domeniu. Îşi scoase ochelarii, îi aburi şi îi şterse cu un şerveţel. Ar fi fost curios să afle ce îl motivase pe Ernest Seaton să recreeze moartea violentă a părinţilor lui folosind aşa… expresia care-i venea în minte era „detalii drăguţe”, dar tot nu ar fi putut să surprindă intensitatea sfâşietoare cu care ochii unui copil chinuit văzuse şi trăise totul.

Privirea lui mioapă percepu o nouă mişcare pe ecran.

Îşi puse în grabă ochelarii, cât să-l vadă pe „Ernie”, care până atunci încremenise în faţa scărilor, că se întoarce spre el – chipul lui era desfigurat de groază şi durere. Pe obraji îi curgeau lacrimi imense, ca picăturile de ploaie din desenele animate.

Apoi, în amorţeala apăsătoare (îşi aduse aminte că doctorul îi spusese că noaptea aceea fusese neobişnuit de caldă şi sufocantă), Campbell auzi un sunet care-i făcu inima să bată nebuneşte. De undeva din faţa lui se auzi un scârţâit.

Fără să se mai gândească la nimic, mută cursorul direct la baza scării şi încercă să urce; accesul era blocat. De unde stătea putea întrezări puţin palierul de deasupra. Pe sub pragul de sus al uşii dormitorului matrimonial apăru o fâşie de lumină care se mărea din ce în ce mai mult.

Peste prag căzu o umbră.

Aflat în holul de jos, băiatul – din perspectiva căruia vedea şi Campbell ce se întâmpla, auzise şi el scârţâitul şi înţelesese ce însemna. Surprins în mijlocul încăperii, „Ernie” se uită cu o privire panicată spre debara, neştiind dacă să se ducă să se ascundă din nou acolo sau nu. La auzul paşilor coborând uşor scările, fugi înapoi pe hol şi intră pe uşa întunecată doar cu câteva secunde înainte ca lumina să ajungă şi să dezvăluie camera sinistră cu televizor. Campbell mută cursorul în toate cele patru direcţii – camera era goală. Apoi totul îngheţă.

Îşi ridică încet ochii de pe ecran spre fereastra acoperită de perdea. Auzise ceva, cineva mişcându-se în parcare, chiar afară, lângă camera lui.

54.

— Vrei să urci să bem o cafea? întrebă Jelly.

Stăteau în faţa clădirii ei, în maşina lui Guy, parcată lângă colţul străzii 39 cu Lexington. Stătea şi se uita în gol prin parbriz, vrând să ajungă cât mai repede sus şi să-şi aprindă o ţigară.

— Doar o cafea, atât. Să nu-ţi vină vreo idee, băieţel.

Se întoarse spre el şi îl văzu că zâmbeşte.

— Nu sunt genul ăla de bărbat, spuse el, apoi se prefăcu nehotărât. Bine, urc, dar nu pot să stau mult. Trebuie să dau o fugă până în Jersey s-o văd pe bunica mea. Nu se simte bine.

— O, îmi pare rău, spuse ea întristându-se. N-am cafea fără cofeină şi te avertizez că e dezordine. O să se facă bine?

— E bătrână şi cam confuză. Nimic grav. În mare parte din timp nici nu ştie dacă e zi sau e noapte.

Se dădură jos din maşină, iar Jelly se uită pe stradă să vadă dacă nu cumva o aştepta cineva. Era aproape sigură că la metrou îl văzuse pe Ed holbându-se la ea de pe peronul celălalt. O speriase ca dracu'.

Guy îi oferi braţul ca să traverseze, iar gestul acesta de modă veche o linişti iar. Nici nu-i recunoscuse numele mai devreme, când o sunase – cu greu îşi adusese aminte că se cunoscuseră la petrecere şi că îi dăduse numărul de telefon. Riscase acceptând invitaţia cuiva pe care de-abia îl cunoscuse, dar până la urmă fusese mai bine decât se aşteptase. Cina decursese normal. Îi plăcea de el – era puţin cam încordat, n-avea cine ştie ce personalitate, dar i se părea amabil şi politicos.

Dacă Ed Lister chiar venise în oraş şi avea de gând să apară iar, simţea că Guy ar putea să o protejeze.

— Promiţi să nu rămâi şocat? spuse ea şi deschise uşa apartamentului.

•

Îi făcu loc pe canapeaua din răchită şi îl servi cu o cafea, iar ea se duse la geamul dinspre Lexington şi îşi aprinse o ţigară. Se prinsese că lui Guy nu-i plăcea fumul de ţigară, dar cui îi pasă? Tachel o bătea tot timpul la cap să se lase. Poate că o să se lase când o să se termine toată povestea asta. Pe Ed îl lăsase să creadă că o enervează că fumează *el*... de ce nu? De ce să nu-i spună să nu-şi irosească viaţa aşa? zâmbi când o văzu pe Mistigris că sare în poala lui Guy şi începe să toarcă.

— Dă-o jos dacă te supără, spuse ea, ducându-se spre combină. Ce fel de muzică îţi place, Guy?

— Ştii ceva? Guy se întoarse spre ea, şi Jelly îi văzu muşchii de la gât încordaţi ca nişte şerpi. Nu vrei să vorbim şi-atât?

— Ba da, răspunse ea, fără să-şi dea seama de ce, dintr-odată, prezenţa lui nu-i mai făcea plăcere. Mă duc să-mi verific e-mailul şi revin imediat.

De când intrase pe uşă – ba nu, mai devreme, dar nu voia să recunoască – ardea de nerăbdare să se ducă la computer. Era la fel ca nevoia de nicotină, doar că de o mie de ori mai puternică, în ciuda voinţei şi a situaţiei, era curioasă să vadă dacă Ed îi lăsase vreun mesaj.

Se aşeză la birou cu ţigara spânzurată în colţul gurii şi deschise căsuţa poştală. Era goală, niciun mail de la el, nimic.

Deschise messengerul şi simţi instant un fior nedorit de entuziasm prin tot corpul.

câineletemplului: sunt la Carlyle. ar trebui să ne vedem.

La dracu'! Îşi simţi stomacul în gât; un al doilea mesaj. Nebunul naibii ştia că e online. Stătea şi o pândea, aşteptând să se întoarcă acasă.

ct: Jelly, trebuie să ne vedem

Ezită, apoi se uită spre Guy care frunzărea un număr vechi al revistei *Vogue.* Începu să tasteze, iar Guy îşi ridică privirea contrariat.

— Nu durează mult, spuse ea.

ja: în ce scop?
ct: ca să lămurim lucrurile
ja: n-o să se schimbe nimic
ct: viaţa ta ar putea fi în pericol, am venit să te avertizez
ja: nu-ncepe iar cu rahatul ăsta… oricum, sunt plecată din oraş
et: de dimineaţă încă erai aici. te-am văzut în Brooklyn
ja: nu puteam să fiu eu, dar dacă zici tu…
ct: ştiu că tu erai, şi ştiu că şi tu m-ai văzut pe mine. când te întorci?
ja: nu ştiu
ct: uite ce-i, nu putem vorbi online, s-ar putea să nu fie sigur, uite telefonul meu – 917 775 2998. Pune mâna pe telefon şi sună-mă acum
ja: imposibil. sunt cu cineva
ct: atunci zi că te întâlneşti cu mine… mâine la zece, pe treptele bibliotecii publice
ja: tu ai auzit ce-am spus? *sunt în alt stat*
ct: şi mâine unde o să fii?
ja: chiar vrei să ştii?
ja: ORIUNDE NU EŞTI ŞI TU

ct: la un moment dat tot o să te întorci, o să te aştept… stau şi te aştept

Jelly simţea că nu mai poate să respire, mâinile îi tremurau şi mai avea puţin şi izbucnea în plâns. De ce naiba era atât de încăpăţânat? Trebuia să se ducă la baie, dar nu putea face nimic nici acolo din cauză că era Guy aici şi nu era nici muzică. De ce nu pleacă odată? Îşi apăsă tâmplele cu podul palmelor şi se ridică pe jumătate ca şi cum intenţiona să plece din faţa computerului, apoi se aşeză din nou.

Închise ochii şi trase de câteva ori aer adânc în piept, la fel cum făcea şi înainte să cânte la pian, cu degetele la un centimetru de claviatură.

Ştia ce avea de făcut. Nu era ca şi cum ar fi luat-o pe nepregătite. Se gândise mult la asta.

ja: Ed… cred că a sosit momentul să-ţi spun adevărul

Îi părea rău că se ajunsese la asta, că trebuia să-i spulbere toate iluziile după o legătură lungă şi în general pozitivă, dar nu mai avea încotro.

ja: nu există nicio Jelena, nicio „Jelly", şi nici n-a existat vreodată
ct: cum adică? despre ce vorbeşti acolo?
ja: am inventat-o, ed. e doar un personaj inventat, persoana de care crezi tu că te-ai îndrăgostit nu există
ct: nu pricep
ja: a fost doar un joc. am făcut un pariu cu Tachel că pot să te fac să te îndrăgosteşti de mine. îmi pare rău. am mai încercat să-ţi zic, dar lucrurile au… cam scăpat de sub control.

Pauză. I se păru că trecură o sută de ani până să-i răspundă.

ja: mai eşti acolo? eddie… NU SUNT EA
ct: dar te-am văzut… în dimineaţa asta, erai în staţia de metrou Church Avenue, în Brooklyn. erai acolo.
ja: sunt în Pittsburgh de azi-noapte. persoana pe care ai văzut-o la metrou e Tachel. Poza cu „Jelly" pe care ţi-am trimis-o… e de fapt a ei.
ja: ea e frumoasă, eu nu sunt
ct: dar ne-am recunoscut unul pe celălalt, ştiu asta
ja: Tachel mi-a zis că a observat că cineva o privea fix de pe celălalt peron. a bănuit că tu eşti – îi arătasem poza cu tine

ct: nu te cred… nu cred o iotă din tot ce îndrugi acolo
ja: uite ce e, îmi pare foarte rău pentru ce-am făcut, am încercat de atâtea ori să-ţi spun… la revedere
ct: nu, aşteaptă, nu este adevărat, nu poţi face aşa ceva

— Hei, ce faci, ce cauţi aici? E o conversaţie privată. Jelly se roti cu scaunul şi tocmai îşi dăduse seama că Guy Mallory stătea chiar în spatele ei şi îi citea discuţia de pe ecran.

Îşi ridică mâinile ca şi cum s-ar fi predat, dar continuă să citească.

— Scuze, n-am vrut să te spionez… dar mă uitam la tine şi mi s-a părut că eşti cam supărată.

Se întoarse înapoi spre monitor şi închise fereastra de messenger cu un clic. Fereastra de dialog dispăru. Vedea încă iconiţa albastră că pâlpâie, ceea ce însemna că Ed continua să scrie, dar îl ignoră şi închise computerul.

— Fără supărare, domnule, dar nu te priveşte.

— Despre el mi-ai povestit mai devreme? Câinele templului? Englezul de care încerci să scapi, cel care nu te lasă în pace?

Dădu din cap posomorâtă şi, ca şi cum s-ar fi simţit obligată să-i dea o explicaţie, spuse:

— Mi-am luat inima-n dinţi şi i-am spus…

Nu-şi termină fraza şi izbucni în lacrimi.

— Doar aşa am putut să-l conving să mă lase dracului în pace.

— Hai, nu plânge. Sunt sigur că ai procedat corect. Guy scoase o batistă albă, împăturită din buzunarul pantalonilor şi i-o întinse. Ştiu că nu-i treaba mea, dar e clar că e îndrăgostit nebuneşte de tine.

Jelly îşi suflă nasul.

— Nebunul crede că mă iubeşte.

— Îl înţeleg, spuse el zâmbind, dar ei nu-i păsă. Lasă-mă să ghicesc. Ţi-a spus că tu eşti destinul lui, că sunteţi făcuţi unul pentru celălalt, că e scris în stele?

Jelly nu răspunse; îşi şterse lacrimile de pe obraz cu batista lui, care mirosea a paciuli.

— Dar tu ce zici? continuă el. Crezi în toate prostiile astea?

Jelly se încruntă.

— De unde ştii că mi-a zis toate chestiile astea?

— E un text clasic. Îi zâmbi din nou, dar evită să o privească în ochi. Poate că prietenul tău are şi o contribuţie personală, dar sunt o grămadă de ţăcăniţi care vânează femei inocente online. Să nu mă înţelegi greşit. Voiam doar să-ţi spun că acest comportament este tipic unui urmăritor. Toţi spun aceleaşi lucruri.

— Treaba e că îl cunosc… destul de bine. E un om bun. N-ar spune nimic să jignească pe cineva. Şi-n afară de asta, nu e vorba de un oarecare, e un om de afaceri respectat şi de succes.

— Dar nu v-aţi întâlnit niciodată, Jelena, nu-i aşa?

— Ia stai aşa… opreşte-te. De unde ştii că nu ne-am întâlnit? Ţi-am spus eu?

— Pentru că, din punctul meu de vedere, e clar ce se petrece aici, spuse Guy calm. Singurul lucru pe care mi-e greu să-l înţeleg e de ce o fată deşteaptă şi frumoasă ca tine a lăsat un tip ca el în viaţa ei. De unde poţi fi aşa sigură că e cine zice că e?

— Ţi-am spus că a suferit o pierdere cumplită. Au scris toate ziarele despre asta. A fost devastat de moartea copilului lui. Aşa ceva nu se poate simula.

— Ştiai că de multe ori şi cei care încep să hărţuiască persoane în spaţiul virtual au suferit o pierdere grea? Relaţii terminate, pierderea serviciului, pierderea unui copil – de obicei cam în şapte ani după eveniment se declanşează acest comportament. E un catalizator tipic.

În minte îi reveni imaginea lui Ed de la metrou; înalt, subţire… blugi spălăciţi, tricou negru polo şi ochelari de soare. Fusese atât de şocată şi de copleşită de tot felul de sentimente pe care nici nu le-ar fi bănuit că le are, dar în acelaşi timp fusese ca şi cum îl vedea a doua oară.

Jelly simţi pentru prima dată o urmă de îndoială.

Îl întrebă pe Guy, care deja îşi pusese haina pe el şi se pregătea să plece:

— Cum de ştii atât de multe despre toate astea?

— Am lucrat la un moment dat la Centrul Naţional pentru Victime în DC… mă rog, era o chestie de voluntariat. Am avut de-a face cu multe cazuri de hărţuire şi urmărire. Se uită la ceas. Eşti bine? Îmi pare rău, dar trebuie să plec.

Vru să-i înapoieze batista, dar Guy îi făcu semn să o păstreze.

— Şi mulţumesc pentru cafea.

În faţa uşii, în spaţiul strâmt din holul care dădea în bucătărie, Guy se întoarse spre Jelly cu o privire care exprima îngrijorare şi care îi făcea ochii gri să pară blânzi şi luminoşi.

— Mai vreau să spun, fără să te sperii, că următorul lui pas este să afle unde locuieşti. Am mai văzut situaţii ca a ta, când persoana a ignorat acest aspect până când a fost prea târziu. Poate te gândeşti să contactezi poliţia.

Jelly scutură vehement din cap.

— N-aş face asta niciodată.

— Mă gândesc doar la siguranţa ta.

— Mersi, apreciez.

O privi fix.

— Bine atunci, dacă ai probleme, ştii cum să dai de mine.

Se întinse spre ea, iar ea îşi frecă stângaci obrazul de al lui, după care se trase înapoi spre uşă şi descuie, conducându-l la scară. Înainte să pună piciorul pe prima treaptă, Guy se opri, ca şi cum ar fi uitat ceva, apoi se întoarse şi o privi.

— Hei, dacă n-ai niciun plan pentru mâine-seară, poate ne vedem iar.

— Mă gândeam să plec din oraş câteva zile, spuse ea.

— O mişcare înţeleaptă. Ridică o mână şi adăugă: Ai grijă, Jelly.

55.

— Nu-mi poţi face aşa ceva! strigă Campbell la laptop, apăsând pe nişte butoane de comandă, dar nu se întâmplă nimic. Ecranul era îngheţat complet. Conexiunea murise. La ţanc.

Se trânti în scaun şi începu să se gândească. Se putea ca gazda să se fi hotărât brusc să limiteze accesul la site, dar lui îi căzuse şi sistemul. Trebuia să fie o coincidenţă că şi serverul picase în acelaşi timp.

Telefonul sună şi se repezi ca un vultur să răspundă.

— Da?

— Hei, eu sunt, spuse Kira senină.

Campbell închise ochii şi trase aer în piept. Verificase pe-afară şi nu era nimeni. Era doar un pic stresat, doar un pic.

— Scumpi, îmi pare rău, iubito… nu pot vorbi acum. M-ai prins… tocmai făceam ceva.

— Acum, noaptea? Nu încerca să-şi ascundă dezamăgirea şi tristeţea; sunase sperând că or să se împace. Eşti bine? Pari cam stresat.

— E-n regulă, doar că…, realiză că orice ar fi spus, Kira ar fi putut înţelege altceva.

— Mie-mi crapă capul de nervi. Amy nu vrea să se culce până nu vii tu. Poţi să vorbeşti cu ea?

Cu telefonul sub bărbie, în timp ce vorbea cu fiica lui, Campbell se deconectă, reporni laptopul şi încercă să intre din nou pe site.

— Dă-mi-o pe mami la telefon, floricică, spuse el după ce-i promise că a doua zi o să vină acasă şi o să-i citească o poveste înainte de culcare.

Înţelesese de ce Ward îşi dorise ca el să vadă acea reconstituire. Voia să-i spună că în casă mai fusese cineva în noaptea aceea. Era răspunsul la întrebarea pe care i-o adresase lui Grace Wilkes mai devreme – ceea ce,

probabil, însemna că cei doi vorbiseră înainte. Era din ce în ce mai aproape de un răspuns.

— Ce e, Campbell?

— Nimic… mi-e dor de tine.

Kira ezită.

— Vezi să nu faci vreo prostie.

— O să mă revanşez când ajung acasă, promit.

— Serios? Şi cam când crezi că vii?

— În curând, murmură el, în timp ce privea silueta casei de la Skylands care apăruse iar pe ecran. Te iubesc, dar acum trebuie să-nchid.

Site-ul funcţiona.

•

Aflat într-un loc întunecat şi înghesuit, văzând doar un petic de covor cu un model spiralat printr-un gemuleţ, Campbell avu nevoie de un moment să-şi revină. Grafica familiară dispăruse, transportându-l de pe veranda conacului virtual într-un loc care părea interiorul unui interior. Mişcă mouse-ul şi descoperi că spaţiul era ocupat de sus până jos de un băiat îmbrăcat în pijama, ghemuit în umbre şi sprijinit cu un umăr de o uşă în miniatură – se afla în locul secret al lui Ernie.

Când îl urmase în camera cu televizorul, observase casa de jucărie, un model din lemn al unei căsuţe tipice pentru Cape Cod, lipită de perete. Nu crezuse că ar putea fi un posibil sanctuar, pentru că era destul de mică şi fragilă. Probabil că băiatul se strecurase înăuntru prin acoperişul de şindrilă.

Coloana sonoră reveni, dublată de un zgomot subtil de paşi. Interiorul casei de jucărie se întunecă brusc, iar în faţa ei apăru o umbră care se apropie şi se opri chiar acolo. Campbell nu putea să vadă – privind prin ochii lui Ernie – decât o bucată din ceea ce părea un crac de pantalon cafeniu, plin de pete de sânge, şi vârful unui pantof sport, alb cu negru, de asemenea plin de sânge.

Ai fi zis că era piciorul unui uriaş.

Cu mâinile ţinându-se de cap şi cu capul ascuns între genunchi, băiatul rămase nemişcat, de-abia respirând. Campbell îi zări pentru o clipă privirea îngrozită, care părea mai degrabă că ascultă decât vede ce se întâmplă. Îi auzea inima bătând atât de tare, încât era convins că la un moment dat o să-i cedeze.

Pantoful se îndepărtă, iar acum putea vedea piciorul bărbatului, care se aşezase pe unul din cele două fotolii din faţa televizorului.

Trecură câteva secunde şi nu se întâmplă nimic. Campbell aştepta. Ştia ce avea să urmeze. Văzuse schiţele. Probabil că unele detalii difereau (cópiile trimise de Ed erau în dosar şi avea să le mai verifice odată), dar era clar că

băiatul ascuns în casa de jucărie, senzaţia de a fi captiv într-un loc strâmt când afară pândeşte un pericol, pantoful prădătorului construit atât de disproporţionat – toate constituiseră sursa de inspiraţie pentru schiţele Sophiei Lister.

Era evident că urmărise şi ea această reconstituire şi că reuşise să redea groaza care emana din ea. Se întrebă dacă ştiuse că site-ul se baza pe evenimente reale sau crezuse că era doar o fantezie sinistră. Se mai întrebă şi dacă fata remarcase (deşi prin ferestruică nu se putea vedea mare lucru) că silueta deşirată din fotoliu, care îi inspira atâta teamă băiatului, semăna cu o versiune mai tânără a tatălui ei.

Campbell simţi o greutate imensă în stomac.

Nu se întâlnise niciodată cu clientul faţă în faţă, dar asemănarea era izbitoare. Îşi aducea aminte că Ed îi spusese despre uciderea lui Sam Metcalf şi că fusese invitat în camera cu televizorul să o privească pe fata ucisă de pe podeaua compartimentului de tren… Şi cât de şocat fusese Ed să descopere că, de la spate, silueta din fotoliu semăna cu el. Iar acum avea şi el aceeaşi revelaţie, la fel de şocantă.

Ştiuse că riscă să fie sedus de povestea de pe site, dar oricât de puţin sens ar fi avut, un lucru era cert – Ward voia ca el să ştie că persoana care intrase în acea noapte în casă era Ed Lister.

Silueta îşi luă mâna de pe braţul fotoliului şi îndreptă telecomanda spre televizor. Pe ecran nu era, aşa cum crezuse Campbell, scena de dragoste din filmul *Breakfast at Tiffany's.* Era o scenă senină, cu o fată într-o rochiţă de vară care stătea întinsă pe iarbă şi se uita meditativ spre casa de pe deal.

Din coapsa ei se prelingea spre stânga o pată lungă şi roşie.

Camera se trase în spate, dezvăluind celebrul tablou al lui Wyeth atârnând strâmb deasupra unui pat. Trecu cu încetinitorul peste stropii de sânge şi materie organică. Apoi, ca şi cum Ward ar fi decis că dezvăluise suficient privitorului, tabloul se dezintegră.

Campbell îşi ridică privirea din monitor, dând din cap.

La ce se referise Grace când îi spusese „el nu ştie"?

Ipoteza că Ed fusese la Skylands în noaptea crimelor putea fi adevărată sau putea fi doar o parte din jocul pe care îl juca Ward, suprapunând evenimentele din viaţa reală cu cele din cea virtuală, pentru a-l debusola şi a-l îndepărta de pista pe care era. De ce silueta nu-şi arăta clar chipul în reconstituire? Oare pentru că nu era sigur că era el? Sau oare Ward avea dovezi „reale" care să-i susţină teoria că evenimentele decurseseră aşa, şi voia să împărtăşească celorlalţi ceea ce ştia? De aceea „Ernie" revenise acasă?

Se hotărî ca a doua zi de dimineaţă să se ducă iar la casă.

•

Jelly coborî jaluzelele, apoi se dezbrăcă să se bage în pat. Stinse lumina şi se plimbă prin apartament şi, la fel cum făcea întotdeauna în nopţile toride de vară, ridică la loc jaluzelele pentru a lăsa aerul să intre în casă prin ferestrele deschise la maximum.

Se întinse dezbrăcată pe pat, cu căştile în urechi, şi aşteptă să adoarmă. Stătu aşa aproape o oră.

Nu mai rezistă şi sări din pat, ducându-se direct la computer să verifice dacă mai primise ceva de la Ed. Porni calculatorul, iar după ce ecranul se lumină, realiză că ar fi bine să-şi pună ceva pe ea. Ed nu era online, dar se simţea de parcă ar fi putut s-o vadă prin cuvintele pe care i le scrisese şi care brăzdaseră ecranul pentru a o spiona.

Îi trimisese un e-mail.

Începând din această dimineaţă, lumea mea s-a schimbat şi nu va mai fi niciodată la fel. După ce ai fugit, mi-am petrecut toată ziua încercând să te găsesc. Am fost în toate locurile din oraş de care ai pomenit vreodată. Ţi-am căutat chipul prin mulţimi, sperând să te zăresc. Nu-mi pasă cât de aiurea sună.

Jelly, vreau doar să-mi spui că o să ne întâlnim. Ştiu că ţi-e frică de ce s-ar putea întâmpla după aceea. Dar dragostea, destinul nostru comun, nu e doar…

Se opri din citit. Ia stai puţin… ce dracu'! Modul în care insista în continuare să se întâlnească cu ea era ca şi cum n-ar fi crezut niciun cuvânt din ce-i spusese ea mai devreme. Era în Pittsburgh, era în alt stat… nici măcar NU EXISTA!

Continuă să citească, clătinând încontinuu din cap. Făcea atâtea supoziţii, când ştia al naibii de bine că ea nu îi împărtăşea deloc sentimentele.

N-am fost în viaţa mea mai sigur ca acum că aşa trebuia să fie, că suntem meniţi unul celuilalt. Pot doar să presupun ce-a fost în mintea ta la metrou, dar când privirile ni s-au întâlnit, pentru mine a fost ca şi cum mi-aş fi întâlnit pentru prima dată jumătatea. Pentru mine, acum… pentru amândoi, Jelly, nu mai poate exista pace, linişte şi fericire până când nu vom fi împreună.

Era nebun sau doar tâmpit? Simţi cum i se uscase gâtul. Se ridică şi se duse la frigider, deschise uşa şi rămase aşa desculţă în dreptul lui, bând nişte suc direct din cutie.

Reveni la birou, termină de citit, dar la sfârşit se simţi umilită şi poate puţin ruşinată de cuvintele lui.

Chiar dacă refuzi să mă vezi, eu nu voi înceta niciodată să te iubesc. Tu spui că nu putem fi împreună. Dar dacă în viaţă nu-ţi asumi riscuri, îngerul meu, uneori preţul plătit poate fi foarte mare. Nici măcar nu pot descrie în cuvinte ce simt pentru tine sau ce însemni pentru mine.

Te iubesc, Eddie

P.S.: M-am întors la hotel acum o jumătate de oră. Acum este aproape 8 seara. Aştept aici până când aud veşti de la tine.

După ce citi post-scriptumul se lămuri. Verifică antetul mesajului şi văzu că fusese trimis la 19:56 – cu o oră şi jumătate înainte de ultima lor conversaţie. Se încruntă. Era sigură că, atunci când verificase căsuţa poştală, era goală. Se mai întâmplase însă să fie decalaje şi să-i mai întârzie mesajele.

Trebuia să-şi schimbe furnizorul de internet.

Bine că cel puţin nu mai trebuia să-i răspundă – deja o făcuse. Îi transmisese răspunsul ei. Faptul că de atunci nu-i mai scrisese nimic nu putea însemna decât că Ed luase de bună povestea ei cum că se dăduse drept altcineva.

Rămase în faţa ecranului, privindu-l deznădăjduită. Nimeni niciodată nu-i mai scrisese aşa… La dracu', acum nici măcar nu mai era vorba despre ce scriau oamenii, vorbeau sau simţeau. Toată vorbăria asta despre destin şi despre cum erau ei doi „meniţi" să fie împreună îi aduse aminte de avertismentul lui Guy Mallory. Poate că Ed se purta oarecum ca un nebun şi ca un obsedat, dar cuvintele i se păreau frumoase şi triste. Ştia că tipul chiar o iubeşte. N-avea de gând să-l oprească să o iubească. Acum nu-l mai vedea ca pe o ameninţare. Nu-i mai simţea decât durerea şi dorul mistuitor.

Câteva ore mai târziu, Jelly se chinuia încă să-şi facă ordine în gânduri şi să-şi dea seama ce ar trebui să facă. Nu-i plăcea deloc ideea că s-ar putea ca Guy să aibă dreptate. Dar dacă Ed îi dădea de urmă aici, în Brooklyn, era doar o chestiune de timp până când o găsea pe strada 39.

Poate chiar ar fi mai bine să plece din oraş câteva zile.

Era total debusolată.

Începu să se roage în gând şi îl incluse pe Ed în rugăciunile ei, cerând îndrumare în această situaţie plină de incertitudini. Chiar înainte să

aţipească, îşi aminti brusc de ceva ce spusese el şi se întrebă oare ce voise să spună.

Dar dacă în viaţă nu-ţi asumi riscuri, îngerul meu, uneori preţul plătit poate fi foarte mare.

Îi aducea aminte de ceva ce spusese Guy când se întorceau în Manhattan, chiar când traversau podul Brooklyn.

Pleoapele îi atârnau greu. Gândurile îi zburau care-ncotro. Ce dracu' era asta?

Îl văzu în capul scărilor, făcându-i cu mâna. Făcu un comentariu nesărat despre turnurile gemene şi apoi aici, în casa ei, avertizând-o că nu putea arăta orice semn de bunătate unui hărţuitor – se referise la un tip ca Ed care, cu siguranţă, va interpreta acest gest ca pe un semn că sentimentele îi sunt împărtăşite.

I se păruse sau chiar îi zisese „Jelly"?

56.

Joi, la şapte fără un sfert dimineaţa, după ce plăti cazarea pentru camera de la Mountain View, Campbell Armour plecă spre localul din Canaan care îi plăcuse şi comandă pentru ultima oară micul dejun special. Avea avion la zece şi jumătate spre aeroportul La Guardia din New York, ceea ce însemna că la cel târziu nouă trebuia să ajungă la aeroportul Bradley din Hartford, în cursul după-amiezii urma să se întâlnească cu Ed Lister.

Reveni în districtul Litchfield şi intră pe autostrada Winsted-Norfolk – încetini de câteva ori să se asigure că nu este urmărit, apoi încercă să reţină drumul pe care avea să se întoarcă spre aeroport şi o coti spre Skylands.

Se făcuse deja opt fără zece când Campbell îşi parcă maşina în faţa conacului dărăpănat. Opri motorul şi rămase pe loc un moment, cântărind situaţia. Cu o seară în urmă i se păruse un plan rezonabil să se întoarcă la casă şi să mai caute dovezi în sprijinul variantei online a evenimentelor, dar acum se gândea că fusese o idee cât se poate de proastă. Cum putuse să se lase convins de scenariul unui film de categoria a doua să vină pe platoul *real* de filmare… parcă înnebunise. Se uită prin paravanul cu sită al uşii de la intrare şi avu acelaşi sentiment neplăcut pe care îl mai simţise şi cu alte ocazii. Nimic precis, dar sigur Ward îl pândea de pe undeva din zonă.

Dacă n-ar fi fost vorba de bani şi de prietenii băţoşi din Sarasota, s-ar fi întors pe călcâie şi ar fi plecat aşa cum venise. Ştia că-şi forţează norocul, dar, ca jucător de jocuri de noroc ce era, nu putea renunţa să nu mai joace o mână, chiar dacă avea şanse mici să câştige. De fiecare dată avusese probleme din cauza asta, dar totuşi… n-ai de unde să ştii de unde sare iepurele. Coborî din maşină şi se îndreptă spre veranda pustie.

Apucă inelul de aramă şi împinse uşor uşa cu el. Nu se miră când auzi scârţâitul. Mai împinse o dată şi uşa casei se deschise înspre interior. Deja palmele îi transpiraseră şi erau reci.

Rămase pe loc şi ascultă. Soarele îi reflecta umbra peste prag; în depărtare se auzea un camion care traversa un deal din zonă. Din casă nu răzbătea niciun sunet. Se uită înăuntru şi observă că urmele de paşi pe care le văzuse prin uşiţa pentru pisici fuseseră şterse de alte urme. Mai fusese cineva care-şi băgase nasul pe aici şi care lăsase uşa descuiată.

Ca şi cum ar fi găsit un mesaj de bun venit.

Ezită, se mai întoarse şi se mai uită o dată prin împrejurimi şi până la Green Mountains. Nu mai era aşa de încântat de peisaj după vizionarea „filmului" de azi-noapte. I se părea bântuit. Nu-l mai putea percepe decât prin prisma sumbră cu care se obişnuise pe site şi doar cu gândul la evenimentele teribile care avuseseră loc în camera de la etaj. Adulmecă briza văratică ce mirosea a dafin şi cimbru sălbatic.

Ignoră bătăile puternice din piept şi vocea care-i spunea că nu e prea târziu să se răzgândească, intră în casă şi închise uşa după el.

Înaintă precaut spre coridorul central, observând că interiorul era identic cu cel al casei virtuale. Camerele erau aproape goale, cu excepţia câtorva obiecte de mobilier. Se opri în capul scărilor şi privi spre cele patru uşi de la etaj.

Urcă apoi câteva trepte, începu să tremure, aşa că se decise să se uite mai întâi în debaraua de sub scări, cea în care se ascunsese băiatul în acea noapte.

Era doar un spaţiu strâmt, o magazie în care nu mai era nimic interesant. Află însă răspunsul la o întrebare care îl frământase. Scârţâitul balamalelor uşii îi reactivă imediat dilema lui Ernie. Probabil că băiatul nu revenise în locul în care se ascundea de fiecare dată pentru că ştia că ar putea fi auzit.

Campbell rămase locului un moment, la fel cum făcuse şi Ernie, uitându-se spre palierul de deasupra – fixă nervos cu privirea pragul de sus al uşii dormitorului matrimonial; era posibil să se ivească fâşia aceea de lumină. Urmă traseul lui Ernie, traversă holul şi intră în ceea ce fusese odată camera cu televizorul, sau salonul, cum îl denumise Grace.

I se păru extrem de straniu să calce pe covorul verde cu model spiralat pe care îl văzuse prin gemuleţul căsuţei de jucărie. Lumina era slabă, dar zări cele două fotolii masive şi acoperite de praf, orientate sore colţul în care presupunea că se aflase comoda cu televizorul.

Casa de jucărie dispăruse şi ea.

În încăpere stagna un aer închis, de mucegai. Se duse spre geamul de pe peretele opus uşii şi ridică obloanele pentru a lăsa lumina soarelui să intre în casă. Se întoarse şi observă încă o piesă de mobilier. Lipit de peretele interior, sub o oglindă lungă cu rame sclipitoare, care iniţial i se păruse că este o altă fereastră, se afla un pian cu coadă. Împins de o curiozitate uriaşă şi morbidă, se duse şi ridică uşor capacul.

Interiorul era plin de mucegai şi, judecând după corzile acoperite de o substanţă cleioasă portocalie, nu mai cântase nimeni la pian de mulţi ani; unele clape căzuseră, iar claviatura semăna cu o dantură ştirbă. În minte îi reveni June Seaton, stând şi repetând fără oprire melodia aceea care te scotea din minţi, *Für Elise,* nereuşind niciodată să o cânte bine.

Şi-l imagină pe micuţul Ernie lângă mama lui… Lăsă capacul la loc, atent să nu facă vreun zgomot. Aruncă o privire în oglinda murdară de deasupra pianului şi zări ceva neclar prin ea, ceva care-l făcu să se întoarcă imediat şi să-i bată iar inima cu putere. Nu era o fantomă din trecut sau un joc de lumini. În fotoliul de lângă geam, sub stratul de praf de pe pânza care îl acoperea, se distingea conturul unei siluete umane.

Aşteptă o clipă să se asigure că persoana din fotoliu nu se mişcă, apoi se apropie cu foarte mare precauţie şi trase pânza.

Campbell sări ca ars înapoi, iar de undeva din spatele casei se auzi o uşă trântindu-se chiar în acelaşi moment.

•

Am stat mult sub duşul rece, lăsând apa ca gheaţa să-mi curgă în cap până am simţit că îmi amorţeşte tot corpul. Am ieşit din cabină; lumina zilei nu mă mai deranja, dar capul îmi zvâcnea în continuare. M-am dus la oglindă, am şters-o de abur, am luat aparatul de ras şi am rămas aşa câteva secunde, confruntându-mă cu propria imagine.

Noaptea trecută coborâsem în barul hotelului să beau ceva şi sfârşisem prin a-mi îneca amarul într-o sticlă de Jack Daniels Green Label, băută într-o bombă de pe Second Avenue. Rezultatul – o mahmureală îngrozitoare, agravată de hohotele imaginare de râs ale lui Will, care voiau să-mi ureze bun venit în lumea reală.

Ei bine, la ce te aşteptai? Doar nu credeai că tipa chiar era ceea ce-ţi doreai, nu? Tu ai inventat-o, Lister, era doar o fantezie, un personaj inventat, o plăsmuire exotică a imaginaţiei tale – persoana de care te-ai îndrăgostit nu

a existat niciodată. Îmi pare rău că răsucesc cuțitul în rană, Ed, dar nu ți-am spus eu?

Așa mă privea Will Calloway pe deasupra ochelarilor și așa îmi trântea toate comentariile astea înțepătoare. Am fost tras pe sfoară, sedus și abandonat, m-am lăsat înșelat ca ultimul bou. Bătrânul amorezat e ca piroșca cu păsat… și așa mai departe. Consideră-te norocos că nu te-a făcut și de bani și gândește-te că totuși „fata visurilor" ți-a făcut o favoare și te-a readus cu picioarele pe pământ. Am închis ochii. Cum putusem să fiu atât de prost?

M-am întors la momentul când aflasem adevărul despre Jelena. Încă nu puteam accepta așa ceva. Am încercat să mă conving că minți se sau că era în perioada de negare – că îi era frică să se întâlnească cu mine din cauză că nu putea să recunoască faptul că și ea simte la fel ca și mine – sau că se lăsa convinsă greu și că zicea nu, când de fapt voia să zică da.

Mă priveam în oglindă în timp ce mă bărbieream, iar argumentele mi se prăbușeau pe rând.

Singura parte pozitivă pe care o vedeam era că, din moment ce fata existase doar în visele mele, însemna că nu era în niciun pericol.

Felul în care stătea îi sugera că Grace Wilkes fusese aici toată noaptea.

Era îmbrăcată cu aceleași haine pe care le purtase când se întâlniseră cu o zi în urmă la Annie's Grill. Hainele din catifea de culoarea unui avocado, tenișii albi de spital cu pompoane din dantele – Campbell se întrebă ce se întâmplase cu cârjele ei. Nu putea să se deplaseze fără ele.

Ernie ar fi ajutat-o, i-ar fi întins brațul.

Pe fața ei umflată și gri nu se citea niciun fel de teamă sau emoție. Probabil că o lovise pe neașteptate din spate cu drugul de plumb care-i stătea acum în poală, mânjit de sânge și amestecat cu păr la un capăt. N-avusese de unde să știe ce-o așteaptă, n-avusese niciun motiv să-l suspecteze pe copilul pe care-l îngrijise și iubise că ar putea să-i facă rău. Craniul îi fusese crăpat, iar prin rană se vedeau oasele; sângele se scursese pe spătarul fotoliului, formând o pată închisă la culoare, de forma și mărimea unui milieu.

Campbell simți cum i se face rău. Nu mai fusese niciodată atât de aproape de un mort. Grace i se părea mai mică decât și-o amintea, ca și cum s-ar fi micșorat. Repulsia îi era amestecată cu milă și frică. Îi fu rușine că nu anticipase această crimă, convins că fusese doar vina lui că femeia fusese omorâtă. Vorbise probabil cu singura persoană care știa ce se întâmplase cu adevărat în acea noapte.

Se uită pe geam la curtea din spate, și după ce se convinse că nu era nimeni acolo, se gândi să cheme poliția. Apoi reflectă mai bine și începu să se

panicheze, gândindu-se care ar fi reacţia poliţiştilor. Acum înţelegea că adevărata intenţie a lui Ernest Seaton fusese să-l atragă din nou în casă.

Crima i se înscenase lui. Probabil că poliţia era deja pe drum.

Începu să meargă cu spatele spre ieşire, neştiind dacă era singur în casă sau dacă Ward era încă prin preajmă – tot ce ştia era că trebuia să plece cât mai repede de aici.

Atenţia îi fu atrasă de modul în care Grace fusese aşezată pe fotoliu, şi mai ales de poziţia mâinilor ei. Într-o mână avea bricheta şi pachetul de ţigări Newport Lites. În cealaltă nu ţinea nimic, dar palma îi fuseseră întoarsă cu degetul mare şi arătătorul în sus, ca şi cum ar fi cerşit ceva. Sugera că înainte să moară ceruse să i se aducă ceva – ultima ei dorinţă fusese să mai fumeze o ţigară.

Toate instinctele îi spuneau să plece – să plece acum –, dar Campbell se încăpăţână să reziste. Dacă se înşelase când crezuse că Grace nu ştiuse că avea să moară? Dacă ucigaşul o confruntase?

Se întoarse şi se proţăpi chiar în faţa scaunului, şi mai aproape ca înainte.

Nu avea nici cea mai vagă idee ce caută; îşi întoarse capul şi pentru o fracţiune de secundă văzu ceva sclipind. Se uită din nou şi văzu că într-o parte a scaunului era un obiect roz şi metalic, îngenunche în faţa genunchilor ramoliţi ai femeii, ferindu-se să o atingă, şi-şi băgă mâna între braţul fotoliului şi pernă, de unde scoase un telefon identic cu cel pe care bătrâna îl avusese cu ea.

Nările îi fură invadate de izul dulceag al parfumului femeii, care parcă mascau – aşa i se păru lui – un act de corupţie în fază incipientă.

Se ridică, băgă telefonul roz în buzunar şi se îndreptă spre uşa salonului. Îşi aduse aminte de povestirea lui Grace, cum că în duminica aceea venise la muncă şi fusese izbită de un miros necunoscut, după care remarcase liniştea din casă şi ieşise pe verandă să-l cheme pe Earl.

Nu merita să fie omorâtă.

Ochii ei păreau să-l urmărească; Campbell se întoarse şi o luă la fugă.

•

Am sunat la room-service şi i-am rugat să-mi aducă o cană mare de espresso.

În tentativa de a-mi regăsi echilibrul sufletesc şi de a-mi recâştiga respectul faţă de propria persoană, am vrut să-mi ţin promisiunea făcută Laurei. Am aranjat să mă duc la Gilmans Landing şi să iau masa cu bunica ei, Alice Fielding. Maşina urma să-mi vină în jumătate de oră. Trebuia să-mi limpezesc mintea.

Aşteptând să-mi sosească cafeaua, am pornit laptopul şi mi-am verificat mailul. Niciun cuvânt de la „Jelly". Cumva, mă aşteptasem la nişte scuze sau

la o explicație. Eram încă furios și supărat de cele petrecute, dar voiam să las totul în urmă și să mă concentrez la ce conta cu adevărat. Investigația lui Campbell Armour ajunsese într-un moment important.

Înainte să plece către aeroport îmi trimisese un mail în care confirma întâlnirea cu mine din după-amiaza aceasta. Îmi raportase pe scurt că nu avusese noroc să găsească o poză cu Ernest Seaton – se părea că Grace Wilkers nu îl ajutase în acest sens –, dar mai făcuse niște cópii după niște poze cu părinții băiatului, găsite la biblioteca publică din Norfolk, de data asta la o rezoluție mai bună, și dorea să mă uit și eu peste ele.

Am deschis atașamentul. Tatăl – îmbrăcat în halatul de dentist, o claie de păr tipică anilor șaptezeci și cu o mustață *à la* Zapata, semăna cu un Bruce Dern mai tânăr. Gary Seaton avea o atitudine ușor agresivă de om slab și cârcotaș, tipică unui ratat. Nu-l mai văzusem niciodată.

Cealaltă imagine, nu știu de ce, se descărca mai greu.

Sună soneria. Camerista așeză tava pe masa de sub fereastră, apoi se întoarse spre mine și mă întrebă:

— Mai doriți ceva?

Nu i-am răspuns, nici măcar nu m-am uitat înspre ea.

— Vă urez o zi bună, domnule Lister.

Privirea îmi era atrasă ca un magnet de imaginea care apărea încet pe ecran.

Portretul lui June Seaton, soția dentistului – blondă, cu o tunsoare franțuzească și sprâncene negre, cu o piele foarte palidă, aproape translucidă, ochi negri – părea foarte real. Am avut o strălucire – buze nervoase peste niște dinți aproape perfecți – și mi-am adus aminte perfect.

Fotografia înlăturase orice urmă de îndoială. June Seaton nu doar semăna cu cineva pe care credeam că o cunoscusem… era chiar ea. Drumurile ni se intersectaseră în treacăt atât de demult, încât părea că într-o altă viață. O fată bogată și boemă, era exact la fel de colerică și imprevizibilă pe cât o trăda zâmbetul ei nervos. M-am simțit deodată cuprins de panică, ca și cum totul urma să se descâlcească într-un mod în care n-aș fi putut face față.

Ultima dată când o văzusem pe June Seaton zăcea inconștientă într-un container gol de marfă pe țărmul de vest al New York-ului.

•

Fără să mai pună piciorul pe frână, Campbell porni în trombă cu Camryul argintiu spre Deer Flats Road, apoi acceleră până prinse suta de kilometri. La prima curbă încetini și văzu cu coada ochiului în oglinda retrovizoare mașina poliției la patru sute de metri în spatele lui, ascunsă într-o scobitură umbroasă. Mașina mai rămase puțin pe loc, după care se întoarse și viră pe drumul spre Skylands.

Fruntea lui Campbell era plină de sudoare. Dacă patrula poliţiei n-ar fi venit din cealaltă direcţie, dinspre Colebrook, ar fi dat nas în nas cu şeriful. Reuşise să plece la timp. Continuă să se uite în oglinda retrovizoare – nu era încă sigur că nu fusese văzut – şi conduse neîntrerupt până ajunse în intersecţia cu Route 44, drumul Winsted-Norfolk, după care coti brusc la nouăzeci de grade.

Nouă minute mai târziu, cu gâtul şi umerii încă încordaţi, părăsi autostrada şi intră pe drumul cu două benzi care ducea direct la aeroportul Bradley. Mai avea doar o oră şi câteva minute până când putea să ajungă la poarta terminalului său. Dacă nu era oprit între timp.

Campbell era sigur că Ward anunţase poliţia, ceea ce însemna că deja existau filtre sau poate chiar un mandat de arestare pe numele lui. Era posibil să fie căutat de toate unităţile mobile din districtul Litchfield. Era greu să se ascundă prin satele astea. Se gândi să se predea şi pur şi simplu să le spună poliţiştilor adevărul – că era un detectiv amator, specializat în programare, că locuia în Tampa, Florida, şi că investiga o serie de crime. Mai bine o lăsa baltă, n-avea nicio şansă să-l creadă cineva. Aveau să-i arunce fundul de asiatic în închisoare şi cu asta basta, se ducea orice şansă să-l mai găsească pe Ward şi să-şi ceară bonusul de un milion de dolari promis de client.

Mai avea timp până a doua zi să-l demaşte pe bărbatul care o omorâse pe Sophie Lister sau putea să-şi ia adio de la viaţă. Trebuia să se întâlnească cu Cholly la hotelul Regency Hyatt din centrul Tampei la ora cinci şi să-i dea banii – datoria plus dobânda.

Drumul începu să urce printre dealurile abrupte şi împădurite. Încă se mai uita în oglinzile retrovizoare, dar nu-şi dădea seama dacă e urmărit sau nu. Copacii erau foarte aproape de drum, iar crengile se uneau deasupra lui, formând un tunel întortocheat şi verde prin care de-abia vedea la câţiva zeci de metri în spate. Traficul se mai degajă, iar când se eliberă aproape de tot, răsuflă uşurat. Ajunse într-o zonă mărginită de pini, apoi coborî serpentinele către râul Farmington.

Intră în defileul râului şi trecu peste un pod din traverse ruginite, după care zări un spaţiu de parcare folosit de pescarii locali. Aşteptă până când se convinse că nu fusese urmărit şi opri motorul maşinii. De-a lungul malului era plin de pescari îmbrăcaţi cu salopete speciale de pescuit, aşezaţi la intervale egale.

Mâinile îi tremurau când scoase telefonul lui Grace din buzunar. Îl deschise şi trecu repede în revistă numerele apelate şi agenda. Biata femeie avusese doar câteva numere de telefon salvate.

Campbell reflectă la momentul în care ea realizase că Ernie avea s-o omoare. Poate că fusese doar un gest reflex, dar mai degrabă credea că femeia strecurase dinadins telefonul între pernele fotoliului, sperând că cineva îl va găsi şi va găsi unele indicii în memoria lui.

Cu un pic de noroc, unul dintre numerele astea era al lui Ernest Seaton.

Începuse să-i spună ceva când se întâlniseră în Torrington, dar din cauza fricii sau poate a devotamentului se abţinuse. Dar micuţul ei Ernie nu voise să-şi asume niciun risc. Campbell se întrebă din nou la ce se referise Grace când îi spusese frântura aceea de propoziţie, „El nu ştie".

Citi ceva pe ecran şi se încruntă. I se părea prea simplu. Era un număr – ultimul pe care ea îl apelase – care i se păru ciudat doar pentru că avea codul unei alte zone. 201 corespundea statului New Jersey. Apăsă pe butonul de reapelare şi după ce aşteptă o grămadă, îi răspunse o femeie cu accent spaniol.

— Reşedinţa Fielding. Jesusita la telefon, cu ce vă pot fi de folos?

Campbell ezită. Numele Fielding îi suna cunoscut, dar n-avea cum să aibă legătură, nu? Parcă Ed îi menţionase în treacăt că bunica soţiei lui, doamna Alice Fielding, locuieşte în New Jersey, undeva prin Hudson.

Încercă primul lucru care îi veni în minte.

— Ed Lister este cumva acolo?

— *Meesta Leesta*? Încă nu, dar trebuie să sosească.

— Bine, spuse el, copleşit de implicaţiile acestei descoperiri, gândindu-se că e imposibil şi că trebuie să fie o greşeală pe undeva. Dovada însă era în mâinile lui.

— Vreţi să-i lăsaţi un mesaj?

Se gândi să-i spună că aranjase să se întâlnească cu clientul lui acolo şi să-i ceară adresa, dar se răzgândi. Putea găsi adresa şi pe internet, folosind un program de căutare inversă.

— Mulţumesc, îl sun eu pe mobil, spuse el, şi închise.

De lângă râu se auzi un urlet. Unul dintre pescari, un tolomac gras, îmbrăcat în haine de camuflaj şi cu burtoiul revărsat peste pantaloni, prinsese un peşte. Somonul începu să sară şi să se zvârcolească pe deasupra apei cu sclipiri argintii, până când reuşi să se smulgă din cârlig şi să se întoarcă în torentul de culoarea jadului. Pescarul ghinionist strigă ceva care nu ajunse până la urechile lui Campbell, iar valea se zgudui de râsul celorlalţi.

Se gândi că îl aşteptau la aeroport. Cea mai bună soluţie era să se întoarcă în Winsted, să abandoneze maşina şi să caute alt mijloc de transport.

Cineva îi bătu în geam. Tresări şi se întoarse.

Lângă maşină apăruse un puşti crăcănat, purtând un tricou de nailon şi blugi. În mână ţinea o geantă de voiaj ieftină şi îi zâmbea timid. Campbell răsuflă uşurat şi deschise geamul. Îl întrebă într-un dialect dubios din Hunan, pe care d-abia îl înţelese, dacă merge la New York.

— Hei, omule, îi răspunse Campbell în engleză, vădit iritat. O să te omoare careva prin ţara asta dacă mai sperii mult oamenii aşa. Nu vezi că-s ocupat?

Băiatul îşi lăsă capul în jos şi începu să se scuze, după care se întoarse şi plecă.

De unde apăruse? Erau în mijlocul sălbăticiei. Ce căuta în Connecticut, ce căuta în Statele Unite? Arăta prea jerpelit şi părea prea tont să fie turist. Campbell era conştient că prejudecăţile pe care le moştenise de la părinţii lui erau învechite cu cel puţin o generaţie. Asta le reproşa şi părinţilor lor, asta ar fi îngrozit-o şi pe Kira dacă l-ar fi auzit.

— Hei, aşteaptă, îl strigă el.

— Nu vorbesc americană, spuse puştiul, scoţând un abonament de călătorie pe linia de autocare Bonanza. Sunt străin. Mă poţi ajuta.

— Poate, răspunse Campbell în cantoneza lui stricată, trecându-i prin cap că ţăranul cu tunsoare castron şi dinţi ca pietrele de mormânt ar putea fi biletul lui de ieşire de aici. Poate să ne ajutăm reciproc. Hai, urcă-te.

57.

— Îmi aduce aminte de o sculptură.

— Poate de bustul unui strămoş de-al tău, spuse Morelli batjocoritor, în timp ce prindea cu o piuneză desenul găsit în apartamentul lui Sam Metcalf pe peretele din biroul lui. Altceva? Ai observat cu ce este îmbrăcat?

— Pare că e un tricou polo.

— Ralph Lauren. Îţi spune ceva, Luca?

— Că e american?

— E un brand de renume mondial, se fabrică peste tot.

— Dar pare american. Are ceva american în privire. Ceva de cowboy care priveşte în depărtare.

— Ştii cât de aiurea a sunat ce-ai zis? Nu există niciun ochi, Luca. De-aia îţi seamănă cu o statuie. Ea n-a desenat niciun ochi. De ce crezi tu că n-a desenat niciun ochi?

Luca dădu din umeri.

— Poate că nu s-a uitat bine la el.

— Dacă ăsta e bărbatul care a ucis-o pe Sophie Lister, atunci sigur l-a văzut mai mult de o singură dată. L-a văzut de mai multe ori, Luca. Se întoarse la birou şi se aşeză, oftând din greu. În ciuda faptului că… se temea.

— Ar putea fi oricine.

— Cred că fix asta a vrut şi artista să ne spună. Criminalul ei arată ca un om obişnuit. Devine invizibil într-o mulţime de oameni.

— E bine că aţi găsit o pistă.

— Crezi că eşti distractiv? Morelli arătă spre teancul de hârtii din faţa lui. Uite câte răspunsuri am primit.

După ce găsise desenul cu o zi în urmă, se dusese direct la birou. N-avusese timp să se ducă la masă – îşi luase un sandviş de la *paninoteca* de pe colţul străzii lui Sam. Până la ora trei, schiţa reprezentând capul şi umerii unui bărbat caucazian, cu vârsta cuprinsă între douăzeci şi cinci şi treizeci şi cinci de ani fusese copiată, scanată şi trimisă prin e-mail şi fax către toate secţiile de poliţie mari de pe teritoriul Italiei, Austriei şi în alte câteva ţări; o trimiseseră apoi către toate hotelurile, restaurantele, pensiunile, căminele studenţeşti şi internet-café-urile din Florenţa.

În cele douăzeci şi patru ore, între timp, în afară de telefoanele care n-aveau nicio legătură, primiseră nouăsprezece răspunsuri care conţineau informaţii relevante. Cel mai important venise de la un chelner în vârstă de la Garga, o tratoria din centru, nu departe de Piazza Antinori, unde fusese ucis Jimmy Macchado. În urmă cu două săptămâni servise un turist american care semăna cu omul din desen. Plătise cu bani cash, lăsase un bacşiş gras, n-avusese rezervare. Altceva nu-şi mai aducea aminte. Morelli trebuia să recunoască că acesta fusese cel mai promiţător răspuns.

— Dacă fetei îi era frică, de ce n-a dat pur şi simplu desenul cuiva sau de ce nu l-a afişat pe undeva pe acasă sau la atelier? întrebă Luca.

— Poate n-a avut timp.

— Credeţi că asasinul ştia că l-a desenat? Poate asta se găsea şi pe laptopul lui Sam Metcalf.

— Puţin probabil de vreme ce Sam era în Boston. Îşi luase laptopul cu ea. Morelli se lăsă cu scaunul pe spate, apoi începu să se lovească cu degetele pe sub bărbie. Ce mai avem?

— Un telefon în dimineaţa asta de la o femeie care n-a vrut să zică cine e. Când am început s-o iau la întrebări, s-a scuzat şi mi-a închis.

— Ai dat de urma apelului?

— Jennifer Ursino. Locuieşte pe Via dell'Erta Canina, la numărul cincizeci şi nouă. Ştiţi străduţa aia din Viale Galileo, de pe lângă San Miniato? Am sunat-o înapoi şi în final a mărturisit că avea legătură cu desenul.

— E englezoaică?

— Da. Vorbeşte italiană cu un accent cumplit. E văduvă, locuieşte singură. Bărbatul i-a murit de acum doi ani, a făcut infarct. El era florentin, făcea afaceri cu piele, avea firmă. Mă gândeam să trec pe la ea mâine.

— Cum de a văzut desenul? întrebă Morelli.

— Are camere de închiriat, dar zicea că a văzut un afiş de-al nostru în barul hotelului Dante. Crede că subiectul a locuit la ea… acum vine partea mai interesantă, în primăvara anului trecut.

— Ştim dacă a fost interogată atunci?

Luca dădu din cap că nu.

— Nu e înregistrată ca proprietăreasă. Mă gândesc că de-aia n-a vrut să contacteze chestura.

— Cum se cheamă pensiunea?

— N-are nume. Îşi închiriază doar ocazional apartamentul. Zicea că tipul era foarte tăcut şi că de-abia l-a văzut de câteva ori.

— Păi şi ce Doamne iartă-mă mai aşteptăm atunci? Morelli îşi făcu avânt şi se ridică din scaun.

— În cincisprezece minute aveţi o întâlnire cu comisarul Pisani.

— Lasă-mă cu prostiile, Luca.

•

Aflat în limuzina cu aer condiţionat pe autostrada Westside, gonind spre nord spre Gilmans Landing, mi-am închis ochii, lăsând tunetele simfoniei a noua de Beethoven să-mi alunge gândurile din ceea ce doctorul Calloway ar fi numit psihicul meu zdrobit. Încă mă mai durea capul şi nu eram chiar în cea mai bună dispoziţie de a purta o discuţie cu o bătrână de optzeci şi cinci de ani, atinsă uşor de Alzheimer.

Să nu mă înţelegeţi greşit, ţin la Alice Fielding. A avut un rol important în viaţa noastră, iar reşedinţa ei de la Hudson, La Rochelle, este plină de amintiri de când Sophie şi George erau mici. Mergeam verile acolo ca să mai scăpăm de dogoarea din oraş şi înotam în piscină sau mergeam cu soţul lui Alice cu barca pe râu. Am trăit clipe minunate acolo.

Încercam să nu mă gândesc la fată, la fata inexistentă din pricina căreia mă făcusem de râs. Dacă de voie, de nevoie puteam accepta că avusesem o decepţie sentimentală – deşi Will mă avertizase, iar eu refuzasem să-l ascult –, în continuare aveam sentimente pentru ea. Nu are niciun sens, ştiu, dar eram în continuare îndrăgostit de ea sau, cum ar fi zis ea, de ideea mea despre ea. Începeam să înţeleg că atât eu, cât şi Jelly scăpaserăm ca prin urechile acului.

Nici nu se mai punea problema să încerc s-o găsesc. Nu poţi proteja pe cineva care nu există şi indiferent dacă Ward ştia sau nu că Jelly nu exista cu adevărat, nu am considerat că prietena ei fictivă ar fi în vreun pericol. Mă

întrebam dacă într-adevăr Ward se dăduse drept ea în câteva dintre conversaţii. Sosise însă momentul să trec peste halucinaţiile provocate de criza vârstei a doua şi să-mi continui viaţa.

Încă nu-i răspunsesem lui Campbell Armour la mail. Amânasem pentru că mă cam deranjase felul în care mi se părea că insinuează că aş şti mai mult despre ce se petrecuse la Skylands decât îi spusesem lui. Nu auzisem niciodată de acel loc sau de numele Seaton până când nu îmi pomenise el de ele.

Urma să vină la hotelul Carlyle la şase. Înainte de asta am considerat că este mai bine să lămurim orice fel de neînţelegere şi i-am trimis un mesaj scurt în care îl informam că acum mulţi ani întâlnisem o femeie şi că de-abia acum realizasem că acea femeie era June Seaton.

Nu aveam nimic de ascuns. Nu mi se părea că legăturile întâmplătoare şi pasagere din trecut ar putea explica în vreun fel ura cuiva care ar vrea să-mi rănească familia. Cumva însă ştiam că există o legătură.

Ne cunoscuserăm la o petrecere, o sindrofie din înalta societate la care fusesem adus pe sus de nişte prieteni ai unor prieteni, şi care avea loc într-un apartament luxos de la ultimul etaj al unei clădiri de pe Fifth Avenue. Aveam douăzeci de ani, eram falit, un flăcău englez în New York.

Captivat la culme de tot ce se petrecea în jurul meu, îmi aduc aminte că am urcat pe terasa de pe acoperiş cu una dintre gazde, pe care o chema KK sau CC, de unde am văzut Central Park, o râpă misterioasă luminată de cerul cu sclipiri de diamant – şi chiar atunci, lângă noi, am remarcat-o pe fata asta care se sprijinea de balustradă cu spatele la priveliştea aceea minunată şi ochii spre mine.

Purta o rochie neagră de cocteil şi un şirag de perle, într-o mână avea un pahar de şampanie, iar în cealaltă o ţigară – nu pot fi prea sigur, pentru că această descriere se potriveşte mai multor femei de acolo. Ce-mi aduc aminte sigur este că mi se părea fascinantă şi extrem de sofisticată. Cred că era cu şapte-opt ani mai mare ca mine. Am început să vorbim, după care ne-am petrecut toată seara împreună. Am fost în toate locurile faimoase din oraş – Xenon, Studio 54, clubul Mudd… ea plătise –, apoi am hoinărit prin partea de sud a Manhattanului, căutând un local deschis la ora aceea. Chiar înainte să se lumineze de zi ajunsesem pe cheiul din West Side, când s-a pornit o furtună teribilă.

A trebuit să ne adăpostim, aşa că ne-am băgat într-un container gol de marfă care rămăsese deschis. Eram uzi până la piele, cu sufletul la gură, dar râdeam. Am tras pe nas o liniuţă sau două de cocaină şi am făcut dragoste în picioare, pentru că pe jos era îngrozitor de murdar. Ploaia cădea în continuare şi n-avea niciun gând să se oprească.

Îmi spusese cum o cheamă – sunt sigur că nu pronunţase cuvintele June Seaton. Voia să ne vedem şi în seara următoare, ca şi în seara de a doua zi; eu însă eram precaut, tipic pentru un englez. Urma să mă întorc la Londra în câteva zile şi nu eram nici chiar atât de necopt sau de fraier, încât să nu-mi dau seama că părea genul care atrage necazuri şi poate şi uşor instabilă. Era perioada tipelor uşor sărite de pe fix.

l-am propus să luăm un taxi şi s-o duc acasă, moment în care a început să tragă de mine şi să ţipe isteric. M-a anunţat că voia să-l părăsească pe actualul iubit ca să rămână cu mine. Habar n-aveam că era măritată şi că avea un băiat de nouă ani şi că locuia în zona rurală din Connecticut. Îşi aruncase mâinile în jurul gâtului meu şi mă săruta încontinuu în timp ce îmi povestea ce viaţă minunată urma să avem împreună. Am încercat să mă retrag din braţele ei, la început cu delicateţe, apoi din ce în ce mai insistent – în final, a trebuit s-o dau la o parte de pe mine cu forţa. N-am vrut s-o împing atât de tare. A alunecat şi a căzut, lovindu-se cu capul de un obiect de metal.

Încă îmi vine să intru în pământ de ruşine când îmi amintesc ce am făcut după aceea. I-am verificat pulsul, am răsuflat uşurat că nu se rănise foarte tare, dar mă gândisem că n-aveam niciun chef să-i mai fiu prin preajmă când îşi revine. Era destul de nebună să mă acuze că am atacat-o şi nu mă gândeam decât că o să ajung la închisoare sau, şi mai rău, deportat. Am lăsat-o aşa, inconştientă, şi am plecat. Am chemat ambulanţa de la un telefon public, i-am explicat dispecerului cum să ajungă acolo, şi asta a fost.

N-am mai vorbit cu ea după aceea şi nici n-am mai auzit nimic despre ea. A doua zi am zburat la Londra. Nu mi-au ajuns niciodată la urechi ştirile despre tragedia oribilă petrecută cu familia Seaton la scurt timp după aceea. Când m-am mutat în New York, câţiva ani mai târziu, nu am căutat-o, nu era pe lista mea de oameni pe care aş fi vrut să-i revăd. Nu am spus niciodată nimănui despre această întâmplare.

Nu-mi mai amintesc prea bine acea întâlnire, cum nu-mi amintesc mai multe lucruri din perioada aceea sălbatică din viaţa mea, dar nu am niciun dubiu că femeia aceea a fost June Seaton.

•

Am început să-i scriu lui Campbell toate aceste lucruri; am realizat apoi că nu trebuia să ştie chiar toate detaliile şi am scurtat mesajul:

„Pe soţ sigur nu-l ştiu… dar soţia seamănă cu o femeie pe care am cunoscut-o pasager în New York, în vara lui 79. N-am nici cea mai vagă idee de unde ar fi putut afla Ernest că mi-am petrecut o seară cu mama lui, dar ar putea avea o legătură".

Mi-am ridicat privirea şi am văzut turnurile podului George Washington. Chiar atunci începu să sune telefonul.

— Nu mă cunoaşteţi. Era o voce tânără, plăcută, ezitantă. Sunt prietena Jelenei.

Am tăcut un moment.

— De unde aveţi numărul meu?

— Ea mi l-a dat. A fost ideea ei să vă sun.

— Cum vă numiţi? am întrebat-o eu, foarte suspicios.

— Tachel…

— Îmi cer scuze, dar despre ce doriţi să vorbiţi cu mine?

— Uite ce e, domnule, nu trebuie să facem asta.

— Ce anume, mai exact?

— Porcării.

Credeam că avea să-mi închidă în nas. Conversaţia însă continuă pe un ton înţepător şi semiostil, până când Tachel îmi spuse că dacă voiam să vorbesc, dacă aveam întrebări la care ar fi putut să-mi răspundă, ea era dispusă să ne întâlnim şi să-mi explice lucrurile din punctul de vedere al prietenei ei.

Mi se părea că îşi repetase bine discursul înainte şi îmi trecu prin cap să le trimit la dracu' pe amândouă. Mă resemnasem că n-aveam s-o întâlnesc niciodată pe „Jelly" şi, ca să fiu cinstit, chiar nu-mi ardea de asta. Dar eram curios şi, oricât de contradictoriu ar părea, n-am putut rezista tentaţiei de a vorbi despre ea cu cineva care o cunoştea. Încă eram de părere că aş merita cel puţin o explicaţie.

Asta însemna să amân întâlnirea cu Alice Fielding pe după-amiază, dar cu siguranţă bătrâna n-ar fi remarcat acest lucru, poate nici dacă amânam cu câteva zile.

— Bine. Când sunteţi disponibilă? am întrebat-o eu, făcând semn şoferului să tragă pe dreapta.

— În cincisprezece minute.

58.

Luca Francobaldi apăsă a doua oară pe soneria de pe peretele cu tencuială căzută a intrării 59 de pe Via dell'Erta Canina, apoi se dădu un pas în spate şi se uită spre geamurile închise ale vilei. Cerul de deasupra Fiesolei era negru.

— Eşti sigur că ştie că venim? întrebă Morelli plictisit, ridicându-şi gulerul. Începuse să plouă. Ah! exclamă el, auzind nişte paşi.

— Acum chiar trebuie să închid, spuse Jennifer Ursino la telefon, în timp ce le deschidea uşa. Închise telefonul grăbită şi se scuză că-i lăsase să aştepte. *Fa molto afoso,* murmură ea.

Jennifer Ursino era o femeie la patruzeci şi ceva de ani, cu un păr uşor cărunt, tricou lălâu, blugi strâmţi, mocasini Prada. Îi conduse printr-un hol întunecat în sufragerie, unde era un televizor imens cu plasmă care transmitea o emisiune-concurs. Luă telecomanda şi-l opri.

— Vreţi ceva de băut?

Refuzară politicos. Femeia îşi turnă un gin tonic, se duse la canapea şi se aşeză printre perne, vârându-şi picioarele sub ea.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnilor?

Cei doi se aşezară pe nişte scaune în faţa ei. Morelli scoase din buzunar o copie după desenul Sophiei şi o puse pe măsuţa de cafea.

— *Signora*, cred că puteţi identifica această figură.

Jennifer încuviinţă din cap.

— Îmi aduce aminte de cineva – n-aş vrea să spun mai mult de-atât. De David. Cred că a stat aici anul trecut în aprilie.

— De asta aţi închis telefonul… pentru că nu eraţi sigură?

Femeia ridică din umeri.

— Cam aşa ceva.

— David? David şi mai cum?

— Nu-mi aduc aminte. Era american şi trăia la Paris… Cred că mi-a zis odată că lucrează în cercetare.

— Nu obişnuiţi să cereţi oaspeţilor dumneavoastră niciun act de identificare, *signora*? se încruntă Morelli. Un paşaport, un buletin, un permis de conducere?

Jennifer râse.

— Aşa ar trebui, ştiu. Dar îmi place să-mi tratez oaspeţii ca pe nişte prieteni. Încerc să evit să-i bombardez cu întrebări.

— V-a spus cumva David de unde anume din State este? Unde era casa lui?

— Nu-mi aduc aminte. Puteţi să-mi spuneţi şi mie, vă rog, despre ce este vorba?

— Încercăm să-l identificăm pe subiect după această schiţă, este suspect într-o anchetă criminalistică. Morelli îşi drese glasul. Aţi notat cumva când a stat exact aici?

Dădu din cap că nu.

— Am un registru în care ar trebui să ţin o evidenţă, dar nimeni nu se sinchiseşte să scrie în el. Nici el. A plătit cu banii jos, mi-a dat toată suma odată.

— *Signora,* vă mai amintiţi cumva ce a făcut în noaptea de douăzeci şi şapte aprilie? întrebă Luca.

Femeia se crispă.

— Apartamentul are o intrare separată prin spate. A venit şi a plecat. Eu de-abia l-am văzut de câteva ori. Am un somn foarte… profund.

Morelli îi aruncă lui Luca o privire care spunea „lasă-mă pe mine să vorbesc cu ea" şi continuă discuţia:

— Cum vă găsiţi oaspeţii, *signora*?

— Din vorbă-n vorbă. La mine vin în majoritatea cazurilor persoane implicate în viaţa artistică, în modă…

— Şi acest… David?

— A apărut pur şi simplu.

— Aţi cunoscut-o cumva pe Sophie Lister?

— Fata care a fost omorâtă? Nu.

— V-a trecut vreodată prin minte că el ar putea avea legătură cu crima?

— Nu… Hristoase, nu, niciodată. Mai degrabă mi s-a părut un tip timid şi gentil.

— Cum aţi mai putea să-l descrieţi? Fuma, bea? Avea vreun obicei deosebit? Primea vizite?

— V-am spus, era foarte liniştit, foarte îngrijit şi curat. Nu l-am văzut niciodată cu altcineva. De fapt, de-abia l-am văzut. Chiriaşul ideal, mai adăugă ea râzând.

— Aţi spus că vă place să vă trataţi oaspeţii ca pe prieteni, *signora,* dar cu toate acestea de-abia aţi avut o legătură cu acest bărbat.

— David era diferit. Mi-a dat de înţeles foarte clar că vrea să fie lăsat în pace şi i-am respectat dorinţa.

— Aţi mai auzit de el după aceea?

Jennifer dădu din cap că nu. Morelli îşi dădu seama imediat că mintea. Se duse la geam şi rămase un moment privind ploaia căzând.

— Ştim că de curând a fost în Florenţa. Sunteţi sigură că nu a trecut pe aici? Că nu aţi vorbit cu el?

— Destul de sigură.

— *Signora,* spuse el pe un ton grav, întorcându-se spre ea. Trebuie să vă avertizez că, dacă acest David este cine credem noi că este, atunci avem de-a face cu un individ extrem de periculos. Trebuie să ne spuneţi tot ce ştiţi.

Jennifer începu să clipească des şi se întinse după pahar. Mâna îi tremura şi Morelli se întreba dacă avea o problemă cu alcoolul sau era doar speriată.

— A folosit un computer când stătea aici? întrebă Luca.

— Bine, bine, izbucni ea. Nu am vorbit cu el, dar a încercat să mă contacteze. Cam acum două săptămâni mi-a trimis un e-mail în care mă

întreba dacă mai era liberă camera în care stătuse. I-am răspuns că deja am închiriat-o.

— Şi aţi închiriat-o?

Femeia se uită la Morelli.

— Nu am vrut ca el să mai stea la mine.

— De ce nu? Parcă aţi spus că era chiriaşul ideal.

Jennifer ezită.

— Mă făcea să nu mă simt în largul meu.

— Acum de ce vă temeţi?

— Nu am spus că mă tem.

— *Signora,* spuneţi-mi ce s-a întâmplat. Tonul lui Morelli era blând, mai mult îngrijorat decât acuzator. A încercat să vă contacteze când era aici?

Jennifer îşi coborî privirea în pahar.

— Doar mi s-a părut că l-am văzut la un moment dat. Ieşisem să-mi plimb câinele într-o seară pe *viale* şi am trecut pe lângă vechea poartă a vilei Arrighetti – Morelli îi aruncă o privire subordonatului lui, care era prea preocupat să-şi ia notiţe. Am văzut un bărbat ascuns printre copaci, care semăna cu David. Eram sigură că mă urmăreşte cu privirea. După ce-am traversat strada, nu mai era.

— Poate că stătea la vila aceea sau pe undeva prin apropiere.

— Da, aşa m-am gândit şi eu. Îmi făceam griji să nu afle că apartamentul nu era închiriat şi că îl mințisem.

Morelli nu vru să o sperie, dar se gândi că scăpase la limită.

— A fost singura dată când l-aţi mai văzut?

— Nu l-am mai văzut niciodată de atunci.

— Dar tot nu am înţeles ce v-a făcut să vă schimbaţi părerea despre el.

— Nu ştiu, a fost doar un sentiment.

— Aţi salvat cumva acel e-mail, *signora*?

•

— Credeţi că s-a culcat cu el? întrebă Luca în timp ce lua curba spre Viale Galileo. Arată bine gagica.

— Gagica? Ştiu că îţi plac femeile mai în vârstă. Dar asta din cauză că, Luca, eşti încă băieţelul mamii.

— E prea tânără să fie văduvă.

— Asta ce-o vrea să-nsemne? Că trebuie să se dea la toată lumea? Că se culcă cu chiriaşii în loc să încaseze banii? Ştiu cum îţi funcţionează creierul. Nu, de acoperit îl acoperă, dar nu din cauza asta. În cât timp putem da de urma URL-ului şi a adresei din antetul e-mailului?

— Nu ştiu. Am transmis la Milano că e urgent.

— Tu realizezi că la vila Arrighetti a stat familia Lister când a fost aici? Încetineşte sau riscăm să ne oprească nişte carabinieri obosiţi.

Luca roti de volanul Fiatului şi ridică din umeri.

— Coincidenţă.

— Poate ai dreptate. Florenţa e un oraş mic.

La o oră după ce se întorseseră la oficiul de pe Via Zara, informaţiile cerute de Morelli se aflau pe biroul lui. Serviciul de Combatere a Criminalităţii Informatice dăduse de urma furnizorului de servicii de internet şi obţinuse numărul de telefon pe care „David" îl utilizase pentru a se conecta când îi scrisese lui Jennifer Ursino.

Numărul fusese decodat, aflându-se în final un nume şi o adresă din Paris – David Mallet, 20 rue Mabillon, Place Saint-Sulpice.

Adresa îi părea cunoscută. Morelli puse mâna pe telefon, tastă două cifre şi ceru dosarul crimei de la Villa Nardini. Deschise mapa adusă de secretară.

— De asta mă temusem. Se lăsă pe spate. Se pare că David Mallet locuieşte foarte aproape de biroul lui Ed Lister din St. Germain.

— Cum?

— Tot mai crezi că e doar o coincidenţă?

Luca râse.

— Poate una prea suspectă.

Morelli căzu pe gânduri.

— Cred că va trebui să plec la Paris.

•

Doar după ce închise telefonul, Jelly realiză că îi auzise pentru prima dată vocea şi că nu semăna deloc cu cea a lui Colin Firth. Fiecare cuvânt rostit de el o iritase. Dur, rău, neîncrezător, parcă vorbise cu sluga lui. Şi-l imagină ca pe un spălăcit cu pielea albă şi dat cu gel în cap, genul de corporatist. Adio domnul Darcy! Dubiosul de la metrou fusese vreo fantomă de-a lui.

Ştii muzeul Frick Collection? Ce imbecil plin de ifose! Îi făcuse o favoare, încercase să fie drăguţă cu el, iar el se purtase de parcă îl deranjase. Mai trebuia să dea şi douăzeci de dolari pe taxi ca să ajungă acolo.

Era cu siguranţă cea mai proastă idee pe care o avusese vreodată, şi doar din cauză că nenorocitul o făcuse să se simtă vinovată. Voia doar ca el să înţeleagă că nu ar putea să fie niciodată împreună. Ce nebunie trebuia să fie şi-n capul ei…

Jelly stătea pe o bancă de marmură în curtea muzeului, uitându-se spre uşile din sticlă care dădeau spre colonadă. De ce îi propusese să se întâlnească aici? Ca să se simtă ea intimidată? Asta însemna oare că el îşi dăduse seama de micul ei joc? O durea stomacul din cauza stresului.

Arteziana din faţa ei nu făcea decât să-i aducă aminte că trebuie să se ducă la toaletă. Era foarte nervoasă.

O, *bună, sunt Tachel… tu trebuie să fii Ed. Am auzit atât de multe despre tine*…

N-avea cum să se descurce nici în ruptul capului. Nu se putea opri din tremurat. Îi venea să facă pipi. Ştia că dacă pleca, sigur el avea să apară imediat şi n-or să se mai întâlnească. La naiba, poate asta şi trebuia să facă. Nu era prea târziu să plece.

Se ridică şi chiar în acelaşi moment auzi zgomot de paşi în spatele ei. Se întoarse şi văzu că el era deja lângă ea.

Începu să bolborosească şi să se bâlbâie ca o nebună.

— Bună, eu sunt… tu trebuie să fii… Se blocase, nu mai ştia nici cum o cheamă.

— Eu sunt Ed, spuse bărbatul calm. Scuză-mă pentru întârziere.

O, Doamne… îi venea să fugă şi să se ascundă. Îi întinse o mână.

— Tachel. Îmi pare bine.

El îi zâmbi, se aplecă spre ea şi… ce mama dracului?… îi atinse faţa.

— Eşti reală, spuse el.

59.

— Deci tu eşti milionarul ei, spuse Tachel cu un zâmbet timid, lăsându-se pe spate în scaun şi măsurându-mă din cap până-n picioare.

— Am fost, am corectat-o eu.

— Aha.

Dădu din cap. Avea acelaşi zâmbet în colţul gurii, uşor batjocoritor, pe care îl ştiam din fotografia cu „Jelly" pe care încă nu mă îndurasem s-o şterg de pe computer. Nu prea-mi dădeam seama ce se ascunde în spatele lui.

— Nu cred că banii au avut vreodată de-a face cu povestea asta.

— Glumeşti, nu? Se aplecă în faţă şi-şi sprijini bărbia în palmă. Fă-ne o favoare, Ed. Ştii foarte bine că banii au un rol important în orice poveste. Tu ai fost fantezia ei cu tipul bogat.

— Ei bine, dacă chiar am fost, nu a reuşit să obţină mare lucru. Nu mi-a cerut niciodată niciun ban. La un moment dat i-aş fi dat şi luna de pe cer.

— Care naiba-i problema ta?

— Pardon?

— Las-o baltă. Tachel ridică din umeri. Bine, întreabă-mă ce vrei să ştii.

Am întors palmele ca şi cum m-aş fi predat.

— Mingea e la tine în teren.

Am scos-o la masă la 21, unul dintre cele mai cunoscute şi venerabile locuri din New York, aflat pe strada cincizeci şi doi. Acum s-a transformat într-un local plin de manageri cu pretenţii şi turişti înstăriţi, genul de restaurant pe care în mod normal îl evit. Îl alesesem pentru că nu mă ştia nimeni acolo şi pentru că m-am gândit – cu condescendenţă, recunosc – că ar putea fi amuzată şi nu s-ar simţi copleşită de atmosfera relaxată de club vechi.

— Eşti pe deplin conştient, spuse ea încruntându-se puţin la mine, că nu ţi-a spus nici măcar un dram de adevăr niciodată? făcu o pauză, parcă pentru a-mi acorda timp să meditez la aceste vorbe, şi apoi îşi muşcă buza de jos.

— E-n regulă, am spus eu, încercând să expir calm aerul din plămâni.

— Jelena a inventat totul. Te-a minţit despre tot – despre cum arată, cum se-mbracă, cum îşi aranjează părul, că lucrează la o grădiniţă, că s-a dus în Washington, că are două pisici… *eu* am două pisici. Nu ştiu ce ţi-o mai fi zis, dar poţi fi sigur că fie era vorba de mine, fie a inventat ea ceva.

— Nu-mi aduc aminte să fi discutat despre coafuri, am spus, doar pentru a-i testa simţul umorului. Nici măcar n-a clipit. De ce s-a dat drept tine?

— Asta s-o întrebi pe ea.

— Am crezut că tu eşti purtătorul ei de cuvânt.

În sfârşit, zâmbi. Simţeam că am pierdut esenţialul pe undeva.

— Tot avea ea ideea asta în cap că poate face pe oricine să se îndrăgostească de ea pe net. Când am aflat că-mi folosise poza şi îmi întorsese viaţa cu fundul în sus în văzul tuturor – nici măcar n-a mai fost vorba că nu mai aveam încredere în ea, pur şi simplu îmi furase viaţa şi m-am supărat foarte tare pe ea. O fi ea prietena mea cea mai bună, dar tot timpul are tendinţa să exagereze şi să facă din ţânţar armăsar – şi online, şi în realitate.

Am vrut s-o întreb despre fostul prieten al lui Jelly, cel despre care îmi spusese că se culcase cu el, dar probabil că i-aş fi transmis nişte semnale greşite.

Stăteam în Sala Barului la o masă ascunsă în spatele uşii. Am comandat nişte cocteiluri pe bază de whisky şi burgeri „21" pentru amândoi. După sosirea mâncării începu să se mai relaxeze, după care Tachel îmi fu chiar o companie agreabilă. Am încercat să o fac să se simtă bine şi să nu o stresez. De câteva ori am reuşit chiar s-o fac să râdă, dar nu pot pretinde că întâlnirea mergea ca pe roate. Uneori conversaţia stagna, iar după ce terminarăm de mâncat, situaţia deveni uşor penibilă. De-abia la cafea am reuşit să deschidem subiectul pentru care ne întâlnirăm, de fapt.

— De ce ţi-a spus despre noi?

— Noi? Tachel ridică o sprânceană. Nu te-a iubit niciodată, dacă la asta te-ai referit. Pentru ea a fost doar un joc – a încercat să convingă un tip super-viril, alb, BOGAT, mai în vârstă şi englez să se îndrăgostească de ea. După aia mi s-a lăudat că o iubeşti la nebunie.

Am dat din cap că înţeleg şi m-am uitat îndeaproape la ea. Trebuie să admit că nu mă consider chiar „super-viril". Am mai aflat însă ceva despre mine.

— I-am atras atenţia lui Jelly că se joacă cu viaţa reală a oamenilor. Nu cred că a vrut ca lucrurile să meargă atât de departe, să se ajungă unde s-a ajuns. A zis că a pierdut socoteala dăţilor în care a încercat să-ţi spună, dar că tu… că ai refuzat să o asculţi. După aia cred eu că s-a speriat.

— S-a speriat? De ce să se sperie?

— Că ai putea fi… ce ştiu eu… un psihopat sau aşa ceva… că o urmăreşti… chestii de-astea. Încă mai crede că ai putea fi un urmăritor, poate nici tu nu ştii că eşti.

— Am priceput. Simţeam o durere în piept. Mă durea foarte tare să aud cum sentimentele mele pentru ea fuseseră atât de prost interpretate. Am vrut să mă apăr, dar nu am putut să spun decât: nu, nu sunt.

Urmă o clipă de tăcere.

— Jelly mi-a zis să-ţi transmit că-i pare rău că te-a făcut să suferi.

Am zâmbit şi am făcut un semn indiferent din mână.

— Cumva, am ştiut întotdeauna că nu e ceva real. Ţi se pare că sunt genul de persoană care-şi pierde capul după… nimic? Acum mă simt ca şi cum m-aş fi trezit dintr-un vis.

— Sigur că a fost doar un vis, spuse ea încet, privindu-mă foarte serioasă. Asta însă n-o scuză pentru ce a făcut; faptul că spune că n-a fost real nu înseamnă că e şi corect.

— Am iertat-o, am spus eu râzând. Sigur că ea a şi uitat deja. Şi eu.

— Tot ce pot să mai spun e că îi pare rău că te-a făcut să suferi.

— Spune-i că o să supravieţuiesc.

Îmi era foarte greu, aproape imposibil să uit că, de fapt, nu vorbeam cu Jelly. Într-un fel era chiar ea, dar la fel de convins eram (îi pusesem lui Tachel câteva întrebări-capcană şi n-o prinsesem cu nimic) că fata care stătea de cealaltă parte a mesei îmi era o străină. Purta ochelari. Nu mă aşteptasem, dar îmi fusese de ajutor.

La fel de bine îmi trecuse prin cap şi că ar putea fi o cacealma dublă, că Jelly făcuse schimb de identităţi cu prietena ei pentru a se apăra de pericolul pe care îl reprezentam eu. Dar dacă aşa stăteau lucrurile, dacă o făcuse ca să scape de mine – de ce mai venise?

— Şi zici că a fost doar o coincidenţă, am insistat eu, că erai în staţia de metrou ieri când o căutam pe Jelly?

— Hei, eu lucrez în zona aia. N-a fost cine ştie ce mare coincidenţă. Iar în afară de asta, poate atunci nu ştiai, dar de fapt voiai neapărat să mă găseşti.

Am râs amândoi şi privirile ni se intersectară. Dintr-odată n-am mai ştiut ce să cred sau ce să simt despre toată povestea asta. Îmi aducea aminte de „ea" şi de cât de topit fusesem după ea, „ea" care de fapt fusese altcineva şi fusese doar în imaginaţia mea.

I-am privit mâinile şi degetele subţiri pe care mi le imaginasem de atâtea ori cântând şi am întrebat-o dacă prietena ei cântă la pian.

— Nu, asta e altă chestie inspirată de mine, spuse ea cu modestie.

•

Se opri pe treptele faimosului „21", în dreptul faţadei cu jochei pictaţi şi îşi aprinse un Marlboro.

— Acum ce mai e? mă întrebă ea, suflând cu putere fumul, după ce-mi observase privirea încurcată. Ştii, în fiecare zi aud chestia asta de la oameni care cred că noi, fumătorii, ne distrăm mai bine decât ei datorită unui simplu fapt… nu ne pasă.

— Mi-am adus aminte că Jelena se enerva de fiecare dată când fumam.

— Da, păi, eu nu sunt ea, iar eu sunt plină de surprize.

— Deci iată şi ceva pentru care nu i-ai fost sursă de inspiraţie.

Clătină din cap.

— Nu e de acord. Tot timpul mă bate la cap să mă las. Cât de departe trebuie să mergem? Trebuie să mă întorc la serviciu.

— La câteva sute de metri.

Îi sugerasem să vizităm un magazin de muzică, Frank & Camille's, care avea şi un salon de prezentare pe strada cincizeci şi şapte. Îi spusesem lui Tachel că mă gândisem să cumpăr un pian pentru o prietenă şi că aveam nevoie de părerea ei. Nu-i spusesem că prietena în cauză era Jelly, riscând să nu mai vrea să meargă, dar oricum cred că era destul de evident.

Voiam doar s-o aud cum cântă.

Am pornit pe Fifth Avenue. Trotuarul era foarte aglomerat şi, indiferent pe unde încercam să ne strecurăm, părea că mergem împotriva mulţimii. Nu înaintasem mai mult de o sută de metri şi mă opri, luându-mă de braţ.

— Ştii ceva, durează prea mult. Chiar trebuie să plec.

— O lăsăm pe altă dată?

— Nu cred că o să meargă, ce zici?

— Nu, nu cred, am răspuns. Bine atunci, mi-a părut bine de cunoştinţă. Şi mulţumesc… nu prea ştiu pentru ce, dar îmi pare foarte bine că m-ai sunat.

Râse şi dădu să plece.

— Mersi pentru masă.

— Vrei să-ţi chem un taxi?

Îmi făcu semn că nu, apoi se întoarse cu spatele şi plecă.

Am rămas acolo, privind-o cum pleacă, încercând să ignor vocea firavă din mintea mea care-mi spunea că trebuie să o opresc. Îmi luă doar o secundă să pricep că, odată ce avea să dispară din raza mea vizuală, nu aveam s-o mai văd vreodată.

— Aşteaptă, am strigat-o, mai degrabă nehotărât. Nu ştiu cum am putea să mai luăm legătura. Deja nu o mai vedeam. Mai voiam să te rog ceva.

Probabil că părea că vorbesc singur, stând aşa în mijlocul mulţimii. Apoi am început să alerg după ea, să-i strig să se oprească, iar oamenii nu se dădeau deloc din calea mea să-mi facă loc.

Am prins-o din urmă la semafor.

— Mă întrebam, am spus tare, apoi am tuşit, iar când şi-a întors capul spre mine am continuat pe un ton normal, dacă ai planuri pentru diseară.

S-a arătat mai puţin surprinsă decât m-aş fi aşteptat.

— Da, chiar am.

— N-ai putea să le schimbi?

— Nici nu se pune problema.

— Am două bilete… la balet. Trebuia să găsesc ceva repede. Ştiu că sună prostesc, dar speram să pot merge cu Jelena.

Oftă şi îşi încrucişă braţele.

— Fetei ăleia nici măcar nu-i place baletul.

— Trebuia să-mi închipui, am zâmbit eu. Îmi adusesem aminte că Jelly îmi spusese pe chat că era mare fană de balet clasic. Dacă vrei să ştii, nici mie. M-a privit într-un fel în care m-am gândit că s-ar putea lăsa convinsă. Întrebarea e – ţie-ţi place?

— Nu ştiu, răspunse ridicând din umeri. Depinde care.

— *Frumoasa din pădurea adormită*… preferatul ei. Citisem undeva că la Metropolitan se pusese în scenă un spectacol după Kenneth MacMillan, în interpretarea balerinilor de la American Ballet.

Îşi dădu ochii peste cap.

— Of, ce mă fac cu fata asta…

Începu să râdă, dar parcă pe alt ton.

— Hei, trebuie s-o şterg.

— Şi ne vedem diseară?

— Nu ştiu… nu prea cred.

60.

Se făcuse aproape patru şi jumătate când Campbell Armour intră pe poarta de la sosiri a terminalului Port Authority din New York, atent la toate privirile care i se păreau suspecte. Îşi pusese ochelarii de soare, avea pantaloni scurţi de camuflaj, un tricou cu echipa de baseball Tampa Bay Devil Rays şi bascheţi Nike Air, putând fi confundat foarte uşor cu un simplu turist sau cu un puşti de facultate în vacanţă. Temerile lui că o să fie înhăţat şi că o să i se pună cătuşe de îndată ce cobora din autobuz sau iese pe poartă nu se adeveriseră.

Poate că strategia lui funcţionase, iar „Chen" fusese ridicat în locul lui din Toyota argintie. Până n-avea să iasă din înghesuiala asta, nu putea însă să scape de senzaţia că cineva o să-i vâre ceva între coaste.

Se urcase în autocarul din Torrington, chinuit de mustrări de conştiinţă că profitase de bietul copil rătăcit. Din punctul de vedere al băiatului însă, putea părea că soarta i-l scosese în cale. Îi dăduse maşina închiriată şi-i plătise şi o sută de dolari pe abonamentul de transport. În cel mai rău caz, putea petrece doar o noapte în închisoare, până când autorităţile ar fi găsit un translator. Campbell îşi cumpărase nişte timp.

Cei doi poliţişti de la ieşirea spre Eighth Avenue abia dacă îi aruncară o privire. O sună pe soţia sa în Florida şi se îndreptă spre centrul oraşului. Nu mai mâncase de dimineaţă şi se simţi dintr-odată lihnit.

— La ce oră ai avion? întrebă Kira.

— Cred că mai degrabă vin mâine, răspunse el după un timp de gândire.

— Dar i-ai promis lui Amy că vii azi.

— Scumpi, e foarte important. Sunt din ce în ce mai aproape. La celălalt capăt se aşternu liniştea. A început să scoată capul din bârlog. A făcut prima lui greşeală.

Continuă să îi povestească în timp ce mergea mai departe. Îi povesti despre reconstituirea tragediei familiei Seaton pe care o văzuse pe site-ul *acasăînaintedelăsareaserii* şi de revelaţia extraordinară a lui Ward că Ed Lister fusese în casă în acea noapte. Apoi, atent ca nu cumva să fie ascultat şi să se pună în pericol, îi relată varianta cenzurată a vizitei la Skylands şi descoperirea cadavrului lui Grace.

Kira nu se lăsă impresionată deloc.

— Îţi suni clientul, spuse ea calm după ce îl ascultă până la capăt, şi îi spui că ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă până acum, iar de acum încolo este treaba lui şi a poliţiei… apoi te duci şi iei primul avion către CASĂ.

— Iubito, nu e chiar aşa de simplu. Râse, încercând să pară că glumeşte cu faptul că ar fi putut fi suspectat de crimă. Trebuie să-l prind ca să pot dovedi că el mi-a înscenat mie crima…

— Să-l prinzi? Dumnezeule, Campbell, tu te auzi? Te crezi atât de deştept, te porţi de parcă ai fi detectiv într-un film sau într-unul dintre jocurile tale video stupide.

— Înainte să mai facă victime.

— Te porţi ca un copil. Renunţă la caz. Nu ştii în ce te bagi… te rog, iubitule.

— Trebuie s-o fac.

— De ce? Pentru ce? Ca să fii ucis şi tu?

Campbell tăcu.

— Ce încerci să demonstrezi?

— Ai verificat de curând contul nostru de economii de la bancă?

Era rândul Kirei să tacă. Nu voia să-i spună până nu ajungea acasă, dar deja ţinuse prea mult acest secret şi era timpul să spună adevărul. Kira ştia despre „slăbiciunea lui" – fusese un jucător înrăit înainte să se căsătorească. Mai călcase el în strâchini de atunci, dar nimic serios. Nu comentă nimic când îi spuse că pierduse două sute de mii pe un site online de poker. De-abia când îi pomeni că mai datorează încă o sută de mii unor oameni din Sarasota, Kira îi răspunse, abia şoptit, iar Campbell era sigur că plângea:

— Campbell, cum ai putut să ne faci aşa ceva?

Începu să-i spună că voia să plătească toate datoriile din bonusul promis de Ed Lister… trebuia doar să-l găsească pe Ward.

Kira scoase un suspin adânc şi îi închise.

•

— Am tot încercat să iau legătura cu soţul dumneavoastră, *signora.*

Detectivul Morelli puse telefonul pe speaker şi se uită spre Luca, care mima că-şi pune mâinile la urechi să nu mai audă vocea stridentă a Laurei Lister.

— Da, ştiu că este în New York. I-am lăsat mesaje… Zâmbi spre telefon. Speram că poate mă ajutaţi dumneavoastră, să nu-l mai deranjez. Am doar o nelămurire mică.

— Nu pot vorbi acum. Tocmai ieşeam din casă.

Părea că tocmai alergase să ia telefonul.

— Durează doar un minut, *signora.* Îmi trebuie adresa din Paris a biroului soţului dumneavoastră.

— Consultaţi agenda de telefon la numele Beauly-Lister. Apoi, ca şi cum şi-ar fi dat seama de tonul nesuferit, adăugă repede: Adresa este Rue Mabillon, numărul 24, lângă bulevardul St. Germain.

Morelli nu notă nimic, dar îl privi cu subînţeles pe Luca.

— Vă mulţumesc.

— Doar atât aţi vrut să ştiţi?

Morelli îşi drese vocea.

— Soţul dumneavoastră locuieşte la această adresă când se duce în interes de afaceri la Paris?

— E un birou, nu o locuinţă. Ed stă întotdeauna la Ritz… Laura ezită. Credeam că ştiţi lucrul acesta. Nu aţi vorbit cu el chiar acolo?

— A intenţionat vreodată… da, ba da, greşeala mea că am uitat… să mai cumpere un apartament în Paris? Undeva mai aproape de birou?

— Se prea poate. Eu chiar nu ştiu.

— Nu aţi discutat despre acest subiect?

— Nu avem aceeaşi părere despre Paris. Nu este oraşul meu preferat.

Lui Morelli i se păru că aude un zgomot făcut de o mână care încerca să acopere receptorul.

— Mă scuzaţi, dar chiar trebuie să plec acum.

— *Signora* Lister, spuse Morelli, am făcut unele progrese în cazul asasinării fiicei dumneavoastră.

Urmă o pauză.

— Ce fel de progrese?

— Este prea devreme să pot spune că avem un suspect, dar suntem pe o pistă bună.

— Cred că atunci ar fi bine să vorbiţi cu Ed.

— Bineînţeles. Voiam să vă mai întreb ceva. Laura Lister oftă exasperată. *Signora,* dacă vă deranjez, aş putea reveni altă dată cu un telefon.

— Of, Doamne, spuneţi odată.

Nu putuse niciodată comunica cu Laura Lister. Îi dăduse de înţeles că, din punctul ei de vedere, el este un poliţist incompetent şi neserios, probabil doar din cauză că era italian. Morelli se simţise umilit de privirea ei iscoditoare, dar, cu toate astea, în mod paradoxal, el o admira – i se părea că atitudinea ei era cea a unui om curajos, nu a unuia indiferent. Ultima oară când o văzuse – la slujba de comemorare de la San Miniato – aproape că nici nu-l băgase în seamă şi i se păruse mai distantă şi mai dispreţuitoare ca niciodată, de parcă durerea, în loc să fi început să i se vindece, ar fi scormonit şi mai adânc în sufletul ei. Tatăl fetei, bănuia Morelli, fusese prea adâncit în propria suferinţă – sau poate se gândea la mica lui escapadă cu pianista – ca să observe. Îşi reaminti că sunase ca să mai sondeze puţin terenul.

— Soţul dumneavoastră a menţionat că aţi înfiinţat o fundaţie pentru artişti la Paris după moartea Sophiei… în memoria ei.

— E o organizaţie caritabilă mică, cu sediul în Londra.

— Ah… în orice caz, o idee minunată, dacă-mi permiteţi, să oferiţi persoanelor talentate, dar nu foarte norocoase şansa să-şi dezvolte abilităţile.

— Am simţit amândoi că Sophiei i-ar fi făcut plăcere.

Se încruntă spre Luca, care îi făcea semne disperate.

— Mă întrebam… fundaţia dumneavoastră a trimis vreodată pe cineva la Conservatorul din Paris?

— Din câte ştiu eu nu.

I se părea, sau vocea Laurei Lister era încordată?

— Încercaţi să-l întrebaţi pe Ed. El se ocupă de partea muzicală.

Exista posibilitatea ca femeia deja să-şi suspecteze bărbatul sau poate deja ştia că o înşală. Dar dacă nu era o informaţie vitală pentru caz, nu intenţiona să-l toarne pe Lister. De-abia vorbise cu Gretchen din Marienbad şi aranjase să se întâlnească cu magnifica blondă a doua zi la Paris, aşa că se simţea generos.

— E o persoană greu de găsit.

Se gândi o clipă să-i spună şi despre desen, dar decise că-i dăduse deja destule informaţii, cât s-o convingă să insiste pe lângă bărbatul ei să-l sune. De abia aştepta să-l informeze personal pe Ed Lister despre progresele făcute de chestură; ar fi vrut totodată să-i vadă şi reacţia la aflarea veştii că David Mallet locuia pe strada Mabillon.

— Ce-aveai aşa urgent de spus de nu puteai să mă laşi să vorbesc? îşi întrebă el asistentul de îndată ce închise telefonul.

— O să pierdeţi avionul.

— Nu cu tine la volan, Luca.

•

Nu exista niciun indicator către Gilmans Landing.

Un grup ascuns de proprietăţi vechi şi valoroase cu vedere spre Hudson era genul de comunitate ruptă de timp care nu avea niciun motiv să-şi facă publicitate. Şoferul coti pe Dearwater Road, coborî drumul abrupt, umbrit de pădure, spre râu, apoi petrecu cinci minute prin labirintul de cărări şi fundături până când găsi, în cele din urmă, poarta către La Rochelle.

Campbell plăti cursa taximetristului şi o luă pe jos pe drumul privat către reşedinţa Fielding, care era situată chiar lângă apă. Casa de piatră în stil victorian îi aducea aminte de casa din Hong Kong a bunicului lui, pe care o văzuse doar în nişte fotografii îngălbenite de vreme şi pe care o considera moştenirea lui imperială. Tresări la auzul şuieratului sistemului de irigaţie care pornise brusc şi se întoarse. În depărtare zări printre copaci pânza albastră şi triunghiulară a unei bărci care traversa spre Hudson. Cu gândul

la lacrimile tăcute ale Kirei, la ruşinea pe care o abătuse asupra familiei, ajunse pe porţiunea circulară de pietriş din faţa casei.

Cumva, se aşteptase să-şi găsească clientul aici – la telefon servitoarea îi spusese că domnul Lister trebuie să sosească pe parcursul acelei după-amiezi; acum însă i se părea puţin probabil. Era prea multă linişte în jur. Uşile cu vitralii de la intrarea de pe verandă erau uşor întredeschise. Îşi scoase telefonul şi formă numărul lui Ed. Voia să afle înainte să se întâlnească cu el de ce femeia moartă, Grace Wilkes, avusese numărul de la La Rochelle pe telefonul ei. De ce sunase ea aici cu o zi în urmă – singura explicaţie pe care o putea da era că voia să vorbească cu Ed Lister.

Se simţi uşurat când îi intră căsuţa vocală. Îi lăsă un mesaj în care îi spunea că nu va ajunge la întâlnire, dar că ar vrea să o reprogrameze. Apăsă pe sonerie. Din casă se auzea un televizor, dar nu veni nimeni să-i deschidă.

După un minut, Campbell îşi făcu curaj şi intră în casă, apoi merse pe un coridor cu lambriuri din lemn înspre zona din care se auzea televizorul. Ajunse la uşa salonului mare, îşi drese vocea şi întrebă cu jumătate de gură:

— Doamnă Fielding? E cineva acasă?

61.

O găsi în sera plină de flori care se continua din salon în grădină. Alice Fielding stătea într-un fotoliu rabatabil cu husă din bumbac, era învelită cu o pătură peste genunchi şi se uita la o reluare a filmului *I Love Lucy.*

Fără să-şi ridice privirea din televizor, bătrâna spuse:

— E frumos din partea ta să baţi atâta drum. Cum ţi se pare New York-ul? Încins şi murdar cred.

— Da, aşa este, spuse Campbell. Doamnă Fielding, sunt…

— Nu prea mai ies în oraş acum.

Campbell ezită.

— Îmi cer scuze că am dat buzna aşa. Am sunat la uşă.

— Nu-i aşa că sunt nişte împieliţaţi? chicoti ea, cu ochii tot în ecran. Ştiţi, eram buni prieteni cu cei din orchestra Desi Arnaz după război, când locuiam în Los Angeles. Ne distram aşa de bine împreună!

— Serios? Şi eu sunt mare fan.

— Ai venit să aduci ceva?

— Nu, doamnă, ar trebui să mă întâlnesc cu Ed Lister. Mă întrebam dacă l-aţi văzut de curând?

Un pic iritată, îndreptă telecomanda spre televizor şi opri sonorul, apoi se întoarse spre el cu nişte ochi nemaipomenit de verzi. Îmbrăcată cu pantaloni negri şi o bluză gri din mătase, avea părul scurt şi prins cu o agrafă de sidef, ceea ce îi conferea un aer copilăresc. Campbell socoti că trebuia să aibă aproape de nouăzeci de ani şi că deşi acum părea extrem de fragilă şi poate uşor aeriană, cu siguranţă fusese o femeie foarte frumoasă.

— Cine spuneaţi că sunteţi?

— Campbell Armour, doamnă. Lucrez pentru dânsul.

— O, bine… Eddie tocmai a plecat să facă nişte cumpărături. Trebuie să se întoarcă repede. Puteţi să-l aşteptaţi aici.

— Vă mulţumesc, spuse Campbell, încercând să-şi ascundă mirarea. A fost Ed Lister aici noaptea trecută?

Îl privi nedumerită.

— Da, a fost aici. De ce întrebaţi?

— Pentru că… nu reuşim să dăm unul de celălalt.

— Întotdeauna a fost greu de găsit. Bărbat puternic şi atractiv, deşi poate fi şi foarte bățos, ştiţi ce vreau să spun, în sensul că are o rigoare englezească.

Campbell încuviinţă din cap, dar nu spuse nimic. Alice avea un stil personal care pe el îl cam zăpăcea.

— Iar de la tragedie…, femeia oftă. Pur şi simplu o adora.

— Da, răspunse el sec, evitându-i privirea.

Voia să-l considere complet nevinovat pe Ed Lister. Faptul că totuşi recunoscuse că o întâlnise pe June Seaton schimba însă toată povestea. De ce *nu* îi spusese până acum? Avusese vreo revelaţie când auzise de Skylands şi constatase brusc că era relevant? Faptul că o cunoscuse nu însemna automat că făcuse ceva rău, dar dacă Ward susţinea că Ed fusese prezent în casa lui în noaptea crimelor, era cel puţin bizar.

De aici până la a bănui că scrisoarea de dragoste a lui June îi fusese adresată lui Ed Lister, că el fusese persoana pe care ea o întâlnise şi de care se îndrăgostise la petrecerea din New York nu mai era decât un pas. Dacă Grace îl minţise când îi spusese că scrisoarea netrimisă nu fusese găsită niciodată? Ar fi putut explica de ce vorbise cu Ed Lister când se afla la casa soacrei lui, chiar cu scurt timp înainte să moară. Fusese penultimul apel de pe telefonul ei mobil.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât lucrurile păreau că se complică pentru clientul său. Campbell avu un moment de panică, gândindu-se că n-o să-i dea niciodată de cap.

— Doriţi un pahar de vin? îl întrebă Alice. De obicei, eu beau un pahar de vin la ora asta. Ridică telefonul şi apăsă pe buton. Sunt curioasă să văd dacă apare careva. Jesusita nu-i niciodată prin preajmă când am nevoie de ea.

— Sunteţi foarte amabilă. Eu aş prefera, dacă se poate, un suc…

— Îşi aduce un prieten aici la cină. Un prieten special pe care vrea să mi-l prezinte şi mie. Se întinse brusc spre el şi îi spuse pe un ton confidenţial: Mi-a zis că o iubeşte la nebunie.

— Îmi cer scuze… despre cine vorbim?

— Despre cine credeţi? Despre Eddie, bineînţeles.

— Ah… bine. Dădu din cap că înţelese, deşi era foarte confuz.

— Cred că zicea c-o cheamă Laura.

Campbell nu mai înţelegea nimic.

— Vă referiţi la soţia lui, la Laura… nepoata dumneavoastră?

— Nu, nu, nu la ea, prostule. Pe ea o ştiu.

— Nu lucrez de foarte multă vreme pentru dânsul.

— Atunci, habar n-ai de nimic, spuse ea misterios, aşa-i?

Neştiind ce să mai înţeleagă din această conversaţie stranie, Campbell se limită să dea din cap aprobator. Privirea îi fu atrasă fără să vrea spre o fotografie de familie, încadrată de o ramă din argint, în care apăreau Ed şi Laura cu copiii mici şi care părea făcută aici. Mai erau câteva fotografii cu Sophie, un pic mai mare, ca un fel de altar pe birou. Una dintre ele îi atrase atenţia în mod special, cea în care Sophie îşi dădea părul pe spate într-o zi cu vânt, râzând de sau spre cel care îi făcuse poza.

— Un copil foarte frumos, nu? spuse Alice Fielding cu un zâmbet greu de citit, surprinzându-i privirea.

— Tocmai mă pregăteam să spun, doamnă, că seamănă cu dumneavoastră.

Făcu un gest care parcă voia să alunge complimentul.

— Ei bine, cred că fata şi-a mai luat de una singură încă o seară liberă. Are un prieten nou, Carlos, n-aveţi de unde să-l ştiţi. Tot timpul e cu capul în nori. Dar cu un nume ca Jesusita… nu e absolut divin?

Campbell nu era sigur dacă glumise sau nu.

— Acolo unde locuiesc eu, în Ybor City, lângă Tampa, spuse el serios, există o comunitate mare de hispanici – e un nume comun acolo.

— Zău, aşa o fi, domnule… acum m-am zăpăcit şi l-am uitat pe-al dumneavoastră, chicoti ea din nou. La vârsta mea uit cam des.

— Campbell.

— Campbell, vreţi, vă rog, să vă duceţi în bucătărie şi să aduceţi vinul? Găsiţi tot ce trebuie în frigider.

•

Nu aveam bilete la balet. Fusese prima idee care îmi venise pe moment pentru că voiam să o revăd pe fată, indiferent cine ar fi fost.

Îmi luase ceva timp să rezolv problema, şi da, banii ajută (n-am ezitat deloc să plătesc aproape două mii de dolari pe nişte bilete de care nici nu eram sigur că o să am nevoie); m-am considerat foarte norocos să pot rezerva locuri la lojă în ultimul minut la un spectacol cu casa închisă. Aproape consideram că este un semn de bun-augur, în timp ce o aşteptam pe treptele clădirii Lincoln Center.

Sosisem cu o oră mai devreme şi-mi pierdeam timpul în faţa esplanadei, cu un ochi la ieşirea de metrou şi cu celălalt la staţia de autobuz şi taxi de pe Columbus Avenue. Pe măsură ce începea să se întunece şi ora de începere a spectacolului se apropia, începusem să mă plimb prin toate direcţiile, amestecându-mă prin mulţimea care se îndrepta spre Opera Metropolitană – în caz că ar fi sosit din altă direcţie.

Tot încercând să o zăresc prin îmbulzeala aceea de lume, am început să mă simt ca la prima mea întâlnire. Eram din ce în ce mai nerăbdător şi mai emoţionat. Am revenit pe trepte şi am început să mă uit îngrijorat spre coada imensă de maşini de pe Broadway.

Chiar dacă venea, până la urmă, şi eram din ce în ce mai sigur că nu o să vină, era total irelevant.

•

Bucătăria era foarte ordonată şi curată, ca şi cum nu s-ar fi gătit foarte des aici. Într-un capăt era un salonaş în care se putea servi masa, inundat de lumina care intra prin geamurile imense. Campbell se apropie şi se uită pe geam, întrebându-se dacă nu cumva doamna Fielding era puţin cam prea confuză şi nu se putea baza deloc pe spusele ei. Credea că Ed se întoarce din moment în moment cu cumpărăturile, când probabil el era demult în oraş.

Începuse să se întunece şi peluza în trepte din spatele proprietăţii, care se continua cu o zonă sălbatică înconjurată de papură şi era parţial acoperită de umbre lungi. Pe limba de nisip de sub stâncile de lângă bazinul auriu se zăreau siluetele unor păsări de baltă. Soarele se pregătea să asfinţească şi se oglindea în râul Hudson, care în nuanţele acelea roşiatice părea mai degrabă un lac. Era greu de crezut că locul acesta se afla la doar treizeci de minute de centrul Manhattanului.

Găsi pahare într-un dulap şi le aşeză pe o tavă. Umplu frapiera cu gheaţă. Se hotărî să mai aştepte cam o oră, poate Ed apărea între timp. Dacă servitoarea ieşise în oraş, cine îi pregătea cina bătrânei?

La un moment dat poate ar trebui să vorbească şi cu Jesusita.

Deschise frigiderul şi luă într-o mână o sticlă de Chardonnay, iar în cealaltă o cutie de Pepsi Diet pentru el. Închise uşa şi rămase cu ochii pe

magneții de frigider. Nimic deosebit – un urs cu un balon, statuia libertății, o sticlă clasică de Coca-Cola, o felie de pepene, mica sirenă și tot așa. Nu erau mai mult de vreo doisprezece. Câteva hârtiuțe cu diverse note, numere de telefon și o listă sumară de cumpărături. Ce îi atrăsese atenția însă era modul în care fuseseră toate aranjate – strânse toate pe mijlocul ușii în formă de inimă alungită sau, dacă te uitai din alt unghi, semăna cu sigla firmei Nike – o aripă a zeiței victoriei din mitologia greacă.

Nu părea mâna doamnei Fielding. Se întrebă dacă Ed Lister le aranjase așa. I se părea că existase un motiv, ca un mesaj care trebuia să-i aducă aminte de ceva. Se gândi că Ed îi povestise despre cadavrul găsit în frigiderul din Florența… dar nu, gândea prea departe. Preferă să creadă că Jesusita visase cu ochii deschiși la Carlos al ei și îi aranjase așa. Nu se mai gândi la asta și se duse cu tăvița în seră.

— Bine ai venit, Eddie, spuse Alice Fielding. Tu i-ai dat liber Jesusitei în seara asta, acum îmi aduc aminte.

— Eu sunt Campbell.

•

La ora opt trebuia să înceapă spectacolul și ea nu părea să mai apară. M-am mai dus o dată în holul de la Metropolitan unde, în afară de câțiva întârziați, nu mai era nimeni.

Nu aveam niciun drept să mă simt dezamăgit; îmi spusese cu gura ei că nu crede că vine, dar eu tot mă simțeam abandonat și puțin revoltat. M-am întors, mi-am desfăcut puțin nodul de la cravată, mi-am scos gulerul și m-am îndreptat spre scări.

Mai aveam s-o aștept cinci minute. Mai bine zece.

În cele din urmă m-am resemnat că nu vine și am coborât în stradă să iau un taxi spre hotel. Primul taxi mi l-a suflat de sub nas un cuplu mai în vârstă. Al doilea era ocupat de un pasager, dar i-am făcut cu mâna. Ea era pasagerul.

Am recunoscut-o cu câteva secunde înainte ca ea să mă vadă. N-aș putea spune că îmi crescuse pulsul sau că îmi stătuse inima. Mai mult mă simțeam iritat că pierdea timpul scotocind prin poșetă după bani. M-am apropiat și i-am întins șoferului niște bancnote. S-a întors spre mine și mi-a spus pe un ton enervant:

— Știu, *știu*… am întârziat, după care mi-a aruncat o privire sfidătoare, ca și cum ar fi fost vina mea.

Am scos un sunet ciudat, ceva între râs și un oftat exasperat, care se potrivea perfect cu ce simțeam – era incredibil de frumoasă; și în afară de asta, eram mai mult decât încântat să știu sigur acum că ea era Jelly.

— De ce naiba ai întârziat? am întrebat-o eu.

— Am venit, nu?

PARTEA A PATRA

62.

Gilmans Landing

Era deja trecut de opt, afară se întunecase, nici urmă de cineva.

Campbell se ridică de la biroul din salon unde îşi aşezase laptopul şi se duse să-şi mai ia ceva rece de băut. Doamna Fielding îi spusese să se simtă ca acasă, apoi se dusese să se culce puţin, insistând în continuare că Eddie trebuie să sosească din minut în minut din oraş. Asta fusese acum o oră.

Se întoarse la laptop, luă o gură de Pepsi dietetic şi îşi aruncă privirea spre monitor. Citi din nou ultima lor conversaţie – cea în care „jokeradorabil" îi spusese politicos lui „câineletemplului" că relaţia lor se terminase, că avea pe cineva; că el nu vrea să o asculte şi că nu acceptă să fie refuzat. Ea era fermă pe poziţie, îi spunea clar că nu este „îndrăgostită" de el, că nu fusese niciodată, dar el nu putea sau nu voia să înţeleagă.

ştiu că şi tu simţi la fel… dar încă nu îţi poţi da seama.

Acestea fuseseră primele semne de avertizare.

Fata părea distantă, din ce în ce mai puţin dispusă să vorbească, iar el din ce în ce mai insistent. Tonul e-mailurilor lui şi schimburile de replici nu i se părea atât amenințător, cât mai degrabă îi confirma toate temerile; în confuzia lui iraţională, fiecare cuvânt scris lui „Jelly", fiecare gând pe care i-l destăinuia avea o nuanţă de agresivitate. Scenariul clasic al unui hărţuitor – al „tipului care nu vrea să renunţe".

Campbell mai întâlnise asemenea cazuri. Îşi scoase ochelarii şi se frecă la ochi, apoi îşi duse cutia rece de suc la tâmple.

Găsise tot felul de lucruri interesante din greşeală. Se plimbase prin casă şi cu o curiozitate profesională studie biroul, într-un sertar găsise nişte CD-uri, nişte scrisori de afaceri, dintre care unele aveau numele lui Ed Lister pe plic. Nu îl surprindea faptul că Ed se ocupa de afacerile bătrânei. Unul dintre CD-uri însă părea mai special.

Pe etichetă scria „Asigurare", iar dedesubt era un subtitlu, „de păstrat". Putea însemna că erau nişte bani de care nu trebuia să se atingă nimeni, dar vru să se asigure, aşa că porni laptopul şi deschise folderul. Îşi dădu seama

peste ce dăduse, aşa că descărcă fişierele, puse CD-ul de unde îl luase şi se duse cu laptopul în salon.

Poate doamna Fielding avusese dreptate şi Ed trebuia să apară. De unde stătea acum putea vedea farurile unei maşini care se apropia de casă.

Următoarea oră şi un sfert o petrecu răsfoind cronica unei relaţii virtuale care mergea din ce în ce mai rău – aproape două sute de conversaţii, mesaje şi mailuri, trimise şi primite într-un interval de şase luni, începând cu prima întâlnire dintre Ed şi fată şi terminând cu două zile înainte, când el ajunsese în New York. Acum înţelegea de ce clientul lui nu acceptase să dea laptopul la poliţie, de ce protestase când aceştia îi spuseseră că profilul ucigaşului lui Sophie corespundea unui „obsedat de dragoste" şi de ce nu se grăbise să se întâlnească cu el.

Încercă iar să-l sune pe Ed; telefonul îi era tot închis. Se hotărî să aştepte până când bătrâna avea să se trezească, apoi să-şi cheme un taxi şi să se întoarcă în New York. Se gândi să o sune pe Kira, doar ca să-i spună că o iubeşte, dar apoi se răzgândi – era mai bine să-şi termine treaba întâi.

Nu avea mustrări de conştiinţă că citea jurnalul secret al lui Ed şi Jelly. Era ca şi cum ar fi descoperit un cufăr cu scrisori vechi în pod. Unele din expresiile utilizate de Ed îi păreau cunoscute lui Campbell, ca şi cum le-ar fi auzit recent. Verifică în paralel şi dialogul de pe site-ul lui Ward, dar nu găsi nicio legătură. Reciti rândurile incoerente identificate de profesorul Derwent ca fiind tipice unui sinestezic, căută în documentele lui Ed după „cuvinte cu formă de metal" şi alte exemple grăitoare ale afecţiunii neobişnuite a lui Ernest Seaton. Nu găsi nicio potrivire.

Se simţi uşurat, dar nu surprins. Încă de la începutul investigaţiei bănuise că Ed şi Ward ar putea fi una şi aceeaşi persoană, dar respinsese această idee. Nu avea vârsta, naţionalitatea, nu provenea dintr-un mediu asemănător, nu se pricepea la IT. Iar în afară de asta, de ce l-ar fi angajat? Se gândi la uciderea lui Sam Metcalf – Ed n-avusese cum să se afle în acel tren.

Iar Sophie, care fusese fiica lui? Nu, era imposibil.

Ori clientului său i se înscena ceva, ori lucrurile nu stăteau aşa cum păreau. După ce termină de citit toată corespondenţa, Campbell renunţă definitiv la a-l mai suspecta pe Ed Lister că ar fi un hărţuitor.

Apoi găsi scrisoarea.

Căuta foldere cu fişiere de imagini, în caz că Ed ar fi păstrat fotografia fetei, când găsi un fişier jpeg numit „Cuţit militar". Iar avusese noroc să găsească ceva interesant, dar de data asta fu convins că fişierul era extrem de relevant, aşa că îl deschise imediat.

Conținea o singură imagine scanată a unei scrisori datate 29 iulie 1979 și era scrisoarea pe care June Seaton o scrisese iubitului ei, dar nu o expediase niciodată.

Scumpul meu iubit.

Nu mai putem amâna. Îmi este foarte teamă că nu-mi voi mai putea ascunde sentimentele și el își va da seama. Noaptea trecută, când vorbeam despre destinul care ne-a adus împreună, cuvintele tale mi-au aprins un foc în inimă care nu se va stinge niciodată. Am realizat că tu ești jumătatea mea și că – da, iubitule – și eu sunt jumătatea ta.

Și-o închipui pe June Seaton fiind obligată să citească scrisoarea cu voce tare soțului ei beat, terorizată și plângând.

Mă simt de parcă te-am cunoscut dintotdeauna, Eddie, iar acum că ne-am găsit nu ne mai putem despărți niciodată. Băiatul deja simte că ceva se întâmplă. Ai avut dreptate când (*cuvânt indescifrabil*) *că dacă nu ne asumăm riscuri în viață, uneori prețul plătit poate fi prea mare. Acum înțeleg. Îl părăsesc.*

Vino diseară, June

Scrisoarea, scrisă pe hârtie albastră și având antetul reședinței Skylands, plin de bucle și înfloriturі tipice unui scris de femeie, sublinieri și cuvinte tăiate, pete de cerneală și câteva pete de sânge, părea autentic. Scrisoarea nu dovedea că Ed Lister fusese iubitul lui June Seaton sau că fusese în noaptea tragediei în casă, sau că el o omorâse. Din păcate însă asta era concluzia care putea fi trasă.

Pe Campbell îl preocupa să afle cum Ed avea o copie după o scrisoare pe care nu o primise niciodată. Găsise originalul la locul crimei și o luase? Fusese oare tot timpul la Grace Wilkes? Putea înțelege că dorise să distrugă originalul care ar fi putut să-l incrimineze, dar de ce să păstreze copia? Fiecare întrebare ridica alte trei semne de întrebare. Erau prea multe variabile.

Nu era nicio îndoială că între ce susținea June Seaton că i-ar fi spus Ed în 1979 și tonul îngeresc pe care îl folosise el cu Jelena existau asemănări, la un moment dat chiar cuvânt cu cuvânt – „dacă nu ne asumăm riscuri în viață, uneori prețul plătit poate fi prea mare".

Dumnezeule. Campbell se șterse de transpirația care îi curgea pe față.

Tot ce găsise în folderul „De păstrat” demonstra că Ed Lister mai urmărise și hărțuise înainte, poate chiar mai ucisese. Se gândi la Jelly și la posibilitatea ca ea să știe în ce pericol este – în literatura de specialitate se preciza clar că dacă victima a avut o relație cu urmăritorul ei, atunci se va ajunge la violență.

Dar ajunsese oare Campbell pe pista bună? Dovezile puteau fi falsificate – *totul* putea fi măsluit. Și în *ce* punct al poveștii intervenise Ernest Seaton? Campbell știa că trebuie să evite interpretarea cea mai evidentă și să-și respecte mantra: nimic, dar nimic din ce este online nu e vreodată ceea ce pare.

Își scărpină nasul. Ochii îi obosiseră. Dacă i-ar fi închis, ar fi ațipit. Își aduse aminte că nu avea unde să doarmă în New York. Trebuia să se concentreze.

Pe tot parcursul „poveștii de dragoste” avusese indicii că este vorba despre un hărțuitor online, dar, în același timp, nu găsise nicio informație despre victimă, ca și cum Ed nu ar fi fost interesat să știe totul despre ea, așa cum ar fi procedat un individ obsedat. Detaliile personale despre Jelly ar fi putut fi aflate fără știința ei. Avea fotografia ei, știa cum arată. Totuși, Campbell s-ar fi așteptat ca el să o fi întrebat-o mai multe despre viața ei, muncă, familie, prieteni, hobby-uri – fusese interesat de talentul ei de a cânta la pian și se oferise să o ajute să studieze la Paris, dar nici măcar nu o întrebase care e numele ei adevărat.

Ed părea să se mulțumească cu această prietenie doar la nivelul de întâlnire online, complet separat de viața lui reală. Nici nu-și dă seama că începe să țină la ea decât atunci când află că ar putea să o piardă, și apoi… bum!… se îndrăgostește la nebunie de ea. Acum ea îl respinge și dintr-odată el devine obsedat, nu mai poate trăi fără ea – cel puțin așa se interpreta povestea din fișierele „câineluitemplului” așa că vine la New York să o găsească, dă de ea… și pe urmă? O omoară?

Mai exista și varianta ca Ernest Seaton să fi încercat să-l avertizeze nonstop că Ed nu era ce părea. Așa s-ar fi putut explica cum de apăruse și casa de la Skylands în poveste, de ce fiul încerca să-i arate că Ed Lister îi omorâse mama, iar acum era gata să repete istoria.

Putea fi un fel de răzbunare întârziată.

Se ridică brusc și se duse la fereastră.

Auzise un zgomot, un scârțâit de pe terasă. Privi pe geam, dar era prea întuneric. Probabil că fusese un raton. Gândul că Ed Lister ar fi putut veni încă îl făcea să tresară.

Îi trecu o altă idee prin cap: dacă ceea ce aflase despre clientul lui era măcar pe jumătate adevărat, putea să-și ia gândul de la plată și de la bonus.

Tocmai se prinsese că era pe cont propriu.

Se întoarse la birou, se conectă la internet şi deschise repede site-ul *acasăînaintedelăsareaserii.* Introduse parola şi se trezi pe veranda din spatele casei virtuale.

În casă lumina era aprinsă. Aşteptând-o pe „doamna Danvers" să îi iasă în întâmpinare, îşi aduse aminte de biata Grace Wilkes stând în fotoliu cu craniul spart. După ce văzu că personajul nu apărea, se duse pe cărarea care traversa pădurea spre cimitir.

Luna nu răsărise. Nu se auzea nicio bufniţă. Nu avea lanternă, nu vedea decât pinii şi gardul de fier din jurul cimitirului, dar nu putea găsi mormintele. Se întoarse spre Skylands şi observă că era mai luminoasă şi semăna cu o corabie pe o mare întunecată. Văzu apoi un nor de fum de la o fereastră de la etaj, iar în clipa următoare nişte văpăi portocalii urcând până pe acoperiş. În câteva secunde toată casa era în flăcări. Îşi dădu seama că nu era martorul doar al unui dezastru simulat, ci că distrugerea casei de la Skylands însemna că povestea de pe site-ul bântuit de crime se apropia de sfârşit.

Era semnătura finală a lui Ward.

Îngrozit, Campbell se depărtă de casa incendiată şi se întoarse în cimitirul din pădure. La lumina flăcărilor văzu ceva care îi confirmă toate temerile.

Pe cea de-a treia piatră funerară apăruse un nume: Jelena Madison Sejour.

Datele ei nu fuseseră gravate pe piatră, iar mormântul era încă deschis. Pentru cât timp însă? Deja îşi luase adio definitiv de la cecul lui şi de la viitor; nu putea sta însă cu mâinile încrucişate, lăsând această predicţie să se adeverească.

Trebuia s-o găsească pe fată înaintea lui Ed Lister, altfel fata era ucisă.

O fată care putea fi oricine şi se putea afla oriunde.

63.

— Erai altcineva mai devreme, am spus. Îmi era mai uşor.

Ea luă o gură de vin, apoi mă privi pe deasupra ochelarilor.

— Chiar n-ai ştiut?

— N-am fost sigur decât când te-am văzut coborând din taxi.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară. Mi-a făcut plăcere să iau masa cu persoana din fotografie.

Jelly zâmbi.

— Nu voiam să te verific.

— Nicio problemă, chiar dacă mă verificai. Ne-am întâlnit ca nişte necunoscuţi… poate că tu totuşi ai avut un mic avantaj.

— Nu am ştiut ce altceva să fac.

— Înţeleg. Mă bucur că te-ai răzgândit.

— Sufletele noastre se întâlniseră deja.

— Poftim? Râse. Asta spun oamenii când se întâlnesc pe net înainte să se fi cunoscut în viaţa reală. Ştii cum e, ca şi cum relaţia s-ar dezvolta din interior spre exterior.

— Bănuiesc că de multe ori sunt dezamăgiţi.

— Eşti dezamăgit?

— Încă nu.

Se strâmbă şi scoase limba la mine – moment în care am simţit că o doresc.

— Păi, o să fii în curând.

M-am întrebat dacă vorbea serios sau dacă îi plăcea să mă tachineze. Îşi dădea seama şi ea că făcuse o afirmaţie periculoasă.

Stăteam vizavi de ea la masă, la lumina pâlpâindă a unei lumânări. Ne aflam într-un restaurant din centru care se lăuda că are cea mai bună mâncare italiană din tot New York-ul; nici nu mai ştiu ce-am mâncat. Nu-mi puteam lua ochii de la ea. Încercam să nu mă holbez, aşa că îmi mai concentram atenţia ba asupra umărului, braţului, palmelor, degetelor lungi, gâtului. Efectul pe care îl avu prezenţa ei fizică asupra mea fu cel puţin tulburător.

Încerc să păstrez această amintire cât mai fidel cu putinţă. Am petrecut două ore lângă ea, stând pe întuneric şi ascultând Ceaikovski, fapt care mă încărcase foarte tare emoţional.

Era îmbrăcată cu o rochiţă din tul negru, probabil ca o ironie la adresa baletului, la care asortase în mod inteligent alte articole modeste şi bijuterii roz şi negre, reuşind să le îmbine pe toate într-un look modern şi clasic în acelaşi timp. Atitudinea ei era, de asemenea, remarcabilă. Părul ciufulit îi era aranjat şi plutea ca un nor deasupra capului; efectul era original şi deosebit de încântător.

— Acum nu mai ştiu la ce te gândeşti.

— Nu mai ai puteri de medium? am zâmbit eu. Mă gândeam că dacă îţi ating părul o să mă electrocutez.

— Nu, clar nu mai funcţionează. Când vorbeam pe net cu tine ştiam întotdeauna la ce te gândeşti.

— E ca atunci când oamenii orbi își recapătă vederea, iar celelalte simțuri care li se dezvoltaseră în compensație, revin la normal.

— Chiar e adevărat?

Am ridicat din umeri. M-am întins apoi brusc și i-am atins mâna, iar amândoi am simțit un șoc. Chiar dacă ne pierdusem puterea de a intui ce avea să spună celălalt, iată că acum altceva îi luase locul – noua conexiune dintre noi era chiar copleșitoare.

Nu făceam niciun efort. Ne înțelegeam de parcă ne-am fi cunoscut de când lumea, continuând o discuție care ar fi putut dura la nesfârșit. Am vorbit despre locul pe care îl avea la Conservatorul din Paris și care o aștepta în continuare, deși încă se opunea, și, bineînțeles, despre Sophie. Mă întrebase dacă persoana care o ucisese pe ea și pe cele două fete din tren fusese găsită și răspunsul meu fusese că nu încă.

Înțelese că nu vreau să discut acest subiect și am trecut la următorul.

— Nu lucrezi într-o grădiniță?

— Nu.

— Nici măcar nu locuiești în Brooklyn?

Dădu din cap că nu.

— Manhattan. Am o slujbă plictisitoare, răspund la telefon într-un birou din Flatbush. Mama mea locuiește în apropiere.

— De ce nu mi-ai spus adevărul?

— Tu de ce crezi? N-am vrut să mă găsești.

M-am gândit un moment, apoi i-am spus:

— Dacă nu m-ai fi sunat de dimineață, nu te-aș mai fi căutat. Renunțasem.

— Ești sigur, domnule?

— Hmm, nu știu sigur. Acum că sunt cu tine îmi e greu să-mi imaginez… Jelly, trebuie să ai și tu o parte de vină.

Râse.

— Hai să zicem că amândoi avem.

M-am simțit străbătut de un fior rece. Mă uitam la ea și nu-mi puteam stăpâni anumite gânduri – între noi exista o anumită chimie –, dar mă simțeam inhibat de modestia și seriozitatea ei. Deja îmi spusese că nu avea să se întâmple nimic între noi și mă convinsese că vorbise serios.

Și cu toate astea, ea era cea care tot aducea subiectul în discuție.

— Ne era menit să ne întâlnim, am spus eu.

•

Campbell Armour lăsă telefonul și ascultă.

De la etaj se auzeau pași, ceea ce însemna că bătrâna se trezise. De îndată ce avea să coboare, voia să îi mulțumească pentru ospitalitate, să o roage să

îi transmită lui Ed să-l caute dacă totuşi ajungea pe acolo, după care voia să plece.

Luă receptorul şi îl sună iar pe clientul lui. Aflase de la portarul hotelului Carlyle că domnul Lister ieşise în seara aceasta – parcă văzuse că avea bilete la teatru, ceea ce explica de ce avea telefonul închis. Îi mai lăsă un mesaj.

Închise laptopul şi se duse în bucătărie. Aruncă cutiile goale de suc la gunoi şi se duse spre frigider, să găsească biletul cu numerele companiilor de taxi. Din senin, de la etaj începu să se audă muzică salsa. Nu părea chiar genul de muzică al doamnei Fielding.

Se duse spre uşa bucătăriei. Salonaşul se continua cu un hol scurt până la uşa din spate. În stânga mai erau încă două uşi. Prima ducea direct în garaj, unde era o maşină break acoperită cu o prelată şi încă un loc de parcare delimitat de o minge prăfuită de tenis, legată cu o sfoară. Doamna Fielding îi spusese că o lasă pe Jesusita să-i împrumute maşina.

În spatele celei de-a doua uşi era o scară strâmtă de lemn. Apăsă pe întrerupător. Muzica se auzea din ce în ce mai tare pe măsură ce urca. Bănui că era Charlie Cruz sau Tito Puente.

Ajunse în capul scărilor, se sprijini de balustradă şi strigă la doamna Fielding. Uşa din faţa lui era uşor crăpată. În cameră era întuneric şi nu vedea decât piciorul patului.

Tresări la auzul unei voci de bărbat, realizând că era o reclamă la radio. O strigă din nou, de data asta în spaniolă, apoi ciocăni la uşă şi o deschise.

Aprinse lumina şi se duse spre pat. Ceasul radioului, setat pe frecvenţa WPAT AMOT, un post cu muzică latino, arăta ora şapte şi jumătate. Opri alarma, după care cifrele de pe ecran se opriră din clipit. Se întrebă pe unde umbla Jesusita.

În afară de patul nefăcut, în cameră era ordine. Singurul element de decor era tabloul cu Fecioara Maria într-un peisaj de junglă de deasupra patului. Mai erau şi alte obiecte: animale împăiate, o plăcuţă pe care era gravat numele JESUSITA şi un număr de înmatriculare de New Jersey, farduri şi cosmetice pe măsuţa de toaletă şi în baie. În mod straniu, nu era nicio fotografie. Se aşteptase să găsească măcar câteva cu familia din Guatemala sau de pe unde o fi fost – poate o poză de-a lui Carlos. Pe un scaun erau aşezate ordonat o uniformă albă de servitoare şi un dres alb, iar sub el o pereche de pantofi albi.

Se uită la colecţia ei modestă de CD-uri. Deja nu mai era sigur ce caută în camera femeii. Deschise uşile dulapului, de unde fu izbit de un miros puternic de transpiraţie, mascat parţial de un parfum floral. Pe un umeraş mai era o uniformă, iar pe rafturi nişte bluze curate şi o pereche de blugi; grămada de haine murdare din colţ sugera că Jesusita nu era prea îngrijită.

Celelalte haine erau vechi şi fuseseră băgate în saci de plastic şi agăţate pe umeraşe; probabil fuseseră ale doamnei Fielding şi ale soţului ei. Le dădu la o parte şi găsi în fundul dulapului, acoperit de o cuvertură, un rucsac negru. Simţi că i se taie respiraţia.

Clientul lui îi povestise că Sam Metcalf fusese convinsă că este urmărită prin toată Europa, aşa că făcuse nişte poze încercând să-l surprindă pe acel bărbat. Campbell nu văzuse cu ochii lui pozele, care fuseseră şterse de pe pagina victimei, dar din ce îi spusese Ed Lister, în trei dintre ele apărea şi un rucsac negru.

Se întinse şi-l ridică de mâner. Era un rucsac de zi, Berghaus, pe jumătate plin şi mai greu decât se aşteptase. Avusese şi el unul asemănător, doar că fabricat de Tekbag USA, cu un compartiment special pentru laptop. Întâi se uită în buzunarul exterior, unde găsi un încărcător de telefon şi pe interiorul buzunarului un card cu un nume.

DAVID MALLET, PO BOX 117.
RAPIDS CITY, SOUTH DAKOTA

Se încruntă. Dacă rucsacul era al criminalului lui Sam, numele şi adresa erau probabil false, dar alegerea numelui „Mallet" era interesantă. Era unul dintre numele de convenienţă stabilite în sistemul de criptare „Alice şi Bob" – caractere arhetipale utilizate în loc de literele alfabetului în protocoalele de criptare şi în securizarea informaţiei transmise printr-un sistem informatic. „Mallet" e cunoscut mai ales ca „Mallory" – „atacatorul activ rău-intenţionat" – care poate modifica mesaje şi îşi poate sustrage mesajele proprii, reprezentând o adevărată provocare în securizarea unui sistem.

Nu putea exista nicio urmă de îndoială că un hacker atât de priceput ca Ward putea alege acest nume fără să ştie ce semnificaţie are. Era ca o glumă adresată doar celor care ştiau despre ce e vorba. Iar dacă rucsacul era al lui, ce căuta în dulapul servitoarei de la La Rochelle? Campbell scoase cardul din compartimentul de plastic. Pe cealaltă parte era adresa biroului lui Ed Lister din Paris.

Nu mai pricepea nimic şi începuse să se panicheze.

Se gândise deja că era posibil ca discuţiile online dintre clientul lui şi Jelly să fi fost urmărite. Lui Ward i-ar fi fost foarte simplu să intervină şi să facă să pară că Ed o hărţuia pe fată. Asta nu însemna însă că Ed nu o hărţuise deloc sau că fata nu era în niciun pericol.

Se lăsă pe vine şi începu să se gândească. Rapids City, Dakota de Sud… muntele Rushmore. O referire subtilă la Hitchcock? Filmul *North by Northwest* trata acelaşi subiect, un caz de identitate furată, un bărbat

suspectat pe nedrept după ce i se înscenase o crimă. Era oare doar o coincidenţă?

Nu mai ştia pe cine sau ce dracu' caută de fapt. Acum nu se mai temea doar pentru viaţa fetei, ci şi pentru a lui. În timp ce încerca să desfacă rucsacul, îşi simţi telefonul vibrând în buzunar.

— Îmi pare rău că ţi-am închis mai devreme, spuse Kira.

— Heeei, râse uşurat, simţindu-se învăluit şi protejat de căldura vocii ei. Tocmai voiam să te sun.

— Unde eşti? Zi-mi, te rog, că la aeroport.

Îşi drese vocea.

— Scumpi, nici n-o să-ţi vină să crezi…

•

Zări prin geam farurile unei maşini care cobora dealul. Se uită să vadă dacă urma să cotească spre La Rochelle, dar maşina merse în continuare pe şoseaua principală.

Îşi aduse aminte că nu comandase niciun taxi.

Vorbeau de douăzeci de minute despre caz. Kira îi spusese calm că aveau să discute despre bani acasă. Campbell încercă să-i explice de ce încerca să desluşească singur ţele aici la Gilmans Landing în loc să cheme poliţia; Kira nu era de acord. Între timp golise rucsacul.

Nu conţinea chestii interesante. O cămaşă albastră în carouri, chiloţi, şosete, adidaşi de mărimea patruzeci şi trei; două cărţi – un volum *Walden* al lui Thoreau şi o copie învelită în coperţi din pânză a cărţii lui Giuseppe di Lanpedusa – *Leopardul.* Într-una din cărţi găsi un ex libris al Greenside-ului, casa lui Ed Lister din Wiltshire.

Îi ceruse Kirei o analiză psihologică asupra motivelor posibile. Aceasta îi explică cum fanteziile de răzbunare pot ascunde uneori un adevăr întunecat; Campbell o întrerupse. Scoase o cutie alungită învelită într-o pungă de la Bowery Kitchen Supplies, un magazin de ustensile profesioniste pentru bucătărie, de pe strada West Sixteenth. Privirea îi căzu pe descrierea produsului de pe eticheta fabricantului.

„Forjată dintr-un singur strat de oţel-carbon, lama curbată de 28 cm se aseamănă cu semiluna…"

Punga i se păru dintr-odată extrem de grea. O desfăcu. Înăuntru se afla un cuţit mezzaluna nou-nouţ, în ambalajul original.

— Isuse, spuse el cu răsuflarea tăiată, o, Isuse.

Era acelaşi model de cuţit cu care fusese ucisă June Seaton.

— Ce s-a-ntâmplat?

Nu-i răspunse. În depărtare se auzea un camion.

— Campbell… ce e?

— Nimic, iubito.

— Şi atunci de ce ai zis „Isuse”? Campbell, te cunosc prea bine. Am un presentiment rău… Te rog…

— Linişteşte-te, scumpi. Râse şi închise punga. Povesteşte-mi ce-ai făcut azi, se lungi el la discuţie.

Cu telefonul între obraz şi umăr, aruncă toate obiectele înapoi în rucsac, îi închise buzunarele şi îl azvârli la loc în fundul dulapului, apoi închise uşile.

Cuţitul era încă aici, ceea ce era bine. Cu siguranţă cel care îl cumpărase nu îl luase să toace verdeaţă. Stinse lumina şi coborî scara. Pe la jumătatea drumului auzi uşa de la intrare trântindu-se.

— Iubito, trebuie să închid. Pup-o pe Amy din partea mea. Te iubesc.

— De ce vorbeşti în şoaptă?

Închise şi rămase pe loc, ascultând. Auzi încă o uşă trântită, apoi zgomotul unor pungi de cumpărături şi vocea unui bărbat.

— Bunico, am ajuns acasă.

Nu ştia dacă să se bucure sau nu.

Apoi auzi aceiaşi paşi revenind în casă şi murmurul unei conversaţii. Presupuse că bătrâna îi spunea lui Ed Lister că are un musafir. Se gândi să iasă pe furiş pe uşa din spate.

Tocmai se pregătea să iasă prin bucătărie, când îşi aduse aminte că îşi lăsase laptopul şi geanta în salon.

— Campbell?

Îngheţă, apoi se întoarse încet.

Silueta care stătea sub intrarea arcuită şi îi zâmbea ca şi cum s-ar fi cunoscut era a unui individ pe care nu-l mai văzuse niciodată. Observă că şi străinul fusese surprins de prezenţa lui, dar îşi mascase uimirea. Un chip deschis, prietenos şi plăcut.

— Pleci fără să mă saluţi?

64.

— Ce mi-ai răspunde dacă ţi-aş zice că am minţit că m-am culcat cu fostul?

— Nu ştiu. Adică, pentru numele lui Dumnezeu, Jelly, am luat de bun tot ce mi-ai zis.

— Păi… asta a fost şi ideea.

— Da, dar de ce să mă minţi cu aşa ceva?

Zâmbi uşor, ca şi cum ar fi fost amuzată de naivitatea mea. Avea un surâs viclean, dulce şi delicios, căruia era greu să-i reziştI.

— Că m-am culcat cu Guy?

— Așa îl cheamă? Nu i-ai pomenit niciodată numele.

— Guy Mallory.

— Bine, deci nu te-ai culcat cu Guy. Ați fost aproape? Adică ați avut ocazia, dar n-ați făcut-o?

— I-am spus că sunt îndrăgostită de altcineva.

Am simțit un junghi în piept.

— De altcineva. Înțeleg…

— Da.

— Încerc să înțeleg.

— Nu este singura minciună pe care ți-am spus-o.

— Nu, cred că mi-am dat seama.

— Te simți bine?

— Nu știu.

— Vreau să te întreb ceva.

— Nu poți să mai amâni?

Dădu din cap că nu.

— Nu. Ăsta e motivul pentru care mă aflu aici, Ed. N-am putut să dispar fără să-ți spun exact cum mă faci să mă simt. Chiar ai crezut din suflet toate nebuniile alea pe care mi le-ai scris?

— La ce te referi?

Își lăsă privirea în jos.

— Ultimul e-mail. Ai spus că dacă nu ne întâlnim înseamnă că refuzăm să vedem motivul pentru care noi doi existăm pe acest pământ… și că orice ar fi, o să mă iubești toată viața.

Am fost puțin surprins, pentru că, deși îmi aminteam că ultimul meu e-mail fusese emoționant, totuși parcă fusesem mai concis.

— Am vorbit serios, am răspuns eu.

Nu mai știam ce altceva aș putea spune. Nu prea puteam să-i spun că bănuiam că Ward ne interceptase și editase mesajele.

— Încă simți la fel? Acum, după ce ai avut șansa să inspectezi marfa?

— Aș vrea să fim singuri acum.

— Și eu.

Își puse un cot pe masă și își sprijini bărbia în palmă, cu capul înclinat într-o parte și mă privi drept în ochi. Era aici, lângă mine, și mă privea radiind toată, cu acel licăr de fericire pe care sperăm să o vedem măcar o dată în viață. Voiam să o sărut.

— Așa e, nu-i așa… Jelly? De-abia mai puteam vorbi.

— Da, așa e.

Urmă un moment de liniște pe care mi se păru că îl ascultase toată lumea, deoarece nimeni nu mai vorbea în jurul nostru.

— Ai putea să zici ceva… o glumă sau așa ceva?

— Cred că ar trebui să plecăm. Trebuie să ajung acasă.

— Nu, stai, eu doar… încerc să mă obișnuiesc cu noua mea realitate… adică, am știut dintotdeauna. Am știut că și tu simți la fel.

— Te-am mințit în legătură cu Guy ca să scap de tine, domnule, spuse ea cam nesigur. Pentru că erai… situația scăpa de sub control. Am simțit că trebuie să pun capăt.

— Și uite la ce s-a ajuns.

Am zâmbit și am luat-o de mână.

— Mda, spuse ea, trăgându-și mâna, asta nu înseamnă că e bine ce facem. Nu s-a schimbat nimic. Ești tot însurat. În continuare ai familie, Ed. Din punctul meu de vedere, asta înseamnă că ești indisponibil.

— Circumstanțele se mai schimbă.

O podidi plânsul.

— Se schimbă pe dracu'.

— Nu pot renunța la tine, am mai spus eu.

•

— Știi, pentru o clipă am crezut că el e, spuse Campbell, în timp ce se ținea după străin prin bucătărie, îndrugându-i ceva despre cum aranjase să se întâlnească cu clientul aici. Doamna Fielding mi-a spus că-l așteaptă din moment în moment pe Ed.

Ward așteptă politicos să termine de vorbit, apoi se uită la ceas.

— Ed Lister este în New York. S-a făcut cam târziu, prietene. Mă îndoiesc că mai vine în seara asta.

— New York? repetă Campbell. Mi-a spus că pot să-l aștept aici, dar chiar mă întrebam și eu pe unde o fi.

— Nu prea are noțiunea timpului.

Se strădui să zâmbească.

— Adevărul este că am chemat un taxi, cam acum un sfert de oră. Tocmai mă duceam să verific dacă n-a venit cumva.

— O să ne prindem dacă vine. Claxonează de fiecare dată. Apropo, eu sunt Guy. Pot să-ți aduc o bere sau altceva cât stăm și așteptăm?

Deschise frigiderul și scoase două Miller.

— Eu nu vreau, mersi, îl refuză Campbell; inima îi bătea cu putere. Campbell Armour, se prezentă el. Nu îi plăcuse deloc cum sunase acel „așteptăm".

Bărbatul îşi şterse mâna udă şi rece de la cutiile de bere pe blugi şi apoi îşi strânseră mâinile. Îl privi intens şi fără să clipească, până când Campbell îl privi şi el.

Ştia că nu avea cine altcineva să fie decât Ernest Seaton.

Ward îşi trase un scaun şi se aşeză. Părea mai înalt aşa aşezat şi mai în vârstă decât crezuse Campbell iniţial – acum bănuia că are în jur de treizeci şi cinci de ani. Îi remarcă constituţia robustă şi muşchii de sub tricoul din denim. Se mişca precum un atlet. Părea într-o formă fizică foarte bună. Acum era relaxat şi bea bere, ca şi cum ar fi fost acasă la el.

— Nu te superi că te-ntreb, îl luă Campbell pe ocolite, dar ce… treabă ai pe aici, Guy?

— Ce treabă am *pe aici*? zâmbi şi clătină din cap. Ah, am înţeles, m-ai auzit când i-am spus „bunico". Toată lumea îi spune aşa. Al Fielding era una dintre cele mai vechi prietene de-alea bunicii mele. Cred că au copilărit împreună în West Virginia. Mai vin pe aici din când în când să văd ce mai face. E grozavă, nu-i aşa?

Campbell nu auzise nicio maşină venind de când era aici. Se întrebă dacă Ward fusese în casă tot timpul.

— Deci de-aia îl cunoşti şi pe Ed Lister?

— Ai putea să spui şi aşa, încuviinţă el încet. De fapt, nu ne-am întâlnit niciodată. Ia un loc, o să-ţi povestesc câte ceva despre „clientul" tău şi despre mine.

Campbell încercă să scape.

— Poate altă dată. Nu te superi că-mi iau lucrurile şi ies pe şosea să-mi iau taxiul.

— Ba da.

Campbell bufni în râs.

— Poftim?

Bărbatul îşi lăsă berea şi se şterse la gură cu dosul palmei.

— Campbell, hai să terminăm cu tâmpeniile. Sunt la restaurant acum. După aia or să plece şi el o s-o conducă acasă, moment în care probabil că ea o să-l invite sus să bea ceva.

Campbell stătea şi se uita la el.

— Am încercat s-o avertizez. Oftă, îşi petrecu mâinile pe după ceafă şi se lăsă pe spate cu scaun cu tot. Ea mi-a zis că o urmăreşte de câteva luni pe internet. Acum ciudatul a apărut în New York. Am sfătuit-o pe Jelena să se ducă la poliţie. N-a vrut să facă ce i-am zis.

Tocmai recunoscuse calm că o cunoştea pe fată. Campbell simţea cum îi curg broboane de sudoare rece pe frunte şi pe tâmple. Ward/Ernest/Guy – sau cum l-o fi chemând – înscenase totul. Toată povestea era doar munca lui.

— Adică sugerezi că ți-e teamă ca nu cumva clientul meu să-i facă vreun rău?

— Cred că amândoi știm că ar putea fi o posibilitate.

— Și atunci de ce nu chemi poliția? întrebă Campbell.

Ward schiță un zâmbet.

— Ce s-ar rezolva?

— Nimic… încuviință Campbell. Nu-i plăcea deloc făgașul pe care o luase discuția; cu cât îi spunea mai multe, cu cât afla mai multe de la el, cu atât îi era mai greu să poată pleca.

— Îți dai seama că o s-o omoare, nu?

— Isuse! Așa crezi? Nu mi s-a părut în stare…

— La fel cum a omorât-o și pe mama mea.

Campbell șovăi. Era ca o ușă trântită în față, căreia i se rupea și clanța după aceea. Gura i se uscase și de-abia mai putea înghiți.

— Crezi cu adevărat că Ed Lister are de-a face cu moartea lui June Seaton?

— Încă îți bați joc de mine, spuse Ward, clătinând din cap. L-ai văzut în noaptea aceea în casă, Campbell. *Ai fost acolo* – sau e ca și cum ai fi fost. Ce ți-am arătat pe site este exact ce s-a întâmplat. Poate ești de părere că lucrurile s-au întâmplat prea demult, dar pentru mine nu, iar eu nu inventez.

— Ed mi-a spus că a întâlnit demult la o petrecere pe cineva care semăna cu mama ta – el avea douăzeci de ani și nu i-a știut niciodată numele.

— Așa o fi? Ea îi știa numele. Era scris pe plicul ăla nenorocit. I-a scris o scrisoare în care îl implora să vină să o ia.

— Acea scrisoare nu a fost expediată niciodată.

— Ceea ce nu înseamnă că el nu a venit acolo niciodată.

— Dar de ce să vrea să omoare o femeie pe care de-abia o cunoscuse?

— Eu nu cred că abia se cunoscuseră. Cred că aventura lor dura de ceva vreme. Poate că ea se răzgândise și nu mai voia să plece cu el, poate se gândise că e mai bine să nu-și părăsească familia. Poate că s-a supărat pe ea… tipul e un hărțuitor, Campbell, un psihopat.

Campbell simțea că-i ardeau ochii. Știa că nu trebuie să se grăbească să-i dea dreptate, și-ar fi dat imediat seama că încearcă să-l lingușească.

— Clientul meu insistă că nici măcar nu s-a apropiat de casa ta, nici măcar nu era în țară când au avut loc crimele. Se jură că prima dată când a auzit de ele a fost acum câteva zile.

— Și tu îl crezi?

Campbell ezită.

— Nu știu.

— Ei rahat, nu știi.

Adevărul era că încă avea dubii în ce-l privea pe Ed Lister, dar acum simţea că oricum nu prea mai conta. Prioritatea lui era să o avertizeze pe fată că unul dintre cei doi reprezenta un pericol pentru ea.

— Ştii ceva? spuse el cu vocea uşor tremurândă. Cred că mai sun o dată la dispecerat să văd de ce-mi întârzie taxiul.

— Unde te grăbeşti? întrebă Ward. Oricum mă duc în oraş mai târziu. Te duc eu. Stai jos odată şi descarcă-te.

Îi împinse un scaun lângă el. De aproape, Ward părea un tip sănătos şi calm, crescut la ţară – trăsături regulate, ochi deschişi la culoare, ten frumos. Campbell uită pentru o clipă de ce se temea de el.

— Prietene, îmi pari că ai luat foc, sigur nu vrei să te răcoreşti?

Campbell avea nevoie de o strategie, nu de o bere. Prin minte i se învârteau CD-ul găsit în birou, conversaţiile online, copia după scrisoarea de dragoste a lui June Seaton… conţinutul rucsacului negru din dulap. Toate erau dovezi că individul ucisese.

Îl întrebă despre scrisoare, despre cum făcuse conexiunea cu Ed Lister.

— Grace Wilkes mi-a trimis-o după moartea bunicii mele. Probabil că se gândise că am dreptul să ştiu.

— Aşa că ai decis să dai de el.

— Nu a fost greu să dau de el.

— Ai vrut să răzbuni moartea părinţilor tăi. Ăsta a fost scopul?

— Am vrut să li se facă dreptate.

— Pe baza unei dovezi dubioase.

— Am făcut şi eu unele cercetări.

Campbell încuviinţă din cap. Încă mai putea să dea înapoi şi să pretindă că e de acord cu Ward, dar tot nu era sigur că asta i-ar fi garantat siguranţa. Kira n-avea să-l ierte niciodată, dar îi veni o altă idee.

— De-aia ai bătut-o şi ai strâns-o de gât pe Sophie Lister până ai omorât-o?

Urmă o linişte prelungă. Ward îl privea cu un zâmbet crispat. Campbell auzea mormăitul frigiderului. Din salon se auzi un chicotit, semn că bătrâna se întorsese şi se uita la televizor. Ştia că dacă Ward îi mărturiseşte crima, era ca şi mort.

— Eram în Florenţa, începu el să povestească, şi voiam să mă folosesc de ea să ajung la tatăl ei, dar apoi… lucrurile nu au mers.

— Ce s-a întâmplat? Te-ai îndrăgostit de ea?

Ward ridică din umeri.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Te-a respins? Ţi-a spus să dispari?

Nu răspunse. Zâmbetul îi pieri de pe chip.

— Știi ce cred eu? Cred că nici tu nu crezi că Ed Lister ar fi avut vreodată o legătură cu moartea părinților tăi. Cred că ai inventat tot.

Ward stătea foarte calm, țintuindu-l cu privirea.

— Grace era singura care știa ce se întâmplase de fapt în acea noapte la Skylands. Nu de-aia ai ucis-o? Pentru că ți-a spus ceva ce nu voiai să auzi? Ceva ce nu ai putut suporta?

Ward continua să îl privească fix, inexpresiv.

— Ce nu poți suporta? Ți-a spus ce mi-a spus și mie – că mama ta era o răsfățată nevrotică, care s-ar fi aruncat în brațele oricărui bărbat care se uita la ea de două ori? Că tatăl tău era doar un bețiv demn de milă? N-ai putut suporta să-i asculți cum se ceartă tot timpul, de asta? Că își aruncau vorbe grele?

Se întrerupse, așteptând ca Ward să se înfurie.

— Sau există un alt motiv?

Reuși să vadă dincolo de privirea aceea fixă din ochii lui. Era ca și cum lui Ward i-ar fi lipsit un constituent de bază a ceea ce înseamnă ființă umană. Poate că era în faza de negare sau poate fusese șocat de ieșirea lui – Campbell se mai întrebă o dată dacă la asta se referise Grace când îi spusese că „el nu știe" – dar Campbell simțea că Ward era deja absent, transportat în altă lume.

Încercase și varianta asta, să îi explice logica din punctul lui de vedere și, în același timp, să îi sugereze că era bolnav și că avea nevoie de ajutor.

— Ți se pare că arăt ca cineva care are nevoie de ajutor?

Campbell insistă.

— Nu trebuie să faci asta.

Singura reacție fu acea privire lungă și pustie. Nu avea cum să ajungă la sufletul lui.

— Ai mâncat? întrebă Ward în timp ce se ridică și se ducea spre bufet, unde lăsase pungile de cumpărături. Scoase o țelină, rupse din ea o frunză și începu să o ronțăie. Ca și cum discuția de adineaori nici nu ar fi avut loc.

— Voiam să pregătesc cina, dar… la naiba! Știu o pizzerie lângă pod unde fac o pizza cu pepperoni grozavă. Putem să luăm câteva felii în drum spre oraș.

Campbell simți că i se usucă gura de tot. Se holba la mâinile lui Ward.

Nu remarcase până atunci cât de palide erau. Manșetele cămășii îi acopereau încheieturile. Mâinile îi erau protejate de mănuși chirurgicale atât de fine că latexul părea transparent. Cu siguranță le purtase și când făcuseră cunoștință, doar că atunci fuseseră ude și reci din cauza cutiilor de bere și nu le remarcase.

Ward îi surprinse privirea şi zâmbi. Îşi întinse degetele şi deschise palmele.

— Sufăr de o afecţiune a pielii. Relaxează-te, nu se ia.

•

— Ia-o tu înainte, prietene. Aprind eu lumina, spuse el.

Campbell păşi în garajul întunecat şi, instinctiv, îşi puse braţele în jurul corpului, cu Ward chiar în spatele lui. Simţea cum deasupra gâtului şi umerilor planează ameninţător o senzaţie de groază că avea să fie lovit. Îl auzi apăsând pe întrerupător şi deasupra lor se aprinse un neon. Trebuia să-şi stăpânească dorinţa de a o lua la goană.

Scană rapid încăperea, remarcând prelata de pe maşină, locul gol pentru o a doua maşină, uşa automată a garajului, iar pe o masă de lucru zări nişte scule pe care nu le mai atinsese nimeni de ani de zile. Într-un colţ era un grătar vechi, model Weber, nişte crose de golf agăţate de un cârlig, nişte rame şi vâsle pe o grindă – căuta orice obiect care putea fi folosit pe post de armă.

Ştia că n-avea nicio şansă în faţa lui Ward, care era mai puternic, dar el era mai rapid – pe distanţă scurtă ar fi putut să-l ia. Nu se gândise că poate Ward avea deja o armă.

Privirea i se opri de-a lungul mesei de lucru, asupra a ceva ce bănuia că era comutatorul pentru uşa electrică. Era un sistem de deschidere automată Chamberlain, montat pe perete; avea şi el în Tampa acelaşi model. Ştia cât durează până se deschidea uşa garajului.

Remarcase că Ward nici măcar nu se apropiase de comutator. Fie avea o telecomandă la el, fie nu intenţiona încă să plece.

— Ce părere ai de frumuseţea asta? îl întrebă Ward, dând prelata jos de pe maşină, un Buick Electra Estate de epocă, alb, cu ornamente din lemn. Campbell habar n-avea din ce an era maşina. Dinainte să se nască el, probabil.

— Merge? întrebă el, uitându-se prin geamul maşinii. Pe bancheta din spate era un rucsac identic cu cel din dulapul de la etaj. Îi veni să vomite.

— Zboară, spuse Ward, lăsând prelata pe jos.

Campbell zări în portbagajul maşinii o rolă de saci de gunoi, un târnăcop şi o lopată.

— Nu vrei să mergem în New York, aşa-i?

Ward era în faţa maşinii şi ţinea o frânghie.

Campbell nu mai stătu pe gânduri. Îşi plănuise mişcările de când intraseră în garaj. Se roti pe călcâie, fugi spre masa de lucru, apăsă pe comutator şi se repezi spre uşa garajului. Se rostogoli lângă uşă înainte să

audă scârţâitul angrenajului şi, de îndată ce uşa se întredeschise, reuşi să iasă şi dispăru în noapte.

65.

Pornisem pe jos spre periferie, traversam Washington Square, când m-am oprit să-i arăt o clădire în partea de nord în care locuisem în anii ’80, primul meu apartament din New York în care nu stătusem cu chirie. Jelly spuse ceva, apoi mă luă de mână şi îmi spuse că avea chef de dans. Ştia ea un loc, o cafenea cubaneză în Hoboken, unde muzica era atât de incitantă, încât toată lumea dansa.

— Nu-ţi face griji, domnule, spuse ea văzându-mi reacţia. Jumătate din oamenii de acolo sunt cel puţin de două ori mai bătrâni decât tine… cel puţin, adăugă ea zâmbind.

— Mersi, am râs, conştient de faptul că îi simţeam căldura corpului atât de aproape de mine. Nu-mi pasă dacă sunt caraghios, doar că nu prea mă pricep să dansez.

— Nici nu mi-a trecut vreodată prin cap că ai fi vreun mare dansator. Dar tot vreau să dansez cu tine.

— Nu crezi că o cauţi cu lumânarea? am întrebat-o eu ţâfnos.

— Nu prea vreau să mă duc acum acasă.

I-am sugerat să găsim mai bine un loc liniştit în care să putem sta de vorbă. Nu aveam încredere în mine.

— Aş prefera să petrec timpul care ne-a mai rămas doar cu tine, i-am spus eu.

Ea se încruntă.

— Trebuie să ajungi undeva?

Am dat din cap că nu.

— Faci ca totul să pară atât de serios… aşa de… nu ştiu… ca o chestiune de viaţă sau moarte.

Atunci părea foarte tânără.

— Evident, ai uitat deja ce mi-ai spus mai devreme în restaurant, am spus eu, destul de tăios.

Mă întrerupse brusc.

— Ce naiba-i cu tine?

— Tu ai spus că n-o să se întâmple nimic.

— Ce anume vrei mai *exact* de la mine, domnule?

— Eu ce vreau, Jelena?

Ea îşi retrase mâna şi scoase o ţigară. M-am oprit şi i-am oferit un foc, apoi i-am luat ţigara din gură şi am sărutat-o.

•

Aerul curat îi invadă plămânii şi Campbell simţi subit că scăpase. Alergase şi se rostogolise fără să se uite măcar o dată înapoi. Alergase cât putuse de repede spre capătul şoselei, iar după treizeci de metri îşi dăduse seama că ar fi trebuit să fugă în direcţia opusă, spre grădini.

Tocmai se hotărâse să se întoarcă, când auzi un şuierat din ce în ce mai tare. În clipa următoare simţi o durere îngrozitoare, ca şi cum ar fi primit un pumn greoi în şale. Rămase fără suflare după ce scoase un singur şuierat, care i se păru ca mugetul unei mulţimi. Genunchii îi lăsară şi se prăbuşi. Apoi îi amorţi tot corpul.

Campbell încercă să se ridice. Picioarele nu îl ascultau. Mai jos de talie nu simţea nimic. Bâjbâi prin întuneric după ochelarii care îi căzuseră, îi găsi şi şi-i puse la ochi. Una dintre lentile se pierduse, iar cealaltă stătea să cadă şi ea, dar văzu ce îl doborâse. La aproximativ doi metri de el zăcea un ciocan masiv, care aterizase în şanţ după ce îl lovise. Nu avea timp să ajungă la el.

Încercă să-şi scoată telefonul din buzunar.

Îl putea vedea pe Ward înaintând spre el, cu capul plecat. Lumina de la garaj se oprise pe picioarele lui. Deschise telefonul şi apăsă pe tasta 7 pentru a o suna pe Kira pe apelare rapidă. Trebuia să-i spună să ia legătura cu Ed Lister şi să sune la poliţie. Auzi telefonul sunând.

Hai, scumpi, răspunde. Se târî în continuare spre ciocan. Se sprijini pe coate şi îşi luă avânt, prinse ciocanul de mâner, dar Ward îl călcă pe mână şi scăpă telefonul.

Ward se aplecă şi ridică ciocanul.

— Alo? se auzi vocea lui Amy.

De ce nu dormea la ora asta? Dă-o pe mama la telefon, draga mea.

Încercă să-i răspundă, dar Ward dădu un picior telefonului, care aterizâ pe şosea, după care îl călcă pe gât şi începu să-i strivească faţa de pământ.

Campbell îl putea vedea cu coada ochiului lovindu-şi ciocanul de palmă, ca şi cum încerca să se hotărască ce să facă cu el.

— Isuse, nu, opreşte-te..., icni el. Deja am vorbit cu poliţiştii. Le-am spus unde eşti. Sunt pe drum.

— Campbell, Campbell, spuse Ward, clătinând din cap.

— Ai lăsat... au găsit nişte ţesut epitelial în tren. Încerca să găsească cu disperare ceva şi vorbea ca un nebun. Or să-l compare cu mostrele de ADN şi or să te prindă.

— Cu ce? Întâi trebuie să mă găsească...

— Chestura din Florenţa...

Ward pufni.

— Morelli? Imbecilul ăla? Te rog, scuteşte-mă.

— Există un mandat de arestare pe numele tău. Pieptul îl durea de fiecare dată când respira. Isuse, cred că mi-ai rupt spatele.

— O să te faci bine, doar că n-o să mai joci tenis o vreme. Dar o să fii bine…

— Un mandat internaţional…

— Sigur că da. Pe ce nume? După ce-or s-o pescuiască pe fată din râu poate că poliţiştii vor vrea să ia la întrebări pe cineva. Părerea mea e că or să-l caute întâi pe tipul care a hărţuit-o, tipul care nu a vrut să accepte un refuz – adică pe clientul tău, Ed Lister.

— Nu trebuie să o omori, spuse Campbell gâfâind. De ce faci asta? A început să-ţi placă ce faci, nu? Nici nu-ţi mai dai seama cât de varză eşti, cretin nenorocit şi nebun ce eşti.

— Eu respect programul, amice. Dacă asta mă face curajos – un bărbat cu spirit independent, ai putea spune – atunci aşa să fie. Poate că sunt un om care nu ştie să uite, dar dereglat? Nebun? *Nu cred.*

— Nu vrei cu adevărat să te răzbuni… ştii că e doar o fantezie.

— „Scumpi" ţi-a băgat asta-n cap? Ward râse. Că veni vorba, cum m-ai găsit? Nu prin reţeaua sau site-ul meu, nu?

Nu-i veni în minte niciun motiv pentru care să-i spună adevărul. Nu se alegea cu nimic dacă îi spunea.

— Tu ai făcut în aşa fel să te găsesc foarte uşor.

Nu i-ar fi fost ruşine să-l implore pe Ward să-i cruţe viaţa, să-i aducă aminte că avea o familie, o soţie care îl iubea şi o fetiţă. Pentru ele putea chiar să se umilească şi mai tare. Ştia însă că ar fi fost pierdere de vreme.

— Te rog, am familie, spuse el oricum.

— Nu trebuia să vii aici, Campbell.

— Ştiu… acum înţeleg.

Nu îi era frică de moarte, dar parcă nu era momentul potrivit… Campbell voia să explice cuiva: uite ce e, cred că a fost o greşeală, nu eu sunt persoana potrivită, încă nu mi-am încheiat socotelile. Până mâine trebuie să fac rost de banii ăştia mulţi… o, Doamne.

— Campbell, părerea mea este că te-a cam părăsit norocul, spuse Ward aplecându-se către el. După cum bine ştii, mai bine decât mulţi alţii, nu există nimic din ce ar putea face cineva acum să schimbe lucrurile.

Detectivul începu să se zbată şi Ward îl apăsă şi mai tare.

Văzu mişcarea arcuită a braţului în care ţinea Ward ciocanul şi îşi ridică o mână să se apere.

Prima lovitură nu fu mortală.

•

Ne-am mai plimbat un timp fără să vorbim prea mult. Se îndepărtase de mine, nu ne mai ţineam de mână şi era ca şi cum nici nu ne-am fi sărutat. Tensiunea era însă acolo, nu departe să răbufnească. Îmi venea greu să accept că după seara asta nu aveam să ne mai vedem niciodată.

Poate că acesta era motivul pentru care am început să vorbesc despre Sophie. Mi-am descărcat sufletul în faţa Jelenei. I-am spus lucruri pe care nu le mai împărtăşisem niciodată nimănui, nici măcar Laurei. Am traversat Park Avenue şi ne-am oprit într-un bar în stilul anilor ’20, cu mese afară.

Am comandat ceva de băut, după care am spus:

— Îmi cer scuze, am fost cam deprimant.

— Ba nu, întotdeauna am vrut să-mi povesteşti despre ea.

— Ultima dată când am fost în Florenţa, am spus eu privind-o în ochi, am aprins o lumânare pentru Sophie într-o biserică din apropierea locului în care a murit, numită Santa Maria del Carmine. Apoi am scris numele noastre în registrul de oaspeţi… numele tău şi numele meu.

Jelena îşi mută privirea.

— Cred că ai iubit-o foarte mult.

— Nu ştiu de ce am făcut aşa ceva. Cred că-mi era dor de tine.

— Nu cumva din cauză că-ţi aduc aminte de ea?

— Nu. Nu-mi aduci aminte de nimeni.

Nu mai spuse nimic. I-am auzit stomacul ghiorăind; mi se păru un răspuns intim şi afectuos. Jelena se încruntă, apoi izbucni în râs şi o şuviţă de păr îi intră în ochi.

— Am de gând să aranjez lucrurile în aşa fel încât să putem fi împreună, am spus eu.

— Nu putem fi împreună, nu mai vorbi prostii.

Urmă o pauză de câteva secunde.

— Vrei să mai bem ceva?

— Ştii ceva? mă întrebă Jelena. Nu e diferenţa de vârstă şi nici faptul că stilul tău de viaţă e diferit… e din cauză că eşti un om care suferă, Ed. Ai trecut prin cel mai urât lucru care i se poate întâmpla cuiva. Ăsta este motivul care ne desparte. Lângă tine nu pot simţi că exist.

A spus-o ca şi cum s-ar fi predat.

66.

Ward îl lovi iar şi iar în tâmplă, unde părul lui Campbell era neobişnuit de mare şi de gros. Nu voia să mânjească toată şoseaua cu sânge, şi nimic nu sângerează mai tare ca o rană la cap. Îl lovi în acelaşi loc până când îi văzu albul ochilor bulbucat şi capilarele sparte, iar din colţurile ochilor începuse să-i curgă sânge. Îi vârî lanterna breloc într-o pupilă muribundă, şi primi înapoi propria reflexie, un chip privind într-o fântână adâncă.

În felul unic în care Ward înţelegea lumea nu existau corespondenţe, analogii, metafore, lucrurile nu erau unele „ca" altele – erau toate aceleaşi. Îi era teamă că dacă îşi va vedea imaginea reflectată în fântână, ar fi însemnat că îşi retrage dorinţa. Se temea că poate ceva se schimbase în el.

Ridică telefonul spart al lui Campbell şi îl azvârli în tufe.

Luă ciocanul şi îi strecură coada plină de sânge prin curea, apoi îl legă pe detectiv cu frânghia de umeri. Târî corpul spre casă, iar la un moment dat se opri să recupereze un adidas care căzuse din piciorul lui Campbell. Îl scoase şi pe celălalt, legă şireturile între ele, apoi îşi petrecu perechea de tenişi peste gât.

Era o reflexie într-un ochi pustiu… nu chipul lui era în nenorocita de fântână. Alungă imaginea care îi altera viziunea asupra scopului său, acela de a submina cursul justiţiei.

Avea o treabă de făcut.

Ward scoase Buick-ul din garaj şi îl trase până în intersecţie. Apoi merse înainte pe drumul neasfaltat care ducea spre spatele proprietăţii, direct spre râu.

Căutase mai devreme un loc în care putea să o ascundă pe fată (în cazul în care lucrurile nu ar fi mers conform planului) şi descoperise un debarcader din anii '30 într-o zonă mlăştinoasă şi retrasă. Clădirea era năpădită de vegetaţie şi dărăpănată şi nu i se păruse o opţiune bună iniţial, dar acum îi găsise rostul.

Opri motorul maşinii lângă alee.

Nu coborî din maşină. Rămase acolo şi lăsă lucrurile să i se aşeze în minte, cu mâinile pe volan şi cu privirea în gol. Auzea râul cum curge de cealaltă parte a hangarului.

Ţi se pare o treabă mai grea decât celelalte, Wardo? *Pentru că are o soţie tânără şi un copil în Florida*? *Nu e momentul să ai mustrări de conştiinţă. Ai grijă să respecţi programul.*

Nu ar fi trebuit să se afle aici, atâta tot.

Existase riscul ca Armour să găsească cadavrul lui Grace înainte ca şeriful din Caanan să trimită o patrulă, dar se vedea că apariţia lui la La Rochelle îl luase pe nepregătite. Nu regreta deloc ce făcuse. Se putea ca detectivul să-i fi fost mai util dacă rămânea în viaţă, cu toate dovezile pe care le strânsese împotriva clientului său; pe de altă parte, şi uciderea lui putea fi pusă tot în cârca lui Ed Lister.

Gustul persista, înţepător ca sparanghelul, ca un triunghi albastru şi verde cu colţuri foarte ascuţite. Aşa îl găsise Campbell? Se dăduse de gol online că este sinestezic? Dacă ar fi avut mai mult timp, ar fi putut afla de la chinezul ăla mic exact cum dăduse de el şi cum tăcuse legătura cu Skylands. Nu-şi făcea prea multe griji că-l găseşte poliţia. Fusese doar un discurs disperat al lui Campbell.

Îl enerva însă că lăsase să îi scape ceva.

Unghiile înfipte în volan îl priveau dezaprobator. *Care-i problema*? Ward se simţi ofensat de privirea lor critică.

Deschise portbagajul maşinii şi îl scoase pe Campbell pe drumul prăfuit. Pământul era moale aici. Ward se încălţase cu o pereche veche de pantofi marinăreşti pe care îi găsise prin casă şi care erau ai lui Ed Lister; îl strângeau puţin, dar bine că nu trebuia să-şi facă griji că lasă urme. Târî corpul pe docul din lemn dinspre debarcader. Construcţia arăta ca o epavă gata să se prăbuşească, cu acoperişul extrem de curbat şi cu găuri prin pereţi.

Ştii, înainte să se întoarcă acasă, Grace fusese la First Impressions, cel mai bun salon de coafură din Norfolk, special pentru tine… micuţul ei Ernie.

Lasă vrăjeala. Eram acolo, ai uitat? I-am spus că arată bine – s-a bucurat că cineva o observă şi pe ea.

Uşa era înţepenită. Ward o împinse, apoi trase şi cadavrul. Înăuntru era beznă; rămase pe loc un moment să se obişnuiască cu întunericul şi cu mirosul sălciu, ciulind urechile la susurul apei.

Deja putea întrezări profilul îndepărtat al debarcaderului.

Ward luă funia. Structura din lemn începu să pârâie, iar podeaua îi alunecă de sub picioare. Deja înaintase suficient. Nu era sigur că platforma din lemn putea suporta greutatea a doua persoane, aşa că renunţă să-l mai arunce pe Campbell într-una din bărci. Îl lăsă acolo, cu capul sprijinit de o bârnă, cu privirea spre râu.

Se bucură când ajunse din nou la maşină.

•

— Trebuie să ajung în New York. O să iau Buickul, dacă este în regulă, îi spuse lui Alice Fielding după ce terminară de mâncat.

Găsise în frigider niște supă făcută de Jesusita, pe care o turnase în castroane. Mai pusese pe tavă și niște biscuiți sărați Ritz și o sticlă desfăcută de Chardonnay.

— Arăți bine, dragă, îi răspunse bătrâna, ca și cum ar fi fost mama lui.

Se spălase și se îmbrăcase cu un costum de-al lui Ed, pe care îl împrumutase din dulapul din camera de oaspeți. Mai luase și o cămașă și o cravată asortată.

— Am întâlnire cu o fată frumoasă. Mă duc să-i arăt orașul, apoi mă gândeam că poate o aduc aici.

— Te-a căutat cineva mai devreme. De ce ai întârziat așa mult?

— Îmi cer scuze, spuse el șovăind. Până la urmă m-am întâlnit și cu el.

Bătrâna dădu din cap.

— Fata frumoasă are și un nume?

— Jelena.

— Știi că nu procedezi corect, Eddie. Pe una dintre primele prințese ale Muntenegrului o chema Jelena. O iubești?

— Ne iubim, spuse Ward, ușor confuz. Era atent la o colecție de fotografii de pe birou în care apărea Sophie Lister, care îi dădeau un gust dulceag de zahăr pudră și de bomboane în formă de țigară.

— Până să apară în viața mea eram un nimeni.

Bătrâna zâmbi.

— Ce romantic!

— Ești un nimeni până când cineva se îndrăgostește de tine.

— Ți-am povestit vreodată că Dean Martin mi-a dedicat un cântec? Vrei să te căsătorești cu ea?

— Sunt deja însurat… ai uitat?

— O, Eddie, chicoti ea, parcă mustrându-l.

Telefonul de lângă ea începu să sune. Întinse o mână tremurândă spre el.

— Nu răspunde!

Tonul vocii o făcu să se retragă.

Ajunse dintr-un pas lângă telefon și puse mâna pe receptor. Femeia îl privea nedumerită, neînțelegând de ce îl lasă să sune.

— Tu nu ești Eddie, așa-i? îl întrebă după ce telefonul se opri din sunat.

Ward zâmbi.

— Ce te face să crezi asta?

— Crezi că eu nu știu?

Bătrâna se lăsă pe spătarul fotoliului și închise ochii.

— Cred că ești puțin confuză, atâta tot.

— Da, se poate, spuse ea oftând. Semănați foarte tare.

O privi clătinând din cap, apoi, după câteva momente tresări puternic, ca şi cum atunci s-ar fi trezit la realitate. Încă nu ştia ce să facă în legătură cu Alice.

O margine perfectă nu reflectă lumina.

Ward ţinea lama curbată a cuţitului mezzaluna deasupra benzii fluorescente a mesei de lucru. O rotea întruna, fascinat de sclipirile pe care le împrăştia lama ascuţită. Deşi era nou-nouţ, parcă tot nu era destul de ascuţit pentru ce-i trebuia lui.

Desenă cu o cariocă un pătrat de un centimetru de-a lungul curburii, apoi prinse lama în menghină. Prinse ferm oţelul în mâini şi începu să o ascută cu mişcări circulare, având grijă să o încline la douăzeci de grade, până ce semnul făcut cu carioca dispăru. După aceea întoarse lama pe partea cealaltă şi repetă procesul. Se concentră asupra netezirii lamei…

Ştii că nu-mi place să fiu întrerupt când am treabă.

Ştiu că nu e cel mai potrivit moment, Ernie, dar poate ar trebui să te gândeşti să-ţi faci ordine în amintiri.

Ordine în amintiri? Cine te crezi, psihologul meu?

Maşina de ascuţit cu bară abrazivă şi pulbere de diamant ascuţea şi şlefuia în acelaşi timp. Lama era din ce în ce mai subţire, semn că mai avea puţin şi termina. Ajustă unghiul la zece grade şi şlefui şi bavura. După ce constată că lama nu putea fi mai netedă de atât, începu să-i caute reflecţiile.

Nu se mai reflecta nimic în lamă.

Puse lama în husa din plastic, înfăşură cuţitul într-o cârpă şi îl băgă în rucsac. Era pregătit. Îşi puse rucsacul pe umăr, deschise uşa garajului şi se duse la maşină. Nările îi fură învăluite de mirosul de tutun care creştea în jurul verandei. Atinse mânerul portierei şi în minte îi reveni imaginea salonului de la Skylands.

O văzu pe Grace lăsându-şi capul pe spătarul fotoliului, cu grijă, să nu-şi strice coafura. Grace, care îi spusese lui, micuţului ei Ernie, să nu-şi facă griji, că secretul lui era în siguranţă. Acum într-adevăr era… oricare ar fi fost acel „secret".

Trebuia s-o laşi să termine de vorbit, amice. Trebuia s-o laşi. Trebuia…

Trebuia? Ward împietri cu privirea spre râul care curgea spre Wave Hill, la felinarele de pe podul George Washington care se iţeau pe deasupra copacilor. Se uită la ceas. 11:42. Sigur plecaseră deja de la restaurant. Nu anticipase că cei doi s-ar putea opri pe undeva, dar i-ar fi convenit.

Nu şi-l putea imagina pe Ed invitând-o la Carlyle.

Se uită spre casă. În dormitorul bătrânei era întuneric. Îi adusese aminte lui Alice să-şi ia somniferele. Avea două pastile de două miligrame de Lunesta – doză suficientă şi pentru Mike Tyson. De dimineaţă avea să-şi mai

amintească doar că o vizitase ginerele, care apoi se dusese în oraş şi îi spusese că vine acasă cu o fată. Ultimele ei cuvinte fuseseră „promit că nu te spun, Eddie. Nu suflu o vorbă".

Porni Buickul şi se îndreptă spre şosea, fiind convins că bătrâna era atât de ameţită şi de confuză, încât era aproape inofensivă.

67.

Se purtau atât de natural unul cu celălalt, asta era chestia.

Pe ea o dureau cumplit picioarele, îşi distrusese perechea preferată de pantofi Jimmy Choo, care o costase un salariu întreg, dar de câte ori Ed îi propunea să ia un taxi, Jelly insista că îi place la nebunie să se plimbe pe jos.

Nu făcea decât să amâne momentul în care urmau să ajungă la colţul cu strada ei. Se gândea întruna la ce să îi spună în momentul despărţirii; nici nu îi trecea prin cap să rişte să îl invite sus.

Erau pe Third Avenue, la câteva sute de metri de casă, vorbind şi încetinind din ce în ce mai mult pe măsură ce se apropiau de strada treizeci şi nouă. Ed vorbea întruna despre cum voia să-şi schimbe viaţa – să dea de pomană bani, să-i ajute pe săraci, să salveze lumea şi alte prostii de genul ăsta. Îi spunea cum sentimentele pentru ea îl făcuseră să vadă lumea cu alţi ochi.

Următorul subiect pe care îl atinse fu părăsirea soţiei şi mutatul împreună cu ea.

— O să-mi ia cam o lună, poate mai puţin.

Doamne, nebunul *chiar* vorbea serios.

— De ce laşti gura să spui aşa ceva când ştii foarte bine că n-o s-o faci, şi chiar dacă o să faci, eu tot nu o să te iubesc. Nu eşti un om liber, ai o familie care are nevoie de tine…

Se opri în mijlocul trotuarului şi o luă de braţ, forţând-o să se uite la el.

— Nu pot trăi fără tine, Jelly.

— Ştii că eşti cam nebun? Ne ştim de cât timp, cinci ore? Şi vrei să renunţi la tot pentru… nici tu nu ştii pentru ce!

Câteva priviri curioase se întoarseră spre ei.

— Şapte ore, dacă pui la socoteală şi masa. O să-mi anulez biletul de avion şi mai rămân câteva zile. Putem să ne cunoaştem mai bine între timp.

— O, Doamne, spuse ea, smulgându-şi braţul. De ce eşti atât de încăpăţânat? Ştii ceva? Începi să mă sperii.

Jelly o luă înainte, ştergându-şi ochii de lacrimi, apoi se întoarse spre el.

— Oricum, plec din oraş. Mă duc în Jersey cu Guy…

— Guy? Cum adică?

— Nişte prieteni de-ai lui au închiriat o casă lângă apă. O să ne distrăm, o să mai ieşim şi noi… A făcut rost de bilete la un concert Mary J. Blige în parcul Asbury.

— Credeam că i-ai spus că eşti îndrăgostită de altcineva.

— Da, dar suntem încă prieteni. Ne simţim bine împreună.

Se temea să nu se dea de gol că se prefăcea că Guy Mallory este fostul ei prieten. Dar de unde ar fi putut Ed să-şi dea seama? Nici nu ştia de ce-i mai pomenise numele şi la restaurant. Poate că se gândea la el ca la un fel de asigurare. Ca pe un colac de salvare. Guy apăruse în viaţa ei la momentul oportun, se înţelegeau bine, dar nu era prea convinsă că ar vrea să-l revadă.

— Cred că vreau să-mi văd de viaţa mea, mai adăugă ea.

— Te-ai hotărât deja, vrei să mergi la Paris…?

— Eddie, trebuie să renunţi la ideea asta, îi spuse ea cu blândeţe, luându-l de mână. Ştim amândoi că eu nu sunt persoana potrivită pentru tine. Asta era o replică dintr-un film.

Dădu încet din cap, semn că înţelege, apoi încercă să zâmbească.

— Cred că, mai degrabă, eu nu sunt persoana potrivită pentru tine.

— Îmi pare rău, Eddie, spuse ea fără să se uite la el.

•

Ward parcă lângă bordura trotuarului din partea de sud a intersecţiei străzii treizeci şi opt cu Lexington Avenue, la o stradă distanţă de clădirea în care locuia Jelena Sejour, una dintre ultimele construcţii ale lui Murray Hill, înconjurată de zgârie-nori.

Preferase să închirieze un Golf decât să ia Buickul, mult mai bătător la ochi, şi pe care îl lăsase lângă râu, în parcarea hanului Huyler's din Alpine, New Jersey – intenţiona să-l recupereze de acolo după ce îşi ridica pasagera. Se uită spre ferestrele de la etajul al patrulea. Întuneric.

Încă hoinăreau pe afară, cum ar fi spus Alice.

Porni casetofonul maşinii, reglă frecvenţa posturilor, dădu mai tare – la fel făcea şi când era copil şi încerca să nu mai audă certurile părinţilor.

Apoi aşteptă.

•

Ne oprirăm pe treptele clădirii şi o priveam pe Jelly care îşi căuta cheile prin geantă la lumina unui felinar. Nu puteam să nu observ cât de tare îi tremurau mâinile.

— Vrei să te ajut? m-am oferit eu.

— Nu, mersi, le-am găsit. Închise rapid poşeta şi îmi arătă cheile.

— Bine. Mi-am băgat mâinile adânc în buzunare şi am făcut un pas spre trotuar. Bănuiesc că nu o să ne mai vedem.

— Înţelegi, sper, că nu pot să te invit sus, spuse ea.

— Nicio problemă.

Deja era ocupată să descuie uşa de la intrarea în clădire.

— Ai grijă, Eddie.

Am lăsat capul în jos, preferând să nu mai zic nimic, apoi m-am întors cu spatele.

În secunda următoare am auzit cheile căzând pe jos. M-am întors şi am urcat iar treptele, repezindu-mă să o iau în braţe. Am strâns-o tare şi începu să plângă ciudat, oftând şi scâncind. Buzele ni se atinseră şi imediat i-am simţit vârful limbii căutând-o pe a mea, iar când s-au întâlnit am simţit un şoc cald şi electric.

Nu mai ştiu cât am rămas aşa, înlănţuiţi, dar bănuiesc că mai mult de atât nici nu am fi putut, având în vedere că aveam hainele pe noi. Sărutul fusese încărcat de o mulţime de sentimente dubioase şi parcă totul se petrecuse într-o altă epocă. În orice caz, fu minunat.

La un moment dat mă împinse şi m-am împiedicat pe trepte. Nu-mi mai aduc aminte când se aplecă şi îşi luă cheile sau când intră în clădire. Ştiu doar că la un moment dat dispăru şi că uşa de la intrare era încuiată.

•

Lui Ward nu-i venea să creadă ce noroc are.

Îl văzuse pe Ed Lister pe colţul străzii treizeci şi nouă, îndreptându-se încet spre stradă să facă semn unui taxi. Nu ştia prea clar ce se petrecuse, dar era clar că scena din faţa uşii nu putea să fie decât una de adio.

Erau şanse să fie nevoit să aştepte toată noaptea.

Lângă Ed opri brusc un taxi galben. Ward se lăsă în scaun, apoi deschise un geam. Era aproape sigur că îl auzise pe Ed spunându-i şoferului să-l ducă la hotelul Carlyle. Opri radioul.

Mai aşteptă zece minute, în cazul în care vreunul dintre ei s-ar fi răzgândit. Porni motorul şi înconjură clădirea, oprindu-se pe strada treizeci şi nouă. Se bucură în sinea lui că găsise loc de parcare chiar în faţa intrării în bloc; lucrurile mergeau strună.

Intră în hol şi căută numele SEJOUR în lista de lângă interfon. Sună. Nu răspunse nimeni. Mai încercă o dată. De data asta auzi pârâitul aparatului.

— Jelena?

— Pleacă, Ed, *te rog,* pleacă, spuse ea. Vocea ei emoţionată îl duse cu gândul la nişte cristale de zahăr pe jumătate topite pe fundul unei cesti de cafea.

— Hei, eu sunt, Guy… Guy Mallory?

Interfonul părea defect.

— Guy? întrebă ea nedumerită. Ce cauţi aici?

— Eram prin zonă şi m-am gândit că poate ai chef de un pahar… dacă nu eşti prea ocupată.

— Nu-i cam târziu? Îmi pare rău, dar mă doare capul.

— Vrei să te ajut cu ceva? Vrei să urc la tine?

— Nu, mă descurc.

— Bine, fie ca tine.

— Poftim?

— Nimic. Du-te şi culcă-te. Să mă suni, da?

Îi închise înainte să apuce să-i spună noapte bună.

Ward rămase pe loc, cu privirea în pământ. Simţea cum se înroşeşte. Era un pic dezamăgit că Jelly nu-l invitase sus. Părea supărată rău. Ar fi putut să-i ofere un umăr pe care să plângă.

Se înfurie brusc şi dădu un şut uşii, apoi începu să înjure. Câţiva trecători se întoarseră spre el.

Îşi dădu rucsacul jos din spate, îl lăsă jos, apoi se aşeză pe vine lângă el. Nu voia să-i murdărească hainele lui Ed. Îşi sprijini obosit capul de peretele de sub cutiile poştale.

Ştia că putea forţa cu uşurinţă intrarea, dar preferă să aştepte până când intra sau ieşea cineva cu cheie din clădire. Voia să fie văzut când intră la Jelly de către cineva care să-şi amintească ulterior de el.

Mai putea aştepta douăzeci de minute… maximum jumătate de oră.

68.

Am auzit telefonul din lift sunând în camera mea de hotel.

Eram atât de convins că era Jelly, încât am început să-mi încropesc un discurs în timp ce mă grăbeam să descui uşa şi apoi să ridic receptorul de pe noptieră.

— Sunteţi o persoană greu de găsit, *signor* Lister.

— Andrea, am spus eu, revenind cu picioarele pe pământ. Tu erai.

— Aţi primit e-mailul meu?

— Un moment. M-am întors să închid uşa de la intrare. Ce e-mail? Îmi cer scuze, acum am intrat.

— Atunci, poate aţi vorbit cu soţia dumneavoastră?

— Nu. Am simţit un junghi şi m-am temut că o să-mi spună că li s-a întâmplat ceva Laurei sau lui George. S-a întâmplat ceva?

— Nu, părea bine dispusă mai devreme, când am vorbit cu dânsa. O rugasem să vă transmită un mesaj, în cazul în care vă găsea înaintea mea.

— Am tot avut treabă în oraş şi mi-am închis mobilul.

— Spionii mi-au spus că aţi fost la operă.

Nu m-am sinchisit să-l contrazic. Eram încă cu mintea într-o altă lume şi nu-mi ardea de glumele de doi bani ale lui Morelli.

— Andrea, aici este noapte. Vreau să mă duc să mă culc. Cu ce vă pot ajuta?

— Avem un suspect, spuse el pe un ton solemn. Aş vrea să deschideţi ataşamentul pe care vi l-am trimis. Puteţi acum?

Am lăsat receptorul şi m-am dus la birou; în câteva secunde deschisesem laptopul şi accesasem mailul. Am luat laptopul cu mine în pat, aruncând o privire către imaginea care se încărca.

— Vă este cunoscut? mă întrebă detectivul.

Era un portret în tuş, un bust al unui bărbat pe care nu-l mai văzusem niciodată – cel puţin asta fu prima mea impresie.

— De unde aveţi desenul? am întrebat, în timp ce îmi simţeam inima luând-o razna. Portretul era realizat în acelaşi stil meticulos în care desena şi Sophie.

— Din apartamentul lui Sam Metcalf. L-am găsit în baie, ascuns în uşa dulăpiorului cu medicamente, spuse el mulţumit de sine. Cred că fiica dumneavoastră l-a ascuns acolo.

Asta era pagina lipsă din caietul de schiţe.

— Nu-l recunosc, am răspuns fără să-mi iau privirea de la desen. Credeţi că acesta este bărbatul care a ucis-o? Sophie chiar i-a făcut portretul?

Nu am primit niciun răspuns.

M-am uitat mai de-aproape la faţa lui. Un bust în genul cărora sunt încurajaţi studenţii să deseneze în atelier – îmbrăcat cu un tricou Ralph Lauren. Îi vedeam emblema micuţă cu jucătorul de polo pe buzunarul de la piept. Cu siguranţă intenţia Sophiei fusese să redea toate detaliile – desenul era clar, fidel, sinistru. Probabil că îl realizase din memorie (părea puţin probabil ca el să o fi lăsat să-l deseneze sau să-l fotografieze) şi era în stilul portretelor utilizate de poliţie pentru căutarea suspecţilor. Ştia.

M-am simţit mândru de ea şi în acelaşi timp devastat.

Individul era atrăgător, dar în acelaşi timp avea un chip pe care nu puteai să-l reţii. Eu eram decis să îi memorez fiecare milimetru.

— Am încercat să dăm de profesorul ei de artă. Bailey Grant este în Tunisia şi nu poate fi contactat. Speram că poate ne-aţi putea ajuta dumneavoastră…, spuse Morelli.

— Da, este desenat de ea, am spus nervos. Iar dacă aţi fi urmat pista cu Sam Metcalf atunci când v-am sugerat eu… M-am oprit, nu avea sens să mă enervez. Ziceaţi că aveţi un suspect.

— Desenul fiicei dumneavoastră ne-a condus spre o persoană cu care am vrea tare mult să avem o discuţie… *Un secondo.* În fundal se auzea o voce care vorbea în italiană la un sistem electronic de amplificare. Mă scuzaţi, *signor* Lister. În sfârşit mi-au anunţat avionul. Numele David Mallet vă spune ceva?

— Mallet? Nu.

— În noaptea în care fiica dumneavoastră a fost ucisă, acest tip stătea cu chirie în zona San Miniato. Proprietăreasa l-a recunoscut în desen ca fiind unul dintre chiriaşii ei. A stat acolo câteva săptămâni, era un tip liniştit, foarte retras, se ocupa cu ceva cercetare; femeia credea că scrie o carte.

Nu puteam articula niciun cuvânt.

— Era destul de sigură că el e tipul, continuă Morelli. E american şi trăieşte sau a trăit la Paris. Poate e o pistă falsă sau doar o coincidenţă, dar adresa acestui David Mallet din Paris – strada Mabillon, numărul 20, se află, foarte interesant, la doar câteva uşi de biroul dumneavoastră.

— Asta ce dracului vrea să însemne?

— Nu ştiu. Sfatul meu este să fiţi precaut. Eu ajung în Paris în câteva ore. Am rugat poliţia franceză să mai facă nişte verificări. Când vă întoarceţi în Londra?

— Mâine… poate.

— Până atunci poate aflu mai multe.

Laura nu-mi lăsase niciun mesaj, fapt care nu mă surprinse foarte tare; nu acordase niciodată prea mare atenţie spuselor lui Morelli şi nici nu-i plăcea să lase mesaje. De data asta însă putea face o excepţie şi să-şi dea seama că era important.

Campbell Armour sunase de două ori – la 17:47, să spună că nu poate ajunge la întâlnire, şi la 22:38 să-mi spună că are ceva urgent de discutat cu mine.

Acum era trecut de unu noaptea. L-am sunat pe numărul pe care mi-l lăsase. Nu răspunse. După ce am lăsat telefonul să sune de cinci ori, intră robotul şi mi-am recunoscut propria voce de pe înregistrare. Am verificat, era numărul bunicii Laurei, de la casa de la La Rochelle. Nu înţelegeam nimic.

Nu-mi făceam griji vizavi de Alice Fielding. Nici nu mă aşteptam să răspundă la telefon aşa târziu – la ora asta era deja în pat şi dormea până a doua zi, la zece. Nu puteam înţelege însă ce căuta detectivul acasă la ea. De

ce Dumnezeului s-ar fi dus acolo? De unde făcuse rost de numărul de telefon şi de adresă?

Sigur era o greşeală pe undeva. L-am sunat pe mobil, apoi pe numărul de fix din Tampa şi i-am lăsat un mesaj.

Mi-am turnat un whisky mare cu apă, l-am băut, apoi mi-am mai turnat încă unul.

Ar fi trebuit să mă bucure descoperirea desenului Sophiei şi faptul că acum mai era doar un pas până la identificarea suspectului, dar eu mă simţeam deprimat şi îngrijorat. Nu ştiam ce implicaţii putea avea faptul că Ward locuia atât de aproape de biroul meu din Paris. Mi se făcea rău la gândul că trecusem pe lângă el pe stradă, fără să ştiu cine e.

Şi mă gândeam în continuare la Jelena.

Încă îi simţeam parfumul pe mâini, pe haine. Încă îi simţeam căldura pielii. Retrăiam la nesfârşit momentul în care recunoscuse că şi ea simţea la fel ca mine. Poate că mă înşelam, dar mi se părea evident că nu voia cu adevărat ca eu să plec; iar eu de-abia mă urnisem de acolo. Ştiam că depinde doar de mine, iar asta însemna că trebuia să mă gândesc la ce era cel mai bine pentru ea. Îmi venea să mă duc înapoi la ea.

Mi-am luat paharul şi m-am aşezat în faţa laptopului, cu gândul să studiez şi mai cu atenţie portretul lui „David Mallet". Am încercat să-l vizualizez deghizat şi în diferite ipostaze. Am deschis imaginile cu părinţii lui Ernest Seaton şi am căutat nişte trăsături comune. Nu am găsit nimic, nu semăna nici cu Gary, nici cu June; cu toate astea, avea ceva deosebit.

Am încercat să mă gândesc dacă nu cumva îl zărisem chiar în seara asta prin New York. Era doar o impresie vagă, ca şi cum informaţia mi s-ar fi ascuns în fundul creierului şi nu o mai puteam accesa. M-am gândit că dacă se întâmplase să fie prin preajma noastră, exista o şansă să îl şi remarcat Jelena.

Am sunat-o pe mobil.

•

Trezeşte-te Wardo, ai musafiri.

Ward se ridică în picioare. În faţa intrării era o mămică ce împingea un cărucior şi cu cealaltă mână ţinea un copil de vreo patru ani. Ce căuta atât de târziu cu copiii pe-afară? Ca şi cum l-ar fi interesat. Îi zâmbi şi încercă să o ajute.

— Lăsaţi-mă să vă ajut…

Femeia îl lăsă să intre fără să-l întrebe ce căuta după miezul nopţii în hol.

— Mi-am uitat cheia în apartamentul iubitei, iar ea n-a ajuns încă acasă. Pregătise un text înduioşător. Sunt Eddie, Eddie Lister. Ezită, apoi continuă: Prietenul Jelenei?

Femeia rămase descumpănită o secundă.

Arăta ca orice alt tip respectabil în costumul bleumarin al lui Ed, marca Brooks Brothers. Aşteptase deja trei sferturi de oră.

Continuă să îl privească intrigată.

— Jelena Sejour de la 4A… fata colorată? Folosi intenţionat o exprimare uşor rasială pentru a fi sigur că femeia avea să îşi amintească de el.

— A… a, da. Ştiu la cine vă referiţi.

Le ţinu uşa larg deschisă, apoi îşi luă rucsacul şi o urmă pe mămică şi pe copii în hol. Îşi luă la revedere şi urcă pe scări.

69.

Jelly nici nu se clintise din pat, unde se trântise de cum intrase în casă. Se descălţase de ceea ce mai rămăsese din pantofi, dar nu se mai schimbase de haine. Ştiuse dintotdeauna că, dacă aveau să se întâlnească vreodată, avea să fie un talmeş-balmeş general. Acum singura satisfacţie rămasă era că avusese dreptate.

Apartamentul era aşa cum îl lăsase când plecase – farduri, chiloţi, haine, prosoape aruncate peste tot, de parcă ar fi trecut vreun uragan prin el. Acum nu mai înţelegea deloc de ce se străduise atât. Scrumiera de pe măsuţa de cafea din faţa ei era plină cu ţigări fumate pe jumătate, fiecare cu altă nuanţă de ruj pe ele.

Lumea se năruie, gândi ea.

Mistigris o privea cocoţată în locul ei preferat de pe dulap. Nu o vedea pe nicăieri pe Minou, cealaltă pisică a ei. Îi venea să facă pipi, dar încă nu voia să se concentreze asupra altei activităţi care ar fi scos-o din starea „post-sărut". Încă îi mai răsuna în cap valsul acela siropos din spectacolul de balet.

Jelly nu recunoscu numărul afişat pe ecranul mobilului, dar ştiu că trebuia să fie el. Îşi scoase căştile, aşteptă să sune de patru ori, apoi apăsă pe tasta verde.

— Da?

— Orice ai face, te rog, nu închide. Ascultă-mă, spuse Ed pe un ton calm.

— De ce m-ai sunat? Ai trei secunde.

— N-are legătură cu noi, Jelena. Verifică-ţi e-mailul. Ţi-am trimis un portret. Este important să-l priveşti cu atenţie pe individ. Dacă îţi aduci aminte să-l fi văzut undeva în seara asta, poate la Metropolitan sau prin restaurant…

— Doamne, Dumnezeule! Cum îndrăzneşti să mă bagi în rahatul ăsta??

— Nu e ce crezi. Nu vreau să te sperii, serios, chiar nu vreau.

— Eddie, te rog, nu-mi face asta, te rog. TE ROG… lasă-mă în pace.

Închise telefonul şi îl aruncă de lângă ea, apoi izbucni în plâns. Se mai linişti un pic şi se duse la computer. Vedea mesajul în inbox. Dacă îl deschidea, avea să se simtă obligată să-i răspundă, iar el exact asta aştepta. Făcu clic pe el, apoi mută cursorul pe butonul de ştergere. Ezită.

Dar dacă fusese sincer şi voia doar să o protejeze?

Auzi un zgomot pe coridor. Privirea i se mută spre bucătărie şi holul de la intrare, cu o fracţiune de secundă înainte să audă soneria de la intrare.

•

Deja puţin ameţit, mi-am mai turnat un whisky, apoi m-am dus la fereastră şi am rămas cu privirea aţintită la East River. Mă gândeam la Jelly şi la felul în care reacţionase. Mă acuzase mai mult sau mai puţin de faptul că mă foloseam de Ward ca scuză să o caut şi să mă agăţ de ea. Poate că avea dreptate. Adevărul era că, dacă fusesem urmăriţi în seara asta, eu unul nu observasem nimic. Dar totuşi… voiam să se uite pe desen. Voiam să fiu sigur.

Sună telefonul. M-am împleticit până la birou şi am ridicat receptorul.

— Unde-i Campbell? Era soţia detectivului, Kira, care îmi întorcea apelul. N-am mai vorbit cu el şi sunt îngrijorată.

— Dacă ştiam pe unde e, doamnă Armour, nu v-aş mai fi deranjat, dar sunt sigur că o să vă sune cât de curând, am spus eu, încercând să par mult mai stăpân pe mine decât eram.

— M-a sunat de undeva din Jersey. Asta acum mai mult de două ore.

— V-a spus cumva şi ce făcea?

— Vă aştepta.

— Doamnă Armour, am spus eu cu limba împleticită, nu i-am spus niciodată soţului dumneavoastră sau altcuiva că mă duc la La Rochelle.

— Numărul îl avea de pe telefonul lui Grace.

Mi se învârtea capul.

— Grace Wilkes? Menajera de la Skylands? întrebă ea din ce în ce mai ezitant. Campbell nu v-a spus nimic?

Deja începusem să mă alarmez.

— S-a dus din nou la casă de dimineaţă, înainte să plece din Norfolk, şi a găsit-o moartă. A fost omorâtă.

— Isuse. Sunteţi sigură? am spus eu, revenindu-mi brusc din beţie.

— Dacă sunt sigură?

— Îmi cer scuze. Încerc doar să înţeleg.

Am auzit-o înăbuşindu-şi plânsul.

— O, Doamne, îngăimă ea.

Eram mai mult decât şocat.

— Nu vă faceţi probleme, sunt sigur că el o să fie bine.

— De ce nu pot să dau de el? mă întrebă ea, ridicând vocea. L-am avertizat. Am încercat să-l opresc, să-l fac să renunţe la caz. El se pricepe la computere… nu la psihopaţi.

Urmă o pauză lungă, dar o auzeam cum plânge.

— Este doar vina dumneavoastră. Dumneavoastră l-aţi băgat pe Campbell în povestea asta. Nu şi-ar fi asumat niciodată un asemenea risc, dacă nu i-aţi fi oferit… atât de mult. Mie nici nu-mi spusese că are probleme, că trebuie să plătească nişte datorii. Dumnezeule, ştiu că i s-a întâmplat ceva rău!

— Doamnă Armour, vă promit că soţul dumneavoastră a câştigat mai mult decât…

— *Nu*-mi pasă de bani, ţipă ea.

— Trebuie să mă ajutaţi, am spus eu calm. L-aţi ajuta şi pe Campbell, poate chiar i-am salva viaţa, am spus şi i-am acordat o clipă de răgaz. Trebuie să înţeleg ce este în capul lui Ward acum, ce crede că i-am făcut eu lui.

Urmă o altă pauză prelungă.

— În mintea lui este ce este pe site. Crede că aţi fost la casa de la Skylands… că aţi venit după June. Vrea ca toată lumea să ştie că aţi omorât-o pe ea şi pe tatăl lui.

— Nu am fost niciodată nici măcar în apropierea acelei case. Vă spun că am cunoscut-o pe June Seaton la o petrecere în New York. Am petrecut doar o seară împreună şi asta a fost. N-am revăzut-o niciodată.

— Aşa o fi, dar el este convins că aţi fost, spuse ea, ezitând. Poate că şi-a blocat amintirile despre ce s-a petrecut cu adevărat în acea noapte.

M-am gândit la faţa şi la mâinile băiatului, pline de sângele mamei lui.

— Cum adică? Dumnezeule… avea nouă ani.

— Campbell m-a întrebat dacă este posibil ca Ernest să-şi fi omorât părinţii şi apoi să-şi fi suprimat această amintire. Au mai fost cazuri. Dacă se temea ca mama lui să nu-l părăsească, să-l lase cu un tată abuziv, ar putea fi un scenariu posibil.

— Dar ce legătură are asta cu mine? Cu familia mea?

— June Seaton v-a scris o scrisoare de dragoste pe care n-a mai expediat-o niciodată; această scrisoare a ieşit la iveală acum doi ani şi este posibil ca ea să fi declanşat reacţia lui Ward. A început să aibă mustrări de conştiinţă, dar pe care nu voia să le recunoască. Aşa că şi-a transferat vinovăţia asupra dumneavoastră…

— Şi de ce n-a venit direct la mine? De ce Sophie?

— Ca să vă facă să suferiți. A vrut să răzbune moartea părinților și să vă distrugă viața. S-a folosit de fiica dumneavoastră, dar între timp s-a îndrăgostit de ea, ceea ce… cred eu, i-a creat și mai multe conflicte interne.

— S-a îndrăgostit? Nu de-abia ați spus că tipul e un psihopat?

— Cred că trece printr-o perioadă de schimbări psihologice pe care nu le înțelege pe deplin – sau, altfel spus, nici lui nu îi este prea clar ce se petrece cu el. Făcu o pauză. Nu s-a terminat încă.

— Adică?

— Campbell a găsit dovezi că Ward se pregătește din nou să omoare pe cineva. Vorbeam cu el la telefon, iar el era ascuns într-un dulap, zicea că e în camera servitoarei, și la un moment dat a găsit un rucsac sau o geantă de laptop.

— Isuse Hristoase.

— Nu știu dacă ar trebui să vă spun. În rucsac era un nume și o adresă, iar Campbell mi-a zis că seamănă cu adresa biroului dumneavoastră din Paris. Credea că este posibil ca dumneavoastră să fiți Ward… doar că se gândea și că ar putea ca totul să vă fi fost înscenat. Am sunat la poliție. N-am știut ce altceva să fac.

— Ați procedat corect. Ce nume era?

— Mi i-a spus… David sau așa ceva.

— Cumva David Mallet?

— Mallet… Mallory. Mallet, da, ăsta era. Știa că e un nume fals pentru că amândoi știm de sistemul de criptare, ne este util la muncă.

— Mallory ați spus? am întrebat fără să-mi dau seama.

•

Am sunat-o iar pe Jelly pe mobil. Își închisese telefonul. Am încercat să o sun pe fix și îmi răspunse robotul.

O voce electronică de femeie mă rugă să mă identific înainte ca apelul să poată continua. I-am spus numele și am adăugat (înainte să-mi aduc aminte că sistemul nu este conceput să recunoască un mesaj) că era o chestiune de viață și de moarte.

„Vă mulțumesc. Așteptați o clipă, vă rog".

După o așteptare de câteva secunde, care mi se părură ani, pe versiunea instrumentală a melodiei *Mr. Bojangles,* am auzit aceeași voce înregistrată – „Persoana pe care ați apelat-o nu este disponibilă. Vă mulțumesc. La revedere".

Am înjurat, am așteptat o clipă, apoi am apăsat furios pe butonul de reapelare.

70.

Jelly se duse la uşă, atentă să nu facă niciun zgomot pe parchetul din lemn de pin. Se uită pe vizor. În faţa uşii, pe jumătate cu spatele şi cu faţa spre scări, era Guy Mallory.

Se roti ca şi cum ar fi auzit-o, iar Jelena observă că arăta cam straniu, îmbrăcat la costum şi cu rucsacul pe umăr. Se apropie de uşa ei. Trebuia să gândească rapid.

— Jelena, ştiu că eşti acolo.

Prea târziu să pretindă că nu e.

— Guy? Ce cauţi aici? spuse ea cu o voce somnoroasă, ca şi cum o trezise din somn. Ţi-am spus doar, n-am chef să văd pe nimeni.

Se uită iar prin vizor. Faţa lui, distorsionată de lentilă, părea la fel de impenetrabilă ca o mască de lemn.

— Eşti bine?

— Aha, sunt bine, răspunse ea. Am luat nişte Tylenol. Acum te rog să pleci. Lasă-mă să mă culc la loc.

— Am vrut să mă asigur că eşti în siguranţă.

— În siguranţă? Sunt bine, crede-mă.

— Am zis că poate n-ai vrut să mă laşi să urc la tine din cauză că eşti cu cel care te urmăreşte şi nu poţi să vorbeşti. Am vrut să verific dacă eşti ok.

— Nu e aici, Guy. Sunt bine, mersi.

— N-ai mai vorbit cu el?

Jelena ezită.

— Nu chiar… el… păi, da, l-am văzut puţin mai devreme. M-a scos la masă, am discutat situaţia şi asta a fost. Nu ne-am făcut planuri să ne mai vedem.

— Îmi vine greu să cred. Urmăritorii sunt foarte insistenţi.

— Uite ce e, dacă e să fiu sigură de ceva… sunt sigură că nu e un hărţuitor.

Vocea nu-i sunase deloc sigură. Se gândi că deja o sunase, îi trimisese un e-mail, iar o sunase – apel pe care îl respinsese… poate că era vina ei că îl lăsase să creadă altceva. Putea să se trezească oricând cu el aici, acum că ştia şi unde stă.

— Ideea e că tocmai am văzut un tip mai devreme prin holul de jos şi părea cam dus cu capul.

— Aşa, şi? Suntem în New York, Guy, dacă nu ştiai.

— Ar putea să se întoarcă. Nu vreau decât să am grijă de tine.

Telefonul începu să-i sune iar. Jelly deschise clapeta, se întoarse şi se sprijini cu spatele de uşă. Rahat. Îşi trecu mâna prin păr şi închise ochii, neştiind ce să facă.

— Ai de gând să răspunzi? o întrebă Guy prin uşă.

Of, ce dracu'. Îi deschise uşa.

Trecu pe lângă ea şi se duse direct spre telefonul de pe măsuţă.

Îl luă în mână şi rămase ascultându-l sunând, apoi se uită la Jelly, pe jumătate dezbrăcată şi desculţă, la dezordinea din cameră, la mirosul de amoniac de la cutia pisicii – un dreptunghi de cositor cu margini obtuze. Trebuia să-şi închidă toate simţurile.

— Ştii vreun Ed Lister?

Dădu din cap, extrem de nefericită.

— Vrei să vorbeşti cu el?

— Nu vreau să vorbesc cu el. Jelly clătină cu fermitate din cap.

Apăsă pe nişte taste şi respinse apelul.

— Nu ţi-am spus eu? Tipul nu vrea deloc să renunţe.

O privi cum deschide un pachet de Marlboro şi îşi aprinde o ţigară. Se aşeză pe marginea patului şi începu să plângă.

— Hei, nu mai plânge. Cât sunt eu prin preajmă, n-are cum să-ţi facă rău.

— Nu înţelegi, spuse ea, suflând o dâră de fum.

— Ai şi tu sentimente pentru el, spuse Ward cu blândeţe, dar nu sunt reale. Nici măcar nu-l cunoşti, Jelena, nimic *nu* este real. Pot să mă aşez?

Ward îşi dădu rucsacul jos de pe umăr şi îl lăsă pe canapea, apoi îşi făcu loc şi se aşeză.

— Un urmăritor, continuă el pe acelaşi ton calm, indiferent de cât de sincer pare, este un mincinos înnăscut. Toată vorbăria aia simpatică despre dragoste adevărată şi destinul scris în stele – toate sunt doar minciuni. Faptul că stătea prin hol… să nu te miri dacă încearcă să vină sus, să te „salveze" de pericol.

Jelena se încruntă.

— De ce ar crede că sunt în pericol?

— Nu eşti în niciun pericol… în afară de el. E o fantezie des întâlnită la genul ăsta de oameni. El visează să-şi demonstreze dragostea pentru tine printr-un act de cavalerism. O altă mişcare pe care o poate face e să inverseze rolurile; să susţină că el este victima şi că tu eşti cea care îl hărţuieşte pe el – hărţuitorul hărţuit. Vezi cu ce avem de-a face? Dacă nu te conformezi să-i faci pe plac, o să devină violent. Trebuie să le spui autorităţilor despre Ed Lister, să-l raportezi la poliţie sau la FBI. Nu mai aştepta.

Jelena pufni în râs.

— Să mă duc la poliţie? Faci mişto?

— Lucrurile se întâmplă foarte repede. Dragostea cuiva ca Ed se poate transforma într-o secundă în cea mai profundă ură. Dacă el nu te poate avea,

crede-mă pe cuvânt, o să încerce să se asigure că nimeni altcineva nu te poate avea.

Se inspirase din propriul lui „profil", cel scris de Campbell cu ajutorul văduvei lui, Kira.

— Ce-i, Mistigris? zâmbi Jelly. Se duce doar la cei cărora nu le plac pisicile. Numele lui înseamnă „joker" în franceză.

— Îmi place numele. Încercă să-şi păstreze calmul când pisica îi sări în braţe şi începu să toarcă. Trebuie să suni pe cineva.

Jelly dădu din cap că nu.

— N-aş putea să-i fac aşa ceva lui Ed. Oricum, întâmplător am aflat că mâine se întoarce în Londra.

— Mă scuzi că te contrazic, spuse el mângâind motanul pe urechi, dar n-ai de unde să fii sigură. Nu ştii o iotă. Nu eşti în *siguranţă* aici.

— Hei, nu-i chiar aşa…

— După ce plec de aici mă duc la casa bunicii mele din New Jersey, spuse el, încercând s-o convingă că era o chestiune cât se poate de serioasă. Are o grămadă de camere acolo. Dacă vrei, poţi să dormi acolo. Fără nicio obligaţie.

— Mersi, mă descurc.

Încă se încăpăţânează. Proasta de ea, dar bănuia că aşa o să se întâmple. O vedea că era speriată, dar nu voia să recunoască.

— Viaţa ta este în pericol, Jelly. Unde ai putea să te duci?

Jelly trase adânc din ţigară, îşi roti ochii de câteva ori prin cameră, se înecă puţin cu fumul, apoi stinse ţigara în scrumiera plină, la care Ward nu se putea uita fără să vadă şi un tunel întunecat, deschis către nicăieri.

— Tocmai mi-ai spus „Jelly".

— Nu ţi se spune aşa?

Îl privi fix.

— Ba da, e porecla mea.

Ward ridică din umeri.

— Nu avem prea mult timp la dispoziţie.

— Bine, bine, oftă ea. Am o prietenă, Tachel. Mă duc să stau la ea în noaptea asta. Poţi să mă laşi la ea acasă? Stă aproape de metrou – ştii Woodside?

Ward zâmbi.

— Nicio problemă.

— Trebuie să mă schimb.

— Dacă vrei, pot să aştept afară.

— Rămâi aici. Mă duc în baie.

Imediat cum auzi uşa de la baie încuindu-se în urma lui Jelly, Ward scoase o forfecuţă dintr-un buzunar al rucsacului. Aşteptă treizeci de secunde, apoi goni pisica din braţele lui, se ridică de pe canapea şi se duse la fereastra pe unde intra cablul de telefon. Îl tăie.

Ridică de pe jos nişte chiloţi de-ai Jelenei, apoi luă receptorul şi îl şterse cu ei. Ca să fie sigur că nu lasă nicio amprentă, şterse tot telefonul şi apoi masa din sticlă.

Se aşeză la loc şi mai scoase din rucsac o bucată de pânză uleioasă. Desfăcu punga în care era cuţitul mezzaluna şi îl aşeză cu grijă pe genunchi; apoi îl ridică de un mâner şi îi curăţă pojghiţa de plastic de pe lamă. Băgă cârpa şi resturile de plastic înapoi în rucsac, apoi desfăcu un buzunar mai mare şi introduse cuţitul cu mânerele în sus. Nu mai trase fermoarul la loc, ci prinse doar ariciul.

Exersase „extragerea" cuţitului – cu mâna stângă pe sub subsuoara mâinii drepte, până reuşise să facă mişcarea în maximum o secundă şi jumătate.

Îşi puse o pereche nouă de mănuşi din cauciuc. Suflă în fiecare deget, apoi întinse bine latexul şi scoase tot aerul din interior. Din baie se auziră nişte versuri stupide pe muzică rap şi presupuse că fata dăduse drumul la radio pentru că avea nevoie de intimitate. Într-adevăr, puţină decenţă nu-i strica fetei ăsteia.

71.

Jelly se aşeză pe toaletă şi se ghemui cu o mână sprijinită de marginea căzii, iar cu cealaltă se ţinea de gură să nu izbucnească în plâns. Încercase să o sune pe Tachel, dar după ce telefonul sunase de câteva ori, linia murise brusc.

Bănui imediat ce însemna asta.

Simţise ceva rău de îndată ce îl lăsase pe Guy în apartament. Trebuia să fugă atunci, de când simţise prima undă negativă, atunci când încă mai avea o şansă. Ce o apucase să-i deschidă uşa? Stătea şi se holba disperată la telefonul de pe perete, jucându-se cu firul.

Apucă receptorul şi sună la 911. Nimic. Sigur îi tăiase cablul. Mobilul era în cealaltă cameră. Ar fi vrut să-l ia, dar nu ştiuse pe unde era şi Guy îi spusese că trebuiau să se grăbească. Sigur el îi luase şi mobilul. O, Doamne.

De ce făcea asta? Ce avea cu ea? Îşi aduse aminte de e-mailul cu poza ataşată de Ed, cel pe care refuzase să-l deschidă, şi simţi că i se face rău de frică. Nu văzuse pe nimeni care să-i fi urmărit, nu? Pe cineva care semăna cu

Guy? Cum putuse să fie atât de oarbă, să se lase convinsă că Ed reprezenta un pericol pentru ea? Guy era… cel care omora oameni. Dar acum nu putea să se gândească la asta. Trebuia să-şi păstreze calmul şi să se concentreze să găsească o ieşire din situaţia asta.

Fereastra de la baie ieşea din discuţie: prea mică să poată ieşi prin ea, prea sus ca să strige după ajutor. Iar dacă ar fi început să strige, sigur ar fi spart uşa după ea. Era ridicol cât de tare îi tremurau mâinile. Şi le împreună şi închise ochii. Îi veni o idee.

Putea să contacteze o singură persoană – vecinul de la 4B, nebunul. Nu se gândise la el până acum pentru că era nebun şi pentru că erau certaţi din cauza muzicii pe care ea o dădea prea tare. Dar dacă Lazlo nu dormea – şi chiar dacă dormea – ştia cum să-i atragă atenţia.

Jelly se urcă pe cadă şi porni radioul. Îşi lipi urechea de gresia de sub duş şi ascultă. Auzea pe cineva mişcându-se dincolo de perete – slavă Domnului, era treaz. Apoi îl auzi cum începe să bombăne pe două voci – una subţire care se plângea de muzică, cealaltă furioasă.

Îl auzi apoi pe Lazlo că intră în baie, vorbind în continuare singur, după care începu să bată cu pumnul în peretele despărţitor.

Îl dădu la maximum pe Jay-Z.

•

— Nu aş vorbi cu dumneavoastră dacă nu ar fi fost o urgenţă.

— Îmi pare rău, domnule, dar dacă nu cunoaşteţi codul de siguranţă al abonatului, nu vă pot face legătura. Nu pot încălca protocolul programului Call Intercept.

— Atunci vă rog, doamnă operator, încercaţi şi dumneavoastră. Poate dumneavoastră vă acceptă apelul.

— Vă rog, rămâneţi pe fir.

Câteva momente mai târziu reveni şi îmi spuse că nu putea nici ea să apeleze numărul pentru că era o problemă pe linie. Am ştiut instantaneu că Jelly era în pericol. Însemna că „Guy Mallory” era deja acolo.

— O s-o omoare.

— Domnule, vă sugerez să sunaţi la numerele de urgenţă.

— Nu e timp! am urlat eu.

— V-am făcut legătura, spuse ea obosită, apoi adăugă pe un ton monoton: Vă mulţumim că aţi apelat la serviciile AT&T.

Am trântit receptorul, împietrit de groază.

Pierdusem zece minute la telefon ca să nu rezolv nimic, când aş fi putut fi deja la jumătatea drumului spre Jelena. Mi-am luat haina şi eram deja în hol, lângă lift, când am auzit telefonul.

Am ezitat, apoi m-am întors.

— Domnule Lister? spuse Eve-Louise de la recepţie. Sunteţi aşteptat de doi detectivi de la NYPD, care ar dori să vorbească cu dumneavoastră.

— Zi-le că acum cobor.

•

Ward ciocăni în uşa băii.

— E timpul să mergem, drăguţă.

Nu îi răspunse. Auzea muzica dată la maximum, bătutul în perete – ştia acum ce se întâmpla înăuntru.

— Să mergem, Jell. Jelena?

Încercă clanţa, apoi se dădu în spate şi tocmai când se pregătea să lovească uşa, se făcu liniște – ea oprise radioul. Auzi apa trasă la toaletă, apoi uşa se deschise şi Jelly ieşi cărând cu ea o sacoşă de cumpărături Lord & Taylor, plină cu hainele pe care voia să şi le ia cu ea. Se schimbase în blugi şi tricou, iar Ward simţi un iz de parfum, acelaşi cu care îşi dăduse şi cu o seară în urmă.

Un prespapier din sticlă verde, neted şi rece pe obrazul lui.

— Sunt gata, spuse Jelly. Ward observă că îi tremurau mâinile când vorbea. Trebuie să mai las ceva de mâncare şi apă pisicilor.

— Bine, dar nu avem toată ziua la dispoziţie.

O lăsă să-şi vadă de treabă, iar el se duse şi se uită pe vizor. Nu era nimeni pe coridor.

•

Nu mai locuia nimeni pe palier în afară de ea şi Lazlo. Încuie uşa, iar când ajunseră în dreptul uşii de la apartamentul 4B, aceasta se crăpă şi în spatele ei apăru ochiul sticlos al vecinului. Se retrase şi începu să vorbească cu cineva. Jelena recunoscu cealaltă voce, cea ascuţită, de femeie arţăgoasă.

— Nu mai pot accepta aşa ceva. Ştii ce oră e? Fă ceva, închide-i gura nenorocitei ăleia.

— Ajunge, urlă şi cealaltă voce a lui Lazlo.

Ieşi apoi prin crăpătura uşii şi începu să urle la Jelly.

— De data asta ai întrecut orice măsură. Eşti o curvă nenorocită. Da, m-ai auzit, mizerabilo. O să pun capăt jocului ăstuia al tău, o dată şi pentru totdeauna.

Îl mai auzise bombănind-o aşa urât şi altă dată, dar niciodată direct în faţă.

— Dacă nu-ţi convine, de ce nu chemi poliţia, idiotule? se răsti şi Jelly la el.

Ward îi puse o mână pe umăr şi o conduse mai departe spre scări.

— Nu te băga, lasă-l în pace.

— Nebunul dracului, strigă Jelly în continuare, ar trebui să fii la spitalul Bellevue. Dacă nu suni la numărul de urgenţă, lasă că sun eu.

Uşa se trânti cu putere. Jelly se ruga în gând ca Lazlo să fi înţeles mesajul, dar nu putea să-şi pună prea mari speranţe în el. Îl auzi cotrobăind prin casă, apoi se trezi cu el în faţă, o matahală în halat şi pijama albastră. Lazlo era imens şi părea greu de intimidat.

— Am ajuns la capătul răbdării cu tine, mugi el, furios la culme.

— Dă-te la o parte, goriloiule, îl avertiză Guy.

— Tu cine mama dracului te crezi? spune Lazlo, apropiindu-se de el. Cine dracu' te crezi să vorbeşti aşa cu mine? Rahatule!

Apoi, dintr-odată, ca şi cum cineva i-ar fi apăsat un comutator în creier, se calmă. Reveni la comportamentul pe care îl avea tot timpul în public – politicos, amabil, inofensiv.

— Vă simţiţi bine, domnişoară Sejour?

— Nu repet niciodată de două ori, răspunse Ward în locul ei.

— Vă supără acest bărbat? întrebă Lazlo, mai înaintând un pas.

Jelly înţelese dintr-odată în ce situaţie îl băgase, amestecându-l în problema ei. Îi făcu un semn disperat să îi lase în pace, să se ducă înapoi în casă; dar Lazlo se apropia şi mai mult.

— Vezi că tocmai ai depăşit linia, grăsane, spuse Guy calm.

Jelly percepu ameninţarea din vocea lui şi îşi coborî privirea în pământ. Observă ceva lucios şi curbat în mâna lui Guy. O lamă pe care o scosese de undeva şi o ţinea pe lângă corp.

— Are un cuţit! ţipă ea.

Guy îi dădu drumul la umăr şi se concentră asupra uriaşului care se îndrepta spre ei. Era şansa ei să creeze o diversiune, unica ei şansă să scape. Se strecură prin spatele lui şi fugi spre scări, în timp ce Ward ridică mâna cu cuţitul şi o lansă spre gâtul neprotejat al lui Lazlo.

Coborî câte trei trepte deodată, se împiedică şi căzu pe palierul al treilea. Auzi un zgomot ciudat de deasupra, ceva între tuse şi horcăit şi ţipăt, şi se sperie de-a binelea. Continuă să alerge fără să se uite înapoi, de teamă că, dacă s-ar fi întors şi l-ar fi văzut în spatele ei, ar fi îngheţat de spaimă. Ajunse la etajul al doilea şi îl auzi în spatele ei – i se părea că zburase pe deasupra treptelor, sărindu-le pe toate deodată şi ajungând-o din urmă.

O prinse când ajunse la parter.

— Am maşina parcată afară, îi spuse Guy calm, luând-o de braţ ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. O să ieşim împreună de aici.

Nici măcar nu gâfâia.

Pe podea picura ceva. Jelly privi în sus. Ward îi acoperi gura cu mâna înainte să apuce să ţipe. De sus curgea sânge… din ce în ce mai mult, prin

spaţiul din interiorul scării. Călcă într-o baltă de sânge cu şlapii ei şi simţi că leşină.

— Dacă eşti deşteaptă, spuse Guy, strângând-o şi mai tare de braţ, te urci în maşină fără să scoţi o vorbă.

•

Liftul era în dreptul etajului zece, mai aveam încă pe atât până jos, când îmi sună telefonul.

— Da?

Auzeam motorul unei maşini în trafic.

— Spune-i că mergem la plimbare, spuse o voce de bărbat.

— Cine-i la telefon?

— Spune-i că mergem până la casă, ştie el drumul. O, iartă-mă iubito, nu m-am gândit că nu poţi vorbi cu scula mea în gură.

Am auzit zgomot de bandă izolatoare ruptă, apoi un plâns pe care îl cunoşteam.

— E mai bine?

Am auzit-o pe Jelly scâncind.

— Spune-i că dacă va chema poliţia te omor.

Cunoşteam vocea. Ultima oară o auzisem când eram în Villa Nardini din Florenţa, la grota în care fusese ucisă Sophie – o voce răguşită, cu accent vestic, încheind discuţia cu „Ai grijă de tine, Ed".

— Te rog să nu-mi faci rău, o, Doamne…, plânse Jelena.

Apoi închise.

72.

La jumătatea podului George Washington m-am aplecat spre şoferul taxiului şi i-am spus că m-am răzgândit; după ce ajungeam pe partea cu New Jersey, voiam să se întoarcă şi să revenim în oraş.

Îmi văzu privirea în oglinda retrovizoare, dar nu comentă nimic.

Ne aflam pe cel mai de jos nivel al podului, îndreptându-ne spre casa de la Gilmans Landing, unde crezusem iniţial că o dusese pe Jelly, după care începusem să am dubii. Ştiam cum să ajung acolo – *ştie el drumul* –, dar dacă nu la casa asta se referise, ci la Skylands? Era vreo şmecherie la mijloc? Parcă auzeam scârţâitul roţilor maşinii: ai greşit, proastă decizie.

Îmi sună telefonul. Îl aruncasem pe scaunul din spate după ce o sunasem pe Jelly din două în două minute.

L-am înhăţat şi am apăsat pe butonul verde.

— Ed Lister.

Nimic. Auzeam un fel de muzică pe fundal, nişte fanfare ale unei formaţii de mariachi, dar nu şi voci. M-am uitat la ecran şi am văzut un mesaj pentru un apel video.

Ecranul se aprinse şi se stinse, apoi am văzut un pat nefăcut, nişte cearşafuri mototolite şi câteva perne în capătul patului. Camera se îndreptă apoi încet spre un tablou de pe perete. O recunoşteam din spusele lui Jelly, o natură moartă cu instrumente muzicale a lui Braque. Trebuia să fie camera ei din apartamentul de pe strada treizeci şi nouă.

Imaginea îngheţă. M-am îngrozit la gândul că erau încă acolo. Avea s-o omoare chiar acolo, în casa ei… dacă nu o omorâse deja. Filmuleţul era probabil o înregistrare a crimei, pe care ţinea să mi-o arate neapărat.

Am aşteptat să reînceapă, cu nervii încordaţi la maximum, încercând să mă pregătesc pentru ce e mai rău. Mai trecusem prin aşa ceva, doar că acum fusese doar vina mea. M-am gândit cum fugisem de la Carlyle, coborâsem din lift la etajul al cincilea şi o luasem pe scări, apoi ieşisem prin spate, evitându-i pe poliţişti, după care aşteptasem o veşnicie un taxi. În final hotărâsem să nu mă trec pe la casa lui Jelly. Calculasem că Ward avea cincisprezece-douăzeci de minute avans şi că nu mai aveam niciun minut de pierdut.

Ecranul telefonului se activă din nou.

Alt tablou.

Natura moartă fusese înlocuită cu un tablou strident pe catifea neagră care o reprezenta pe Fecioara de la Guadelupe. Altă cameră. Era ca o amânare a pedepsei. Îmi băgasem o singură dată nasul în această cameră, dar am recunoscut-o imediat ca fiind a servitoarei de la La Rochelle. Deja ajunseseră acolo. Camera se roti brusc spre podea şi mi-am putut da seama că transmisiunea era în direct. Lângă piciorul patului am văzut o siluetă încovoiată pe un scaun, cu mâinile şi picioarele legate, iar cu capul înfăşurat în bandă adezivă, asemenea unei mumii; doar ochii şi nasul îi rămăseseră pe-afară. Din câte îmi puteam da seama, Jelly era conştientă încă. Nu era prea târziu.

O mişcare sacadată în faţa camerei îmi blocă privirea, după care camera se apropie de faţa acoperită şi poposi asupra privirii terorizate din ochii ei. Jelly reacţiona la ceva care se apropia de ea – nu-mi puteam da seama ce anume, vedeam doar nişte reflexii arcuite în pupilele ei dilatate. Apoi ecranul se înnegri.

— Cât vrei? am spus în telefon.

— Ştii că nu e vorba de bani.

— Putem găsi o soluţie… orice ar fi, fac orice.

Ward râse.

— Tu tot nu vrei să pricepi, Ed, nu-i aşa?

— Las-o să plece. Îmi poţi explica atunci când ajung acolo, dar dacă mai ucizi încă o persoană nevinovată, n-o să te ajute cu nimic.

— Să mă ajute pe mine? Pe toţi sfinţii, Ed, or să dea vina pe tine. Asta e şi ideea. Şi ştii ceva? Or să aibă dreptate. De data asta îţi vin de hac.

— Aşteaptă, vreau să-ţi spun ceva…

Deja îmi închisese.

M-am uitat pe geam şi am văzut că ne apropiam de barieră. Şoferul intră cu maşina pe la ghişeul E-Z. I-am spus să cotească spre autostrada Pallisades Parkway – mă răzgândisem din nou.

Îmi aruncă o privire fugară în oglinda retrovizoare. I-am strecurat două hârtii de o sută pe sub grilajul din plastic.

— Cât de repede poţi să mă duci acolo?

— Risc să-mi pierd permisul, răspunse el.

I-am mai arătat două hârtii.

•

Aerul era încins şi sufocant în spaţiul acela strâmt de deasupra roţii. Jelly era imobilizată şi ghemuită ca un semn de întrebare. Podeaua de deasupra ei o strivea; cu fiecare respiraţie se simţea cuprinsă de panică şi claustrofobie. Dacă i-ar fi venit să strănute? Dacă din senin ar începe să-i sângereze nasul, lucru care i se mai întâmplase uneori? Cât fusese adolescentă, îşi făcuse probleme că are nările prea mari; acum şi-ar fi dorit să le fi avut de dimensiunea statului Ohio.

Zăcea acolo în beznă, era ameţită şi simţea că avea să leşine. Îi era frică să nu-şi piardă echilibrul şi să cadă, deşi n-ar fi avut unde. Ştia că trebuia cu orice preţ să rămână conştientă. Încercă să-şi aducă aminte poezii, versuri, glume; orice care ar fi ţinut-o în priză. Trebuia să reziste tentaţiei de a închide ochii.

Se gândi la muzică. Începu să îngâne *Nocturna lui Chopin* pe care o tot repetase pentru recital, apoi îşi închipui o conversaţie în contradictoriu, purtată în fragmente muzicale. Atenţia începu să-i devieze. Poate era doar un vis. Se întâmplase ceva… parcă Guy o înţepase cu un ac. Poate că fusese doar un vis.

Habar nu avea unde se afla, ştia doar că departe de Manhattan. Un ac! Era prea linişte ca să se fi aflat încă în oraş. Îşi aminti că văzuse un indicator, Atrium of Tenafly… ce dracu' mai era şi asta? O parcare pustie. Guy care o ajutase să iasă din Golf şi apoi o băgase în portbagajul unui Buick vechi. Ăsta era planul lui? Poate îi dăduse vreun sedativ, vreo pastilă de „uită-mă"… cu siguranţă leşinase la un moment dat. Oare o făcuse deja?

Jelly nu îşi putea aduce aminte, nu putea gândi limpede.

Mai făcu o tentativă să-şi mişte mâinile şi picioarele. Nimic, niciun milimetru. Şi nu doar din cauză că era legată fedeleş sau din cauză că spaţiul de deasupra roţii era prea îngust, ci din cauză că muşchii nu îi răspundeau la comenzi. Mirosul de gaz şi benzină îi făcea greaţă. Brusc şi de nicăieri îi reveni în minte imaginea lamei curbate, apoi sângele cald al lui Lazlo stropind-o pe picioare. Simţi că se sufocă şi încercă să respire pe nas. Ce se întâmplase cu Guy? Auzise portiera trântindu-se la un moment dat sau poate chiar acum un minut – nu mai avea noţiunea timpului. Nu îi auzea paşii, nu părea să se întoarcă la maşină.

Jelly se încordă la maximum, încercând să surprindă orice zgomot. Urechile îi erau acoperite de banda adezivă; parcă ar fi încercat să perceapă sunetele oceanului într-o cochilie. În afară de vuietul acela constant, îşi imagină că aude şi valurile.

Maşina stătea într-o rână. Poate de aceea avea senzaţia permanentă că stătea să cadă. Cu siguranţă era parcată pe o pantă.

•

Urcam încet, pas cu pas, fără să mă străduiesc să nu fac vreun zgomot. Dacă erau aici, atunci Ward ar fi auzit deja taxiul meu pe şosea, i-ar fi văzut deja farurile. Mi-am fixat privirea asupra uşii camerei de la etaj a servitoarei, dorindu-mi să fi avut un pistol sau orice fel de armă la mine.

Încă nu ştiam dacă luasem decizia corectă. Ajunsesem la La Rochelle de câteva minute şi nu observasem nicio maşină parcată afară. Toate luminile din casă erau aprinse, lucru îmbucurător, dar nu se zărea nici suflare de om. Mă dusesem direct în bucătărie, traversasem holul din spate şi mă oprisem la baza scărilor să ascult.

Uşa de la camera Jesusitei era încuiată. Am luat un extinctor de pe palier şi am lovit clanţa până am distrus-o, apoi am lovit uşa. Am reuşit s-o sparg şi mi-am strecurat privirea înăuntru, unde am văzut un pat nefăcut, un scaun din lemn şi o bucată de frânghie atârnată printre picioarele lui. Fuseseră aici. Camera era luminată de becul din baie. Pe sub uşa întredeschisă se prelinsese apă, iar pe jos era ditamai balta. Am împins uşa.

Nimic nu părea ieşit din comun. Gresia de pe jos era udă, ca şi cum cineva tocmai şi-ar fi făcut un duş. Lângă cadă erau câteva prosoape folosite şi un covoraş îmbibat bine cu apă. Dopul fusese lăsat în cadă şi erau cam trei centimetri de apă cu spumă în ea. Am verificat temperatura apei, era rece.

Am stins lumina, am revenit în cameră şi am aruncat extinctorul pe patul Jesusitei. Am rămas în picioare, încercând să gândesc. De ce îmi trimisese Ward filmuleţul în direct, apoi o luase pe Jelly şi încuiase o cameră goală? De ce să piardă timp cu aşa ceva? Poate că intenţionase să mă facă pe mine să

pierd timpul. Chiar voia să îi găsesc? Nu m-ar fi invitat la La Rochelle dacă planul lui nu ar fi depins de prezenţa mea aici.

Apoi am înţeles ce voia de fapt. Scaunul gol, frânghia, cearşafurile şifonate – dacă soţia lui Armour avusese dreptate în legătură cu motivele lui Ward, cu ideea nebunească din capul lui, cum că i-aş fi ucis părinţii –, toate aveau rolul să se constituie în dovezi împotriva mea, în presupusa mea tentativă de a ucide din nou. Acum locul era plin de amprentele mele.

Îmi înscena mie crimele. Mi-am adus aminte de privirea vlăguită a lui Jelly şi m-a cuprins furia la gândul că cineva voia să-i facă rău din cauza mea. Eu eram cel pe care voia Ward să-l distrugă. Am închis ochii şi am revăzut-o pe mama lui întinsă pe podeaua containerului, udă toată, cu un firicel de sânge scurgându-i-se pe la colţul gurii. Dacă acel episod nefericit din acea noapte petrecută cu June Seaton nu ar fi avut loc, atunci nu ar fi avut loc nici ce se petrecuse în ultimul an în viaţa mea.

Eram bântuit de un trecut care se întorsese să se răzbune, dar într-un mod cu totul disproporţionat faţă de orice aş fi greşit vreodată. Ironia era că determinarea mea de a-l găsi pe criminalul lui Sophie şi de a mă răzbuna pe el mă orbise temporar şi mă împiedicase să observ că tocmai eu declanşasem şirul acestor evenimente. De aceea era vina mea că ea fusese ucisă.

Dacă era adevărat, dacă măcar o mică parte era adevărată, însemna că nu avusesem prea mult de făcut ca să îl opresc. Acum însă trebuia să închid acest capitol. Nu puteam să-mi permit să mai pierd timpul gândindu-mă la ce s-ar fi putut schimba. M-am gândit la Jelly şi la dragostea mea obsesivă pentru ea şi la faptul că eu îi pusesem viaţa în pericol, iar dacă nu reuşeam s-o găsesc înainte ca Ward să-şi ducă la capăt ameninţările bolnave, tot eu aveam să fiu şi principalul vinovat de moartea ei.

„Or să dea vina pe tine. Asta e şi ideea. Şi ştii ceva? Or să aibă dreptate".

Nu avea nevoie de mine să-şi ducă planul diabolic la capăt, acela de a face să pară că Jelly fusese victima mea. Mi-era teamă că Ward avea să decidă să nu mă mai aştepte, iar eu nu aveam să pot face nimic să opresc repetarea unei nenorociri.

Îmi luă doar un minut să verific şi restul casei şi să îmi dau seama că nu erau acolo. Am răsuflat uşurat când am văzut că Alice Fielding nu păţise nimic – bătrâna dormea în patul ei, înconjurată de perne. M-am dus apoi în garaj şi am constatat că atât Subaru, cât şi Buickul vintage lipseau. Puteau să fi dispărut cu oricare dintre ele, dar ceva îmi spunea că Ward şi fata nu părăsiseră zona.

Nu erau multe locuri în care se putea să o fi dus. Am luat la repezeală o lanternă de pe masa de pe verandă şi am alergat în grădină, traversând

peluza spre piscina acoperită. Nu aveam cheia de la sala piscinei, aşa că am tras cu ochiul spre cabinele în care puteai să-ţi schimbi hainele şi spre piscină. Nu am zărit nimic suspect, nicio mişcare. Piscina era golită şi plină de buruieni şi era înconjurată oricum de un gărduleţ. Mi-a revenit în minte un weekend de august de acum mulţi ani, când o învăţasem pe Sophie să se scufunde şi să înoate pe sub apă. Zona era pustie.

Am stins lanterna şi am rămas un moment pe întuneric, ascultând. Auzeam zumzetul traficului din oraş, care părea mai aproape din cauza râului Hudson, pe care de-abia îl putea întrezări printre copacii unduiţi de vânt. Am avut o presimţire puternică şi m-am îndreptat brusc către râu.

Am început să alerg pe cărarea de lângă malul apei, mişcând fasciculul de lumină pe lungimea ţărmului şi strigând-o pe Jelena, disperat ca nu cumva să fi ajuns prea târziu. Era exact genul de şmecherie care îl făcea fericit pe Ward, şi anume să dea speranţe false, să mă lase să cred că fata era încă în viaţă, când deja răul iremediabil fusese făcut. Asta îl făcea să simtă că deţine un control absolut. M-am gândit să sun la poliţie. Mă avertizase să nu fac asta, dar nu vedeam ce mare diferenţă ar mai fi putut fi.

Am ajuns în dreptul debarcaderului şi m-am oprit să-mi trag sufletul. Am strigat-o din nou pe Jelly şi am aşteptat, sperând ca măcar Ward să mă audă şi să înţeleagă că nu m-am dat bătut. Întunericul nu îmi dădu niciun răspuns. Apoi am auzit un zgomot care venea dinspre copaci şi care părea ţipătul unei păsări de noapte, un bâtlan probabil, care zburase spre mal. Din nou. De data asta însă, nu mi se păru a fi un sunet scos de o pasăre.

Era un sunet foarte slab, dar inconfundabil – un strigăt de ajutor.

Era o voce de bărbat, care răzbătea de undeva de-aproape. Am întors lanterna spre debarcaderul dărăpănat, al cărui contur se ridica din faţa mea până spre cer, şi am îndreptat-o spre uşa de la intrare, apoi în interiorul negru ca smoala, după care m-am întors spre porţiunea care traversa pământul mocirlos şi care lega debarcaderul de cărare.

Pe undeva pe la jumătate am zărit o siluetă care se târa spre uscat. Campbell Armour nu îşi ridică privirea şi nici nu reacţionă când lumina lanternei căzu pe el. Nici nu se opri. Nu mai avea ochelari, iar faţa, părul şi puloverul îi erau îmbibate de sânge, dar se târa în continuare pe coate, centimetru după centimetru, cu picioarele schilodite în urma lui. Am îngenuncheat şi i-am pus o mână pe umăr.

— Campbell, i-am spus eu la ureche. Sunt Ed Lister.

Tresări la auzul vocii mele, apoi întoarse capul spre mine şi am văzut că ochii îi erau plini de sânge.

— A pus mâna pe fată, Campbell. Ştii unde s-au dus?

— Am crezut că… tu eşti el. Urmă o pauză lungă. De-abia avea putere să vorbească. Trebuie s-o suni pe soţia mea, spune-i… Vocea i se stinse.

— O să chem ajutoare şi după aceea o să poţi vorbi chiar tu cu ea. Unde sunt?

Nu răspunse şi mă temeam că nu aveam să mai scot nimic de la el.

— Campbell, o s-o omoare… nu avem prea mult timp.

— Am auzit maşina… cealaltă parte a golfului.

Ştiam la ce se referă. Drumul de-a lungul ţărmului trecea printr-o zonă mlăştinoasă, cu apă mică, apoi ieşea printr-o zonă pietroasă unde se întâlneau toţi curenţii din râu. Drumul se termina cu o rampă, de unde lansam la apă barca familiei Fielding în fiecare vară. Nu era greu de imaginat de ce Ward alesese acel loc.

Mi-am scos telefonul, am tastat 911 pentru servicii de urgenţă şi după ce am vorbit cu dispecera, i-am dat telefonul lui Campbell.

— Rămâi pe loc. Or să te găsească.

— Nu mă duc nicăieri, spuse Campbell. Mi se păru că văd o urmă de zâmbet pe faţa lui desfigurată. Asta nu era în plan, tipule.

— L-ai prins, Campbell… o să reziști, am spus, deşi nu puteam să-mi dau exact seama cât de rău era rănit. Milionul de dolari va fi în contul tău mâine.

— În caz că eu nu…

Mă rugă, aşa în agonie cum era, să-i fac un serviciu – era o chestiune de afaceri, de care i-am promis că mă voi ocupa personal. L-am strâns uşor de umăr să-l îmbărbătez şi m-am ridicat să plec.

— Ed, stai. Are un cuţit… o să pară că tu ai ucis-o.

— Ştiu, am spus şi am luat-o la goană.

După ce am străbătut o distanţă scurtă, am ieşit de pe cărare şi m-am cufundat în stuf, care se ridica drept, ca un perete vegetal, în faţa mea. Am intrat în apa nămoloasă, care îmi trecea de nivelul capului.

Am înaintat spre rampa de lansare a bărcii, care era la doar două sute de metri dincolo de mlaştină. Drumul pe cărare ocolea mult mai mult.

73.

Ward stătea în mijlocul calei de lansare, aproape de marginea apei şi privea îngândurat spre râul şi spre cerul înnorat. Norii acoperiseră stâncile Palisade, iar printre ei apăreau din când în când câteva stele care se reflectau pe suprafaţa liniştită a cursului de apă.

Petele de lumină se reflectau asupra lui, se rostogoleau şi răsuceau într-un singur plan, ca şi cum ar fi făcut parte şi el dintr-o bandă a lui Möbius. Pe limbă simţea o textură mătăsoasă, amară şi metalică – ceva între suc de păpădie şi sânge – gustul suferinţei fără sfârşit.

Se gândea la fata din portbagajul maşinii şi se hotărî că nu mai putea aştepta. Nu mai conta dacă Ed Lister ajungea sau nu să vadă deznodământul. Oricum avea să fie un om distrus după aceea. Sigur, i-ar fi plăcut să fie şi el aici, dar acum nu mai voia decât să termine odată ce avea de făcut.

Ia stai aşa… cum adică să termini odată ce ai de făcut? Detectez cumva o urmă de regret? Nu-mi spune că simţi ceva pentru ciocolatie, Ward. Ward??? O, la naiba, ba da. Eu zic să respecţi programul, amice, aşteaptă până soseşte şi el aici. Ascultă…

Dinspre mlaştină se auzeau nişte clipoceli.

Nu, nu simţea nimic pentru Jelly. Se purtase frumos cu el, era destul de drăguţă, într-o altă viaţă poate ar fi fost şi prieteni… şi ce dacă? Ştia că poate duce la bun sfârşit ce avea de făcut şi era împăcat cu asta.

Se întoarse la Buick, deschise portbagajul, scoase roata de rezervă şi o puse pe rampa de beton. Îi dădu un brânci şi roata se rostogoli spre râu. O privi cum cade cu zgomot în apă; în scurt timp dispăru din raza lui vizuală, purtată de curentul de coastă.

Îşi dădu rucsacul jos din spate.

Unde te grăbeşti? Ed trebuie să ajungă din moment în moment. De ce să nu îl aştepţi?

Ridică podeaua care acoperea portbagajul. Era întuneric, dar putea distinge silueta lui Jelly încolăcită deasupra roţii. Scoase lanterna-breloc (dezactivase lumina din maşină) şi îi puse fasciculul de lumină în faţă. Jelly clipi şi el îi zâmbi.

— Jelena, nu te teme. Nu o să las pe nimeni să-ţi facă rău.

Vrei să-i aplici lui Lister tratamentul complet, tot pachetul, nu-i aşa? O să-i rămână întipărit în creier dacă va fi martor, dacă va lua parte şi el. Poate pe vecie. Ai răbdare, omule…

Încercă să nu o lase să vadă cuţitul pe care îl avea în cealaltă mână, dar totuşi trebuia să ştie şi ea ce o aştepta. Jelly începu să se zbată şi să dea din cap, scoţând tot felul de sunete – gemete şi ţipete înfundate – încercând să se ridice din cotlonul acela. Îi văzu privirea rugătoare în ochi. O prinse de un braţ şi o trase spre margine, lăsând-o cu capul atârnând peste pragul uşii, cu gâtul la vedere.

— Nu-ţi îngreuna situaţia, dulceaţă. Te rog eu, stai liniştită.

Dar ea nu voia să se gândească la asta şi nici nu voia să înceteze cu sunetele acelea, chestii care îl enervară la culme. Îi puse o mână peste ochi,

pentru că nu voia să facă ce avea de făcut în timp ce ea s-ar fi uitat spre el, implorându-l. Genele ei umede îi gâdilau palma. Ridică cuțitul mezzaluna deasupra capului lui, ținând bine unul din mânerele în formă de corn.

Tocmai se pregătea să lovească, în mintea lui văzând deja traiectoria lamei, când ceva îl opri. Nu avea senzația familiară de „asta e", nu simțea niciun fel de revelație extaziantă, nici măcar nu i se părea că este vreun semizeu cu putere deplină. Da, păi… *n-am încercat să te previn*?

Se trezi purtat înapoi la Skylands, așteptând pe hol, lângă ușa pe jumătate deschisă a dormitorului părinților lui. În oglinda de deasupra măsuței de toaletă a mamei lui se reflecta o bucată din tabloul de deasupra patului. Se mișcă și ușa se deschise larg, în fața lui dezvăluindu-se o scenă mai amplă, natură moartă cu masacru… mama lui cu capul în jos și cu ochii holbați înspre el, cu un gust amar de chinină… materie gri și roz prelinsă pe pereți și din tavan, creierii tatălui lui… foșnetul uscat al unor milioane de aripi de insecte.

Nu se schimbase nimic. Auzi tânguitul acela ascuțit care îi înțepă inima cu degete de gheață. Miros de gumă de șters… sânge.

Nu putea trece peste pragul dormitorului, nu putea vedea cine mai e acolo cu ei. În centrul medular al creierului simți un fior neașteptat de căldură, ca și cum o sinapsă sau sistemul neuronal i s-ar fi scurtcircuitat. Dar era cineva acolo… în oglindă, plin de sânge, mic de statură. Oglinda nu minte niciodată.

Vocea lui Grace te cheamă – Ernie, Ernie.

Imaginea se limpezi; dormitorul, palierul prăfuit, scâncetele lui Grace care răsunau în casa pustie, toate se evaporaseră. El era plin de sânge și tremura, dar bucuros că familia lui se reunise, bucuros că își găsise liniștea interioară. Bucuros că era *acasă.*

Îl auzea pe Ed rătăcind prin beznă.

Ward lăsă arma în jos și se uită spre cer, spre stele. Fețele lor erau mici și grăsuțe, îngrozitor de umflate, și îl priveau. Bine, bine. Împinse fata la loc deasupra roții. Trânti ușa portbagajului. Se duse la portiera din dreptul șoferului, se întinse și scoase mașina din viteză.

— Când ajungi în apă, să nu te zbați, spuse el cu blândețe, în timp ce o așeza pe bancheta din spate. Fii una cu spiritul râului.

Trase frâna de mână și închise portiera.

Mașina începu să alunece la vale, prinzând destul de încet viteză. Ward își dădu seama că nu era suficient. Suprafața rampei era plină de pietre, ceea ce însemna că mașina se putea propti pe drum într-un obstacol. Buickul intră totuși puțin în apă, după care roțile din față rămaseră într-un șănțuleț, iar mașina se opri de tot.

Auzea din ce în ce mai aproape zgomotul acela de apă împroşcată.

Îşi ridică privirea peste stuf, aşteptându-se din moment în moment să-l zărească pe Ed, simţind cum i se ridică tot sângele în cap.

Fu cuprins de o furie oarbă şi de panică.

Se gândi să ridice capota şi să regleze cablul pedalei de accelerație, dar nu avea timp. Ward sări de pe rampă să caute pe mal o piatră suficient de mare. Găsi un bolovan în apropiere, chiar la baza pilonilor vechi – era destul de mare şi avea forma potrivită.

Îl cără lângă maşină, se urcă la volan şi porni motorul V-8, care începu să turuie, dar nu funcţiona cum trebuia. Huruitul era din ce în ce mai încet, bateria părea că avea să moară în curând. Ward începu să înjure şi îl opri, apoi răsuci din nou cheia în contact. Nimic. Repetă procesul de mai multe ori, până când, într-un final, motorul începu să tuşească, după care porni.

Puse bolovanul pe pedala de accelerație într-o poziție în care n-avea cum să mai alunece, apoi băgă în viteză şi sări din maşină chiar înainte ca Buickul să ţâşnească în faţă. Maşina plană pe apă ca un vehicul pe pernă de aer, apoi apa pătrunse prin praguri, se mai roti puţin dusă de curent, după care se scufundă.

Ward rămase neclintit pe mal, urmărind-o cum se duce la fund. I se păru că vede pentru o secundă capul fetei prin lunetă, dar era prea întuneric ca să fie sigur.

•

Înaintam mai greu şi mai încet decât mă aşteptasem. În timp ce avansam prin mlaştină, nu puteam zări prea mult în faţă din cauza peretelui înalt de stuf şi papură. Trebuia să mă opresc tot timpul pentru a mă reorienta în funcţie de luminile oraşului Yonkers, din faţă, sau după cele de pe podul George Washington din spatele meu. Auzeam râul curgând pe undeva în dreapta mea, dar tot eram complet dezorientat.

Pe la jumătate a trebuit să revin pe mal pentru că apa era foarte adâncă, moment în care am auzit motorul turat al unei maşini, după care un pleoscăit violent. Am ştiut imediat de la ce provenea. Am continuat să merg, rugându-mă să ajung la timp.

Am ieşit de tot din zona cu stufăriş şi am început să alerg desculţ – pantofii îi pierdusem pe fundul mlaştinii – pe plaja cu pietriş, spre rampă. Nu vedeam pe nimeni, dar totuşi zărisem în lumina lanternei Buickul, la aproximativ zece-douăzeci de metri pe mal, dar pe jumătate în apă. Încă mai puteam să sper.

Porţiunea aceea de plajă putea crea uneori probleme bărcilor care se îndreaptă spre canalul acesta al râului Hudson, în perioada în care mareea se retrage. Ştiam că acest canal cu apă adâncă era foarte aproape şi că în

scurt timp curentul ar fi atras maşina spre el. Am presupus că Jelly era în maşină. Mi-am dat jos haina, am sărit înapoi în apă şi m-am îndreptat direct către Buick. În acel moment am auzit o voce care mă striga din spate. Nu putea fi decât Ward.

M-am gândit să-l ignor şi să-mi continui drumul, dar am realizat că nu puteam ajunge prea departe. M-am întors şi am zărit o siluetă nemişcată pe marginea rampei şi licărul ritmic al unei lame curbate în mâna lui stângă.

Am stins lanterna, iar Ward sări şi el în apă, îndreptându-se spre mine. Am simţit instant cum îmi îngheaţă transpiraţia pe şira spinării.

Ajunse atât de repede la mine, că nici nu apucasem să mă gândesc cum să mă apăr. Instinctiv, m-am ferit, la timp cât să aud şuieratul cuţitului pe deasupra mea, după care am simţit umărul lui Ward lovindu-se de pieptul meu şi reuşind să mă doboare. Mi-am recăpătat repede echilibrul, m-am repezit spre el şi l-am prins din spate de braţul cu care ţinea cuţitul. Îmi trase un dos de palmă peste faţă cu mâna liberă, dar i-am sucit braţul şi fu nevoit să se rotească. Era într-o formă fizică mult mai bună decât a mea şi era mult mai puternic decât mine. Era doar noroc chior că reuşisem să-l imobilizez pentru moment şi ştiam că, dacă-i dau drumul, s-ar putea să nu mai am o a doua şansă. Mă lovi din nou în cap, de data asta cu pumnul, şi am căzut. Simţeam cum îmi slăbeşte strânsoarea cu care îi prinsesem braţul, iar în secunda următoare ajunsesem în genunchi în apă, iar el era deasupra mea, cu cuţitul mezzaluna deasupra capului. M-am luptat să scap. M-a lovit în coaste şi am simţit o durere acută, după care m-am prăbuşit.

Aşteptam ca Ward să îmi dea lovitura de graţie. Nu făcu decât să lase lama în jos. Aveam încă lanterna la mine şi am îndreptat-o spre ochii lui, criminalul Sophiei. Dacă aş fi gândit limpede, m-aş fi prins că nu avea niciun interes să mă omoare, el doar intenţionase să mă oprească să ajung la maşină.

— Hai, nu te sfii, uită-te bine la mine, îmi spuse el zâmbind. Vezi vreo asemănare de familie? Mi s-a spus că am multe trăsături de la June.

— Am întâlnit-o pe mama ta o singură dată, acum mult timp, am spus eu gâfâind, în timp ce încercam să mă ridic în patru labe. Chiar nu-mi aduc aminte prea bine de ea.

— Zău, ce păcat. Se pare că tu ai reuşit să o impresionezi bine de tot. Mi-ar plăcea să te aud povestind despre mama mea, Ed. Conform tuturor descrierilor, June – Gândăcel, cum îi spunea tata – era o femeie fermecătoare şi inteligentă.

— Eu mi-o aduc aminte ca fiind puţin cam dusă cu capul. Cred că asta ai moştenit de la ea.

Ward râse.

— Înseamnă că ai profitat de ea.

— Nu am omorât-o.

Rămase tăcut o clipă.

— Ce-ai spune, Ed, dacă eu ţi-aş zice că nu cred că tu… ai ucis-o? Am înţeles eu greşit. Ridică din umeri. Hei, cu toţii facem greşeli.

Voia să mă facă să reacţionez, să mă înfurii pe el. Am îndreptat lumina spre Buickul care zăcea în larg ca o balenă eşuată. Acum începuse să se mişte puţin sub forţa curentului.

— Vrei să-mi spui că Sophie a murit fără niciun motiv, pentru nimic?

— Cineva trebuie să plătească. Râse, apoi dădu din cap. Dacă te ajută cu ceva, fiică-ta n-a ştiut ce-o aşteaptă. Am urmărit-o în grădină şi, ştii şopronul ăla unde-şi ţin lămâii peste iarnă? M-am strecurat în spatele ei… n-a simţit nimic. Deloc. Am iubit-o, Ed. Problema a fost că ea nu mi-a împărtăşit sentimentele.

— Tu eşti ăla care o să plătească, am urlat eu la el.

— Ştii ce-a zis Virgiliu al lui Dante în Purgatoriu: dragostea este sămânţa din tine pentru fiecare virtute şi pentru toate acţiunile care merită pedepsite.

— Ce dracu' vrei să spui?

— Încă îmi eşti dator, amice, spuse Ward, dând din umeri. Vezi tu, nu contează dacă ai fost sau nu în acea noapte în casă. June intenţiona să-şi lase familia, să ne părăsească… pentru tine. Tu eşti de vină.

— Şi crezi că eu am ştiut lucrul ăsta?

— Cu toţii facem lucruri în viaţa asta, Ed, care au consecinţe sau repercusiuni neprevăzute, şi pe care nu le-am vrut de fapt şi despre care probabil nici n-o să aflăm vreodată. Poate că nu tu ai ucis-o pe mama mea, dar al dracului de sigur este că tu i-ai cauzat moartea, tu ai fost catalizatorul – tu ai aprins flacăra în inima ei rebelă – şi asta te face la fel de vinovat, ca şi cum tu ai fi mânuit acel cuţit.

— Dar *nu* eu am mânuit cuţitul… altcineva a făcut-o.

Ward continuă:

— Probabil crezi că sunt dur cu tine pentru că erai tânăr şi străin de oraş, într-o situaţie care te depăşea? Ei bine, gândeşte-te acum că tot balamucul ăsta este consecinţa unei nopţi pasionale petrecute cu June Seaton.

— O, m-am gândit la asta.

— Te învinovăţesc pe tine, Ed, pentru că mi-ai distrus viaţa, pentru că ai luat tot ce aveam, tot ce iubeam.

— Trebuie să-ţi găseşti curajul să recunoşti, am spus eu calm. Tu eşti cel care ne-a distrus tuturor vieţile. Când ai omorât acea copilă frumoasă şi inocentă… n-ai avut niciun motiv. Nu ai putut face faţă gestului tău… şi ştiai

foarte bine, ai ştiut al naibii de bine tot timpul ce s-a întâmplat cu adevărat cu mama şi cu tatăl tău.

Râse contrariat.

— Ia ajută-mă şi luminează-mă tu, Eddie.

— Tu i-ai omorât, nenorocit dereglat.

Ward tăcu un moment.

— Hai să încercăm să fim raţionali. Nu-mi amintesc tot ce s-a petrecut în noaptea aceea, dar un puşti de nouă ani să-şi măcelărească părinţii, să-i măcelărească pe cei doi oameni pe care îi iubea cel mai mult? Aşa, cu sânge rece? Ţi se pare logic?

— Credeam că cei ca tine nu uită niciodată.

— Cei ca mine? Ai auzit-o şi tu pe madam Armour?

Auzeam maşina cum se loveşte de fundul pietros al apei.

— Trebuie s-o scoatem pe fată de acolo, am strigat.

— Te-ai trezit cam târziu, deşteptule. Dar vreau să-ţi mai spun, ca să se ştie, Jelena era o bucăţică… mamă…

Aşteptă un moment.

— Fac mişto de tine, domnule.

Fără niciun avertisment, ridică piciorul stâng şi trase un şut spre capul meu, pe care îl rată; nu rată însă lanterna, care îmi zbură din mână. I-am prins piciorul şi m-am ridicat repede. Ward căzu pe spate, în beznă. M-am aruncat peste el, uitând că încă are cuţitul, şi l-am lovit cu sete peste ceea ce mi se păru că erau nas şi obraz.

M-am ridicat şi am încercat să-mi croiesc iar drum spre maşină.

Nu îl pocnisem suficient de tare. Deja era în picioare şi, dornic de răzbunare, se aruncă urlând spre mine. Îl auzeam înaintând în urma mea, recuperând repede din distanţă. Îmi închipuiam că în orice moment avea să mă lovească cu mezzaluna în ceafă; am început să merg în zigzag, apoi m-am rotit brusc spre ţărm. Prin faţa ochilor îmi trecu o umbră întunecată. Am auzit o înjurătură, urmată de un pleoscăit puternic în apă. Apoi linişte.

Nu văzusem ce se întâmplase, dar bănuiam că alunecase şi se lovise cu capul de o piatră. Am băgat mâna în apă şi am simţit prin noroi un braţ, apoi umărul. Era semiinconştient şi gemea când l-am scos şi l-am lăsat pe mal.

I-am smuls cuţitul din mână, am îngenuncheat lângă el şi i-am vârât lama ascuţită sub bărbie. Nu-i vedeam faţa şi nici nu ştiam cât de rău se rănise, dar îmi trecu prin cap că îi salvasem viaţa mizerabilă doar ca să pot să-l omor cu mâna mea. Acesta era momentul mult visat, momentul pentru care trăisem ultimul an. Iată-mă în sfârşit în faţa şansei de a răzbuna moartea Sophiei.

L-am ţinut de gât, savurând sentimentul de voluptate provocat de înfigerea degetelor în gâtul lui musculos. Tot ce mai aveam de făcut era să trec uşor cu lama peste traheea lui. Era atât de simplu…

Dar nu era simplu deloc. Aveam nevoie de mai mult de-atât. Aveam nevoie să-l aud spunându-mi sincer că-i pare rău, aveam nevoie să mi se confeseze, iar apoi să mă implore să îl iert pentru ce-i făcuse Sophiei. Începu să se sufoce şi i-am dat drumul puţin din strânsoare. Nu ştiu ce mă făcuse să mă înduplec – poate faptul că realizam cât de nebun era îmi alterase puţin dorinţa de răzbunare sau poate din cauză că-mi dădeam seama că, indiferent de ce ar fi făcut, oricât de abominabile i-ar fi fost crimele, era totuşi o fiinţă umană. Sau poate pur şi simplu nu puteam ucide cu bună ştiinţă. În acel moment de ezitare am auzit din nou susurul apei şi din nou atenţia îmi reveni către salvarea lui Jelly.

M-am uitat înspre râu şi am văzut conturul spatelui maşinii alunecând în apă. Am azvârlit cuţitul şi l-am lăsat pe Ward semiinconştient pe plajă, avântându-mă prin noroi şi apoi înotând spre zona în care mi se păruse că dispăruse maşina sub apă.

74.

Eram în mijlocul râului, călcam apa şi constatam că era mult mai dificil să aproximezi o distanţă pe uscat decât în apă. Am scanat rapid suprafaţa, încercând să văd un vârtej sau bule de aer din zona în care se scufundase vehiculul, dar degeaba. Am tras în piept cât de mult aer am putut şi m-am scufundat, înotând cu viteză spre fund. Nu-mi era teamă, aveam experienţă cu scufundările şi ştiam ce am de făcut. Încercam să localizez maşina, întâi în zona în care coborâsem, apoi lărgind zona înotând în cercuri din ce în ce mai mari. Era atât de întuneric, încât nu conta dacă-mi ţineam ochii deschişi sau închişi. Trebuia să mă orientez în funcţie de fundul bazinului. În foarte scurt timp mi-am pierdut orice punct de reper.

După aproximativ patruzeci de secunde nu găsisem nici urmă de Buickul scufundat şi am ieşit la suprafaţă să mai iau nişte aer. Am început iar să calc apa şi să mă uit de jur-împrejur, în orice direcţie mă uitam, nu vedeam decât reflexiile întunecate ale râului. Eram din ce în ce mai disperat. Simţeam şi curentul puternic care mă trăgea în aval, iar dintr-odată toate speranţele mele să găsesc maşina şi să salvez la timp fata mi se părură nule. Ştiam că trebuie să mă concentrez asupra sarcinii în sine, nu asupra persoanei pe care încercam să o salvez, dar singurul impuls care îmi dădu putere să

continui fu cel dat de imaginea lui Jelly şi a sentimentelor de groază pe care le încerca în acele momente.

Am încercat să mă conving că încă era în viaţă, dar cu fiecare secundă care trecea realizam că şansele scădeau drastic. Mi-am întors capul spre ţărm şi am văzut în acea clipă o erupţie de bule de aer tulburând suprafaţa liniştită a apei.

Am mai luat o gură de aer şi m-am scufundat din nou.

Un lucru pe care l-am învăţat din experienţa mea de scufundător este că sub apă trebuie să-ţi păstrezi calmul. Ştiam că din momentul în care Buickul începuse să se scufunde, exceptând cazul în care geamurile ar fi fost deschise, ar dura cel puţin trei minute, poate şi mai mult, până când s-ar scufunda complet. Asta nu însemna automat că persoana dinăuntru avea tot atâta timp la dispoziţie. Panica este cel mai mare duşman. Estimam că Jelly era prinsă sub apă de mai mult de un minut.

A trebuit să mă mai scufund de două ori înainte să localizez maşina răsturnată într-o parte, la o adâncime de aproximativ trei metri. Am înotat rapid de-a lungul aripii şi a parbrizului, m-am tras pe deasupra acoperişului, şi am ajuns în cele din urmă la portiera din spate. Am reuşit să o deschid şi s-o ţin împotriva curentului cât să pot să mă strecor înăuntru, după care uşa fu închisă la loc de forţa apei.

Interiorul era deja inundat. Unul dintre geamurile care se sprijineau pe fundul bazinului era deschis sau spart, lucru care scădea şansele de supravieţuire ale lui Jelly. M-am învârtit prin cabină, am cercetat toate scaunele şi am verificat dacă nu era prinsă cu centura de siguranţă. Nu simţeam niciun corp în maşină.

Deja nu mai aveam aer. Plămânii mai aveau puţin şi făceau implozie (pumnul tras de Ward în coaste încă îşi făcea efectul) şi mă vedeam nevoit să apelez la toate metodele pe care le ştiam pentru a-mi conserva cantitatea de aer – scoteam aerul puţin câte puţin şi îmi mişcăm maxilarul în acelaşi timp. În curând aveam să rămân de tot fără aer, fără să mai pot ieşi de aici. M-am strecurat înspre portbagaj, ignorând vocea firavă din creier care mă implora să plec imediat – cât încă mai puteam.

Maşina se mişcă brusc, alunecă câţiva centimetri buni şi se aşeză într-o poziţie nouă, cu partea din faţă mai jos decât spatele. Nu aveam idee cât de departe eram de ţărm, dar bănuiam că eram aproape de canalul adânc, unde apa ajunge la doisprezece – cincisprezece metri. În cazul în care curentul o trăgea peste această limită, ştiam că şansele de supravieţuire erau minime. În schimb, am avut o idee – era singura mea speranţă. Am profitat de înclinarea maşinii şi am izbit cu putere în colţul cel mai ridicat al

portbagajului, găsind ceea ce căutam, un buzunar triunghiular în care rămăsese aer.

M-am repezit cu gura și cu capul înainte, după care am respirat adânc ceea ce mi se păru în acel moment cel mai pur oxigen din lume. Îmi luă o secundă să-mi dau seama că respirația aceea grăbită nu era a mea. Am simțit ceva care se mișca lângă mine sub apă și am știut că era și ea acolo, în portbagaj. Nu știam în ce stare era.

Nu conta decât că era încă în viață.

I-am atins fața și am descoperit că peste gură avea lipită bandă adezivă. Începu să geamă când mi-am întins mâna spre ceafa ei, încercând să desfac banda. Nu era timp. Simțeam cum apa crește în bula noastră temporară de aer. Vocea aceea din capul meu era din ce în ce mai isterică, țipa la mine să ieșim *acum.*

— O să fie bine, am țipat la Jelly, ținând-o de bărbie cât să-și mențină nasul la suprafață. Mâinile îi erau legate la spate. Stai liniștită, o să înotăm împreună de aici și o să ieșim din apă.

Apa îmi ajunse la nivelul gurii.

Îmi făcusem planul să ne întoarcem pe unde intrasem eu, dar am observat că manevrarea fără niciun fel de vizibilitate a unei persoane care nu putea să se miște pe deasupra banchetei din spate și apoi a capotei ar fi fost imposibilă. Am început să caut mânerul care deschidea portbagajul din interior (știam unde era de când Sophie și George erau mici și mergeau în spate). L-am găsit și l-am împins cu picioarele. Balamalele erau în partea de jos, așa că nu riscam ca portiera să se închidă. I-am spus lui Jelly să ia niște guri mici de aer, apoi să tragă cu putere aer în piept, apoi am prins-o de mâinile legate la spate și am început să o trag după mine prin apă.

Înotam cât pentru doi spre portiera deschisă ca să ieșim din mașină. Eu luasem un avans, dar Jelly rămânea în urmă. M-am întors la ea și am tras-o iar de braț, dar degeaba. Ceva o ținea pe loc.

Mă gândeam că fie îi rămăsese piciorul prins în ceva, fie Ward o legase cumva de scheletul mașinii. Aveam la dispoziție doar câteva secunde să o eliberez. I-am dat drumul la braț și m-am aruncat spre picioarele ei. Am ajuns în dreptul gleznelor, mi-am petrecut mâna peste gambele ei goale și am dat de o formă cunoscută, pe care n-am recunoscut-o din prima, din moment ce n-avea ce căuta acolo. Am atins-o din nou, am simțit conturul unor degete încleștate în carnea ei și mi-am dat seama că era o mână – o mână care o ținea bine de gleznă.

Am avut un șoc atât de mare, încât m-am dat în spate și am dat cu capul de bara de protecție a mașinii. Am deschis ochii și pentru o secundă totul în jurul meu era luminos, în nuanțe turcoaz, ca și cum m-aș fi uitat într-o

piscină într-o zi de vară. N-aveam nici cea mai vagă idee ce-ar putea fi sau de unde venea; îmi trecu prin cap că înghiţisem apă şi că aveam vedenii. Ştiam că mâna este a lui Ward, care mă urmărise până aici, dorind să se asigure că fata se înecase. Deja nu mi se mai părea uman deloc, ci mai degrabă un fel de monstru neîndurător care ne urmăreşte în abis.

Trebuia să-l omor când avusesem ocazia.

Într-un atac turbat de furie am început să dau din picioare în direcţia în care presupuneam că era capul lui Ward. Nu-l puteam vedea deloc, nici măcar umbra lui. Am simţit că am atins cu călcâiul ceva care ar fi putut fi faţa lui şi am mai lovit o dată. Cu o mână încercam în continuare să o eliberez pe Jelly, dar n-aveam niciun spor. Probabil că Ward se proptise foarte bine. Mi-l imaginam că se ţine de sistemul de tractare cu o mână şi cu corpul încolăcit pe o roată din spate, la fel cum încearcă un ţipar să-şi încolăcească corpul în jurul prăzii pentru a o sufoca şi îneca.

Loveam încontinuu cu disperare, simţind că aveam să leşin dacă mai continuam aşa. Îmi aduc aminte că mă gândeam că se terminase, că o să murim amândoi, când am observat că apa din jurul nostru începuse să fie altfel. Simţeam curentul învolburat şi împingând cu putere în partea inferioară a maşinii, şi dintr-odată, aceasta începu să se deplaseze.

Nu ştiu dacă Ward simţise şi el asta, dar ceva îl făcu să dea drumul gleznei lui Jelly. Am reuşit să mai găsesc resurse şi forţă în mine cât să o prind şi să înot cu ea, în timp ce maşina se rostogolea cu roţile în sus spre marginea crestei submarine şi aluneca încet spre fundul canalului adânc.

Am ieşit la suprafaţă. Nu-mi mai aduc aminte sentimentul de uşurare şi bucuria pe care am simţit-o respirând aerul proaspăt şi văzând cerul plin de stele, fericit şi recunoscător că eram în viaţă; nu-mi mai aduc aminte decât frica aceea primitivă şi iraţională că Ward ar putea să ne atace din nou din adâncuri, în timp ce eu eram cu spatele şi mă luptam să ajung la ţărm, şi să-i ţin capul lui Jelly la suprafaţă.

Am ştiut că nu mai respira înainte să o scot pe plajă şi s-o aşez cu grijă pe o parte. Am început să-i aplic procedurile de resuscitare – întâi m-am apropiat cu obrazul de faţa ei, verificând dacă mai respiră; apoi am verificat dacă i se mişcă diafragma. Nimic. I-am luat mâna să-i verific pulsul, mi-am lipit urechea de pieptul ei. Se auzeau bătăile inimii, dar foarte slab. Era în viaţă, dar la limită.

Nu aveam timp să-i desfac banda adezivă din jurul capului. Am râcâit prin banda care îi acoperea gura, mi-am vârât unghiile printr-o margine şi am tras cu putere, reuşind să fac o gaură. I-am dat capul pe spate, am apucat-o de nas, am tras aer cu putere în piept şi i l-am suflat încet în gură. După două secunde m-am dat la o parte, am numărat o mie, două mii… la cinci mii, m-

am aplecat din nou și am repetat sărutul vieții. Începu să se sufoce, din gură îi țâșni cu putere apă, tuși, după care deschise ochii.

În scurt timp îi reveni și glasul.

•

Ne-am urcat pe rampa de lansare, epuizați și tremurând, ținându-ne în brațe să ne mai încălzim. În depărtare se auzeau sirenele și am răsuflat ușurat când am văzut girofarele albastre de cealaltă partea a golfului, croindu-și drum pe lângă mal dinspre vechiul debarcader.

Venirea poliției și a ambulanței însemna că Armour Campbell fusese găsit în viață și că el le indicase drumul înspre noi. Deși părea în regulă acum, știam că și Jelly avea nevoie de asistență medicală.

— Asta nu schimbă cu nimic lucrurile, murmură ea.

— Despre ce vorbești?

Urmă o pauză.

— Ai văzut că m-am întors după tine? am spus eu.

Râse.

— Aha, te-ai lăsat ceva așteptat, dar ai venit.

Chiar după ce mă târâsem cu Jelly la mal, auzisem un pleoscăit în apă. N-aveam cum să știu dacă fusese Ward, dar mă întrebasem oare ce îl făcuse să vină după noi în apă. Poate își dăduse seama că aș putea să o salvez pe Jelly din mașina scufundată și se gândise că ar fi fost prea riscant să stea să aștepte pe plajă.

Raportul poliției concluzionă că probabil se înecase în râu în acea noapte și că trupul lui neînsuflețit fusese dus de curent spre mare. Am acceptat această variantă, măcar pentru a o liniști pe Jelly, dar adevărul este că niciodată nu a fost găsită vreo urmă a cadavrului lui Ward.

— S-a dus acum, am spus încet, a dispărut din viața noastră.

— Dar dacă…, începu ea.

— Jelly, de acum înainte promit…

— Nu, zise ea și îmi puse un deget pe buze. Doar pentru că mi-ai salvat viața… o, Isuse, eu l-am lăsat să intre în viața mea. Începu să plângă. Eu l-am lăsat pe el.

— S-a terminat acum, gata.

— Da?

— Încearcă să nu vorbești, am mai spus eu.

Paris

Am aşteptat până când recitalul începu şi ansamblul aproape terminase programul dedicat lui Chopin, după care am deschis încet uşa sălii de spectacol şi am intrat.

Începuse să se însereze, iar în Salle de l'Orgue era suficient de întuneric pentru ca rândurile din spate să nu fie vizibile de pe scenă. M-am sprijinit ascuns parţial după o coloană – erau destule locuri libere în amfiteatrul acesta de la subsol (era un concert al studenţilor), dar nu voiam ca ea să ştie că sunt în public.

Jelly se afla pe scenă, aşezată în faţa unui pian cu coadă. Stătea cu spatele foarte drept, părea mai slabă şi mai în vârstă, puţin mai trasă la faţă decât mi-o aduceam aminte, dar la fel de frumoasă. De când ne întâlnirăm ultima oară în New York păstrasem o oarecare legătură, dar în niciun caz nu mai era ce fusese. Îmi trimisese un e-mail să-mi spună că îşi ocupase locul la conservator şi fusesem încântat să aflu că măcar atât se alesese bun din tot coşmarul prin care trecuse datorită mie.

După ce mă întorsesem în State, îi povestisem Laurei cu lux de amănunte tot ce se întâmplase. Fusesem şi sincer cu ea pentru că, la modul cel mai cinstit, n-aş fi avut niciun motiv să nu fiu aşa. După ce terminasem, zâmbise cu tristeţe şi spusese:

— După ce te-am ascultat până la capăt, tot nu-mi este uşor să-ţi spun ce am de spus, Ed.

Apoi îmi dăduse vestea – avea pe cineva şi era cu acel cineva de multă vreme, chiar dinainte ca Sophie să fie ucisă. Laura voia o anulare, adică varianta catolică a divorţului, pe motiv de „clandestinitate" – acum mi se pare uşor ironic ceea ce însemna că uniunea noastră fusese invalidă pentru că nu fuseserăm căsătoriţi în faţa unui preot.

Încă încerc să mă împac cu toate implicaţiile care decurg din această acţiune.

Ansamblul termină de cântat *Poloneza* lui Chopin, viorile retrăgându-se pentru a face loc ultimelor acorduri de pian. Publicul începu să-i aplaude pe violonist şi pe violoncelist, care făceau plecăciuni şi mulţumeau pentru aprecieri. Jelly rămase pe scaun până când aplauzele încetară şi ceilalţi doi părăsiseră scena.

Aşteptă ca în public să se facă linişte, apoi îşi începu soloul. Era o improvizaţie de Schubert, lentă şi melancolică, cu o linie melodică care

plutea peste acordurile mai abrupte şi pasionate, şi pe care o interpretă cu atâta delicateţe şi simţire, că era imposibil să nu te impresioneze. Am rămas vrăjit de muzică până când am realizat că am pierdut noţiunea timpului şi eram în întârziere la o altă întâlnire. M-am strecurat afară din sală.

Am zăbovit un moment pe holul întunecat. Am simţit cum încet-încet stomacul îmi urcă prin piept şi mi se opreşte în gât. M-am gândit să aştept finalul concertului şi să mă duc să o salut, poate s-o invit după aceea să bem ceva…

Mi-ar fi fost simplu să îmi schimb planurile. Dar ceva în mine se opunea. Simţeam un fel de repulsie la gândul de a mă implica din nou, chiar dacă sentimentele mele pentru ea nu se schimbaseră foarte tare, chiar dacă situaţia mea de acasă se schimbase. Irevocabil. Nu ştiu de ce, dar am decis că cel mai bine era să las lucrurile aşa cum erau.

Am auzit aplauze entuziaste din public. Pentru bis pregătise o piesă uşoară de jazz, o compoziţie a lui Scott Joplin pe care nu o mai auzisem. Tonul vesel şi dinamic al melodiei mă făcu să zâmbesc. M-am întors şi am început să urc treptele de pe coridorul strâmt şi întunecat care ducea către holul principal. Aproape ajunsesem sus când am observat că cineva stătea în faţa mea, o siluetă înaltă şi familiară.

Hainele pe care le purta – costum, cămaşă, cravată, chiar şi pantofii – erau fie ale mele, fie identice cu ale mele. Apoi i-am văzut mâna întinzându-se spre balustradă în acelaşi timp cu mine şi mi-am realizat greşeala; nu era nimeni acolo. Pur şi simplu mersesem spre propria reflecţie din oglinda de pe spatele uşii întredeschise.

•

Trimisesem scrisori de condoleanţe părinţilor lui Sam Metcalf şi familiei Lindei Jack, cealaltă fată din tren. Acum, când se făcuse oarecum dreptate şi copiii lor fuseseră răzbunaţi, mi se păruse mai uşor să le scriu.

Răzbunarea răscoleşte emoţii primitive. Nu sunt mândru de satisfacţia pe care am simţit-o, dar nici nu pot pretinde că sufletul meu nu jubilează la gândul eliminării de pe faţa pământului a lui Ernest „Ward" Seaton. Persoana care înţelege şi îmi împărtăşeşte cel mai bine acest sentiment (mi-a spus odată că are o bunică siciliană) este Andrea Morelli. L-am subapreciat pe Morelli. Dacă nu ar fi avut acea perseverenţă tăcută şi o fire dură, dar plină de compasiune, este posibil ca deznodământul să fi fost diferit. A primit o citaţie de la trei reprezentanţi diplomatici din Florenţa pentru meritul avut în găsirea criminalului şi am auzit că aşteaptă să fie promovat.

Mi-am exprimat şi eu personal recunoştinţa faţă de contribuţia lui.

Campbell Armour şi-a revenit complet. Este un om norocos şi iată că de data asta norocul chiar ţinuse cu el. Loviturile de ciocan îi fracturaseră

craniul şi îl lăsaseră cu un hematom epidural (adică îi rămăsese sânge sub membrana care acoperă creierul), ceea ce însemna că trebuia operat de urgenţă. Soţia şi fiica au venit imediat din Tampa şi le-am aranjat să stea la La Rochelle pentru a fi aproape de spitalul din Englewood. Cu două zile în urmă am primit un e-mail de la Campbell în care-mi spunea cât de bine îi pare că e acasă, că a scăpat de datorii şi că speră să poată juca tenis înainte de Crăciun. Susţinea şi că s-a dezvăţat definitiv de jocurile de noroc, dar partea asta mi s-a părut mai puţin convingătoare.

Încă îl mai visez pe criminalul Sophiei. Nu am încetat să-mi plâng fiica şi mă îndoiesc că o s-o fac vreodată. La fel cum nu o să scap vreodată de ideea că am fost cumva răspunzător pentru ce s-a întâmplat. Dar viaţa merge înainte, iar acest fapt o face să pară mai puţin crudă şi nedreaptă acum. Nu pot susţine că mi-am găsit liniştea sufletească, nici nu mă aştept şi nici nu vreau să mă „resemnez", dar măcar am atins un nivel satisfăcător de „acceptare".

Sunt sigur că şi filosofia de viaţă a Jelenei – „depăşeşte momentul, treci peste" – a avut o influenţă pozitivă asupra mea. Ei trebuie să-i mulţumesc pentru că m-a ajutat să-mi găsesc un nou drum în viaţă.

În noaptea concertului, după ce am ajuns înapoi la hotel, aveam un mesaj de la ea. Mă văzuse în spatele sălii de concert, furişându-mă printre umbre, cum spusese ea, şi era furioasă pe mine că avusesem tupeul să trec şi să plec fără să-i spun un cuvânt. Susţinea că mă căutase peste tot după terminarea recitalului, dar că plecasem deja. I-am răspuns scurt, cerându-mi scuze, dar că avusesem alte planuri.

Am revenit la Paris o săptămână mai târziu şi am sunat-o pe Jelly, iar în seara aceea am scos-o la un restaurant numit L'Ami Louis.

Mă simţeam uşor stingherit să o revăd prima oară după acele evenimente. Poate pentru că până acum nu ne mai întâlnisem niciodată într-o situaţie normală. Străini, dar nu prea, nu ne simţeam atât ciudat, şi mai degrabă rezervaţi şi uşor precauţi. Era ca şi cum am fi reluat o discuţie mai veche de unde o lăsasem, dar în acelaşi timp o luam de la început. Nu l-am pomenit pe Ward pe parcursul cinei şi nici în restul serii.

După ce am plecat de la restaurant am luat un taxi până la Pont de la Concorde, apoi ne-am îndreptat pe jos spre Ritz pe faleza de lângă Sena. Mai mult sau mai puţin faţă de ce visasem odată. Ne-am oprit în acelaşi loc unde mă oprisem şi cu câteva luni în urmă să mă uit la turnurile luminate ale catedralei Notre Dame printr-un arc al podului Pont des Arts, când îmi dorisem ca Jelly să fi fost alături de mine. Acum era.

Ne-am continuat plimbarea, am luat-o de mână şi, poate la nici cincizeci de metri, ne-am oprit din nou. Intervenise ceva între noi care nu avea nevoie de nicio explicaţie.

Stăteam pe chei lângă o scenă goală, împărţeam o ţigară (începuse şi ea să fumeze Gauloise) şi vorbeam. Trebuie să precizez că nu era nici prea linişte, nici prea romantic. Începuse să plouă şi de-abia ne auzeam unul pe celălalt din cauza zarvei făcute de turiştii de pe Bateau Mouche; dar apoi, după ce s-a aşternut liniştea pe deasupra râului, am distins un sunet care m-a făcut să mă înfior.

Era imposibil să-ţi dai seama de unde se auzea muzica. M-am uitat de jur-împrejur, dar era între poduri şi nu se vedea nimeni nicăieri. Cheiul era pustiu.

— Ăsta-i telefonul tău? mă întrebă Jelly, încruntându-se la mine.

Am dat din cap că nu, neştiind dacă era o sonerie de telefon, un cântec înregistrat sau cineva care fluiera cântecul, dar amândoi recunoscusem acordurile clare de început ale melodiei *Für Elise.*

Nu a durat mai mult de câteva secunde. După ce ritmul deveni mai alert şi apoi reveni la arpegiile temei principale, melodia se opri brusc.

Îmi simţeam inima bătând nebuneşte în piept şi stăteam nemişcat, apoi am apucat-o pe Jelly de braţ, gândindu-mă să nu cumva să fac o scenă. Am vrut să alerg pe treptele de piatră spre Tuileries, să verific dacă nu cumva era cineva acolo care ne privea, dar n-aş fi făcut decât să o sperii pe Jelly. Ea nu ştia de cântec şi mai ales de semnificaţia pe care o avea, şi nici nu puteam să o lămuresc eu acum. Am făcut o remarcă frivolă despre maşinile de gunoi din Iran care pun această melodie pentru a-i chema pe oameni să-şi aducă gunoiul.

Apoi nu s-a mai întâmplat nimic. Şi nici după aceea nu s-a mai întâmplat nimic. Nu prea cred eu în coincidenţe, dar probabil că aceea a fost. În acelaşi timp însă, a trebuit să accept că, în ceea ce priveşte moartea lui Ward, va exista întotdeauna o urmă de îndoială.

Jelly şi cu mine ne mai întâlnim uneori, de cele mai multe ori când vin eu în Paris. Nu ştiu ce ne rezervă viitorul. Ea consideră că viaţa trebuie trăită doar în prezent. Eu am unele planuri de viitor în care pe ea nu o pot vedea că s-ar adapta foarte bine. Avem mult de muncit la relaţia asta şi este posibil să nu ne rezolvăm niciodată unele diferende, dar cel puţin nu cred că m-am înşelat când i-am spus că „era scris să se întâmple".

De fapt, aceste cuvinte au fost scrise de Ward, iar Jelly a vrut să le scoată la lumină. Apoi a zâmbit şi a spus că asta nu le face mai puţin veridice; asta mă duce cu gândul la momentul în care am văzut-o coborând din taxi la centrul Lincoln, şi cumva am ştiut că era chiar ea.

www.virtual-project.eu